

Зосим Дончук

ШЛОМ,
"МЕСІЄ!"

САГІРА

diasporiana.rg.ua

В пам'яті Найдорожнього
Незабутнього Золотика-Друга
С.п. псевдоніма-Правдолюбця
Зосима Донгука

Фороши: Ланкі Терінь, де
колеві по перу Некійного
Автора а відомі: Лаліа
Стефаніві, як близькими
друзями і "сватами"

Ліг
Лариси Донгук

Жовтень 1974 р

З О С И М Д О Н Ч У К

ШАЛОМ, "МЕСІЄ"!

с а т и р а,
або вигадане в дійсному.

Якщо не я — то хто?
Поет Маймонід.

ВИДАВНИЦТВО — В Л А С Н А Х А Т А
1974

ZOSYM DONCHUK

 Shalom,
Messiah!

A SATIRICAL NOVEL

PUBLISHED BY THE AUTHOR

PHILADELPHIA. PA.

1974

З о с и м Д о н ч у к

Ш А Л О М , " М Е С І Є ! "

С а т и р а :

Дорогі Читачі!

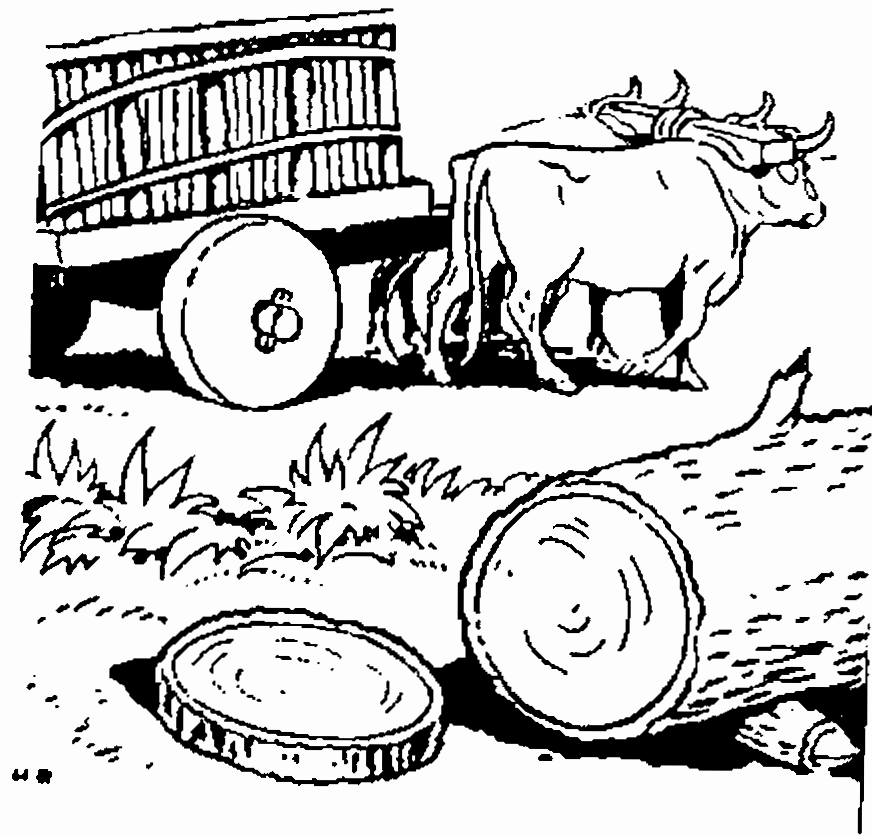
*Знову до Вашої хати з книжкою. Може часто!
Тоді вибачайте, не гнівайтесь. Хто зна чи ще
багато разів Вас відвідаю.*

*Хочу насамперед подякувати Вам усім за по-
стійну підтримку, моральну і матеріальну. Без
Вашої допомоги, особливо тепер, коли ціни на
верхів"я злітають, пенсіонеріві видати своїм
коштом тяжко.*

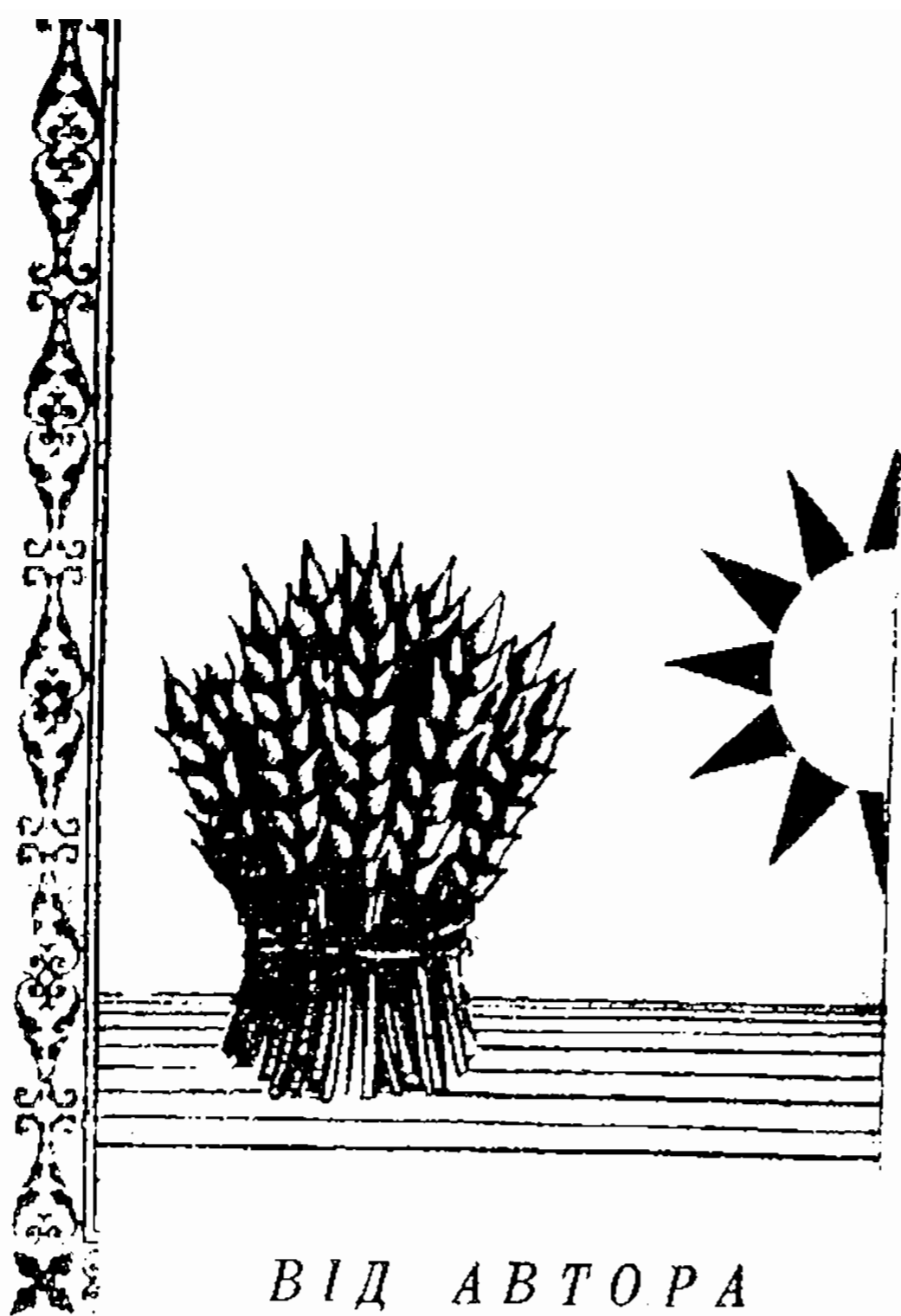
*Організації збирають на видання грубі тисячі,
а видавши – продають дорого.*

*Я не жebraю на видання і продаю дешево, але
хочу щоб кожний купив.*

*Цей твір, "Шалом, "Месіє", в книгарнях буде
продаватись по 7 дол. Сталим читачам я ви-
силаю по 6 дол., але хто замовить дві чи біль-
ше книжки, висилатиму по 5 дол. себто два
примірники за 10 дол. Купуйте книжки для да-
рунків друзям і приятелям.*

Ваш З. Дончук.

ВІД АВТОРА

Написати цю повість примусили мене постійні і безпідставні жидівські наклепи та провокації проти української нації в контрольованій жидами пресі, телевізії та радіо.

Ми часто читаємо, що треба кричати як на тебе нападають. Хай же моя книжка буде не криком на повний голос, а лише кволим пищанням на напади які провадять на нас жиди протягом віків.

Оборонятися має право всіма засобами кожний слабосильний від могутнього, особливо коли ворог жорстокий, і коли цього вимагає правда.

Засобом оборони я обрав сатиру. Моїм героєм є вже відомий всім Гнат Кіндратович. Читачі моїх творів: Гнат Кіндратович, Море по коліна та Ясновидець Гері, не потребують пояснення. Новим читачам варто було б прочитати попередні для знайомства з Гнатом Кіндратовичем.

Проте хочу нагадати читачам, що Гнат Кіндратович за порушення державних законів і різні шахрайства потрапив до тюрми на 125 років. Перед тим Гнат Кіндратович мав

операцію мозку після якої набув властивостей передбачувати майбутнє, відгадувати минуле та читати людські думки з обличчя чи й фотографії.

Довідавшись про людину в тюрмі з такими феноменальними здібностями, жиди визволили його, признали своїм месією і запрягли до свого воза перемогти арабів та зміцнити Ізраїль.

Гнат Кіндратович радо погодився служити жидам, готовий поповнити комусь кривду аби вирватись з тюрми.

Про всі інші походеньки, поміч жидам і помсту читач знайде в творі.

В українському щоденникові "Свобода" за перше листопада 1973 року була стаття-"Суть оборони", в якій наведено такі мудрі і повчальні слова:

"Коли хтось мовчить і не підносить голосу протесту — він стає співвідповідальним за доконане насильство чи злочин".

Цей твір і є моїм слабким голосом протесту.

Боротися, втручатися в життя —
обов'язок і покликання
письменника.

В. Гюго

ДОБРИДЕНЬ, МЕСІЄ!

ЗА ГРУБИМИ залізними ґратами тюремного вікна густо шарудів дощ. Дрібненькі крапельки жваво спливали по шибках вимальовуючи кривулясті потічки, а за шибками, в сірій імли ночі снувалась павутинням дощова негода, сплітаючи мереживом ще густішу заслону на тлі темного неба, що заглядало в чотирокутник вікна бетонної стіни за якою карався Ясновидець Гері.

В'язень Гері вже давно не спить. Його потурбував і розбудив дивний сон і він тепер силкується його розгадати. Він уже частково знає що сон, хоч і бачений непривітною дощовою ночі віщує йому чудове, світле майбутнє. Тому що сон марився перед досвідком, ознака що здійсниться швидко. Тому то він, щойно пробудившись, почав упорядковувати свої думи, осмислювати бачене у сні. Потім спустив ноги з ліжка, зручно всівся і глибше занурився в розгадування.

А снилось йому надзвичайне диво. Десь ніби то він купався, і замість води чи молока, або шампанського, яке дозволяли собі вживати для купання багаті красуні, він купався в солодкому меду. Медове озеро було глибоке та кришталево чисте і божественно прозоре. Пахло воно дивними ароматами, животворчим нектаром. Лежало це озеро десь серед високих скель з біліючими шапками шпилів і зеленіючими узгір'ями. Кругом дихало повітря таким теплом, мов би на курорті в Ялті, і на душі було так радісно що він заспівав. Заспівав у сні і, мов би крилами, махнув руками щоб летіти, але шугнув і занурився знову з головою в пахучу рідину. Мед в озері був якийсь надзвичайний, немов би липовий пахучий, чи гречаний запашний, а може з конюшини, але найшвидше зібраний трудолюбивими бджілками з українських придніпрянських баштанів, так добре Гнатові знаних. Місячними ночами тягти з чужих баштанів дині й кавуни в юнацтві Гнат дуже любив. Яка то була чарівна радість поцупити чуже і смакувати в затишку. Такою ж радістю була у сні сповита його душа, як він купався в медовому озері. Хлюпаючись солодкою рідиною, людина не тільки втішається божественною прохолодою, а й нечуваною приємністю солодкого розчину, що так приємно лоскоче тіло, надає м'язам цілющої і здорової снаги. Тіло і м'язи наливаються жвавистю, як дозріваючий овоч на сонці стигне й міцніє. В той же час у сні Гнат відчував дивну зміну, він тратив вагомість і легко міг би полетіти ластівкою, але він лінувався махати руками.

Отож, від цієї надмірної невагомості, легкості, Гнат, чи пак Гері, прокинувся і тепер, спустивши ноги з ліжка, занурився в роздуми. Міркував, блаженствував, співав насолоду дивної візії і відчував свою молодість, мов би повернувся до юнацького віку.

Очевидно, Гнат любив купатися в дитинстві, юнацтві і вже й дорослим, як траплялась нагода. Він часто пригадував своє купання ще в ночвах, коли бовтався, розхлюпуючи літепло, а мати до нього задоволено посміхалась і про-

казувала : " Рости, бахуре, на радість батькам і на страх ворогам." І він ріс. Потім, підростаючи, пригадував потічок з ряскою і очеретом, де під наглядом матері, що брала недалеко прядиво, бовтався. А вже підрісши, бігав сам до ставка, де купався аж поки синіми ставали на руках пальці і обличчя бралось мохом. Тоді стрімголов біг додому грітися на печі. Погрівшись, повертався знову до ставка. Таке то було в дитинстві, купатися в чистій воді. Купався він і в молоці, в Америці, коли долляри до його кишені плили потоком. Правда, не в молоці буйволиць, як цариця німецького роду Катерина в російському палаці, він купався в молоці коров'ячому, щоб відмолодити шкіру. А от у меду купатися не доводилось. Попробував щойно тепер у сні. Так як у казці. Але мама і в казці дітям ніколи не згадувала ставка з медом. Хіба ж хтось повірив би навіть з дітей, що в меду можна купатися?

От чудасія! І як воно може статися?

Хоч Гнат не втратив властивостей передбачення, міг виразно і ясно сказати кожного долю, але медового свого сну ніяк не міг відгадати. Всі події в голові плуталися. Якась делегація, якісь визначні представники, високі достойники, пропозиції спокусливі... Ет, дідько зна, що трапиться, почекаємо й побачимо.

Гнат Кіндратович був засуджений американським судом на 125 років тюрми просто знічев'я. Трапилася фатальна помилка яку годі виправити. Його, мов би страшно-го головоріза чи душителя, зачинили в одиночну камеру, за два замки, хоч він за своє життя й курки не зарізав. І людям допомагав, як Кармелюк, в багатих цупив, а бідним давав. І жодного злочину в своїх комерційних викрутасах не добачав. Все так як прийнято в Америці, не впіймався – тебе частують а впіймався – відповідай. Суд карає не за те що зробив злочин, а за те що впіймався. Проте, гроші і в тюрмі допомогли йому створити такі умови, оточити себе таким комфортом, що позаздирив би і член політбюро в ССРСР. Харчують його окремо від інших в "яз-

нів, одягається він з свого гардераба, ванну бере ранком і ввечорі. В камері має радіо і телевізор. Чого ж ще йому бракує? Дівчат? Раз на тиждень його відпускають ночувати в місто... І всі ці привілеї в тюрмі роблять його гроші. За гроші в Америці можна дивні дива робити і гріхи заліпити. Аби тільки подостатку тих грошей мати.

За вікном передошло, почало світати, розвиднятися, а за чверть години в камеру посміхнувся багрянцем ранок. Гнат Кіндратович відчинив кватирку у вікні і в мешкання дмухнуло соковитою, свіжою, повною пахощами скошеного луку, животворчою вологою. Гната Кіндратовича, чи пак Ясновидця Гері огорнула якась збуджуюча юнацька жвавість і він, випроставшись біля ліжка, почав енергійно робити руханку, фізичні вправи, нагинаючись і випростуючись, як військовики на спортовому майданчику. Він підсвідомо відчував, що до нього наближаються надзвичайні події, які до коріння змінять його становище і життя унапрямять в інше, чудесне русло.

Виконавши чвертьгодинну фізичну вправу, він так само поспішно захопив рушника, прилади до голення і натиснув гудзик електричного дзвінка. В тій же хвилині тюремний наглядач, давно підсолоджений хабарем, як козачок в османпаші, відімкнувши залізні, ґратовані двері, низько й шанобливо схилився, як перед своїм паном, перед в'язнем Гнатом Кіндратовичем, пропускаючи його до ванної кімнати.

Викупавшись, поголившись, Гнат повернувся в свою камеру, накинув халат і звелів наглядачеві принести сніданок.

Підмогоричені, задобрені Гнатом Кіндратовичем були в тюрмі не тільки наглядачі, вся прислуга тюремна, включно з працівниками кухні. Всі вони раз на місяць отримують цінні подарунки від Гната, які значно перевищують їхню платню від держави.

Поснідавши як звичайно з добрим апетитом, запивши вином добірні страви, Гнат почав одягатися сьогодні з бі-

льшою увагою як щоденно. Він сподівається сьогодні гостей, які передбачалися сном.

Одягнув він сьогодні новісенський сірий костюм і блакитну сорочку. Цим він хотів підкреслити перед сподіваними гостями свою духову і моральну непорочність. Засудили ж його абсолютно безпідставно. Крім того в світлому одязі він виглядає молодшим і веселішим. Цих дві властивості завжди були йому близькі. Він ніде не хотів бути сумним і старим. Замість краватки він причепив до ковніра сорочки шовкового зеленого метелика. В зеленому кольорі він також вбачав весну, молодість, свіжість і радість.

Покінчивши з туалетом він сів за столик, відкрив свого щоденника і почав занотовувати бачений сон. Щоденник він вів у згоді з модою яка тепер запанувала в американських тюрмах. Попит на читацькому американському ринку за спогадами, написаними злочинцями в тюрмі, нечувано великий. Чим більший душогуб, головоріз, душитель дівчат, написав свої криваві спогади, тим більша черга стоїть біля кіоска за книжкою. Спогади душителя видавці купують в рукописі ще перед звільненням злочинця з тюрми. Відбувши кару, а частіше за добру поведінку за ґратами в тюрмі, душогуба комісія звільняє достроково, і тоді злодієві відпадає потреба красти першого дня на волі. Якийсь час він живе з гонорару. Ось чому правосуддя дозволяє в тюрмі писати.

Гнат Кіндратович вів щоденника ще й з іншою метою. Він хотів перевірити, як здійснюється бачений сон. Він хотів на схилі свого віку написати сонника. Правдивого сонника, з власного досвіду. Тому всі бачені сні заносив до щоденника.

Літературознавці щоденник зараховують навіть до літератури, хоч кожному відомо, що автор щоденника ніколи не запише своїх поганих вчинків а навпаки, напише вигадки для збільшення слави або пофальшування подій в свою ж таки користь.

Гнат Кіндратович писав щоденник чесно, правдиво, але

таким способом що тільки він міг читати і розуміти. Великий мислитель, математик і художник Леонардо де-Вінчі робив свої записи, які можна було читати в дзеркалі, бо писані вони навиворіть. Гнат Кіндратович хоч писав щоденник прямисінько, але розуміти його треба було навпаки. Цього способу він навчився з большевицьких газет. В СРСР люди советські відомості завжди в газетах розуміють навпаки.

Схилившись над столиком, Гнат Кіндратович уважно і докладно записував бачений сон щоб потім звірити як він здійсниться і з цього мати ще один ключ до розгадування снів.

Він описував озеро, зеленіюче узгір'я, блакитне небо з легенькими прозорими хмарками, високі гори та запашні смереки. Пробував навіть передати запах солодкої рі-

дини, пошкожої на мед, що заповнювала озеро, але ніяк не міг підшукати в природі натурального відповідника запахів. В цей час в коридорі почулись поспішні кроки що зростали і гучнішали. Було ясно, поспішають до його камери. Гнат Кіндратович хутенько упорядкував на столику папери, поклав олівець, підвівся з крісла і в очікуючій позі виструнчився перед ґратами замість дверей.

Наглядач вже зняв замок, відчинив ґрати і низенько, шанобливо вклонившись, півголосом мовив:

– Ваша величносте, пане Гері! До вас просяться три царі з дарами на поклін.

– З дарами три царі на поклін? – здивовано підкинув бровами.

– Прибули зі Сходу, по віфліємській зорі знайшли аж тут вашу величність. Звуть вас месією і просяться на побачення. Зволите покликати сюди, чи вийдете до них в кімнату побачення, – знову зробив глибокий уклін ключник.

– Прссіть їх сюди! – самовпевнено сказав і сунув в руку наглядачеві двадцятку.

Наглядач глипнув на доляри і мало не впав на коліна, ще двадцятки не отримувал. Ще раз вдячно зробив уклін, звинно повернувся і зник. За кілька хвилин до камери тихо зайшли три сивобороді царі з Середнього Сходу.

– Це наш величний Гері а ваш месія, – сказав царям наглядач показавши на в'язня Гері рукою.

Царі були люди старшого віку, з сивими бородами та кучерявими пейсами на скронях. Всі вони в довгих дорогих чорних лапсирдаках з добротного кашеміру, на головах мали чорні оксамитові ярмурки густо оздоблені і уцяцьковані коштовним камінням, що виглядало як царська корона. Постава кожного царя сановита, горда, обличчя в кожного плекане, карки вгодовані, руки білі з довгими неробочими пальцями, унизаними перстнями з загадковими знаками.

З одного погляду Гері ствердив що перед ним не прості люди а сановиті провідники жидівського народу. В кож-

ного з них звисали на ланцюжку з шиї якісь амулети, медальони причетности до ордену чи масонської ложі. Кожен гість тримав під пахою невеличку скриньку.

– Шалом, Месіє! – вигукнули всі разом і впали ниць, торкнувшись чолом долівки.

Тюремний наглядач метнувся і зник. Не його справа совати носа куди не слід. Від цього може надщербитись висота дарунків в'язня.

Німа тиша висіла кілька хвилин.

– Підійміться, чого прийшли! – мовив Гері.

Три сивобороді царі підвели голови, випростались на колінах і протягли свої скриньки Гнатові Кіндратовичу.

– Шалом, Месіє! – повторили сивобороді гості; Шалом тобі від обраного Богом ізраїльського народу! Прийми від нього нашу покору перед тобою у вигляді цих дарів! – мовили і протягли Гнатові Кіндратовичу скриньки принесені з собою.

– Чого ж ви очікуєте від мене за ці дари? – поцікавився, відбираючи від них скриньки і складаючи на ліжку.

– Ми речники великого богомбраного народу прийшли привітати тебе, поклонитися і просити бути нашим провідником, нашим учителем і Месією якого давно чекаємо. Веди нас в обітовану землю, яку обіцяв нам Ягве. Ми тебе ж чекали дві тисячі років. Не кидай нас! – і знову впали ниць.

– Вставайте, поведу! Бачу, ви саме ті, до кого мене післав Ягве.

Сивобороді представники обраного богом народу звели свої очі на Месію, потім схопились на ноги і почали цілувати протягнену правицю Гната Кіндратовича.

– Звідки ви прибули?

– З жидівської столиці Нью Йорку.

– Але ж ваша столиця в Тель Авіві.

– То столиця Ізраїля, а Нью Йорк столиця світового жидівства, – пояснили сивобороді мудреці.

– Хто вас прислав до мене?

– Синедріон.

– На віки вічні слава Синедріону! – поблагословив новий месія старий жидівський уряд.

Це благословення Месії гостро залоскотало патріотичні серця мудреців. Вони ще раз поцілували поли сірого костюма Гната Кіндратовича і цим запевнили свою вірність.

– Скажіть мені вірні сини мого народу, хто вам сказав час мого приходу і місце мого перебування? – запитав смиренно Месія.

– Бог Ягве, дорогий наш Месіє, отець Всевишній!

– Коли і де ви мали з Ним зустріч і розмову?

– Під час сну, завжди у сні з Ним маємо розмову. Ото на засіданні Синедріону обмірковуємо якесь питання, тоді понапиваємось і лягаємо спати. У сні й приходить до нас на розмову Ягве і дає нам добрі поради які і стають нашими дороговказами. Так нам приснилося що ми обрана нація, приснилось нам що ми будемо керувати світом, а тепер приснився ти, що прийшов і терпиш призначені тобі муки, як і кожному Месії, в тюрмі. Нам Ягве сказав щоб ми прийшли, визволили тебе і взяли собі на поміч.

– Все так як було написано, – додав мудрець з найдовшою сивою бородою.

– Веди нас від перемоги до перемоги, – підкинув мудрець з найкоротшою сивою бородою.

– Будь нашим Месією і земним нашим царем, – просив середньобородий і всі зробили глибокий уклін.

– А хто за мене відбудуватиме 125 років кари?

– Спишемо!

– Визволимо!

– В Америці всі суди в наших руках! Показуй нам дорогу до обітованої землі! Веди нас не крутими манівцями, як водив колись Мойсей, 40 років блукали безводними пустелями, веди нас найкоротшим шляхом.

– Поведу, найкоротшим шляхом. За 5 – 6 днів дійдемо а сьомий день, суботний, будемо відпочивати, – приобіцяв.

– Визволяйте мене чим швидше з тюрми.

– П'ять – шість хвилин і ти будеш звільнений, – ска-

зав в свою чергу мудрець з найдовшою бородою.

– От лихо, – зітхнув Месія, – а я дав згоду американському Урядові стати губернатором на місяці, який тепер саме опановує американська наука.

– На місяць ми ще встигнемо стати своєю ногою, нам треба захопити насамперед землю в свої руки, – мовив довгобородий.

– Захопимо, накинемо петлю і затиснемо. Коли вже у сні вам Ягве приобіцяв, все вам допоможу досягнути, але при одній однісінькій умові.

– Якій саме? – враз нашорошено запитали.

– Не розіпніть мене як Ісуса.

– Хай наші бороди вилиняють і пожовтіють, коли б ми це зробили, – вдарив себе кулаком в груди найстарший.

– Ісус проповідував покору, а ти поведеш нас з мечем і вогнем до влади, – проказав середущий.

– Христос намовляв добро роздати бідним, а ми хочемо золота і срібла і ти нам дасиш його, – висловив бажання жидівського народу наймолодший.

– Слухаючи вас, я переймаюсь вашими бажаннями і буде зроблено як хочете. Будете мати силу, владу і гроші.

– Тоді збирайся на волю, ми зараз оформимо звільнення і принесемо документи, – сказав найстарший.

– Зараз, сьогодні?

– За 5 – 6 хвилин, як було вже сказано.

– Однак, перед виходом з цієї камери я хочу глянути на ваші дари, – нагадав Гнат Кіндратович.

– О, безперечно! Наші дари саме й відображають нашу ментальність і наші духові властивості, подивіться.

Гнат Кіндратович дістав першу скриньку, поставив її на столику і обережно відчинив.

– О! Яка краса! – не стримався він з захопленням. На чорній оксамитній подушечці в гніздечку лежав колодач, великий ніж. Піхва і колодочка усипані самоцвітами горіли, сипали кольоровими іскрами як веселка. На блискучому лезі чорнів гравірований напис :

" Відбирай життя ворога і здобудеш С Л А В И "

В цій хвилині Гнат пригадав вислів з Біблії Матвія, гл. 26. 52. де написано: " Піднявши меч, від меча загинеш " Закривши скриньку Гнат Кіндратович сумовито сказав:

– Не називайте мене пророком, Месією чи своїм царем, звіти мене простим ізраїльським іменем Гершко.

– Хай живе наш благословенний Гершко! – гримнуло в один голос з трьох мудрих уст.

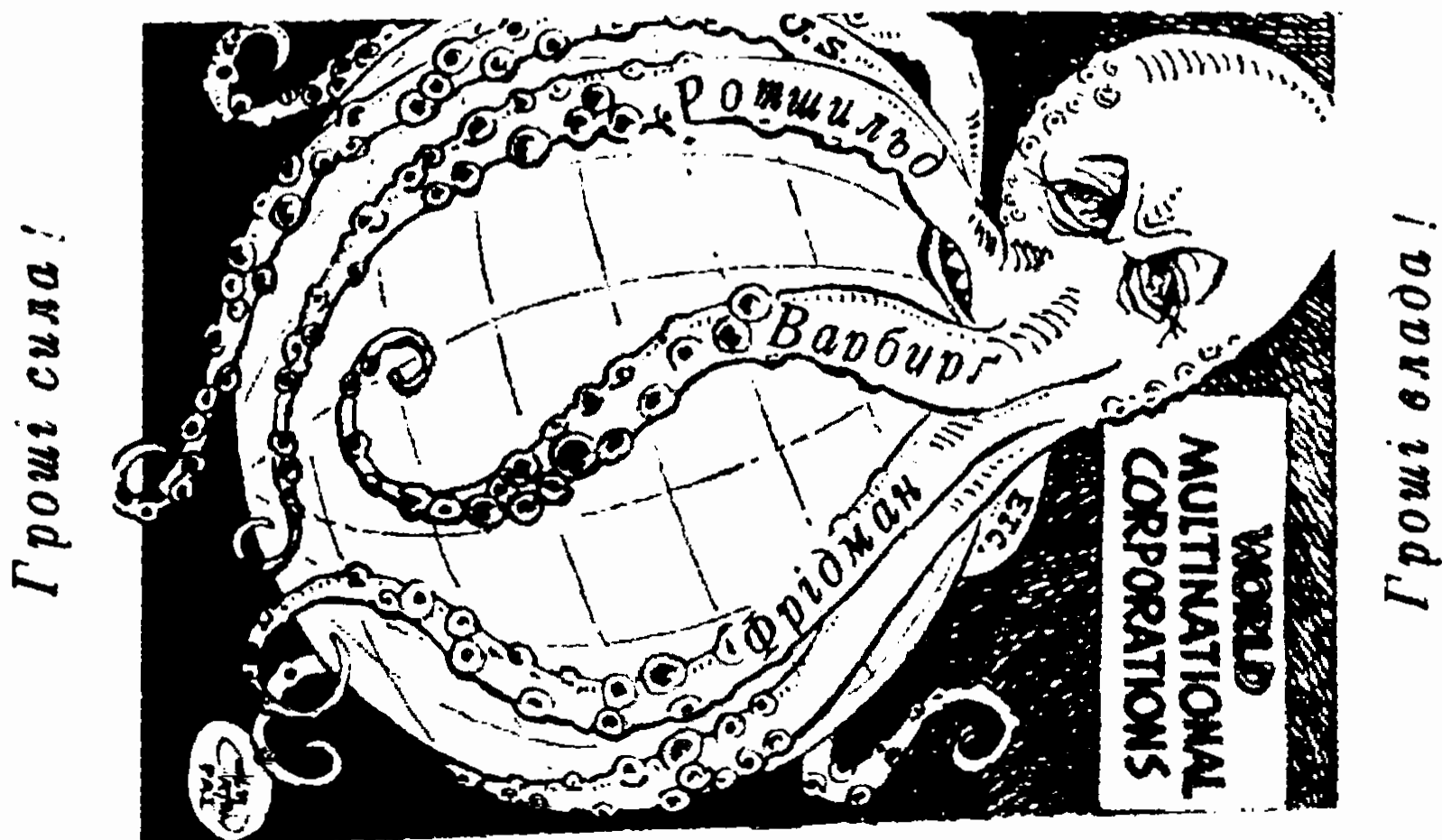
Гершко поставив на столик другу скриньку з дарами в середині і вже сміливо відчинив, знаючи що в ній нема пекельних вибухових матеріялів, як жиди це уміють робити.

Сивобороді мужі Синедріону задоволено посміхалися, знаючи, дари вони підібрали для свого Месії вдалі.

Відчинивши другу скриньку Гершко побачив ще більше диво. В оксамитньому гніздечку лежав золотий обруч, такий; як отримує в нагороду на конкурсі королева краси. На внутрішній стороні обруча викарбувані такі мудрі слова: " Вдале фальшування – могутня зброя до величі "

І тут Гершко знайшов заперечника жидівської політики: " Брехнею світ обійдеш, але назад не повернешся ".

Третя скринька ховала ще більшу несподіванку. На дні скриньки в оксамитовому гніздечку лежала людська рука, справжня людська рука з слонової кістки. І треба уважно приглянутись, аби впевнитись що це мистецький витвір людського генія. Але найголовніше не рука а долоня руки, на долоні лежав срібний спрут – осьминог. Він був такий натуральний – мов живий. Навколо спрута ажурний напис:

Гроші СЛАВА!

– Мудре окреслення! Я за цю девізу. Але це буде по-тім. Тепер скажіть, чи багато у вас грошей?

– Більше як в будь кого іншого, але ми хочемо мати ще більше, ми хочемо мати в своїх руках всі гроші що є на світі.

– Будете мати багато, дуже багато грошей, а біля вас і я щось матиму.

– Всі наші гроші - твої гроші, наш Месіє, – схилили голови сивобороді мудреці, не знаючи думок Гершка.

– Тоді оформлюйте швидше моє звільнення.

– Хай живе благословенний наш Гершко! – вигукнули радісно і подались в контору тюрми.

Гершко почав вкладати до валізки свої речі. Насамперед поклав аркуші щоденника, розкидані нотатки, записи, чернетки і різні підрахунки. Він забирав з собою лише духовий скарб, матеріальним мало цікавився. Одежу, взуття та різні прилади залишав наглядачеві. Так само забрав з собою гаманець з документами, перстені і годинника дарованих йому з нагоди різних великих в житті подій. З цими дарунками пов'язані різні непроминальні події.

Біля дверей вже стояли мужі Синедріону і задоволено посміхались. Старший тримав в руках документ про звільнення від кари по амнестії Гната Кіндратовича Боброва.

Під таким прізвищем відбував кару сучасний Гершко.

– Благословенний наш месіє Гершку! Твоє звільнення готове. Свобода відчинила тобі широко браму, прошу! – і протягнув документ.

Гершко взяв документ, уважно перечитав і заховав в бічну кишеню на грудях біля серця.

– Все в порядку! – твердо мовив і додав, – тепер нам треба оформити, на всяк випадок, ще один документик, в порядку формальности.

– Якого ще тобі бракує документа? – здивовано запитав старший член Синедріону.

– В третій скринці я прочитав що гроші – це сила, це влада і слава. Я хочу бути сильним, мати владу і тішити-

ся СЛАВОЮ. Коротко кажучи, я мушу мати власні гроші.

– Але ми вже тобі казали, наші гроші це й твої гроші.

– Я хочу на це мати писану умову.

– То ти нам не віриш на слово?

– Вірити вірю а застереження маю. Адже ж сини ізраїля вже раз обманули навіть Бога.

– Звідки ти це взяв?

– Коли Мойсей виводив жидів з Єгипту...

– Почекай, Гершку! – обірвав його старший, – ми просимо тебе не виводити а провадити жидів до Єгипту.

– Знаю, знаю, але хай я закінчу свою думку. Бог Ягве через Мойсея дав жидам десять заповідів. Першою була "Не вбивай". А ви мені в першій скринці подарували ножа. Для чого, голитися чи вбивати?

– Ми зрозуміли що жид жиди не сміє вбивати, а Го я треба нищити, – виправдався мудрець.

– Але ж ви мене просите вести в Єгипет, де мешкають араби. А вони ж не гої.

– Вони погани, а це однаково що й гої.

– Гаразд, може я поганий адвокат і не умію пояснювати божих законів. Але в другій скринці ви мені запропонуєте брехати, то після цього чи можу вірити вам?

– Цей девіз також відноситься тільки до нежидів, жид жиди не має права обманювати, – підкреслив суворо сивобородий мудрець.

– Від часу отримання Божих заповідів минуло кілька десятків століть і світ змінився до такої міри, навчився так фальшувати Божі закони, що брехня стає правдою, а Правду оббріхують. От ви вже тут своїх братів арабів, а тим самим халдійців, асирійців, фоніціянців, народів з семітською кров"ю називаєте поганями і готові своїм братам загнати ножа в серце. То як мені вірити на слово?

– Тоді пиши умову і ми підпишемо, – сердито вигукнув наймолодший серед мудреців.

– Так би сказали без мудрствування. Мої вимоги дуже скромні, просто божеські. Ви мене очікували для за -

воювань чужих народів, захоплення чужих земель з усіма скарбами рухомими і не рухомими. До нерухомих скарбів жодних претензій не маю. Все що завоюєте з моєю допомогою буде ваше. Але рухомі скарби, крім трофейної амуніції, літаків, гармат, танків і взагалі зброї, якою я не в силі орудувати, треба нам поділитися. Насамперед це золото, срібло, коштовне каміння та музейні вартости.

– Як же ти хочеш їх ділити?

– За ключем початку нашої Християнської ери. Колись християни на церкву давали десяту частину своїх прибутків. Так я вимагаю, десяту частину захоплених скарбів на велич Бога Ягве.

– Чи ти, благословенний Гершку, нафту вважаєш рухомим скарбом, чи нерухомим?

– Нафта скарб рухомий, але я її залишаю жидам.

Мудреці полекшено зітхнули.

– А може й золота трохи збавиш, – поспробував торгуватися один мудрець.

– Золота збавити ніяк не можу. З сріблом можу поступитись, злитками, а не мистецькими виробами.

Мудреці переглянулись і Гершко помітив як вони подали один одному змовницькі знаки.

– Згода! Даємо десяту частину захоплених у ворога, на окупованій землі, носимих скарбів, – сказав старший.

Гершко витяг самописну ручку і на аркуші паперу писав умову між Месією Гершком і Синедріоном. В дужках він додав і старе прізвище Гната Кіндратовича Боброва, передбачаючи міжнародній трибунал, коли Синедріон поспробує відмовитись.

Його підозра мала підстави, він почув як один мудрець до другого прошептав: Папір витримає.

За чверть години Гершко написав умову за всіма правилами законодавства і дав прочитати та підписати членам Синедріону.

– Ми не потребуємо перечитувати, давай перо і ми підпишемо, – поспішав старший мудрець.

– Вибачте, дорогі батьки чесного жидівського племені. Для цієї умови просте чорнило сили не має, умову цю треба підписати власною кров'ю. Для певности.

– Власною кров'ю?!

– Так, так. І коли б ви попробували її не виконати, тоді вашу кров я прокляну, і це прокляття хворобою впаде на всі ваші покоління.

– Ай! Вей! Ще такого не було! – застогнали батьки. Але відмовитись підписати, значить виявити свої пляни.

– Дістань, Мойша, голку, – звернувся старший до наймолодшого мудреця. Всі вони прокололи мізиного свого пальця і жидівська кров скріпила написану умову.

– Тепер я ваш! – мовив Гершко ховаючи підписану і скріплену кров'ю умову в бічну кишеню до документа що він звільнений з тюрми по амнестії.

– Ось роба, вона пошита руками непорочних жидівок, вона ткани нитками з осячої вовни. Накинь, Гершку, на свої месійні рамена і веди нас в Обітовану землю.

Гершко покійно накинув поверх свого цивільного сірого костюма освячену рабинами робу і загорнув поли.

– Підпережися! – командував старший і подав Гершкови поясок сплетений з семи дівочих, непорочних косичок обрізаних в жидівок.

Месія, стаючи в проводі обраного богом народу, покійно виконував приписані ритуали.

– А це твоя палиця, месійний жезл яким ти будеш показувати нам шлях до влади.

Гершко вперше вклонився сивобородим представникам жидівського народу і взяв провідницького жезла.

Так закінчилась церемонія першого етапу обрання Гершка земним жидівським царем.

Це був початок 1967 року по Християнському літочисленню і 5728 жидівському році. Цим роком започаткувався наступ жидів на підбиття світу, новий похід.

Гершко підхопив свою валізку і подався за сивобородими визволителями. Вийшовши з тюрми посідали в лімузин і подалися в світ. Гершко на тюрму і не оглянувся.

СИНЕДРІОН

З'їзд мудрих речників жидівської громади в світі разом з провідниками сionізму, відбувався в Нью Йорку за зачиненими дверима.

Правда, директори засобів інформації, редактори жидівських газет, журналів, радіопередач та телевізії були тут присутні, але світ про цей з'їзд ніколи не довідався. Це було збіговисько найкращих провідників жидівства в світі, скликане з нагоди великої події. Бог Ягве прислав жидам нового Месію, який допоможе поневолити і загнuzдати світ.

Спереду в залі сиділи новинкарі, редактори, інформатори, могутній пропагандивний апарат, на який спирається жидівська політична машина.

За пропагандивним апаратом сиділи банкіри, які своїми тенетами обплутали світ і впливають на бажаній жидам економіці, торгівлі та фінансовій політиці.

Далі сиділи рядком рабини, до голосу яких прислухаються всі жиди. А вже за рабинами політики, промисловці та всі ті, які впливають на державний уряд.

Це збіговисько жиди називають армією розуму. Проте, це буде не повне окреслення, якщо не додати прикметників: "Злочинів і хитрунства".

На таких з'їздах обмірковувалась і вирішувалась доля не тільки жидівського народу, а й цілого світу. Тут давали вказівки в якій державі повалити уряд, кого з ворогів усунути з провідного становища, де розпалювати бунти, робити революцію. І тоді преса, радіо, телевізія атакували намічену ціль, банкіри сипали грішми а політики зводили бої в Сенаті, Конгресі чи в Білому Домі.

І зробимо суд над гоями...

Коли якась держава відчинить гостинно двері поселення цих мандрівних людей, через якийсь час вона матиме всюду в себе руїну. Цих пришельців немов би ніде не помітно, ніде їх не видно, але сила їхнього впливу, їхньої отрути відчувається на кожній ділянці державного життя. Вони одягаються так як і місцеве населення, вони розмовляють мовою людей що дали їм притулок, вони своїх діточок при народженні називають іменами місцевих патріотів, вони свої прізвища міняють на властиві корінному і асимільованому давно населенню.

Але жиди постійно, всюду, на кожному кроці роблять те, що постановляють на таких з'їздах їхні провідники. Влада Синедріону відчувається всюду, де мешкають жиди. І тоді в державній політиці колеса починають хитатися, скрипіти, культура занепадати, релігія втрачає високоморальні властивості і сходиться на рейки атеїзму, народні пісні втрачають національний колорит і забарвлюються інтернаціональною каламуттю, мода набирає огидної форми, любов і честь та сором людини трактуються як пережитки примітивного минулого.

Коли ці пришельці опанують міністерство освіти в державі, ви почнете відчувати що ваша молодь не набуває відповідних знань, хоч дипломи отримує. Якщо ці пришельці захоплять в свої руки економіку, торгівлю, держава і уряд почне відчувати що скарбниця порожніє і населення біднішає не знаходячи причин. Якщо жиди дістануться до державного керівництва, державні таємниці швидко матиме ворог.

Динамічна сила руїни відчувається там, де жиди захоплять провідне становище, чи це в політиці, освіті, економіці, торгівлі чи культурі.

Це тому що жиди по своїй природі не будівники а руїники, а до того захоплюючи постанови їхніх провідів, головне рабинів та Синедріону.

Щоб збудувати палац, храм, місток треба зусиль і розуму багатьох людей, щоб знищити досить сірника.

Сьогоднішнє збіговисько руїників цивілізації було організоване не для повалення уряду якоїсь неприхильної до жидів держави, не для оплюгавлення якогось діяча, а навпаки для будови Ізраїля і для возвеличання прибулого до жидів Месії.

Заля набита, жодного вільного крісла. Гості по запрошенням, чужим доступ заборонений. Все обставлено найгlibшими таємницями. Приміщення пишно удекороване, обставлене всіма вигодами для гостей. Під стінами традиційні семисвічники, долівка встелена килимами, повітря вміру охолоджене, по кутах гучномовці. На естраді довгий стіл застелений червоним святочним оксамитом. Серед столу велике плетиво шостикутної зірки царя Давида, по боках семисвічники. Задня стіна естради в портретах: посередині основоположника сїонізму і пропагатора жидїсної держави Теодора Герцля, поруч портрет теоретика і

MARX
Jewish Founder
of Communism

натхненника комунізму батька Карла Маркса, який на замовлення банкіра Ротшильда написав і видав теорію комунізму під назвою "КАПІТАЛ"

Цією системою комунізму і сподіваються жиди поневолити людство світу, як це вже сталося в СССР.

Далі галерією висят портрети інших духотворців комунізму, Карла Лібкнехта, Рози Люксембург, В. Леніна та Лева Троцького що найбільше спричинився до революції в Росії.

Цих божків жиди найбільше в світі шанували, дарма що посварилися з керівниками СССР. Вони ненавидять Уряд СССР, що обрізав їм права, обмежив владу, але комуністичної системи жиди ніколи не валили і ніколи не зречуться, як засобу поневолення людства.

Необізнаний гість, потрапивши в цю залю, подумав би що це 3"їзд компартії в Кремлі, така була тут пишно-та декоративна і ... духовна. І тільки розумово обмежена людина повірить що жиди антикомуністи.

Коли організатори і упорядники довідались що всі запрошені жидівські діячі прибули і заняли відведені їм крісла, раптом електрика згасла і в залі осталося світло самих семисвічників. Стало тихо. На естраду в сутінках почали виходити найвизначніші і займати крісла за столом.

Двічі хтось дзенькнув молоточком по металу на столі велика зірка Давида заграла неоновим світлом. І знову електричним світлом залило залю.

– Шалом! – привітав сивобородий з-за столу людей;

– Шалом! – стоголосо відповіли представники.

Урочистість розпочалась. Прибулі на з"їзд провідники жидівських громад в діяспорі побачили за столом на естраді найвизначніших своїх обранців, капельмайстрів що задають тон і диригують політикою. Це все були сивобороді, бувалі, випробувані знавці всіх ходів і виходів. Це ж бо розум, гроші, хитрість і підступність в кожній особі разом. Їхні накази виконуються без перечень, навіть коли це загрожує репутації, становища чи й життю. І в цій дисципліні сила жидів.

– Всесильні володарі! – голосно звернувся сивобородий керівник до присутніх, – Ми щодня стаємо сильнішими і грізнішими. Нема стіни щоб ми не проломали, нема замка якого б ми не відімкнули. Ще рік, ще десять років, хай ще півсотні років і світ в нашій кулаці! – При цім вигуку він підняв над головою свій затислий кулак.

Залю гриміла оплесками.

– Сили наші ростуть і міцніють, – продовжував він як оплески стихли. Сьогодні я хочу вас порадувати, ми нарешті дочекались богом обіцяного нам Месію, що поведе нас до Обітованої землі, де ми відпочивши, рушимо на завоювання світу!

Ще гучніші оплески вибухнули в залі.

– Ми довго терпіли, ми довго поневірялись, ми занадто довго були біля чужих задвірків! Досить! Тепер хай гої підмітають наші оселі!

– Хай підмітають! – гуло в залі.

– Бог змилювався над нами і прислав Месію з нечуваною силою, він нам допоможе ворогів покласти на обидві лопатки і світ, мов покірне телятко, прийде до наших рук.

– Де той пророк, месія, наш визволитель, покажуй його нам! – гриміло стоголосо.

Сивобородий вивів Гершка з-за ширми на естраду у срібно-білій робі, в сандалях з довгим жезлом в руці. Це був пророк якого звикли люди бачити на малюнках.

– Осанна, Месіє! Осанна! – вітали його як колись юрба вітала Ісуса Христа.

Гершко вдячно поклонився і сів у відведене йому серед сивобородих за столом крісло.

А заля несамовито клекотала вигуками: Осанна!

Обов'язково кричатимуть розпни, як не виконаю їх божевільних марень володіти світом, – подумав Гершко.

Дзенькнуло тричі молоточком по столі і стала тиша.

– Ми мали пророка Мойсея, що вивів нас з Єгипту, тепер Бог нам прислав пророка Гершка, який заведе і поселить нас на віки вічні в Єгипті!

– Осанна, осанна, Гершкові!

– Я прошу уваги, – перекричав сивобородий радісних сіоністичних змовників у залі, – послухаймо Гершка, послухаймо його плянів щоб знати, які мішки нам з собою в дорогу брати вибиравати вороже добро. Поміркуймо, якими килимами будемо стелити дорогу до Обітсваної землі.

Гершко таки добре хвилювався. Він ще не знав як будуть здійснені його пляни щодо жидів. Але він твердо був певен, що своєю допомогою жидам цілий світ наставить проти жидів і вони не будуть мати жодного приятеля. Жиди втратять в цілому світі довір'я, хай люди нарешті пізнають цей безчесний, невдячний, жорстокий народ. Бо тільки діла і поведінка нації покаже людям обличчя нації.

– Божі обранці!– звернувся Г'ершко до присутніх керівників жидівського народу на залі.– Світ чекає на вас понад чотири тисячі років щоб ви ним керували. Занадто довго люди на землі терплять безладдя, яке виникло без вашого керівництва. Бог Ягве побачив, що світ котиться до загибелі, і послав мене вручити вам над гоями владу, бо тільки жидівська мудрість може керувати світом

Гершко ковтнув з кухлика трохи холодного вина і продовжував радувати сіоністів:

– Ви своїм розумом урегулюєте на землі приріст населення, запровадите селекцію і визначете норму для кожної нації народжень і, коли цього вимагатиме рація, смерти. Бо земля не потребує зайвого баласту. Ви помірно і раціонально годуватимете робітників ваших нив хлібом і напуватимете водою, щоб не вибились з сили, бо без тяглової живої сили техніка нідочого.

– Ви, представники обраного богом народу, будете мати слугів для себе і служниць для своїх жінок і дітей, так як це написано в Талмуді. Ваші льохи будуть заповнені золотом, ваші палаци блистатимуть в розкоші, ваша влада буде необмежена. Ось для чого я прибув до вас.

– Слава Гершкові!– спонтанно вибухло в залі і заляпотіли густі оплески.

– І всі народи будуть вашими приятелями, і всі народи вас любитимуть, і всі народи вас шануватимуть, і ви не будете мати ворогів за вашу мудрість, за ваш розум, за ваше вміле керування світом і справедливе судівництво, бо ви єдині обранці божі.

– Осанна, Гершкові!

– Нам залишилось розпочати і закінчити, – продовжував Гершко викладати пляни, – нам залишилось захвати в мішок гоїв і зав'язати...

– І міцно зав'язати! – пролунало в залі.

Після цього три сивобороді сіонські мудреці, попросили Гершка вийти з-за столу, сісти на низенький стільчик, розули його і помили ноги в принесеній мисці води. Помив-

ши, витерли своїми довгими сивими бородами, як колись витирали косами Ісусові Христові боголюбиві жінки.

Священне обмивання Гершко прийняв з приємністю, а коли б дійшло до священного обрізання, мабуть би виникла сварка. Цей жидівський ритуал Гнат Кіддратович завжди критикував. Вважав його жорстоким.

Ритуалом же обмивання ніг, за древніми законами в жидівському середовищі, був вияв найбільшої пошанівки.

Підвівшись із стільчика з помитими ногами в сандалях, Гершко сказав:

— Готуйтеся в похід! Ми зараз рушимо завойовувати світ. Спочатку захопимо Палестину, потім зробимо Єрусалим жидівською столицею і судом над цілим світом, а потім, потім до Єрусалиму потоками попливуть раби нам на поклін. В мішок ми запхаємо насамперед арабів, аби володіти світовими запасами нафти. Потім заправимо паливом літаки і танки, подаровані нам Америкою, і рушимо приєднувати до Ізраїля недалугу Францію, де мешкає пів мільйона наших братів, потім прилучимо жебрацьку Італію, далі піде в наш мішок Греція, Англія та інші.

— Благословенний Гершку, а як буде з Росією? — почувся запит.

— Росія чи ССРСР давно в нашому мішку, нам тільки треба змінити або приборкати уряд. Але це ми зробимо в найближчому часі. Народ там покірний, заляканий, прибитий системою до такої міри, що роби з ним що хочеш.

— Нами запровадженою системою комунізму, — хтось додав із залі.

— Правельно! Теорія Маркса і практика Леніна, — додав інший голос.

— Це політика наша, жидівська, — уточнив Гершко.

— Чи не варто тоді нам збудувати жидівську відпочинкову оселю в Криму, там таке прекрасне підсоння, — висловив побажання один вгодований сіоніст.

— Запевняю вас, дорогі брати й батьки, що всі відпочинкові оселі в Криму й тепер наші. Там відпочивають і

радуються життям наші брати і сестри. Советська людина не має часу відпочивати, вона виконує і перевиконує пляни в колгоспі, радгоспі та на фабриках, які закріпила влада за советською людиною навічно.

— Ми їм дали владу і систему, — знову вихопився сіоніст недавно випросившись з ССРСР до Ізраїля а опинився в Америці.

— В Криму я вам обіцяю збудувати новий Сіон, там і буде третя жидівська столиця в Ялті, аби близько було де купатися та вигріватися на сонці, — одним махом руки покінчив Гершко з Кримом, а так само з Україною.

— Хай буде вічно знами пророк і будівничий Гершко!

— Благословенний Гершко обіцяє нам Європу та Азію, а про Китай ні слова, невже Китай залишиться самотїйним, — поцікавився один з клану Ротшильдів.

— Китай, Індію залишіть для китайців та індійців. В одне ярмо запрягти білого гою і жовтого ходю, це однаково що спрягти вовка з козою, — мовив Гершко.

— Правельно, — мовив банкір Варбург. — Ми будемо мати досить клопотів з Європою, поки приручимо бути покїрними. Не забувайте що сама Німеччина нам боком вилізе, поки погодиться сунути шию в наше ярмо.

— Ми з Німеччиною зробимо те що з Україною, ці два народи однаково антисеміти, — сказав син Кагановича що був свідком як його батько нищив українців голодом, розстрілами, тюрмами та висилкою в Сибір.

— З німцями ми легко дамо раду, — приобіцяв Гершко.

— Ми ще маємо клопіт з гніздом Християнства, з Ватиканом, чи ти нам допоможеш його знищити? — запитав головний рабин Нью Йорку.

— А навіщо ж вам його нищити, як ви вже Папою вибрали жида вихреста. Ватикан вже в вашому мішку навіть зав'язаний, — відповів Гершко.

— Ш А Б А Ш ! — гукнув старший сіоніст і вдарив молотком по столі. — Ми вже переходим на дрібні справи, заходьте в другу залю на бенкет.

КРУГЛИЙ СТІЛ

ЖИДІВСЬКИЙ пророк і біблійний Месія Гершко дбайливо укладав до валізки свої найцінніші речі; банкові книжки, сертифікати, шери, коштовні дарунки та записи й щоденники, які акуратно вів в тюрмі. З цих щоденників і записників плянував написати книжку. Він поспішав бути готовим їхати до Ізраїля. Для нього замовлено спеціального літака і кожної хвилини його можуть покликати.

В Ізраїлі на нього чекає велика і відповідальна робота про яку мріють жиди кілька тисяч років, перетворити штучно зліплену недолугу державку Ізраїль, в грізну світову потугу, перед якою битиме поклони не тільки Європа а й цілий світ. Єрусалим стане столицею світу де засідатиме Міжнародній трибунал і рішатиме долю кожної нації в світі, малої і великої.

Визволений з тюрми Гершко дав обіцянку довести жидів до Обітованої землі, створити могутній Ізраїль, перетворити святе місто Єрусалим в жидівську столицю.

Безсумніву все це він виконає, жиди переможуть ворогів, але...розгублять усіх своїх приятелів. І це буде найбільша жидівська поразка за всю їх історію.

Тим часом жидівські сенатори й конгресмени полагоджували всі формальности для вільного подорожування Гершка між Америкою та Ізраїлем. Літак уже був приготований, пашпорт підписаний, необхідний вантаж для божого післанця Гершка перевезений з американського магазину на літнисько. Всі справи, здавалось, були поладжені, як раптом...

Центральна жидівська організація Б"най Б"ріт отримала від центрального українства "Круглий Стіл", запрошення; прислати представника для діалогу.

Жидівський актив заметушився як кіт забачивши мишу. Ось нагода ще раз прилюдно плюнути антисемітам в обличчя. Кого ж послати, хто найдошкульніше може вкусити? Міркували, дискутували і зупинились на Гершкові. Провідник Гершко вже знає де найболючіше місце в погромників, щоб найдошкульніше вдарити. Вдарити і налякати, щоб в Америці сиділи тихо, не рипались з викриттям жидівських злочинів на Україні.

Гершко зразу погодився взяти участь в діялозі з українцями за Круглим Столом. Йому й самому було дуже цікаво, як українська політична еміграція бореться з ворогами, відбиває клеми, захищає право українців також бути вільним народом з самостійною державою. Чи визволились українці, після двохсотлітньої неволі, з почуття меншевартості?

Насамперед Гершко почав дбайливо маскувати та накладати грим, щоб змінити своє обличчя. Він же тепер жид, боже борони щоб його впізнали. Так само одягнувся він в старомодній жидівській лапсердак щоб надати собі більшого жидівства, дарма що в Америці жиди одягаються як і інші всі американці.

Приїхавши до мешкання, де засідав український "круглий стіл", він сміливо вступив до середини показавши вартовому на дверях свої повновласті. Будь кого українці на цей "діялог" не пропускали, щоб бува якийсь Хома не зіпсував цієї імпрези.

Вже на дверях Гершко переконався що українці не змінились, дух покори цупко тримає їх в полоні. Вартовий, що перевіряв документи на дверях, тільки побачив печатку з шостикутною зіркою Давида, зробив такий уклін головою,

хоч запрягай його в ярмо.

Дальше все пішло по княжому, ті що сиділи за столом, зірвались з крісел і почали тиснути вдячно жидівському представникові руку, запобігливо пропонували за столом крісло, цікавились станом здоров'я.

Гершко посміхався, чемно, не понижуючи жидівської гідності, відповідав і заняв вільне крісло.

Приглянувшись уважніше до круглостольників, він навіть декого впізнав. Тут були ті що в німецьких переселенчих таборах творили таборіві республіки, які повне мали право розподіляти американські харчі поміж голодних утікачів з советської неволі. Пригадав він і своє чудове життя в цих таборових, голодних і обідраних республіках керуючи таборовою кухнею. Але теперішнє становище він не проміняє за сто таборових республік.

— Шана представникові нашого братнього жидівського народу! — сказав головний круглостольник, як Гершко зручно вмовстився на кріслі.

— Слава онукам славних запоріжців! — відповів Гершко, і це страшенно сподобалось круглостольникам. Значить жиди до нас ставляться прихильно. Треба перед ними і далі запобігати. Круглостольники переконались, з цим представником, з Гершком можна домовитись, можна спільно наступати на московського окупанта. Гершко не кидає в обличчя зневагою, не галасує що ми погромники, називає добрими а не поганими онуками славних запорожців.

Після солоденького обміну привітаннями розпочалась серйозна розмова і статечна постава. Перед Гершком на круглому столі поставили карафку з холодною водою і кухлик з українським орнаментом. Це був вияв особливого привілею.

Діялог, чи обмін думками можна б і розпочати, але чомусь запізнився представник українців з Німеччини. Головна фігура в заплянованому діялозі. Той ерудит дає напрямні еміграційної політики. Без нього не випадало починати таке важливе зближення двох братніх народів.

На щастя українцям прибула телеграма : Літака перехопили арабські партизани і український редактор потрапив разом з жидами, що летіли з Німеччини до Америки, в закладники.

Ця подія дуже засмутила українців, тільки Гершко не турбувався. Правда, після перевірки документів українця партизани звільнили, ще й вибачились, а жидів затримали. Але редактор висловив арабам гострий протест, і з цієї причини повернувся в Німеччину.

Так само цей варварський вчинок арабських партизан, дав нагоду висловити Гершкові співчуття, на яке він не дуже звертав увагу, тільки посміхався.

Після цього малоросійський історик Гнучкошиєнко ще раз привітав Гершка і оголосив засідання відкритим. Він і першим взяв слово для діалогу з таким змістом:

– Шановні репрезентанти двох великих народів ! Мені випала велика честь вітати дорогого гостя, представника богомобраного жидівського народу д-ра Гершка. Сьогоднішня наша зустріч з представником братнього жидівського народу, я сподіваюсь, буде більш плідотворна як усі попередні. На це ми маємо реальні дані, хоч би в особі доктора Гершка, який насампочатку кинув нам кілька хвальних слів. Я наслідуюсь вітати і запевнити д-ра Гершка від імені українського народу по цей бік океану, і по той бік, що сидять із замкненими устами, в нашій щирості і дружбі до поневоленого жидівського народу тут американцями а там москалями. Я сподіваюсь, ми сьогодні знайдемо спільну і гармонійну мову для боротьби з засиллям, яке насамперед терплять жиди по цілому світі.

Дружні оплески круглостольників підтвердили, що всі присутні українці поділяють вислови малоросійського історика пана Гнучкошиєнка.

– Ми, малоросійські історики, – продовжував Гнучкошиєнко – дбайливо простудіювали темну добу Хмельниччини, ганебні вчинки наших прадідів-козаків і селянства супроти опікунів жидів, прийшли до однодушного тверезо-

го висновку – МИ ЗАВИНИЛИ.

Гучно вдихнувши повітря, історик вів далі:

– Досліджуючи уцілілі документи в жидівських архівах ми знайшли масу підтверджень безчесного, майже злочинного ставлення селян до жидів у ту козацьку добу, коли опікуни жиди, чесні і справедливі, орендували українські православні церкви, для добра віруючих, тримали в цілості й сохранності під замком. І кожної неділі, кожного свята церкви відчинялись а селяне не хотіли платити вступного в церкву, молились під церквою, чим доводили орендарів до втрати.

Ми знайшли багато документів, які стверджують велику заборгсваність селян за похорони покійника, за відправи Богослужб у великі свята, на Різдво та на Великдень, і це негативно відбивалось на заробітках орендаря.

Ми знайшли ствердження, сироти не платили за похорони батька чи мами, вдови не платили за похорон дитини чи чоловіка, хоч жиди в смерті близьких неповинні.

Таких боргів несплати ми знаходили дуже багато, і ми розуміємо, що це була кривда для жидів. Сьогодні, в цей день нашого діалогу, для добра жидам, ми готові вирівняти всі борги наших бідних прадідів, і цим досягнути згоди між двома братніми народами. Ми тільки просимо зробити підрахунок, скільки наші пращурі заборгувались жидам.

Я хочу запевнити жидів, що ми готові всім догоджати, аби між нами була згода. А що наші прадіди завинили, заборгувались, то причиною цього була їх несвідомість, темнота. Ми ж тепер темноту ліквідували і готові борги повернути з відсотками, бо ми вже є заможні.

Малоросійський історик ковтнув з склянки води, пропоскав горло і продовжував:

– Ми відкопали в архівах і інші злочини наших селян в добу Хмельниччини супроти чесних жидів. Чимало було випадків, що коли жиди приходили до селянина забирати корову, чи тягнути кожуха з жердки за борги або несплату податків, безсердечний селянин спускав з ланцюга пса.

Кожному відомо які наслідки залишає по собі злий та ще й голодний селянський собака. Тоді не тільки штанам, а й литкам дістається. Отже, ми і ці відшкодовання готові покрити, вирівняти, аби досягнути згоди. Ми просимо тільки докладного підрахунка. Ми знаємо що жиди підрахунки робити уміють добрі. Ми хочемо запевнити жидів, що наша доброта безмежна, в своїй добротності ми й сьогодні можемо здати в оренду свої церкви і дозволити в пивницях повідкривати бари, там навіть устаткування готові. Отже тепер слово за вами, – і історик сів.

В цій хвилі звівся за столом другий історик, дослідник доби Визвольних Змагань і попросив слова.

– Ще поки доктор Гершко зосередиться на відповідь, я дозволю висвітлити добу Петлюрівщини, яку я досліджував понад десять років. Мене, як історика, зобов'язує щирість і відвертість. Доба Петлюрівщини тяжить над нами такою ж ганьбою по відношенню до жидів, як і доба Хмельниччини. Ми програли боротьбу, бо не заручились підтримкою жидів. Жиди не підтримали нас, бо ми не пішли з ними будувати в Росії соціалізм який мав би перерости в комунізм. Виходило б добре аби ми не зрадили одні других. Я докладно дослідив ту добу і переконався, що завинили ми а не жиди. Коли б ми були прогнали Петлюру, Грушевського та запросили керувати нами Троцького або Зінов'єва чи навіть Кагановича, а при них примостився б і наш Винниченко й інші комуністи, тоді б наші люди не падали б трупами в Сибірі на заслані, чи в льохах ЧеКа. А коли ми пішли за націоналістами, за самостійником Петлюрою – програли.

– Дуже добре описав Петлюру розумний жид Гольдштейн М.Л. в книжці "Речи и статьи" видані в Парижі 1929 року. Він писав що Головний Отаман Симон Петлюра був людиною честолюбивою з мінімальною політичною мудрістю. Виходить, жид здалеку бачив що Петлюра з мінімальною мудрістю, а ми обрали його головним отаманом. От і програли. Нам треба було Головним Отаманом обрати з максимальною мудрістю Гольдштейна, тоді б ми були

перемогли всіх ворогів і самотійність виграли. Про максимальність розуму Гольдштейна свідчать його ж таки у книжці "Речи и статьи". Він признається, що робив революцію в Петрограді, видно був комісаром, потім його большевики в 1919 році прислали на Україну досліджувати погроми за часів Української Державности. На Парижському процесі Гольдштейн виступав як головний свідок проти України. Він сказав суддям:

— Я не бачив ні одного погрому власними очима і я можу тільки висловити свою (максимально мудру) думку. А моя думка, — моє глибоке переконання, що всі погроми на Україні організував Петлюра.

Мудрому Гольдштейну суд повірив, хоч він і не бачив, а тільки це його жидівське переконання. Ось чому я кажу що ми програли бо не мали керівниками жидів.

Гольдштейн брехати не уміє, бо він чесний жид, інакше вбивник Петлюри Шварцбард не взяв би його свідком.

В іншому місці своєї книжки Гольдштейн пише: "Всі гасла, звернення до українських полків, були буквально одного і того ж змісту": "Бей жидов - спасай Україну". Тому що Петлюра не мав українських черенків, листівки друкувались російською мовою. І це тоже Гольдштейнова правда. Багато в тій книжці жидівської правди, а тому я хочу щоб ми з жидами жили в згоді, і коли виникне потреба, Головним Отаманом візьмемо жидів.

А коли наш Головний Отаман буде жид, тоді ніхто не писатиме про такі безчинства, як написав на стор.153. "Але жидам голять бороди. Треба знати, що в релігійних жидів борода, особливо сива — священна. Потім їх заставляють танцювати і співати релігійних пісень. Після цього починається оргія. Приводять жінок, дівчат і дочок цих самих жидів. Насилують жінок і дівчат на очах їх чоловіків, батьків і братів".

Отаке написав Гольдштейн, хоч і не бачив, а таки писав свою думку. Ось до чого може додуматись людина що має максимальну мудрість. Нам би такого президента. На

цьому я й закінчую своє прохання до Гершка, пришліть нам хоч поганенького жидка на Головного Отамана.

Третім будівником мостів між жидами і українцями виступив представник довгогривої молоді з цаплячою рудою борідкою, що надавала йому зрілості. Він зухвало підвів голову, витягнув з задньої кишені виляючих на сонці синіх штанів записник, розгорнув, поправив на носі окуляри і глипнувши на нотатку гучно вигукнув:

— Товаришу Гершко! Я буду ляпідарним і конкретним, як і все моє покоління. На нас чекає світ і ми не маємо часу на теревені. Ми поспішаємо виправити помилки нароблені батьками. Факт, жиди нам дадуть нашу Україну, як дали полякам Польщу. Факт, мудрі жиди приїхали з Троцьким з Нью Йорку і зробили в Росії революцію. За це ми жидам вдячні що вгробили царят, а негідники московські шовіністи позбавили права жидам керувати ССРСР. І тому ми мусимо об'єднатися, аби жидам в ССРСР привернути владу.

— Я вже давно студіюю, — продовжував студент, — Талмуд, він мені відкрив очі. В Талмуді написано: Не прощати провин ворогам своїм. В Талмуді закликається бити ворога тією ж самою зброєю. Око за око, зуб за зуб! Тільки з такими гаслами можна здобути владу. Тому я пропоную замість контактів, діалогів з жидами, всім нам перейти на юдаїзм. Я вже давно не хожу до церкви, навіщо? Я хочу просити вибачення перед жидівським представником, за ті злочини, що заподіяли жидам наші люди, головне селяни-куркулі. Було багато випадків в час революції, що куркулі відбиваючись від большевиків, завжди стріляли в жидів.

— Я рішучо заперечую, — продовжував чубатий — немовби в ЧеКа були самі жиди. Я маю певні документи що там були латиші і навіть китайці та монголи. Найбільшими нашими ворогами є шовіністи москалі. Вони сіють ворожечу поміж українцями і жидами, розпалюють антисемітизм, так як це робили в час революції і радіють, як ми свари-

мось. Тому нам треба або помиритись, або ми перейдемо на жидівську віру і тоді буде: Око за око, зуб за зуб.

Після цього студент сів, витяг гребінця і почав розчісувати свою гриву.

Запала тиша. Українці своє сказали, черга з Гершком.

Гершко підіймався з крісла неквапливо, самовпевнено, він вже знав що мусити сказати як представник могутнього народу. Він знає що жидівські шпигуни передадуть жидам кожне його слово записане на магнітофоні.

– Шалом, малоросійські гої! – плюнув він зразу всім круглостольникам, Круглостольники підхопились на ноги і залопотіли вдячні оплески. Ще так їх гарно ніхто в житті не вітав.

– Я вітаю вас жидівським традиційним "шалом", тому що це найбільш сердечне. Цю сердечність ви сьогодні так само до нас проявили признавши за собою вину. Правда, і вину за погроми ви берете наполовину, але ми віримо, що і другу половину ви за собою визнаєте, якщо справді хочете здобути нашу прихильність. Цю нашу прихильність і пошанівку ви можете спокутувати скромними обіцянками: залишайтеся гречкосіями, не бавтися в інтелігенцію. Ми вам дамо вчителів для початкових шкіл, бо інших вам нема потреби будувати, ми вам дамо інженерів, механіків та державних урядовців, навіть Головного Отамана, а як захочете – то і гетьмана.

– Далі. Вам треба визнати що Хмельницький, Шевченко, Гонта, Залізняк, Бандера, я вже не кажу про Петлюру, були антисеміти. Навіть Франко, незважаючи що написав "Мойсея", бо жиди давно знають що хахол хитрий.

– Жиди знають, коли б українці хоч половину мали тих можливостей, що мають жиди, ви б "Круглого Стола" і не думали б організувати. Проте, ми ставимось до вас не дуже й вороже, сподіваючись, ви будете послušними, хоч і з недовір'ям, бо вам нікуди дітися. Отже старайтеся здобувати нашої прихильности, ніде нічого проти нас не пишіть, ніде не згадуйте жидівських гріхів, ніде не виступа-

йте з обвинуваченням жидів, навіть коли вони винні. Буде добре як українці взагалі відмовляться від своєї преси і друкуватимуть потрібні оголошення про балі і концерти в нашій, жидівській пресі. І тоді між нами мир...

— Увага, круглостольники! — почулось від вхідних дверей і всі повернули голови. — Прийшла делегація з привітними декляраціями!

Всі круглостольники звелись на ноги.

До столу, як богомільні прочани, один за одним, смиренною чергою ішли ті, яким довірено вітати вершителів долі України, насамперед вождя жидівської нації містера Гершка, про якого вже вістка облетіла місто, що погодився сісти на розмову з українцями.

Валку очолював срібноголовий, досить підтоптаний дідусь, член якоїсь там соціалістичної партії що ще молодим студентом мав честь вести розмови з жидами. Йому й припала честь очолити делегацію. Цей соціаліст ціле життя боровся поруч з жидами за 8-ми годинний робочий, і щойно революція припинила його боротьбу, хоч він син селянина, які й тепер не мають 8-ми годинного дня.

Соціаліст по селянському ніс перед собою тацю, заселену вишитим рушником, з хлібом і сіллю.

— Дорогий наш земляче, — трітливим старечим голосом звернувся він до Гершка, — славний сину братнього жидівського народу. Прийми від старих друзів, соціалістів, українців цей хліб і сіль в знак... — тут соціаліст схлипнув і мало що не випустив таці. Гершко метнувся і врятував ситуацію. Звільненою рукою дідок витер сльзу і вів далі:

— Ми соціалісти двох братніх народів ніколи не ворогували, ми спільно бородись проти царяту. І повалили. Та сталось не так як писалось. Ви виграли, а ми на тих самих рубежах. Ви сьогодні маєте свою нову державу Ізраїль, а ми втратили те що мали, — і скривджений старенький соціаліст знову змахнув сльзу. — Ви займали провідні становища, а ми тікали за кордон. В ім'я братньої любови і соціалістичної єдності, допоможіть нам здобути Україну

і ми там запровадимо справжній соціалізм.

Дідусь знову заплакав і почав хусточкою витирати чоло сівши на вільне крісло.

Всім було шкода соціяліста, якого революція підвела.
– Шановний батьку соціалізму, – звернувся Гершко до зворушеного дідуся, – кілька хвилин тому я запропонував українцям повне замирення, дружбу і співпрацю, так само всебічну допомогу якщо ... ви плекатимете в своєму народі, в своїй державі, яку ми вам дамо, єдиний фах – грецькосійство. Бо кожному відомо що бунтується інтелігенція. Хочете України, дамо Україну, без інтелігенції.

– Це нам і Гітлер пропонував, – хтось відповів.

– Гітлер фашист, а ми ваші друзі, – відповів на це Гершко.

*Гарний чобіт!
Такими чобітьми і ми будемо
топтати окуповані землі.*

Почувши таке соціяліст ще більше згорбився. Він же боровся за школи з царятом, за науку. Поганих синів виховали жиди соціялісти, – подумав і вже шкодував що вітав Гершка хліб-сіллю.

Шойно старий соціаліст відійшов від столу, як молодий демократ заняв вітальне перед столом місце і, випнувши дужі груди, сказав:

– Високий достойнику Гершко! Соціалізм, про який те-ревеним мій попередник, давно вигорнено на смітник. Соціалізмом брехуни замилували людям очі, а робили державний капіталізм. Прикладом цього советська держава. Допоможіть нам, революціонерам, вигорнути з ССРСР те болото що тепер називається Советськими Республіками, допоможіть повалити большевицький капіталізм, тоді ми створимо справжній альянс між жидами і українцями, та й іншими поневоленими Москвою народів. Хочете? Слово за вами!

– Шановний революціонере! Ви разом хочете оголосити війну соціалізові, большевизмові, комунізові і московському шовінізові та ще й советському капіталізові. Це нам не під силу...

– Але це все, перечислене вами, одне і те саме!

– Так і не так. Московському шовінізові ми вже оголосили війну давно, але славного комунізму не чіпаймо. Не подолаємо всіх разом, особливо, коли долучимо капіталізм советський, державний і капіталізм західній, приватній. Бо це дві цілком протилежні системи. Давайте воювати з Кремлівською верхівкою, а систему залиш ім.

– Тоді нам не подорозі, верхівка вже кілька разів мінялася а колгоспна система ярмом муляє селянина.

– Неправда, колгоспна система найкраща система серед усіх існуючих, – загукали на революціонера кругло-стольники і широкогрудий, міцний революціонер зніжковів, схилив голову і прихилився до стіни в куточку. Він вже з самого заду гукнув:

– Будемо робити революцію без жидів.

До столу наблизився наступний представник, що тоже говорив від імени всіх українців. Це була літня гарна людина з блакитними веселими очима і майже дівочим обличчям та дрібними білими зубами.

– Вітаю вас, пане жидівський речнику від безпартійних.

Мені здається, я вас знаю, а може це був ваш двійник. Ви були в нашому селі директором десятирічки?

— Ні, директором десятирічки ніколи не був, — відповів Гершко і від серця відлягло. Сподівався іншого випадку знайомства.

— Тоді вибачайте, а точно схожий на вас був директор в десятилітці, де я вчився. Розумна була людина. Все нам дорікав що селянин ледачий, селянин саботажник, бо руйнує колгоспну чудову систему, що комунізм проповідував сам Ісус Христос, тільки селяни не розуміють цього. Так оце, як я почув, що ви готові боротись з московськими шовіністами в Кремлі а систему захишаєте, то й подумав за директора в нашій десятирічці. Але подібних такими думками людей у світі, особливо серед жидів, багато.

— Той директор, — передихнувши трохи продовжував чоловік від імени безпартійних, — сильно бештав перед нами наших славних батьків. Він казав, що наші батьки і брати, наші українці воювали з большевицькою владою і били жидів перебуваючи в лавах Денікинської, Врангелівської, Петрівської армії, в бандах Махна, Зеленого, Марусі і хто зна ще які тоді існували банди, але українці неодмінно були в тих бандах і організовували жидівські погроми. Він нас на кожному кроці ганьбив, що українці погана нація, що тільки українці не хочуть советської влади. Він казав що навіть в колгоспах українці фальшують норми виробітку, додають у відомостях дуті показники, розкрадають колгоспне добро, доярки домішували до молока воду. Правду казав той директор, я сам був учасником цих фальшувань бо інакше б не вижили. Ось я й прийшов сюди до вас признати нашу вину, а ви вже, будь ласка передайте тим, кому треба.

— Я не розумію, при чому ж тут жиди? — знизив раменами Гершко.

— Бо ви тоді були там при владі, і тепер недалеко вас відсунули, — посміхнувшись, спокійно відповів безпартійний промовець.

— Ну, знаєте, якщо й далі будуть такі закиди, то я не

знаю чи мені варто брати участь при Круглому Столі, — сердито сказав Гершко.

— Та це ж висловлювався представник безпартійної юрби, а хто до юрби будь коли прислухався, — заспокоювали партійні круглостольники Гершка.

— Зачиніть двері, припиніть доступ приватнім особам, — наказав організатор круглостольної зустрічі. Але тих, що зайшли, виганяти перешкоджала демократія. Крім того, черговим до столу був редактор української газети, якого пазбавити слова небезпечно.

Це була статечна, поважна людина, до голосу якої варто прислухатись всім українцям. Ось що він сказав:

— Шановний побратиме Гершко! Мені припав обов'язок висловити жаль від сорока мільйонної української нації, про ту помилку яку заподіяв наш необачний князь Володимир прийнявши християнство. Адже ж нам усміхалось щастя ще тисячу років тому. Коли б князь Володимир був прийняв юдаїзм, ми б уже володіли половиною світу. Ми б уже господарювали у Європі, як у своїй хаті і ніхто ніколи б нас не поневолив. Я не можу сказати, хто більше завинив, чи нерішучість рабинів, що проморгали нас і ненакинули нам, як хазарам, своєї віри, чи короткозорість та обмеженість Володимира, гадаю, завинив Володимир, бо жиди непомильні. Ось чому я і висловлюю свій жаль. Коли б нам довелось ще раз міняти віру, перейдемо тільки на жидівство, на юдаїзм. І тоді ми будемо володіти світом.

— Ваша мудрість, пане редакторе, подивугідна. Я передам вашу думку Синедріону, щоб він завчасно підготувався перебудувувати собор св. Софії в Києві і св. Юра у Львові на синагогии

Між круглостольниками почувся жвавий обмін думок.

Гупаючи твердими кроками до столу швидко наблизилась міцна і здорова жінка середнього віку, і метнувши сердитим поглядом на всіх присутніх, вигукнула:

— Недіждете, зрадники, топтати наше християнство! В нас ще хватить сили викинути вас усіх бузувирів на сміт-

ник безбожників. Досить того що нас поділили поляки накинучи унію, чим поділили українців на два ворогуючих табори, а тепер жиди! Ніколи в світі не дамось накинати нам чужу віру. А вам, пане Гершку, скажу відверто. Минулися ті часи, що тримали нас в мішку, і не думайте що ми вічні гречкосії, внас тепер краща інтелігенція як ви виплекали тисячоліттями, Україна тепер не хліборобська, як ви думаєте, а індустріяльна, дарма що окупована. І тільки дурні політики покладаються на жидівську поміч. Ми і самі здобудемо самостійність, без жидів. І нам плювати на ваші впливи в світі! Ще буде час що ви перед нами скидати здалеку будете свої зарозумілі капелюхи. Оце і все. І ви нам не погрожуйте, бо здачі дамо!

– Хто вона, така відважна? – аж злякався Гершко.

– Голова жіночої організації ім. 8-го березня.

– Язиката баба, – ствердив Гершко.

– І не дурна, – додав сусід.

А жінка, витерши чоло хусточкою, торохтіла далі:

– Наші доморощені самозвані політики...

– Пані Наддніпряно, скорочуйтеся, – мовив керівник.

– Не перебивайте, я вже давно хочу сказати те що накіпіло на душі. Наші політики постійно товкмачуть нам що ворог нашого ворога є нашим приятелем. А я скажу що це неправда. Ми помиляємось. Наших ворогів москалів не люблять жиди, а нас жиди просто ззіли б, коли б горлянку і зуби більші мали...

– Пані Наддніпряно, просимо чемніше висловлюватись і не ображати присутніх.

– Я й не ображаю, правду кажу. Пан Гершко і сьогодні нам погрожував, то чого нам не оборонятися. Тут не советська влада що на жида страшно і пальцем показати, тут свобода. Там жиди постійно нам погрожували тюрмою, бо їх влада, тут я нікого не боюся, що висловлюю правду. На закінчення я тільки хочу нагадати Гершкові, що жиди зробили революцію, жиди скинули з людей царське ярмо, але жиди накинучи людям ще тяжче, большевицьке ярмо.

– На цьому я припиняю виступи приватних осіб, оголо-

сив організатор круглого стола.

– Ще мені! Ще я хочу! – загукали люди з черги.

– Досить, тут не мітинг, тут державні справи вирішуються. Пане Гершко, тепер ваше слово.

– Хай буде воля Ягве, – сумирно розпочав свою промову Гершко, хоч гнів клекотав в душі за жидів, яких повинен тут репрезентувати. – Я гадаю що князь Володимир, знаючи вдачу українських жінок, добре зробив що не захотів прийняти юдаїзму, цим він врятував жидів від знищення. З такими жінками політику робити тяжко. Я також думаю, що советська влада зробила велику помилку, надаючи жінкам рівних прав. Ви кілька разів звертались до мене за допомогою здобути Україні справжню незалежність від Москви. Будьте до жидів лояльними на кожному кроці і ми вам допоможемо, насамперед, не перешкоджайте нам захопити в свої руки Росію.

На цьому засідання Круглого Стола закінчилось. Доводеність зроблено. Жиди володітимуть Росією а українці матимуть Самостійну Україну. Але чи можна вірити жидам?

Всі круглостольники вдячно тиснули руку Гершкові.

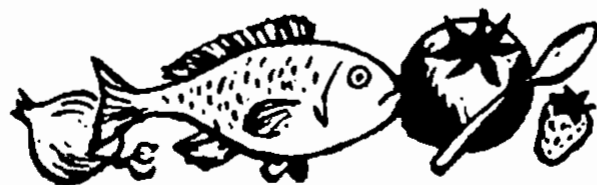
Вийшовши з приміщення безпартійний українець зупинив на хідникові сивоголового соціяліста і запитав:

– Чого ви так принижувались, запобігали перед тим жидівським представником?

– А ви що, хочете бути антисемітом?

– Та ж жиди однаково нас вважають антисемітами, то навіщо ж принижуватись!

– Еге, добре вам це казати, а в мене два сини професорами в Університеті. Скажи проти них слово, за тижнів два обох вижинуть. Треба уміти робити політику.

ТРЕБА ПОДУМАТИ

МОДА "КРУГЛОГО СТОЛА", як небезпечна пошесть, перекинулась з Америки на всі контингенти, де поселилися українці, насамперед обізвалась в Канаді. "Круглий Стіл" українці запровадили для перекидання містків, для налагоджування добрих взаємин між партіями, товариствами, поневоленими націями і народами які мають того самого ворога, що й українці. Насамперед мали на увазі жидів, що опинилися на еміграції. Українські наївні діячі марно шукають порозуміння з жидами, які все вважають українців за народ другого гатунку.

Українські професіоналісти в Канаді що гуртуються у товаристві "Сокіл", призначили на 25 березня 1973 р. дискусію "Круглого Стола". Для діалогу запросили журналіста рабина, з газети "Телеграм" Рувіна Слоніма.

Як там відбувалась дискусія, про це українська преса скромно промовчала, але жидівська зразу ж подала відомости для цілого світу. На другий день рабин в своїй газеті "Телеграм" за 26 березня копнув ще раз українців статтею під назвою "Слонім говорить про тяжкий антисемітизм в минулому на Україні". В цій статті рабин Рувін Слонім пише:

"Жиди та Українці не можуть з'єднати свої сили в опозиції до Советської тиранії доти, доки українці не перестануть вибілювати своїх анти-семітичних героїв – заявив учора ввечорі українцям співредактор торонтської Телеграм.

В одвертому діалозі з СОКОЛОМ, організацією професіоналістів Українського походження, рабин і журналіст підтримував намагання з'єднати жидів і українців, але засперіг, що "гірка" історія у відносинах між двома групами стоїть на перешкоді.

Німці і жиди ведуть тепер діалог також – заявив містер Слонім, – західні німці належать до найкращих приятелів Ізраїля – але народ країни, якою колись керував Гітлер, не вимагає очищення антисемітського минулого.

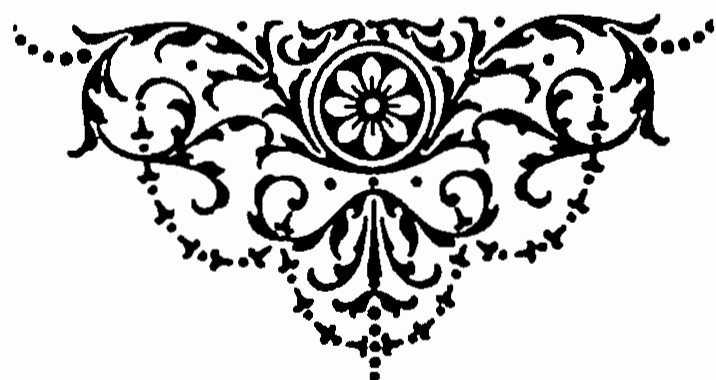
Таким повинен бути українсько-жидівський метод, — сказав Слонім.

Він заявив, що гірка пам'ять погромів в Україні в 1917 — 1920 роках ще дуже свіжа між жидами. І він пригадав, що під час протестаційної демонстрації проти советського антисемітизму на площі Натана Філіпса, яка відбулася кілька тижнів тому, Канадський Жидівський Конгрес не прийняв представника від Ліги Визволення України...

Жиди не можуть забути, що українці спілкувалися з нацистами в "бизнесі" нищення, так само, як і Східно-Європейці — заявив Слонім. — Для них трудно, а декому просто неможливо позбутися моцолітної ідеї українського антисеміта. Жиди ще подумують про своє ставлення до українсько-жидівських відносин перш ніж створити альянс.

Рабин Слонім пише що, Жиди не можуть забути, що українці спілкувалися в "бизнесі" з нацистами, але Слонім забувся як жиди нищили українців в ЧеКа, ГПУ та НКВД без спілкування будь з ким, хіба що конвоїрами були чужинці розбійники.

Українцям тоже ТРЕБА ПОДУМАТИ про своє ставлення до жидів...

Б Е Н К Е Т

ВНЬЮ ЙОРКУ на другому поверсі готеля "Асторія" клекотав пишній бенкет. Гриміла оркестра, дзеленьчали бокали, бахкали корки з пляшок шампанського. Між столиками звивались у білих фартушках кучеряві дівчатка з тацями і пригощали гостей:

А гості все поважні, добірні, визначні, все з титулами, становищем в державі чи установі, а більше багатії, банкіри, які й на державу дивляться як на дійну корову. Сюди запрошено не тільки " акул Волл Стріту" а й паразитів цілої Америки, а в деякій мірі й світу.

Хоч оркестра й пригравала але танців не видно. Бенкет відбувався в поважній, статечній атмосфері. За столиками переважно чоловіки; конгресмени, адвокати, редактори, директора радіовисельн та телевізійних передач. Словом, це сидів розум і сила якоїсь нації.

У фешенебельному готелі "Асторія" збіговиська тай бенкети відбуваються часто, і такі події голосним резонансом разносяться по світі, як подія політичного чи культурного значення, але про цей бенкет світ нічого не знав, належав він до категорії найглибших таємниць і конспірації, провадженої змовниками.

Гості випивали, закусували, перекидались реченнями і все поглядали на заслонені естраду. Нарешті оркестра обірвалась на пів ноті, дзеленьчання посуду, склянок при тихло, розмови припинились. Ширма на естраді ліниво почала розводитись. На яскраво освітленій естраді почав видовжуватись стіл за яким стояли крісла з високими спинками, а за кріслами на оксамитній стіні велика шостикутна зірка Давида.

Тепер уже було відомо, хто бенкетує під цею емблемою.

В залі залягла мертва тиша. Навіть обслуга столиків завмерла, спрямувавши свої погляди на естраду.

З за лаштунків, мов привиди, виходили сивобороді новітні апостоли брехні й ошуканства, гордо і впевнено займали за столом крісла. Їх було дванадцять, як і в гетсиманському саду. Тільки тоді серед дванадцяти знайшов собі місце один Юда, а тут були всі однакові. Серед крісел за столом посередині залишили два вільними, з найвищими спинками.

Сивобороді апостоли, всі як один, в чорних робах зі синіми поясками, на головах чорні ярмурки, на шиї кожного висіла на ланцюжку срібна зірка Давида.

Сивобородці зайшли за стіл і кожний зупинився біля призначеного місця, і не сідаючи, повернули голови очікуючи ще когось. Чекати довелось не довго. З-за лаштунків вийшло ще двоє, один сивобородий вів під руку другого молодого, з короткою чорною борідкою і розкішними кучерявими пейсами. Це була людина струнка, ставна, з буйною і розкішною кучерявою чуприною, в срібно білій робі і такій же ярмурці. З його шиї на ланцюжку тоже звисала шостикутна емблема Давида, але золота, всипана коштовним камінням.

Понад тисяча запрошених гостей зірвалось на ноги аплодуючи, видно, наймолодшому.

— Слава, Месії! — хтось кинув привітанням.

— Шалом, Месіє! — стоголосо гуло в залі.

Пророк Гершко заняв місце за столом біля крісла з високою спинкою, задоволено посміхнувся, дав знак гостям рукою сідати і сам вмоствився в кріслі.

Всі ці різнобарвні провідники жидівської нації з Гершком були вже знайомі. Деякі з них мали змогу зустрічатися навіть особисто, і привітно махали руками з передніх і бічних крісел залі. Це були головні конспіратори політики жидівського народу в світі: банкір Сідней Варбург, дорадник в Білому Домі президентів Бернард Барух, другий банкір Пауль Варбург, Майер Ротшильд, Якоб Шіф та інші.

Бернард Барух

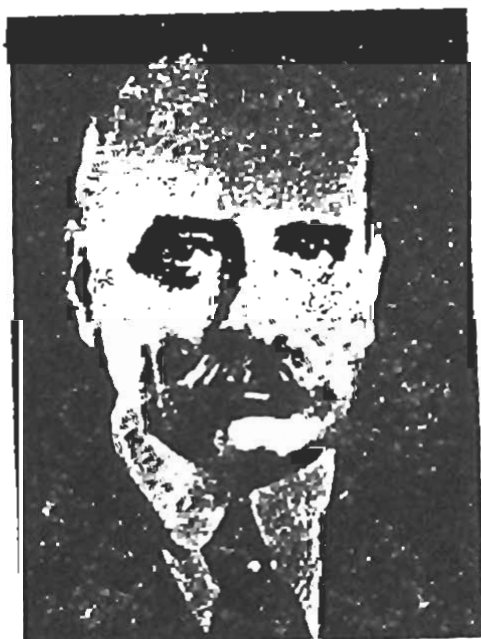
Бернард Барух за-
пустив своє коріння в
Білому Домі так гли-
боко, що яка б партія
не виграла вибори, він
незмінно залишається
дорадником президен-
та, республіканського
чи демократичного і
ніколи не забуває про
інтереси жидів.

Другою впливовою
особою в міжнародній
політиці є Ротшильд.
П'ять синів і числен-
ні онуки банкіра Рот-
шильда а також роди-
нні зв'язки з банкіра-
ми родини Варбургів,

Кун Лейб Ко, уможливають жидам впливати на політику
цілого світу. І не тому що вони мають багато грошей, інші
банкіри, не жиди, мають значно більше, але жиди органі-
зовані, і знають добре свою мету.

JACOB H. SCHIFF

PAUL WARBURG

MAYER A. ROTHSCHILD

Банки Ротшильда, Варбургів, Якоба Шіфа та Кун Лейб
Ко, в 1917 році дали 48 мільйонів доларів, які Троцький пе-
ревіз з Америки в німецький банк Варбурга, і там через

агента Парвуса фінансували большевицьку революцію в Росії. Тепер жидівська преса фальшує що гроші на революцію в Росії давала Німеччина.

Засновником найбільшого банку династії Ротшильдів був Майер Ансельман, (1743 – 1812) з Франкфурта-на-Майні. Предок Ротшильдів Бауер, син Ансельмана, відмовився бути рабином а став купцем. Розбагатів на нафті і змінив своє прізвище Бауер на Рот Шільд яке згодом перетворилось в Ротшильд. Майер Ротшильд помер 12 грудня 1912 року залишивши 5 синів і 5 дочок. Кожний його син пішов слідами батька і відкрив банк в одній з держав світу; Англії, Франції, Голландії, Німеччині та Америці. В Нью ЙОРКУ тепер діє концерн Ротшильдів під назвою – "Нью Корт Секюрітіз Ко", в Парижі банк "Брати Ротшильдів", в Лондоні "Н.М.Ротшильд і Сини", в Женеві "Банк Пріве", в Брюселі "Банк Ламбор", в Голландії банк "Пірсон, Хельдрінг і Пірсон".

Родич Ротшильдів династія Варбургів з Гамбургу, Німеччина, сини Абі, Макс, Пауль Морітц і Фелікс Морітц, як і сини Ротшільда роз'їхались по світі і заклали банки по цілому світі, в Франції, Америці, Скандинавії, Німеччині.

На бенкеті були приявні всі ці жидівські рушійні сили, які розпалюваля всюду революції, фінансували бунти, нищили культуру і цивілізації людства. Сьогодні вони бенкетом запачатковують нову фазу наступу для володіння світом, поширенням кордонів штучно створеного Ізраїля.

Коли гучні привітальні Гершка оплески стихли, коли і вигуки "Шалом, Гершкові" порідшали, головний, найавторитетніший рабин Нью Йорку попросив вислухати молитву, яку проказують жиди в день Покути:

"Всі обітниці, зобов'язання, присяги, клятви, чи конаси, які ми будь кому обіцяли, чи присягнули, чи поклялися, чи зобов'язалися, від сьогодні до наступного, ми в усім каємося. Хай вони вважаються прощеними, забутими, уневажненими і не дійсними, і без наслідків. Хай вони нас не зобов'язують. Хай не мають жодної сили супроти нас.

– Хто наступний жертводавець? – сердито блиснув очима рабин.

– Запишіть Шенкера, п'ять тисяч, – гукнув голова учительської юнії Нью Йорку.

– Я не верховний суддя, що йомуносять хабарі злодії, в мене учні чорних або порториканських батьків, що з них поцупиш, – скаржився професор.

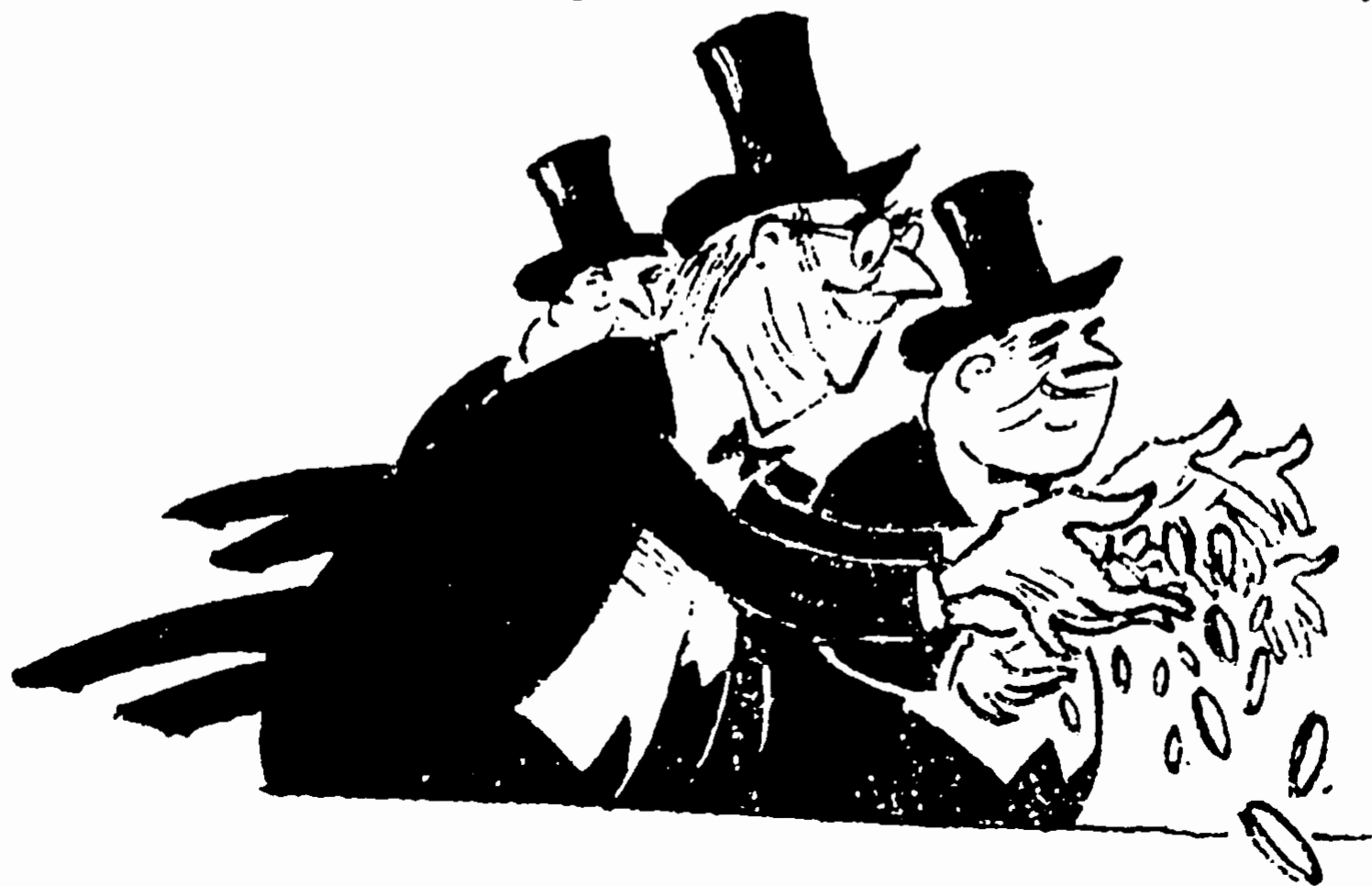
– Знаю, знаю що твій фах не прибутковий, але ти робиш для жидів велику працю. Випускаєш з шкіл учнів що не порохують два рази по два, – похвалив учителя рабин.

– Хто там наступний, чого зволікаєтесь?

– Ви на мене не дивіться так сердито, – підійшов ближче до столу Артур Гольдберг і поклав 10 тисяч. – Ви мене намовили зріктися членства в Верховному Суді, де я мав змогу побирати хабарі, і стати амбасадором від Америки в О.Н. І що я там маю, одну зневагу. Тому більше від мене не вимагайте.

– Дякуємо і за це, – мовив рабин – ти там більше робиш для жидів, для Ізраїля як ми всі разом. Ти запевнив за жидами подвійне громадянство в цілому світі, – похвалив рабин не передбачаючи що, назвавши себе жидом а не американцем в О.Н. Гольдбер перекреслив свою кар'єру в О.Н., втративши місце в Верховному Суді.

Далі до столу підходили без заклику багатії, банкіри, мільйонери Ліменов, Уорбергов, Монтегю, Оппенгеймеров, Зелігманов, Гугенхаймов, Кунов, Лебов, Моргентау, Гольдманов, Канов, Мортімеров, Блюменталей, Саксов, Скіффов, Джеймс Клей, Пеннела, сенатор Джейкоб Джейвіц, Абрахам Рібікоффа та інші. Гроші сипались як з мішка...

Найстарший рабин найбагатшої жидівської громади в Нью Йорку уважно слідкував скільки хто жертвує, знаючи кожного спроможності. І коли якийсь багатій хоче дати менше, натягнути свої зобов'язання, рабин безцеремонно лає, гримає, соромить перед іншими. Перед гоєм можна хитрувати, перед своїми гріх.

– Ти чого поклав тільки десять тисяч, – нагримав він на Рубінштейна.

– Бо я в цьому році потерпів, самі знаєте що мій пароплав, підпалений ворогами, згорів у океані з товарами.

– Не бреш! Пароплав твій давно просився на смітник, і підпалив ти його сам, забезпечивши на п'ять мільйонів, хоч замість товару, там були ганчірки, – відкрив таємницю рабин Рубінштейна.

Зловлений своїми Рубінштейн витяг гаманець і додав ще десять тисяч. Без суперечок.

Містер Сідней Мушер, голова Американського Економічного Комітету для Палестини, хоч хабарів і не мав з яких джерел смоктати, але саме його становище змушувало на щедрі жертвенність, він тоже поклав 10 тисяч.

Містер Едвард Норман, голова Американського фонду для Палестини переплюнув містера Сіднея Мушера і виписав чек на 20 тисяч. Він мав побічні джерела, які давали добрі прибутки. Головував він гонорово.

Містер Йосиф Шварц, голова найбільшої жидівської організації в світі Б"най Б"ріт, виклав з течки новісінькими 40 тисяч доларів. Його товариші працювали в монетному дворі карбування доларів.

Старший рабин не марнував часу, він, за набутою довгими роками звичкою, швидко складав гроші за копіюрами, десятку до десятки, півсотку до півсотки, сотку до сотки, і пакував до валізки.

Коли всі присутні виконали свій національний обов'язок, склали пожертви, рабин забрав валізку з грішми і на цьому його обов'язки вичерпались, він зник. З грішми. Ні один жид не посміє його контролювати, гідність рабина є безконтрольна, як і Папи.

Дальше ведення бенкету перебрав на себе сіоніст, найстаріший член Синедріону з найдовшою бородою.

— Благословенний наш Месіє Гершку! — мовив він до Гершка, що сидів за столом і попивав тим часом виноградне вино, — Ми маємо гроші, ми маємо могутні кадри, ми обдаровані спритністю, хитрістю, проникливістю, заповзятістю. Ми великий народ! Дай нам великі отари, щоб ми їх випасали на користь нашу і славу Божу.

Тисячу пар очей вці лилось на Гершка і чекали від свого месія відповіді.

Гершко підвівся, пригладив куцу борідку і кучеряві й густі пейси, приховано зітхнув і гучно та впевнено сказав:

— На сотворення світу Бог потратив шість днів, сьомий день Бог відпочивав. Кажу вам, за шість днів я зроблю з невеличкого Ізраїля могутню державу яка стрясати ме цілим світом! Ягве поручив мені це зробити для Його народу. Це буде перший надійний крок до панування над цілим світом Ізраїля. За шість днів ми заволдіємо землями Сирії, Єгипту та Йорданії. Народ арабський ми перетворимо у наших прислужників, скарби їхні перевеземо до наших льохів. Сьомий день ми будемо відпочивати і розважатися. Кажу вам що так станеться.

— Осанна, Гершкові!

— Чи можна нам на окупованих арабських теренах організувати ЧеКа, дуже гарний спосіб позбутися зайвих і небезпечних противників, — запитав колишній комісар, що недавно прибув з ССРСР.

— Можна організувати, але назвіть їх Санітарними Комісіями. ЧеКа та Гестапо тепер не почитні серед окупованого населення,— порадив Гершко. Але при санітарній обробці робочий елемент залишайте для тяжкої праці, для невільництва,— попередив Месія.

— Арабів така маса, що нам забракне сторожів утримувати спокій,— нагадав передбачливий комісар, що вже має досвід заводячи порядок на Україні.

— Тоді робіть, як вам підкаже сумління. Бог Ягве дав вам широкі права і все вам простить,— змушений був погодитись Гершко на масовий морд окупованого населення.

— Коли ж ми рушимо на поневолення цілого світу, після арабських країн,— нетерпеливився інший сіоніст.

— Відпочинемо після шостиденної праці і рушимо. Нам треба насамперед впоратись з 100 мільйонами арабів, потім 700 мільйонів мусульман, що ісповідують однакову віру з арабами і можуть оголосити нам священну війну. А вже тоді рушимо на Європу. Словом, у нас є з ким воювати і кого нищити, поки дійдемо до влади панувати світом.

— Допоможи нам благословенний Гершку! — загаласували жиди, побачивши труднощі на своєму шляху.

— Допоможу! Але світ такий великий, такий багатолюдний, що й моєї допомоги не вистарчить аби ним володіти.

— Нам допоможе Америка.

— Американська допомога тимчасова. Сьогодні Уряд контролюється опанованим нами Сенатом, Конресом, і ми тут панами. Завтра Дядя Сем може розгніватись і ми тоді мусимо поклатись на власні сили.

— Тоді веди нас до перемоги сьогодні!

— Збирайтесь в дорогу! — дав команду Гершко.

ДО ІЗРАЇЛЯ

МЕСІЯ Гершко мандрував до Ізраїля не пустельними дорогами, як колись Ісус Христос до Єрусалиму в сандалях на босу ногу. Він їхав не їшаком, в незручній позі на гострій спині худої тварини, Гершко летів наймодернішим і найзручнішим джетом з усіма вигодами кухні, буфета, туалета, відпочинку і спання аж до культурної розваги.

Це я ваш обіцяний Богом Месія, і приймайте мене так, як відповідає модернізм ХХ віку.

Приїзд до Ізраїля Гершка жиди обставили таємничістю з двох причин: Месію везуть не для проповідування любови, не для сіяння добра на землі, Гершка везуть в Ізраїль для загарбання чужих земель, для пролиття крові, сіяння смерти, душогубства. Другою причиною конспірації, небезпека замаху з боку численних жидівських ворогів по цілому світі.

Цих ворогів жиди натворили самі собі своєю поведінкою і вони не знають, з якого боку чекати можна замаху. Одних ворогів жиди знають і від них можна оборонитися, але багато ворогів ховають свою ненависть приязною посмішкою, і цих ворогів жиди найбільше бояться.

Щоб доставити Месію цілим і здоровим до Ізраїля, сенатори натиснули на президента виділити два військових винищувачі охороняти літак з Гершком в повітрі. Муринаська терористична організація " Чорна пантера" має своїх прихильників серед військовиків, і замах може статись на літака в повітрі.

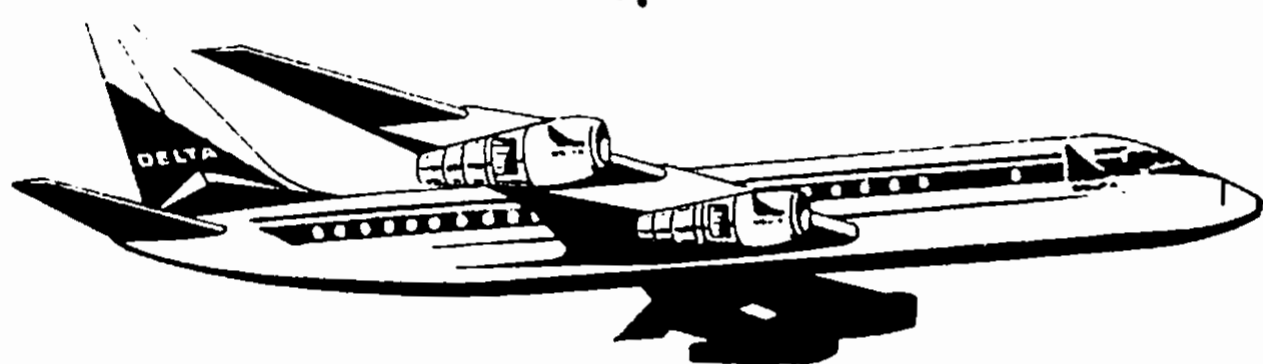
Президент Жансон Лондон – чудесна людина, що б жиди не попросили – виконує. В Жансона м'яке фармирське серце і він надзвичайно чутливий на шантаж. А жиди шантажем найбільше перемагають спротив.

До літниська ім. Кенеді месію Гершка привезли панцерником, який витримує кулі з автомата. За панцерником слідували мотоциклісти озброєні автоматами. Гершка обставили такою охороною, як музейні скарби чи золото. Поліція була попереджена / жидами / що "чорна пантера" готує замах на жидівських достойників.

На літниську месію Гершка привітала когорта визначних сіоністів і вручила йому китицю живих квітів та чабанську патерицю — як символ провідництва.

Древній сторічний рабин нагородив Гершка Торою, написаною на баранячих шкірах гебрейською мовою самим пророком Мойсеєм.

Пророк Гершко, переймаючи провід від древнього пророка Мойсея, пригорнув Тору до грудей, подякував сіоністам за довір'я і ще раз підтвердив свою обіцянку довести жидів до Обітованої землі.

Два дужих молодчики з "Ліги Оборони", приставлені як особиста охорона, допомогли Гершкові дістатись в літак, несучи за ним валізки, які Гершко відмовився здати на сховку в багажник.

Двері за Гершком в літаку герметрично зачинились і зразу мотори літака були урухомлені. Ще кілька хвилин і літак рушив з місця, пробіг посадочною дорогою і легко знявся в повітря.

Сіоністи ще довго стояли на літниську з піднятими сивими бородами і махали старечими руками в слід Гершкові бажаючи щасливої дороги і успіху в Ізраїлі.

Літак зробив над аеродромом два прощальних кола і взяв напрямок на Європу. За ним два американських винищувачі з жидівськими пілотами, як надійна охорона.

Гершко витав між небом і землею як могутній володар всесвіту. На небі володарем є його батько, як кажуть жиди, Бог Ягве, а на землі володарем Ягве призначив обраний жидівський народ, владу якого і прийшов Гершко закріпити.

Щойно місяць Гершко влаштувався у вигідному фотелі на літаку, як до нього підійшли два сивобороді мудреці з срібною мискою, наповненою теплою водою.

— Благословенний наш Місяць! — мовив старший, схиливши голову. — Синові божому, провідникові нашому, хочемо помити ноги, — додав мудрець.

— Ласкаво прошу, мені справді між пальцями на ногах трохи свербить, — погодився благословенний Гершко.

Помивши ноги, витерли лапами своїх лапсердаків і відійшли.

Після цієї церемонії, принесли перекуску. Їжа була кашерна, а кашерні страви нагадували Гершкові про муки птахів і худоби, з яких живцем випускали кров і тому не смакувала, хоч приготована з найкращих гусей. Запивши перекуску добрим вином французького виробу, Гершко, за звичкою, хотів лягти і подрімати, щоб сало зав'язалося, але стюардеси запропонували йому легеньку програму для розваги.

Виявилось, що передбачливі жидівські організатори цього не проморгали, вони запросили з Голівуду чарівних танцюристок зі спокусливими формами тіла. За біблійними твердженнями, в раю Адам і Ева ходили голими, тому голівудські зірочки появилися перед пророком Гершком, як мешканки раю, без одержі.

Невеличка естрада в літаку зразу ж заграла електрикою, веселковими барвами, що чергувалися як в калейдоскопі. В цій же хвилині полилася легка музика, наповнюючи літак чарівними звуками. Голівудські красуні попливли на естраді, мов би на крилах, не торкаючись ніжками підлоги.

Ця розвага Гершкові надзвичайно сподобалась. Як ви-

дно, жиди в сексуальному мистецтві добре розуміються, що саме таких дівчаток – вихлясок запросили розважати знатного пасажира в літаку.

Приглядаючись до німф Гершко переконався що ці дурядні богині природи, ці спокусниці значно красивіші, як він мав на своєму острові кохання, коли ще пописувався і був відомим Гнатом Кіндратовичем.

Щойно Гершком опанували чарівні почуття до красунь, щойно він відчув любовні ласощі цих голівудських спокусниць, як з кабіни пілота почулось попередження: "Пасажири! Притягніть охоронні пояси, бо літак починає приземлятися."

Танцюристки зникли. Музика стихла.

За чверть години літак приземлився на аеродромі, що звався "Лод", біля Тель Авіву, в Ізраїлі.

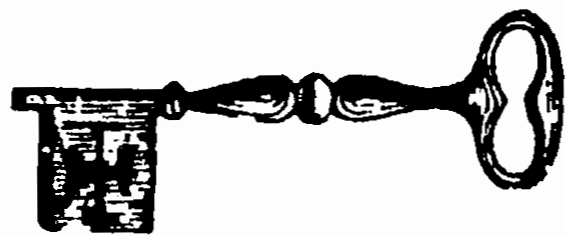
Вийшовши з літака, Гершко побачив великий транспарант з написом:

Shalom, Mesie!

А далі, скільки оком сягнеш, народ, люди різного віку, становища, здібностей. Спереду діти з квітами, за дітьми молодь в одностроях, далі вояки з автоматами, ліворуч оркестра.

Гримнув ізраїльський гімн. Десь далі почулись гарматні постріли. Так в державах приймають чужинних президентів.

Коли Гершко по драбині зійшов з літака, йому почали тиснути руку володарі Ізраїля. Першим привітався прем'єр міністр Леві Ешколь. Він відчинив скриньку, дістав золотий ключ до Ізраїля і вручив його Месії Гершкові.

– Благословенний Месіє! Під вашу могутню опіку поручаємо жидівську державу Ізраїль!

Потім з високо піднятою головою, наблизився один з офіційних міністр оборони Моше Даян. Далі подав руку провідник жидівської терористичної організації "Іргун Цвей Ліумі", уславленої жорстокостями супроти арабів. Ці патріоти націоналісти в 1948 році вирізали все мирне населення арабського села Дер Ясін, і цим жорстоким актом змусили 600 тисяч арабів тікати з своїх поселень до Сирії та Йорданії.

Тих рук, простягнених до Гершка, було безліч. Він навіть не встигав довідатися від якої установи, міністерства чи організації вітає його представник.

Раптом він відчув, як дужі руки його підхопили й понесли над головами. Потім обережно посадили в розцяцьковану двоколіску, що нагадувала староегипетські військові колісниці, на яких колись фараони доганяли й громили утікаючих жидів.

Замість білогривих коней в двоколіску впряглись рудочубі бійці з націоналістичної організації "Іргун Цвей Ліумі", і шпарким юнацьким клусом погнали до Тель Авіву. За двоколіскою вся юрба з аеродрому вигукуючи: *Оссана, Месіє!* В Тель Авіві вся вулиця встелена зеленим віттям, всипана живими квітами, що й далі падали з вікон.

Біля Кнессета процесія зупинилась. Гершкові допомогли вилізти з колісниці. Ступив на довгий килим, простелений до парадних дверей Кнессету. Прем'єр Леві Ешколь запросив месію до середини, де вже на нього чекав увесь Кнессет. Підвівши до княжого крісла за головним столом, Леві Ешколь гукнув:

- Сталося! Ми маємо Месію!
- Осанна, Месії! – гримнули 120 членів Кнессету.
- Що приніс нам Месіє? – виділився голос міністра скарбів Ізраїля.
- Війну! – гучно відповів Гершко.
- Ой, вей, рятуйте! – залеметіли вигуки.
- Війну і перемогу! – додав швиденько Гершко.
- Як велика перемога, чи багато захопимо?

– Першим стрибком заволодіємо втричі більшими територіями, як сьогоднішній Ізраїль.

– Слава, Месії! А потім, другий стрибок?

Споконвічне маячіння Жидів:

Ми хочемо володіти світом!

– Другим стрибком захопимо всі арабські джерела на-ти, Суецький канал, Голяндські висоти і ще дещо.

– Слава! Слава! Слава! – гриміло в Кнессеті, вирва-лось на вулицю і котилоси по Тель Авіві.

Радість Гершко приніс в Ізраїль всеобіймаючу, мале й велике, молоде й старе, чоловіки й жінки, всі тріюмфува-ли де тільки досягла ця чутка що Ізраїль росте.

Члени Кнессету, представники 20 більших партій в Кне-ссеті тисли Гершкові руку, обнімали його, цілували пате-рицю, плечі, руки...

– Хай вічно живе і перемагає ворогів наш благослове-ний МЕСІЯ!

Після урочистої й зворушливої зустрічі Гершка відпус-тили з дороги на відпочинок.

Месії Гершкові відвели другий поверх в готелі "Хіль-то", приставивши для нього кухонну прислугу та охорону. Кухонна обслуга складалась з шости дівчат, за числом ку-тів зірки царя Давида, та сім охоронців за числом свяще-ного семисвічника.

ІЗРАЇЛЬ – ім"я радісне! Ця всеохоплююча радість була в Ізраїлі на кожному кроці, хіднику, вулиці і майдані. А за межами Ізраїля, в сусідів, в арабському світі тремтіла тривога, наростав страх, збільшувався неспокій. Мати сусідів розбійників, злочинців, руїників, які до того заручились всебічною підтримкою могутньої Америки – не віщує щасливого майбутнього. Серед арабів росла паніка й розпука. Де шукати захисту? Як боронитись від ворога?

Араби відчували що лихо наближається.

Благословенний Гершко, розмістившись в готелі, вечеряв сам. Стіл великий був заставлений поживами й напоями на шість осіб, але він нікого до столу не запросив. не хотів товариства. Занадто багато вражень накопичилось і він їх перетравлював на самоті.

Дівчатка увивались біля нього, подавали страви, напої та делікатеси, посміхались, припрошували, але він був як скеля, навіть не відзивався.

Так само він знав що тут десь є охорона, з пістолями і радіотелефонами, проте він охоронців не бачив.

Після вечері одна з дівчат, кучерява і довгонога брюнетка, показала Гершкові спальну кімнату, допомогла заправити постіль, у ванні витерла плечі віхтьом з лика та запропонувала масаж. Переконувала що масаж скріплює м"язи навіть святим і підсилює кровообіг. Але Гершко і від цієї приємности відмовився. Він передумував в яку шлею застріг свою голову.

Одягнувши піжаму Гершко випив склянку теплого вина, що підсилює кровообіг ліпше масажу, ліг у ліжку, дістав Талмуд подарований йому рабином і розгорнув навмання. Перед сном він любив почитати, тоді швидше приходить сон. Він натрапив на таке відкриття в Талмуді:

*" Коли з'явиться Месія, він оберне Рим у румовище .
Бур'яни ростимуть на місці папського палацу .*

*Месія розпочне війну нещадну і жорстоку проти всіх
гоїв, і Він усіх поб'є. Він повбиває всіх королів, вигу-
бить всі народи, оберне всю римську землю в пустелю.*

Тоді він скаже Жидам :

*Я – ваш король, Месія, на прихід якого ви чекали. За-
беріть від гоїв все золото і срібло.*

*Він збере зі всього світу жидів до Палестини, і зро-
бить великий бенкет. Тоді гої побудують безплатно жидам
міста, безплатно будуть обробляти поля та виноградники.*

*Гої, що залишаться живими віддадуть жидам всі свої
скарби.*

*Всі жиди житимуть в багатстві і розкоші, носитимуть
одяг оздоблений найдорожчими самоцвітами.*

Королі й аристократи – гої будуть слугами у жидів."

(J. P. Stehelin " The Traditions of the Jewa " .

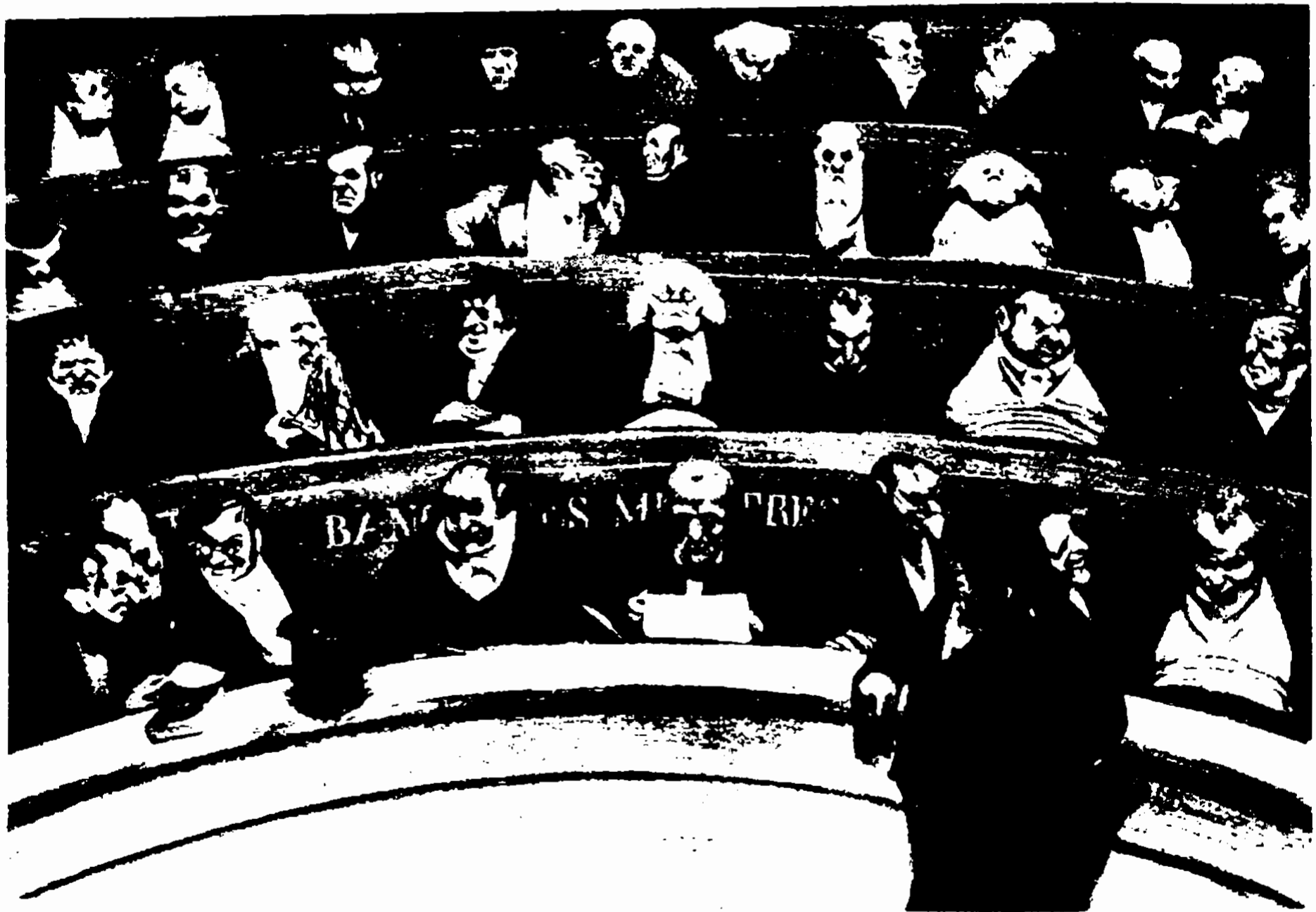
Від цього пророцтва жидівських рабинів, що писали в
Талмуді закони для жидів, Гершкові зробилось страшно.
Ось якої допомоги чекають від нього світові сіоністи, ось
чому так урочисто стелять йому килими під ноги.

Гершко якось ліниво і стомлено закрив Талмуд, пок-
лав його на поличці в головах ліжка, вимкнув світло і за-
плющив очі ...

Перша ніч в розкішних ізраїльських покоях була тяж-
ка з кошмарними видивами у сні. А проєїдництво його жи-
дами за короткий час дасть тяжкі страждання людству ці-
лого світу.

КОНГРЕС СІОНІСТІВ

ВІД 27-го грудня 1960 року до 10-го січня 1961 року в Єрусалимі відбувався сіоністський Конгрес на який прибуло 500 делегатів. На відбутих ними 25-х засіданнях велася жорстока боротьба за методи роботи. Однак, до згоди не прийшли, навіть у виборі нової Екзекутиви. Жоден сіонський мудрець не хотів поступитись своєю геніальністю, тому всі питання залишились відкритими. Проте, дещо цікавого світ довідався. Один з сіоністів сказав:

"Апарат сіоністської організації і засоби, котрими ми володіємо, велетенські."

Президент С.О. Нахум Гольдман а за ним і Бен Гуріон ствердили, що жидівство у світі переживає велику кризу.

Міністр фінансів Ізраїля Леві Ешколь сказав, що Ізраїль потребує напливу робочої сили і що в ближчому майбутньому Ізраїль витратить на розвиток с/г та промисловість 5 мільярдів жидівських франків.

Член уряду І. Брагінський нагадав, що за 5 років до Ізраїля прибуло ледве 200 тисяч жидів—імігрантів. " Наші засоби пропаганди не мають впливу на жидів і вони відмовляються будувати свою державу власними силами. — Так ствердив член уряду.

Сіоніст М. Аргов признався: " Якщо до Ізраїля не почнеться негайно масова іміграція жидів, наша держава опиниться в смертельній небезпеці, а можливо, навіть позбудеться права на існування."

Сіоністи з Америки відверто заявили, що про іміграцію з США, навіть мінімальну, не може бути й мови. Ніхто з Америки не хоче їхати до Ізраїля.

Конгрес ухвалив щоб хоч одна особа з кожної американсько—жидівської родини щороку приїжджала на короткий час до Ізраїля на роботу. Але це було лише побажання, бо американські жиди рішуче виступили проти цього.

— Ми вам дамо допомогу грошми а не людьми, — сказали американці.

Сіоніст М. Бейгіна закликав Конгрес розпочати рішучий наступ на ССРСР, вимагаючи від нього щоб відпустив в Ізраїль три мільйони жидів. Для цього потрібно організувати в ССРСР сильний антисемітизм і ним налякати жидів, щоб вони виїжджали до Ізраїля.

Ч О М У ?

Ч О М У американські жиди підіймають несамовитий галас за одного жида, якого не випускають з ССРСР до Ізраїля, але мовчать про мільйони невинних людей в концтаборах в Сибіру, в тюрмах та психітричних закладах?

Т О М У що в концтаборах, тюрмах і психітричних закладах жиди не караються, наглядають і охороняють!

STATE OF ISRAEL

Історія новоствореної жидівської держави Ізраїля така ж стара, як і жидівський народ. Ще біблійні пророки шукали обітованої землі для жидівського народу.

Жидівське плем'я своєю злочинною поведінкою з давніх часів прирекло себе на вічне мандрування світами, тому що жодна держава не хотіла мати на своїй землі мешканців, які здобували собі хліб і прожиток злочинами, й обманом. За своєю мораллю, жиди були з природи руїниками а не будівниками, революціонерами й підриивниками а не сумлінними статечними громадянами. Вони постійно порушували закони держави, яка дала їм гостинний притулок, визискували людей, які їм довіряли і їх гостили.

Після тисячолітніх мандрів світами, по чужих землях, провідні жидівські мужі вирішили створити будь де свою власну державу, де б їхній народ міг будувати своє власне життя, культуру, добробут і показати світові що він є здібний і на конструктивне будівництво власними силами.

Ще в році 606 перед Христом жиди мали свій осідок в Єрусалимі, але цар Вавилонський Науходоносор їх поневолив і розсіяв по світі. Довший час вони були поневолені й Римською державою. Римська армія знищила Єрусалим в 70–73 році по Христі і з того часу вже жиди не мали свого сталого кутка для життя, своєї держави аж до 1947р, коли Англія після різних підкупств, шантажів, злочинних різнх заходів, дала жидам можливість здобути в Палестині місце сталого осідку з назвою жидівського губернаторства, яке в 1947 році стало державою Ізраїль.

Державні мужі часто писали про злочинну вдачу жидівського народу. Ще за сто років до нашої ери римський філософ Цицерон Марк Туллій назвав жидів злою руйною -

чою силою. Магомет назвав жидів людожерами, п"явками. Еразм Роттендамський, найбільший гуманіст 15 століття, назвав жидів галанасами. Наполеон, якому жиди помагали грошми будувати Францію, казав: "Я не хочу бачити жодного жида в своїй державі. Я гидуся цим найпідлішим народом у світі." Ф. Вольтер назвав жидів найбільшими злочинцями. Марія Тереза казала, що жиди роблять все, чим чесна людина гидується. Джордж Вашингтон говорив: "Жиди шкодять нам більше, ніж вороже військо... Дуже прикро, що Америка не повиганяла цих злочинців і ворогів американського добробуту." Бен"ямін Франклін попереджав, що жиди пожеруть Америку, якщо вона їх не повиганяє. Генрі Форд писав у своїм творі "Міжнародне жидівство," що війни не було б, якби уряди тримали в своїх руках 50 жидівських банків. М. Лютер писав: "Більш жадібного на гроші, більш жорстокого і мстивого народу за жидівський, ще не існувало. Жидівський народ захоплюється думкою вбивати, мучити нежидів." Папа Клементій 8-й писав: "Увесь світ страждає від жидівського лихварства, ошуканства. Жиди зубожили багато людей, а понад усе селянство і робітництво." Вольтер писав: "Жиди є дикий народ, який з"єднав у собі найогиднішу скрайність з найогиднішими забобонами та незгасимою ненавистю до всіх народів, які терплять їх і збагачують." Провідна англійська соціалістка Беатріса Веб казала: "Жадоба зиску є рушійною спонудою всього жидівського народу. Всі жиди не мають бажання, ані здатності працювати фізично. Жиди не знають, що то є громадська і людська мораль." Навіть Карл Маркс, будучи сам жидом, писав: "Яка є духовна основа жидівства? - Жадоба грошей!" /П. Штепа. "Мафія", ст. 51/.

Жидівські банкіри Фелікс Франкфуртер і Брандес дали банкірові Вайсману в Лондоні для збуття Палестини мільйон доларів.

/ "Меркурій", ст. 115-116, лютий 1958р./

Першим кроком творення жидівської держави був Перший Світовий Конгрес Сіоністів у Базелі, Швейцарія 29-го серпня 1897 року. На цьому Конгресі, тодішній провідний і найбільш авторитетний жидівський діяч Теодор Герцль, основоположник Сіонізму, звернувся до делегатів з закликом творення жидівської держави для рятування рештки жидів у світі.

Головуючий на Конгресі Д.Мандельтам до цього заклику приєднався і додав:

– Ми, жиди, заселимо Палестину і при першій нагоді проголосимо там свою державу, байдуже чи це подобається кому чи ні.

Делегати з Конгресу роз'їхались з повною рішучістю творити жидівську державу там, де для цього будуть найбільш сприятливі умовини.

Велика Британія запропонувала жидам свою колонію в Уганді для творення держави. Більшість сіоністів мали бажання опанувати Крим, де вони ще в 7-му столітті на вернувши хазар на юдаїзм, промишляли в Криму, підсння його дуже їм подобалось. Чимало жидів схилялись до думки закупити родючі землі в Бразилії і там проголосити свою державу. Але більшість сіоністів агітували за творення і проголошення жидівської держави в Палестині, передбачаючи там великі можливості економічного розвитку, торговельних зв'язків, центром звідки легко буде здійснювати далекойдучі пляни володіння світом.

Коли вже плян будови держави в Палестині був остаточно прийнятий, жидівська пропагандивна машина почала вишукувати і нав'язувати світові право жидів на Палестину посилаючись на біблійні пророцтва і записи древніх жидівських пророків.

Протягом тисячоліть Палестина була центром розбійницьких ватаг, звідки починались грабіжницькі походи такі відомі в середньовіччі. Палестина переходила з рук до рук сильніших загарбників.

В Палестині господарювали фінікіяни, хананеї, амори -

ти. Палестиною довгий час володіли єгиптяни, / фараони /, асирійці, римляни, візантійці. В 636 році Палестину завоювали араби і володіли нею кілька століть. В 1516 році Палестину захопили турки – османи і вже тримали аж до Першої Світової війни. І хоч Туреччина окупувала Палестину і господарювала тут, проте населення Палестини так і залишалося переважно арабське, панівне, найбільш численне.

Після поразки Німеччини в Першій світовій війні, Туреччина втратила мандат на Палестину і в грудні 1917 року Палестина перейшла під контроль Англії. Мандат англійської окупації закінчився 15 травня 1948 року й того ж самого дня вночі з 14-го на 15 травня Жидівський Комітет в Палестині, завчасно добре підготований, оголосив в Палестині свою державу Ізраїль.

До Першої світової війни сіоністи вважали своєю батьківщиною Німеччину, де користалися всіма правами. Жида там тримали в своїх руках усі банки, промисловість і впливали на державну політику. Ще в 1912 році жидам Німеччина надала всі права громадянства. А жидівські гроші простелили легкий шлях до повної влади, більшої як мали німці. Німеччина дозволила жидам в Берліні мати офіційно осідок Головної Управи Світового Сіонізму. Жидівські впливи в Німеччині були такі могутні, що кайзер Вільгельм 2-й пробував намовити свого приятеля Турецького Султана щоб той подарував жидам Палестину. Жида з свого боку пообіцяли султанові великі хабарі. Однак, турок султан не хотів кривити душею і бути запродавцем, він сказав :

– Те що мені не належить, я не можу дарувати.

Коли Німеччина виявилась безсилою здобути жидам Палестину, тоді вони спрямували всі свої зусилля на Англію.

Ще перед Першою світовою війною до Англії з Росії емігрував активний сіоніст Хаїм Вайсман, який і заповнявся шукати стежок до Бритійського Уряду.

Невдовзі, завдяки жидівським банкам, які дали Англії великі позики, Вайсман уже мав доступ до нижчих урядовців Бритійського Уряду. І це була велика перемога, бо ж через цих цілком незначних урядовців, він мав змогу давати хабарі тим, кому треба.

З вибухом Першої світової війни в 1914 році, в яку була втягнена Велика Британія, Вайсманова політика знайшла ще певнішу надію впливати на політику Великої Британії.

За два роки війни з Німеччиною Англія так виснажилася економічно що потребувала допомоги з-зовні. Таку допомогу можна було отримати тільки від нейтральної Америки.

Для Вайсмана більшої нагоди й не потрібно було шукати. Він зразу ж через цих другорядних урядовців запропонував Англійському Урядові жидівську допомогу. Від світового жидівства він обіцяв Англії втягнути Америку у війну з Німеччиною, якщо Британія допоможе жидам оволодіти Палестиною. Жидівська нація : банкіри, фінансисти, президентські дорадники, редактори газет і журналів об'єднуються на допомогу Великій Британії у війні з Німеччиною.

Це був перший крок жидівських провідників до зради Німеччини, в якій жиди так добре себе почували, в якій вони були повними господарями. Міністром таємної поліції в Німеччині був жид-мільйонер Варбург, який перевіз Леніна у запломбованому вагоні до Росії.

Уряд Великої Британії в жовтні 1916 року підписав з сіоністами-талмудістами таємну умову, в якій обіцяв докласти всіх зусиль аби Палестина була жидівською. За це Велика Британія вимагала від жидів зробити натиск на Америку, аби вона оголосила Німеччині війну.

Сіоністи в Англії і в цілому світі діяли з пекельною спритністю. Треба було жидівське наставлення повернути в головах і серцях на 180 градусів, треба було жидівську приязнь до Німеччини перетворити у ворожу ненависть. І

цим поповнити супроти Німеччини зраду.

Крок за кроком підпільна сіоністична машина здобувала вигідні позиції. Завдяки різним жидівським маніпуляціям, 4-го грудня 1916 року прем'єр-міністром в Англії був призначений жид-сіоніст Ллойд Джордж. А вже на другий день свого урядування, 5 грудня Ллойд Джордж відрядив до ЗДА свого довіреного післанця Іосігана Веджвуда, аби промити жидам мозки, повернути їхнє наставлення, переконати сіоністів що Англія передасть Палестину жидам для створення там їхньої держави, якщо жиди спровокують Америку виступити війною проти Німеччини.

Не легка це була справа, коли всі американські банки були пов'язані з банками в Німеччині, і де американські жиди вели торгівлю і визискували Німеччину, як жодну державу у світі. А тепер треба Німеччину зрадити.

Веджвуд Іосіган прибув до ЗДА пароплавом 23-го грудня 1916 року. Його зустрів в порту полковник Едвард Мандель Гауз, провідник жидівської громади в Америці і найбільший приятель президента Вудро Вільсона, який став і був обраний президентом при жидівській допомозі грішми і засобами пропаганди.

Полковник Мандель Гауз забрав з собою Веджвуда на ночівлю, до свого мешкання де й узгіднили спільні дії для заспокоєння і навернення пронимецьких в Америці сіоністів на протилежні позиції.

Другого дня, 25 грудня, полковник Гауз Мандель скликав нагале засідання всіх найвизначніших в ЗДА сіоністів, 51 особу на закрите обговорення важливих справ.

На таємному засіданні виступив післанець прем'єр-міністра Великої Британії Вуджвуд і документально запевнив усіх сіоністів в ЗДА, що Велика Британія передасть владу в Палестині жидам, якщо жиди спровокують Америку виступити війною проти Німеччини.

Сіоністи повірили і зразу ж уся жидівська машинерія запрацювала в іншому, протилежному напрямку.

Для більшого переконання жидів в справі Палестини,

Невдовзі, завдяки жидівським банкам, які дали Англії великі позики, Вайсман уже мав доступ до нижчих урядовців Бритійського Уряду. І це була велика перемога, бо ж через цих цілком незначних урядовців, він мав змогу давати хабарі тим, кому треба.

З вибухом Першої світової війни в 1914 році, в яку була втягнена Велика Британія, Вайсманова політика знайшла ще певнішу надію впливати на політику Великої Британії.

За два роки війни з Німеччиною Англія так виснажилася економічно що потребувала допомоги з-зовні. Таку допомогу можна було отримати тільки від нейтральної Америки.

Для Вайсмана більшої нагоди й не потрібно було шукати. Він зразу ж через цих другорядних урядовців запропонував Англійському Урядові жидівську допомогу. Від світового жидівства він обіцяв Англії втягнути Америку у війну з Німеччиною, якщо Британія допоможе жидам оволодіти Палестиною. Жидівська нація : банкіри, фінансисти, президентські дорадники, редактори газет і журналів об'єднуються на допомогу Великій Британії у війні з Німеччиною.

Це був перший крок жидівських провідників до зради Німеччини, в якій жиди так добре себе почували, в якій вони були повними господарями. Міністром таємної поліції в Німеччині був жид-мільйонер Варбург, який перевіз Леніна у запломбованому вагоні до Росії.

Уряд Великої Британії в жовтні 1916 року підписав з сіоністами-талмудістами таємну умову, в якій обіцяв докласти всіх зусиль аби Палестина була жидівською. За це Велика Британія вимагала від жидів зробити натиск на Америку, аби вона оголосила Німеччині війну.

Сіоністи в Англії і в цілому світі діяли з пекельною спритністю. Треба було жидівське наставлення повернути в головах і серцях на 180 градусів, треба було жидівську приязнь до Німеччини перетворити у ворожу ненависть. І

цим поповнити супроти Німеччини зраду.

Крок за кроком підпільна сіоністична машина здобувала вигідні позиції. Завдяки різним жидівським маніпуляціям, 4-го грудня 1916 року прем'єр-міністром в Англії був призначений жид-сіоніст Ллойд Джордж. А вже на другий день свого урядування, 5 грудня Ллойд Джордж відрядив до ЗДА свого довіреного післанця Іосігана Веджвуда, аби промити жидам мозки, повернути їхнє наставлення, переконати сіоністів що Англія передасть Палестину жидам для створення там їхньої держави, якщо жиди спровокують Америку виступити війною проти Німеччини.

Не легка це була справа, коли всі американські банки були пов'язані з банками в Німеччині, і де американські жиди вели торгівлю і визискували Німеччину, як жодну державу у світі. А тепер треба Німеччину зрадити.

Веджвуд Іосіган прибув до ЗДА пароплавом 23-го грудня 1916 року. Його зустрів в порту полковник Едвард Мандель Гауз, провідник жидівської громади в Америці і найбільший приятель президента Вудро Вільсона, який став і був обраний президентом при жидівській допомозі грішми і засобами пропаганди.

Полковник Мандель Гауз забрав з собою Веджвуда на ночівлю, до свого мешкання де й узгіднили спільні дії для заспокоєння і навернення пронимецьких в Америці сіоністів на протилежні позиції.

Другого дня, 25 грудня, полковник Гауз Мандель скликав нагале засідання всіх найвизначніших в ЗДА сіоністів, 51 особу на закрите обговорення важливих справ.

На таємному засіданні виступив післанець прем'єр-міністра Великої Британії Вуджвуд і документально запевнив усіх сіоністів в ЗДА, що Велика Британія передасть владу в Палестині жидам, якщо жиди спровокують Америку виступити війною проти Німеччини.

Сіоністи повірили і зразу ж уся жидівська машинерія запрацювала в іншому, протилежному напрямку.

Для більшого переконання жидів в справі Палестини,

лорд Балфоурд, секретар чужоземних справ Англії, написав довіреного листа банкіру лорду Ротшильду, в якому запевнює що Бритійський Уряд поблажливо дивиться на можливість творення в Палестині національного будинка для жидівського народу.

Цей лист зміцнив жидівське довір"я до Великої Британії і американські сіоністи з більшою рішучістю штовхали Америку у війну з Німеччиною. А пхати Америку жидам було зовсім легко в будь який напрямок.

Чому легко? Історія про це так розповідає:

Президент Вудро Вільсон ще будучи молодим професором університету мав роман з дружиною свого колеги, то же професором університету. Ця жінка легковажної вдачі, закохалась в молодого і гарного Вудро Вільсона і взяла розвід з своїм чоловіком, не запитавши про це самого Вільсона. Але Вудро Вільсон довідавшись про такий необачний крок своєї коханки засудив цей вчинок і порадив її повернутись до чоловіка і не руйнувати родинного життя. Він відмовився з нею одружуватись. Але ця вередлива жінка не послухалась поради, вийшла заміж за іншого.

З того часу минуло багато років і ця справа забулася. Вудро Вільсон робив собі кар"єру, здобував нові позиції і осягнув становища президента в кінці 1912 року.

28th
President
1913-1921

Коханка Вільсона вийшла заміж за вдівця що мав уже дорослого сина. Той розпутний синок розтратив чужі гроші і потребував 40 тисяч доларів, щоб уникнути тюрми.

Щоб врятувати честь другого чоловіка і пасербика від тюрми вона раптом нагадала про свого давнього коханця Вудро Вільсона, який займав високе становище в державі.

Не марнуючи часу вона вдалася за порадою до адвоката Самуеля Унтермаера. Жид Унтермаер аж руками

потер від задоволення. В нього зразу визріли демонічні далекойдучі пляни шантажу. Він радо погодився виграти цій підступній жінці справу за невеличку нагороду, дістати від Вудро Вільсона 40 тисяч потрібних долярів. Це буде рятунок розтратника від тюрми, врятує честь батьків і дасть адвокатові в руки нечувану владу над президентом Вудро Вільсоном.

Вибравши погідний соняшний день, Самуель Унтермаєр узяв свою адвокатську течку і поїхав до Білого Дому. Зголосився на побачення з президентом Вудро Вільсоном у надзвичайній справі. Його пропустили без черги.

Привітавшись з повагою до президента, адвокат Самуель Унтермаєр зразу ж розпочав свою справу. З лукавою посмішкою він дістав з своєї течки жмут давно забутих в державних клопотах Вудра Вільсона любовних його дистувань з легковажною жінкою. Коли президент Вудро Вільсон побачив ці страшні документи, він відчув як під ним валиться земля. Він побачив як над ним регоче демон під іменем Самуеля Унтермаєра.

— Ваша стара приятелька, — сказав адвокат, — опинилася в скрутному фінансовому становищі і шукає вашої матеріальної допомоги.

— Чого ж вона хоче? — змінившись на обличчі запитав президент.

— Сорок тисяч долярів, щоб покрити розтрату сина чоловіка.

— Але ж це нечувано велика сума! — вигукнув Вільсон.

— Коли пан президент не задовільнить її прохання, вона оголосить в пресі все це листування.

— Я таких грошей не маю, — болісно простогнав президент Вудро Вільсон.

— Тоді буде підстава Конгресові позбавити вас права бути президентом і ви назавжди залишитесь з ганебним і аморальним тавром.

— Що ж мені робити?

— Я дам ці гроші жінці з своєї кишені, якщо . . .

ЖИДИ В АМЕРИЦІ

Підкопує

Валить

Панує

— Якої нагороди ви від мене хочете ?

— Я маленький адвокат, зробіть мене членом Верховного Суду Америки.

Президент Вудро Вільсон погодився, і цим актом простелив жидам дорогу в ЗДА до найвищої влади.

Колишня коханка Вудро Вільсона отримала 40 тисяч доларів, які адвокатові Самуелю Унтермаєру дали жидівські банкіри.

Адвоката Самуеля Унтермаєра президент призначив на вакантне місце членом Верховного Суду.

Невдовзі в складі Верховного Суду звільнилось ще одне місце. Самуель Унтермаєр запропонував президентові кандидатуру свого товариша сіоніста Люїса Дембітца Бра-

нді. Президент Вудро Вільсон тепер був в цупких руках Самуеля Унтермаера і послухно виконував усі його прохання. У Верховному Суді ЗДА тепер перебрали провідництво два сіоністи.

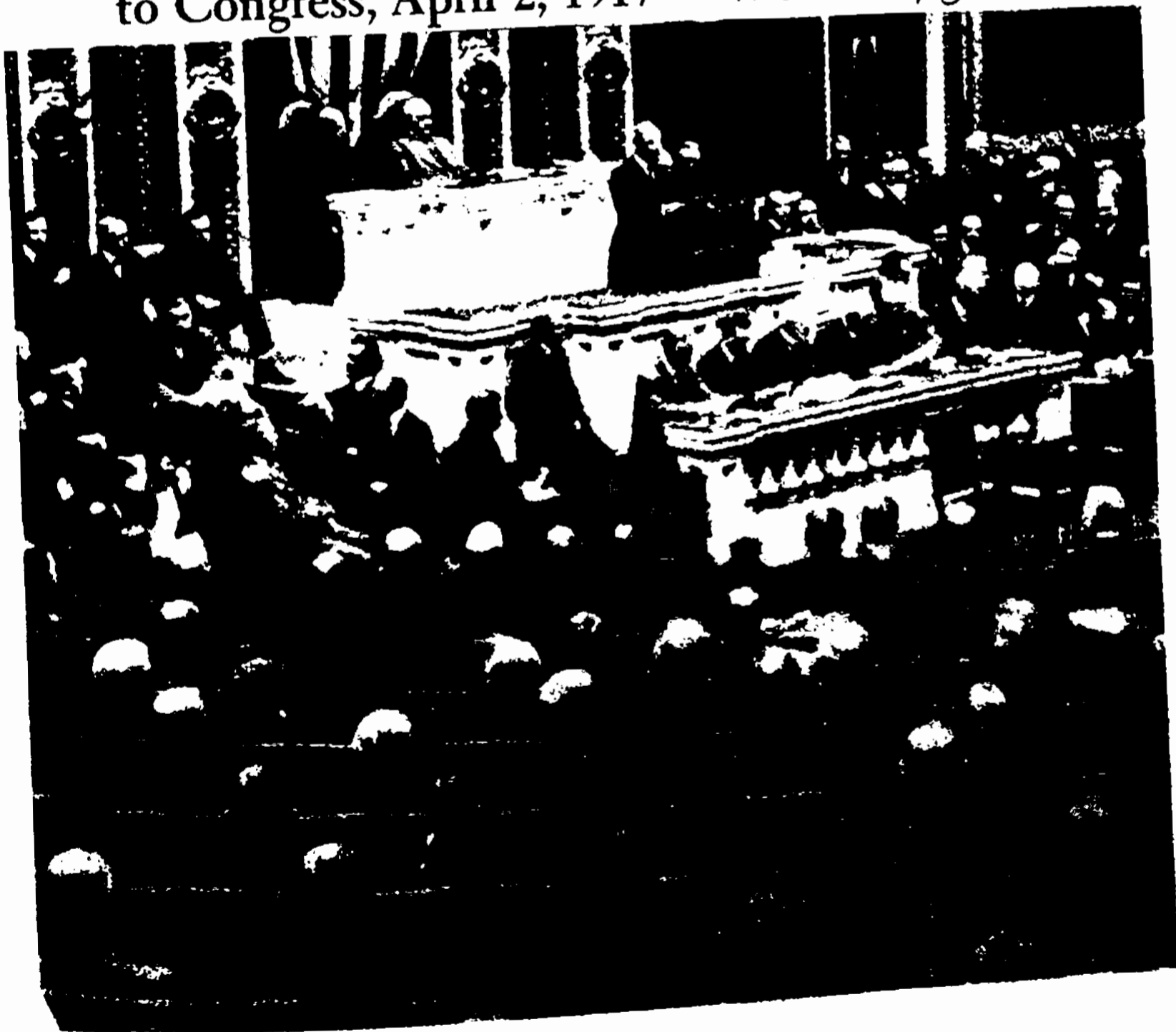
Цих два сіоністи тепер унапрямлювали в ЗДА законодавство, юриспуденцію та рекомендували численні додатки до конституції, вигідні для жидів.

Сорок тисяч хабаря дали жидам віжки в руки, якими і керують Америкою до сьогодні.

Це сталося 1913 році напередодні Першої світової війни, яка вибухнула, спровокована жидами, в 1914 році.

В березні 1917 року член Верховного Суду жид Демітц Бранді повідомив президента Вільсона що Верховний Суд отримав довірочні відомості з міністерства Оборони Англії про потоплення американського пароплава С.С.Суссекс німецьким підводним човном. Загинуло 1500 американців. Суддя Бранді вимагає оголосити Німеччині війну. Верховний суддя Самуель Унтермаер підтримав Бранді.

President Wilson Reading His War Message
to Congress, April 2, 1917. "We shall fight . . .

Президент Вудро Вільсон скликав 2-го квітня 1917 року Конгрес і оголосив про варварський напад у відкритому океані німецького підводного човна на пасажирський пароплав, в наслідок чого загинула команда і 1500 американських пасажирів. Президент вимагав оголосити Німеччині негайно війну.

Після довготривалих дебат і суперечок Конгрес і Палата Репрезентантів погодилась оголосити Німеччині негайно війну.

Сіоністи свого досягнули, Америку втягнули у війну.

Палестина за жидами буде забезпечена.

Війна в Європі гриміла з відчайдушною заповзятістю щоденно забираючи людське життя тисячами та десятками тисяч залишаючи калік. Американські вояки вже клали голови на чужій землі, за чужі інтереси.

На третій тиждень проголошення війни Америкою Німеччині, до Нью Йорського причалу прибув пароплав С.С. Суссек з усіма 1500 пасажирами. Хто подав з англійської розвідки фальшиві повідомлення в Америку до Верховного Суду не в'яснено й до сьогодні. Але ця досконала жидівська провокація своє діло знаменито виконала.

Втручання ЗДА у війну по боці Англії дало свої наслідки, Велика Британія була врятована від капітуляції а Німеччина програла війну через жидів, і їй нав'язали Версальську умову.

Ось чому Гітлер мстив жидам, за зраду Німеччини. Таку правду свідчить історія. Зрадників завжди чекає велика кара, що неодмінно прийде.

Щойно Америка оголосила війну Німеччині, як таємна умова між жидами і Великою Британією вступила в силу. Жидівський парламентар Хаїм Вайсман, що підписував цю умову, виїхав з Англії в Палестину і розгорнув там підготовчу роботу для творення жидівської держави. На допомогу банкір Ротшильд відпустив три мільйони доларів на переселення жидів до Палестини. До Палестини валками потяглись жиди з британськими мандатами на поселення. Пе-

реселенці тікали від війни з воюючих держав сподіваючись знайти в Палестині спокій. Вони отримували від жидівських переселенчих комітетів гроші, будівельний матеріал і зразу творили свою оселю та господарку, яка вже їх прив"язувала до Палестини.

Хаїм Вайсман створив навколо себе діюче ядро, розподілив обов"язки і призначив керівників. Почалась тяжка і наполеглива підготовка фундаменту під майбутню жидівську державу. Провідники знали що Англія в 1917 році отримала мандат на Палестину на 30 років, і цей мандат вигасає 15-го травня 1948 року. До цієї дати жиди й готували свій державний апарат і посилено агітували жидів селитися в Палестині, щоб було ким обсадити землі і з кого творити державу. Вони знали що з арабами буде смертельна боротьба. Тому вони потаємці отримували з Англії зброю і готували підпільно свою армію, в той же час Англія видала закон, яким суворо забороняється арабам мати будь яку вогнепальну зброю.

Ще далеко до вигасання англійського мандату на Палестину, жиди дипломатичними ходами, торговельними та фінансовими зв'язками, підкупством і шантажем, мережами дорадників, які заповнювали всі коридори Об'єднаних Націй, спромоглись здобути від Об'єднаних Націй резолюцію від 27 листопада 1947 року, яка дає жидам право організувати в Палестині Губернаторство.

Це був документ міжнароднього значення, що жиди мають свою окрему територію. І це була перша перемога.

Друга перемога сталась в ніч з 14 на 15 травня 1948-го року, коли закінчився англійський мандат на Палестину. Жидівський Комітет негайно оголосив по радіо цілому світові про творення жидівської держави Ізраїль. Тієї ж ночі оголошено склад Уряду Ізраїля.

Президентом обрано Хаїма Вайсмана, прем"єрміністром Бен Гуріона, міністром зовнішніх справ Моше Шертока. Це три стовпи на яких будувався Ізраїль.

Жидівська громана в ЗДА створила таке підґрунтя, що

через 15 хвилин після проголошення в Палестині держави Ізраїль, президент Трюман від імені США визнав Ізраїль державою.

І це була жидівська перемога світового значення. На Америку завжди рівнявся світ. Це була запорука що інші держави поспішать визнавати Ізраїль.

33rd
President
1945-1953

Геррі Трюман родився 14 травня 1884 року. І саме так припало що 14 травня він відзначав день свого народження. Жиди це знали, також були повідомлені з Палестини жидівським Комітетом, що вони вночі з 14-го на 15 травня проголосять свою державу в Палестині Ізраїль.

Ось чому до Трюмана масово завітали визначні жидівські діячі вітати його з днем народження. Очевидно, всі вони принесли дорогі дарунки, медалі та інші нагороди від жидівських організацій.

І коли о 12-ій годині ночі з Європи прийшла телеграма про створення в Палестині нової держави Ізраїль, жиди в тій же хвилі подали телеграму ювілятові Геррі Трюману, гучно його поздоровляли і запропонували в цій же хвилі поздоровити новонароджену державу Ізраїль.

Це справді була велика нагода і історичний збіг обставин. Трюман погодився і підписав телеграму з визнанням новонародженої держави Ізраїль.

Вже на схилі свого віку Трюман, пишучи свої спогади признався :

" Купка добре організованих жидів робила на мене такий тиск, що я не міг їм відмовити. Я ніколи не думав, що на Білий Дом можуть бути такі агресивні атаки з боку жидів. Цих атак не встані витримати людина. Вони по черзі заходили до мого кабінету і говорили, вимагали, погрожували і майже наказували. Ця купка сіоністів без кінця

заходила до мене, докучала, турбувала, роздратовувала і загрожувала".

Так писав на старість великий і витривалий президент Геррі Трюман. І нема чого дивуватись що президент Джонсон відмовився виставити свою кандидатуру на другу каденцію. Жиди його доводили до відчаю і він не витримав.

Після визнання Ізраїля Америкою, на другий день поспішив визнати й ССРСР, щоб не пасти задніх. А вже наступними днями одна за одною визнавали дрібніші держави.

Так родилась, росла і міцніла впливами нова, штучно створена жидівська держава і ще ніхто не знав, які жнива світові принесе цей новотвір. Проте всі добре знали що з творенням Ізраїля на Середньому Сході пов'язана доля світових запасів нафти. Ізраїль з двомільйоновим населенням став на двобій з стомільйоновим арабським світом, за яким стояв мусульманський світ з 700 мільйоновим населенням, який міг би оголосити священну війну жидам.

Проголосивши Ізраїль самостійною державою в Палестині, жиди зразу ж розпочали жорстокий терор супроти арабів, пустивши в атаку добре вишколену і озброєну те-

рорістичну зграю жидівських націоналістів що діє під назвою " Іргун Цвей Ліумі " .

Президент Ізраїля Хаїм Вайсман назвав масакру арабського мирного населення жидами : *чудесним випробовуванням* .

П'ятнадцятого травня 1948 року останній солдат британської окупаційної армії залишив Палестину і вся влада перейшла до рук Ізраїля. Англійські закони, які охороняли честь і життя кожної людини, закони, які обороняли право власності, тепер перестали діяти.

Оголосивши Ізраїль, перебравши владу жиди мов би по команді на всіх теренах розпочали проти мирного, неозброєного арабського населення нечуваний терор. Діяли не тільки жидівські терорістичні зграї " Іргун Цвей Ліумі " а кожний жид маючи зброю. Палили арабські мешкання, стріляли на вулицях і хатах не тільки чоловіків а й жінок, дітей, стариків. Грабували майно, нищили все що належало арабам.

Арабське населення, не маючи зброї для оборони, в панічному страху залишали свої оселі з майном і тікали в Сирію та Йорданію шукаючи там захисту.

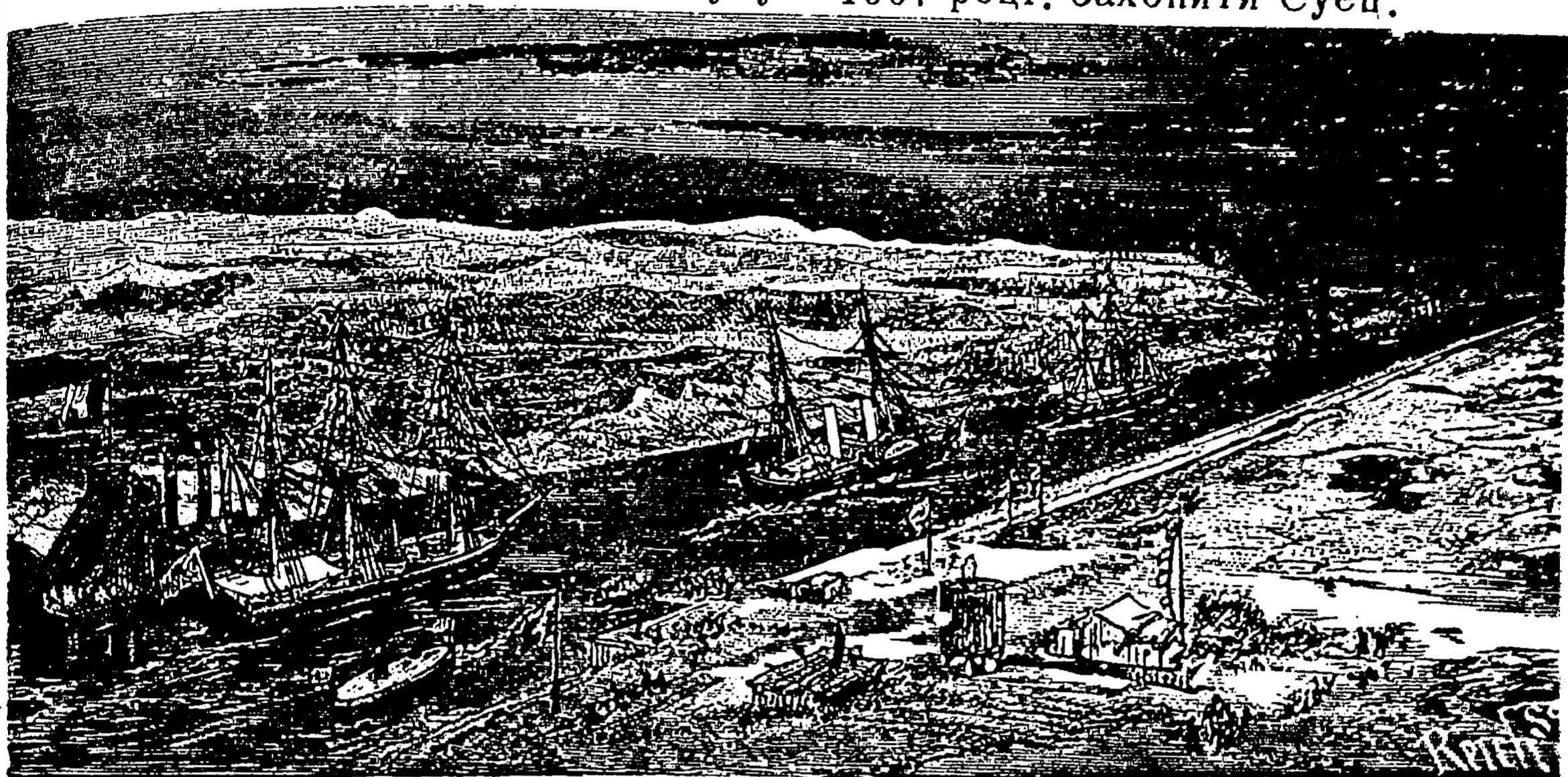
" *Чудесне випробовування* " запроваджене президентом Вайсманом дало чудесні наслідки – 800 тисяч арабів залишило свою батьківщину Палестину і емігрувало в чужі держави, в Сирію та Йорданію.

Наступні події ще змусили 700 тисяч арабів тікати від жидівського терору в чужі краї.

Пляни банкіра Ротшильда здійснювались з блискавичною швидкістю. Ще перед Першою світовою війною за допомогою Ротшильда в Палестину прибуло 600 тисяч жидів які могли виставити 60 тисяч вояків. Ці вояки були потрібні загарбати Суецький канал необхідний Ротшильдові для транспортування арабської нафти.

Великі держави Європи ще в 1868 році за дозволом і участі Єгипту прокопали Суецький канал з правом користування на 99 років. Це право вигасало в 1967 році і він

цілком переходив у власність Єгипту. Нафтовик Ротшильд не мав певности, чи дасть йому Єгипет право вільного користування каналом. Треба подбати щоб цим каналом володіти без дозволу арабів, захопити його силою. Ось чому жиди готувались до наступу в 1967 році. Захопити Суец.

SUEZ CANAL.

Добрий полководець ведучи армію в наступ, завжди думає про відступ. Так і Ротшильд. Не маючи певности за володіння Суецом, він зразу ж після проголошення Ізраїля державою, щоб не втратити зисків на нафті, започаткував будову нафтопроводу з Аркелону до Акаби, унезалежуючи себе від Суецу.

Прем'єрміністр Ізраїля Бен Гуріон на засіданні Кнесету сказав:

– До 1987 року всі араби будуть скасовані. В Єрусалимі О.Н. збудують Храм Пророків для обслуговування уній усіх континентів. В Єрусалимі буде місце Вищого Суду людства.

(" Лук.", 16 січня 1962 року)

ЖИДІВСЬКИЙ ТЕРОР

6-го листопада 1944 року жидівські терористи замордували в Каїрі англійського міністра лорда Майне.

22-го липня 1946 року жидівські терористи забили в Єрусалимі короля Давида Готеля.

29-го жовтня 1946 року жидівські терористи замордували трьох англійських НСНс та одного майора.

30-го липня 1947 року в Єгипті жиди замордували англійського сержанта.

3-го серпня 1947 року вибухом жидівської бомби на пошті в Лондоні забито двох службовців.

5-го серпня 1947 року в Лондоні вибухло дальших 8 бомб підкладених жидами.

В Палестині жидівські терористи щоденно нападають на арабських мирних мешканців мордуючи невинних людей.

19 листопада 1947 року Об'єднані Нації, щоб припинити в Палестині жидівський терор, винесли постанову розділити Палестину на дві незалежні частини – жидівську і арабську. Але Ізраїль відкинув цю постанову, він підпорядкував собі усю Палестину.

1-го січня 1948 року, під час зустрічі арабами Нового Року, жидівська терористична боївка "Іргун Цвей Ліумі" напала на арабське кафе і замордувала 33 особи та 17 ранено.

4-го січня 1948 року жидівські терористи напали на арабський офіс в Яфі і забили 14 осіб та 98 ранили.

5 січня 1948 року жидівські терористи напали в Єрусалимі на готель, замордували 20 осіб та багато поранили, в т.ч. Іспанського консула.

7-го січня 1948 року жидівські терористи в Яфі кинули в арабський натовп бомбу і забили 17 осіб та багато ранено.

16-го січня жидівські терористи в Гаїфі замордували 14 осіб старших та 8 дітей і багато ранили.

15 лютого 1948 року жидівська банда напала на село Са-Са, в північній Галілеї, спалила 20 арабських мешкань і замордувала 60 осіб і сотню ранено.

Того ж самого дня друга жидівська банда напала на село Сафид, спалила багато мешкань та замордувала 11ть осіб в т.ч. 4 дітей і багато покалічила.

3-го березня 1948 року жидівські терористи напали в Гаїфі на арабських мешканців, спалили мешкання, замордували 14 осіб та 23 ранили.

23-го березня жидівські терористи знову напали в Гаїфі на арабський готель, замордували 17 осіб та ранили 160.

31-го березня 1948 року жидівські терористи напали на поїзд поблизу Беняміну і замордували 40 та 60 ранили.

9-го квітня 1948 року жидівська терористична банда "Іргун Цвей Ліумі" напала на арабське село Дсір Ясін і вчинила таку дику масакру арабського населення що не залишилось жодної вцілілої людини. Банда замордувала і залишила 254 особи та сотні ранила. Тим, що пощастило втекти, вже ніколи не повернулися в своє рідне село, сповнені жахом.

12-го квітня жидівська банда "Іргун Цвей Ліумі", напала на арабське село Колоніян і замордувала 24 осіб та багато покалічила не минаючи немовлят.

Чудесне випробовування президента Ізраїля Хаїма Вайсмана переводиться в життя з наполегливим героїзмом і жорстокістю. Озброєні до зубів жидівські націоналісти терором і жахом звільняють Палестину від арабів, щоб бути повними господарями.

І світ мовчить, мов би й не бачить. А який би галас по цілому світі вчинила жидівська преса, коли б це жидів масакрували араби.

А це ще може статись. Навіть за сто років. Цієї масакри жидам араби не забудуть.

Ніколи не забудуть.

МЕСІЯ ПРАЦЮЄ

ПРОРОК Гершко прокинувся тоді, як сонце вже добре нагріло землю, вологе повітря, будинки Тель Авіва і широкі простори за містом.

Він задоволено потягнувся, хруснув здоровими суглобами, пружко випростався на ліжку і струсив рештки сну. Потім спустив ноги, піднявся і накинув халат. Уважно оглянув ще раз своє мешкання. При соняшному освітленні воно видалось йому ще просторішим і він посміхнувся із своїх землячків - сіоністів.

Поспішати йому вже нікуди, він в своїй хаті, в своїй державі, з своїм народом і може спокійно благоденствувати, розкошувати всією повнотою свого ества, як на курорті в Ялті. Для цього він і приїхав до Ізраїля, для цього обрали його "пророком", "месією".

Насамперед, за стандартом, прийнятим ще в Америці, на волі, він пішов купатися. Для нього був приготований спеціальний басейн в приміщенні, водоймище з теплою водою де можна було й поплавати. Спеціально приставлена красуня витерла йому спину, плечі, шию, а потім і зробила фаховий, приємний масаж.

Цей масаж, зроблений теплими жіночими пальчиками, розбудив в нього юнацьку життєрадісність і він тричі нагородив свою масажистку міцними поцілунками. Дівчина зарум'янилась розщедрилась і віддячила йому ще міцнішими й палкішими, як він її. Це їх зблизило і вони порозумілися самими поглядами...

Після приємного відпочинку на канапі, Гершко знову викупався в теплому басейні і одягнувся в подану білизну. Зверху накинув, приготовану йому мудрецами, білу тогу, як і належеться пророкові. Потім дівчина натягла йо-

му на ноги білі шкарпетки, а поверх них зручні сандалі, на зразок древньобіблійних.

Снідав він у їдальні знаменної своїми розмірами та численними декоративними деревами й квітами, що росли в бочках. Складалося враження, що це не кімната, а садочок в південній екзотичній країні. Подавала йому сніданок та обслуговувала біля столу легенька, мов голубка, швидконога дівчина—сарна, що тільки те й робила—сипала запитаннями: що подати, якого вина налити, чи подобаються месії земні жидівські страви. На небі, напевно, таких нема. І все блискала зубками та мружила оченята цілком не по янгольському а по кафе—шантанному.

Вона вже вміла спокушати багатого пана, якому сіоністи причепили ярлика пророка чи месії. Не вперше їй доводилось виконувати роль "голубки" в жидівському хитрунстві. Вона посміхалася, догоджала і... добре приглядалася.

На столі лежав пиріг з американської муки, в кавнику парувала запашна американська кава, на тарілках покраєний американський сир, масло. Тільки золотистий кав"яр свідчив, що й советські делікатеси були доставлені чаклунові Гершкові.. І скільки він не приглядався, власного, жидівського нічого не міг відшукати, одне вино.. Проте, згодом він довідався, що й винограду в Ізраїлі не багато вирощують, більше використовують привозного. Ізраїль свою промисловість на 80% розгортає з чужих привозних сирівців. Власної сировини в Ізраїлі занадто мало. В майбутньому плянується використати води Мертвого моря, з якого матимуть великі зиски. Але до Мертвого моря й араби мають доступ.

Під час сніданку дівчина — "голубка", поправляючи на Гершкових грудях серветку, нагадала пророкові, що пора поголотися і запропонувала свої послуги. Вона запевнила, що цей фах добре опанувала. Очевидно, Гершко погодився і вперше за своє життя підставив щетину на своєму обличчі під жіночі руки. І справді, треба було добре володіти

цим ремеслом, щоб не порізати і щоб залишити в цілості пейси, борідку й вуса, в той же час перетворити Гершкові щічки в гладенькі яблука.

Закінчивши з голенням, дівчина подала йому білу краватку, бо ж уся одіж на чаклунові була білосніжна, з грубого саморобного, напевне українського, полотна, такого як носили колись пророки чи апостоли в добу життя Ісуса Христа.

Знаючи, що їхній месія кохається в паленні цигарок, дівчина подала скриньку, в якій лежали, знов таки, американські цигарки.

Гершко пустив у стелю клубочок сірого запашного тютюнового диму, який, мов метелики, полетів під стелю кружальцями, що їх так спритно умів пускати Гершко ще з парубоцтва. Ці кільця дівчина порахувала і засміялась, їх було шість. Це, вона вирішила, було божою ознакою, — споріднення з зіркою Давида.

В цю хвилину до кімнати зайшли два рабини і, зробивши сім низьких поклонів, попросили Гершка до синагоги, де тепер саме засідав Синедріон.

Гершко, за допомогою дівчини — голубки, упорядкував свій одяг, свою білу тогу, взяв патерицю, надів на кучеряву чуприну нову білу ярмулку і подався за рабинами.

Переступивши поріг синагоги, він побачив довгий стіл, за столом довгі сиві бороди і, приглянувшись, в присмерку зустрівся з блискучими поглядами сивобородих мудреців.

Месія Гершко мовчки наблизився до столу, обійшов його і сів у вільне крісло, серед крісел, на яких сиділи мудреці. За ним посідали сивобороді. Запала урочиста мовчанка.

Потім старший рабин, на високій ноті, прочитав молитву з Талмуда, яку всі вислухали, сидячи з похилими головами, складеними перед бородами руками, ритмічно схиляючись чи випростуючись над столом.

Після молитви рабин привітав месію, подякував Ягве

за надсилку жидам на землю свого заступника і попросив Гершка порадувати їх своїм провісництвом.

– Високі ізраїльтяни великого ізраїльського народу! – звернувся Гершко до зібраних. – Наш небесний архитект, який зветься Ягве, нагадав про внуків Авраама, синів Сіма й послав мене возвістити вам радість, яка вас чекає. Заповідаю вам, що станеться все так, як було написано, бо Бог Ягве через мене хоче здійснити ваші мрії, ваші бажання, аби ви, ізраїльтяни, керували гоями, навчали всіх їх любити ізраїльський народ. Бог Ягве послав мене вивести жидів зі становища поневолення на становище панування. Першим моїм кроком буде здійснення писання Мойсея в книзі п'ятій 9/1, де сказано: "

"Слухай Ізраїлю, ти зараз підеш за Йордан, щоб оволодіти народами, які більші й сильніші за тебе ..."

– В розділі 7-м пар.16, пророк Мойсей заповідає: *"І ви винищте усі народи, які Господь Бог дає вам, й не служіть їхнім богам, бо то є пастка для вас..."*

– Вас, Богом обраний народ, – продовжував Гершко, – я ваш правдивий месія, поведу на арабських поган і ми з ними зробимо так, як написано в 5-й книзі Мойсея. І ми це зробимо, так як написано; за шість днів, а сьомий день суботний будемо відпочивати...

– Шолом, месіє! – вигукнули всі сивобороді мудреці Синедріону.

– В перший день Бог створив небо і землю, – вів далі Гершко, – а ми в перший день знищимо всі поганські літунські сили на аеродромах і в гаражах.

– Хай живе вічно наш месія! – вигукнули знову провідники жидівського народу.

– Другого дня ми заволдіємо великими арабськими скарбами і нам світитиме щасливий добробут на захопленій землі...

– На віки вічні! – прогули сїоністи.

– На третій день ми збиратимемо рештки розбитого арабського війська, стягатимемо зброю й трофеї та підра-

НЕПАЖЕРЛИВИЙ

ПАСИНОК

36 мільярдів доларів витратили американські платники
податків на утримання "миролюбивої"
жидівської держави ІЗРАЇЛЬ!

хуємо наші чисті прибутки . . .

– Слава месії Гершку на віки вічні !

– Четвертого дня ми посіємо на захоплених арабських землях кривавий терор, червоний вогонь і чорну невблагану смерть щоб нам і нашим дітям щасливо світила зірка царя Давида.

– На віки вічні ! – прогули сивобороді.

– На п'ятий день ми поставимо на кордонах нашої великої держави, могутні американські подаровані нам ракети, гармати, танки, а на літниськах модерні літаки щоб нашим дітям, жінкам і цілому роду ізраїльському спокійно та весело в достатках жилося . . .

– А всіх поган заставимо працювати на нас, – додав сивобородий мудрець.

– Так було написано і так станеться, – ствердив Гершко і вів далі : – На шостий день ми замордуємо всіх полонених арабських вояків загнавши їх в гарячі піски пустелі Сінаю, відібравши посуд на воду, торби з харчами й одяг та взуття . . .

– Слава Ягве і великому пророкові Гершкові ! – вереснули радісно рабини вдячно знявши руки до неба.

– На сьомий день, як написано, будемо відпочивати.

– І молитися Ягве, – додав рабин.

– Але чи знає благословенний Гершко, що араби теж мають модерну зброю і вишколену армію, – обережно втрутився в розмову міністр оборони Моше Даян що стояв з боку і прислухався. Він не мав сивої бороди і йому заборонялося сидати.

– Я вам можу сказати таємницю, яким способом ми розгромимо значно сильншу армію арабів якщо між нами нема Юди, – мовив Гершко.

– Зараз між нами Юди нема, він в Америці, – сказав найстарший мудрець.

– Гаразд, я вам відкрию таємницю якою ми переможемо арабів. Насамперед, відомими тільки мені шляхами я дістану всі таємні пляни розташування арабського вій-

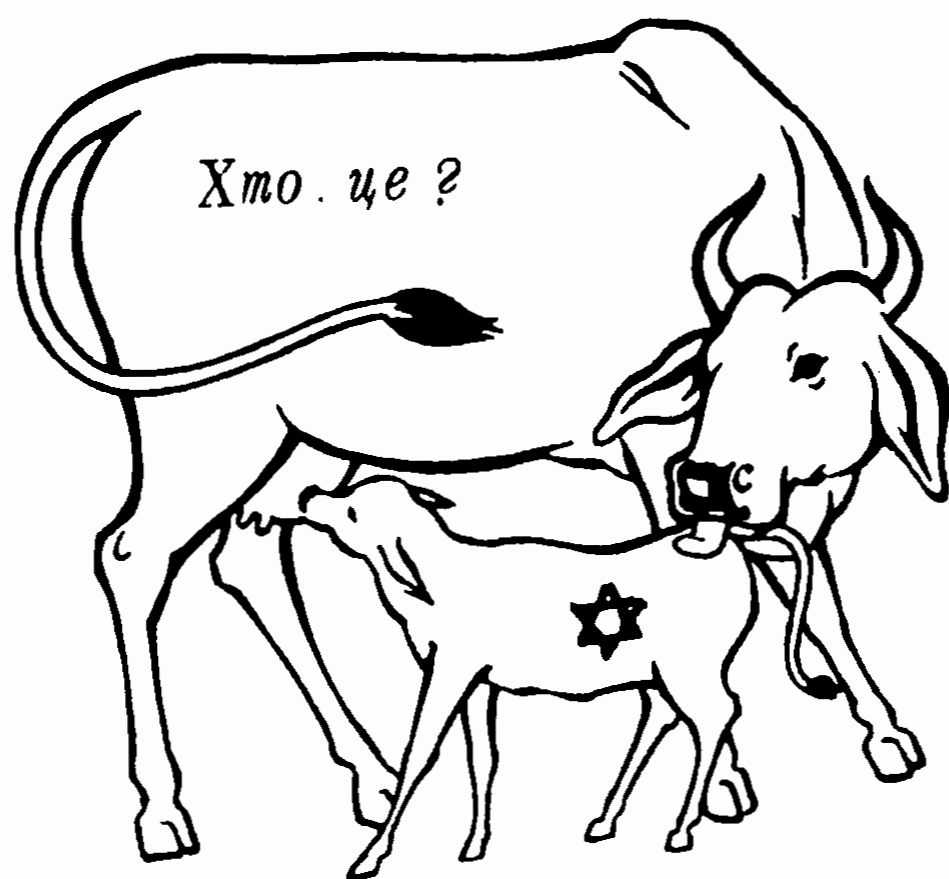
ська, я дістану всі таємні коди, шифри, сигнали якими даються накази під час війни, і ми заведемо блуд, хаос і плутанину серед арабського командування що вони стрілятимуть самих себе, а ми без втрат будемо їх громити і брати в полон Я буду сам керувати таємними арабськими кодами арабським військом, буду давати накази що поведуть їх до поразки. Ці всі подробиці я ще погоджу з славним і відважним нашим міністром оборони Моше Даяном.

Почувши таке, всі пішли танцювати навприсядки, а Моше Даян підріс на два ярди.

– Другим моїм кроком до перемоги над ворогом – діли й пануй, старе гасло яке не втратило й досі сили, нам треба пересварити арабів. І я буду намагатись це зробити.

Сіонські мудреці погодились з цією політикою.

– Третім моїм кроком – вів далі Гершко, – дмухнути в голови американських сенаторів більше туману, де треба – налякати, інших шантажем притиснути, коли потрібно то й підмастити щоб, звісно, щоб давали Ізраїлеві більше

Symbol: Догадайтесь самі,

молока, масла, хліба, устаткування, техніки і головне літаків, танків, гармат, ракет, бомбів і шибениць. Бо на чому ми будемо вішати антисемітів. Ми мусимо переконати американців, без Ізраїля вони втратять нафту на Серед -

ньому Сході. Треба запевнити американців, що у світі єдиний Ізраїль є щирим приятелем Америки. Всі інші держави – фальшиві друзі.

– А чи повірять нам американці, що ми їхні щирі та вірні приятелі. Тоді нам в Америці треба розпустити, ліквідувати всі наші підривні організації, – висловив свою думку сивобородий.

– Треба в пресі і по радіо галасувати, що підривні організації очолюють негри, араби та комуністи, – повчав сивобородих конспіраторів Гершко.

– Але всі арештовані бунтівники виявились нашими, жидами, – з сумом ствердив сивобородий.

– Тоді треба оголосити в пресі, що це антисемітизм, фашизм. Що в Америці швидко постане диктатура, що американській свободі загрожує небезпека.

– Ми саме так і робимо, ми саме це переводимо в життя, – весело відповів мудрець по радіо і пресі.

– Я ще мушу подбати, – продовжував Гершко, – щоб шоста американська флота наблизилась до берегів Єгипту. Може нам знадобиться американська допомога у вигляді морського десанту, парашутистів, які забезпечать цілість нафтових джерел, – признався Гершко. – Було б добре аби флота зайшла у води Лівану, там і глибина води відповідна, і нафти багатенько.

– А як наші справи будуть виглядати з ССРСР, – поцікавився один мудрець майбутнім.

– Доба господарювання нашого в ССРСР відійшла у вічність. Свою владу там ми втратили занадто нашою активністю, переборщили. Але є надія що ми знову переберемо від москалів там владу, про це я вже давно думаю.

– Ми зробимо там ще одну революцію, – запропонував сивобородий.

– Народ в ССРСР нам більше не повірить, не піде за нашими гаслами, гої порозумнішали.

– То що ж нам робити, так ми ніколи не поневолимо увесь світ як почнемо відступати, – жахнулись сіоністи.

— Поневолимо. Для цього я й прийшов до вас. Насамперед нам треба накинути зашморг на шию арабів, захопити Суецький канал і джерела нафти. Ізраїль існує поки що з допомоги, яку отримуємо від дяді Сема, та з відшко-

шкотовань, яке висмоктуємо з Німеччини. Але ці джерела не довговічні. Нам треба подбати про самовистарчальність Ізраїля. А самовистарчальність — це нафта.

— Надіти арабам на шию зашморг! — одноголосно постановив Синедріон.

— Надіну і передам у ваші руки світові запаси нафти, передам владу над мільйонами арабів, яких ви обернете в невільників запровадивши колгоспну систему, так як це в ССРСР зробили, передам у ваші руки Єрусалим з усіма християнськими святинями і ви будете збирати гроші від прочан, що прийдуть молитися. Все передам до ваших рук. Але... Чи ви не забули про нашу умову?

— Яку умову? Про жодну умову ми нічого не знаємо.

Пророк Гершко дістав з бічної кишені умову підписану сіоністами власною кров"ю і подав мудрецам.

– І ти, благословенний Гершку, досі не загубив її?

– Пильную щоб не загубити і щоб бува хто не вкрав, відповів смиренно Гершко і знову захвав умову.— Там написано про 10% всіх здобутих скарбів для мене,— нагадав мудрецам.

– І нафти?

– Від нафти я відмовляюсь, хай багатіє Ротшильд. Мені належить 10% здобутого під час війни золота, коштовного каміння, музейних скарбів та ювелірних виробів.

– Ти згадав про музейні скарби, як же ми дамо т о б і 10% картини Рафаеля, 10% золотої чаші, з якої християне причащалися?

– На вагу чаші підуть. До ваших рук їх потрапить ще більше, як ви під час революції в Росії роздобули в церквах, особливо в Києві. А картини, будемо ділитися згідно вартости, записаної в книгах.

– Амінь! Умову ми виконаємо, як записано,— сказав старший член Синедріону.

На цьому засідання закінчилось. Синедріон пішов студіювати Талмуд а Гершко подався в готель, там для нього дівчатка приготували обід.

БОЖА КАРА

"На нас Його кров і на наших дітях!" (Матвія, 27 / 25)

Б О Г К А Р А В жидів за смерть Ісуса Христа з самого початку нашої ери.

Римляни в 70 році оточили Єрусалим і замордували до двох мільйонів жидівського населення.

Другий напад на Єрусалим римляни вчинили в 135 році, за панування імператора Гандрисона і розігнали жидів по всьому світі.

Нового переслідування жиди зазнали в Єрусалимі, коли в 622 році Магомет послав туди війська під проводом Халива Омара і примушував приймати мусульманську віру. Хто відмовлявся, того нищили.

В 1096 році по цілій Європі прокотився Перший Хрестоносний Похід, який пройшов по Зраншії, Німеччині, Австрії і нищив жидів з благословення Ватикану.

В Іспанії 1497 року уряд заповів жидам або прийняти християнську католицьку віру і жити по християнським законам, або виїхати з цієї країни. Хто відмовлявся, того карали і так там загинуло до 200 тисяч жидів.

Переслідування жидів в Іспанії й Португалії продовжувалось від 1497 до 1890 року.

В Росії переслідування жидів розпочалося після Надзвичайного Православного Собору в 1504 році, який ухвалив "безжалісно нищити юдействующих еретиків". Справа була в тім, що жиди, навернувши на свою віру, Дімітрія, сина юдействующої цариці Єлени, хотіли його посадити на царсько-московський престол і так опанувати Росію.

З того часу переслідування жидів майже не припинялося в Російській Імперії аж до революції 1917 року.

Обмеження прав жидам у Росії змусило їх організувати і перевести в Росії революцію та захопити всю владу в свої руки. Але не довго жиди господарювали в Росії, Україні і на всіх просторах, захоплених большевиками. Після смерти їхнього попіхача Леніна, владу перебрав російські шовіністи на чолі з грузином Сталіним і помалу - ньку відіпхали жидів з більшості провідних становищ. Чимало розстріляли навіть тих провідників - жидів, що робили там революцію. Бог і тут жидів покарав. І було це зроблено руками їхніх же однодумців - комуністів.

Жидівський народ відчуває на собі меч Божої кари не тільки в ненависти людства, гоїв цілого світу, не тільки у відсутності друзів, приятелів, без яких людині тяжко жити, вони відчувають цю Божу кару і в своїй крові, в фізичній структурі тіла.

За злочинство, яке несуть із собою жиди в кожную державу, яка їх гостинно приймає, за брехню, що нею жиди постійно послуговуються, за властиве жидівській вдачі, розбишацтво, Бог покарав жидів невилікуваною хворобою, яка передається з роду в рід і залишається спадковою. Цією хворобою Бог припиняє розмноження жидів, щоб по світі розсівалося менше зла.

Жидівська енциклопедія подає, що ще дві тисячі років до нашої ери на земній кулі жидів існувало біля 5 мільйонів.

Редактор "Джуіш Йір бук" за 1972 рік подав, що жидів у цілому світі нараховується 14.236.480 осіб, з них в Америці проживає 6.000.000.

За чотири тисячі років приріст жидівського населення ледве побільшився втричі.

Причин до цього багато: переслідування, асиміляція, погроми, війни - і все це є Божа кара, але найбільшою із усіх нещасть є невилікувана хвороба.

Філядельфійський "Сандей Бюлетень" за квітень 29-й, 1973 року подав статтю лікаря Давида Клірі під назвою: "Перевірка виявила 133 жиди з дефективними генами".

Tests Uncover 133 Jews With Defective Gene

By DAVID M. CLEARY
Of The Bulletin Staff

Перевіраних у Філадельфії 4 тисячі жидів виявили 133 особи з дефективними генами. Ця невідома досі в медичному світі хвороба властива тільки жидам, жидівській нації зі Східньої Європи і вона не піддається лікуванню.

Давид Клірі стверджує, що при одруженні жидів к о л и обое мають ці дефективні гени, то їхні діти із 4-х осіб будуть : Одно цілком хворе, двоє будуть передатчиками в наступні покоління цих дефективних генів і тільки одна з усіх чотирьох буде нормальною.

Наслідки хвороби :

1. Хоч дитина з дефективними генами народжується цілком нормальною, але з кожним днем її життя, становище погіршується і через кілька місяців починає діяти параліч, а до 5-ти років дитина в тяжких муках помирає.

2. Двоє дітей ростуть нормальними, але носять в собі дефективні гени, які передадуть наступним поколінням.

Доктор Маркус Велбі твердить, що ця фатальна дитяча хвороба під назвою Tay Sachs, калічить і нищить тільки дітей жидівського походження. Жодного випадку цієї хвороби у дітей інших народів не занотовано. Ліків від цієї жахливої хвороби до цього часу не знайдено.

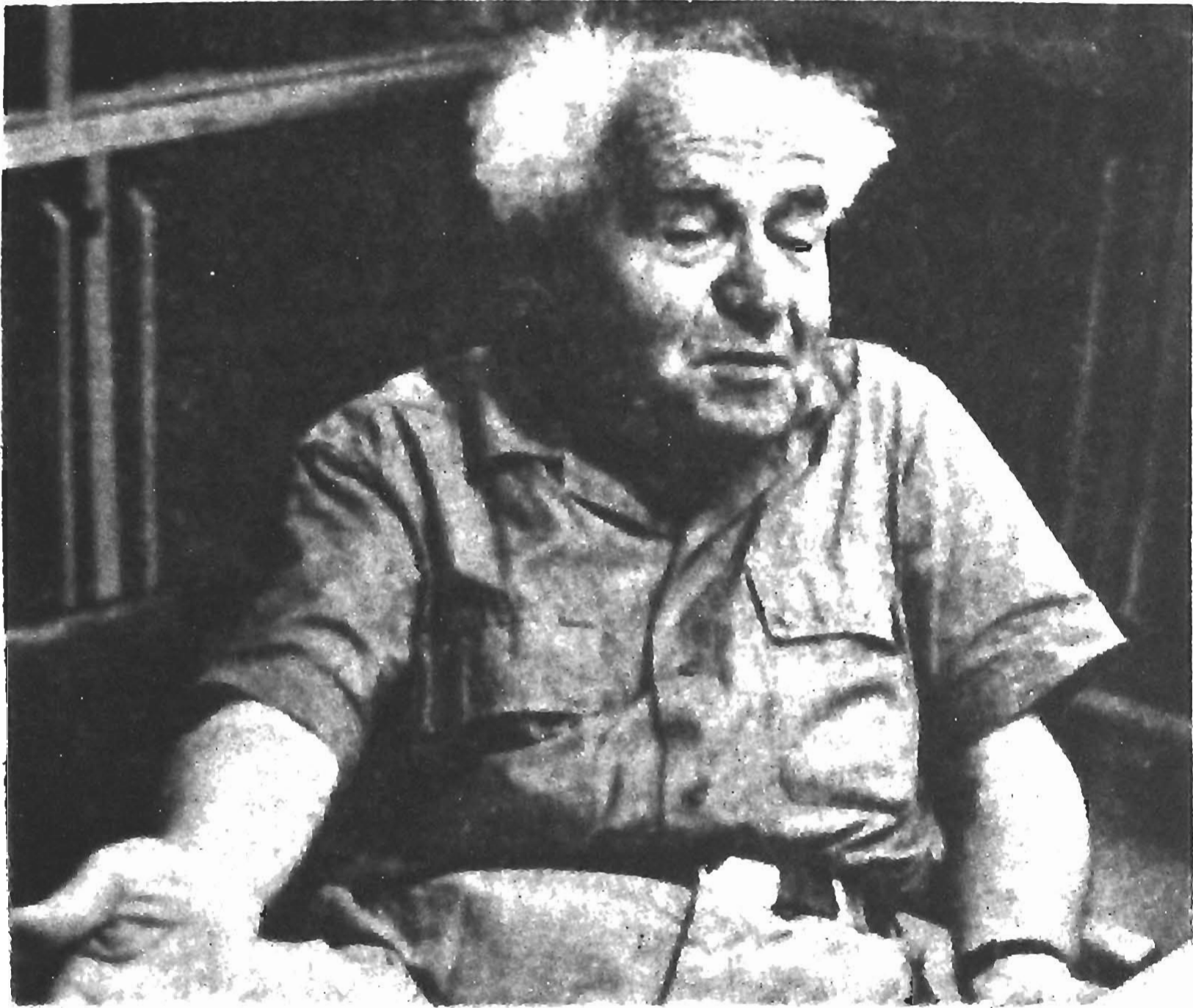
Діти з такою хворобою не розвиваються нормально. Вони бувають розумово примітивні, їх часто розбиває параліч, вони сліпнуть, глухнуть, втрачають голос і хворіють на багато інших недуг, що не піддаються лікуванню.

Проте доктор потішає жидів : з цією хворобою людина може жити й до 30 років, жити дегенератом, ідіотом або калікою.

Не зважаючи на такі страшні дефекти жидівського народу, світові сіоністи маячать про вищість жидівської на-

ції, так як і німецькі фашисти, виставляють їхнє право на володіння світом.

Зарозумілий основоположник Ізраїля Бен Гуріон в травні 1948 року під час проголошення держави сказав:

ДАВИД БЕН ГУРИОН

"Мапа Ізраїлю не є мапою довершеної нашої країни. Ізраїльська нація незаспокоїтьсся аж поки наші кордони не поширяться від Нілу до Євфрату. В Єрусалимі ми створимо суд який судитиме і розглядатиме справи цілого світу".

В Протоколах Сіонських Мудреців написано що:

"Метою жидів є знищення всіх державних систем у цілому світі щоб на їх місці постала одна держава під проводом жидів".

Творець Світової Спільки жидів Адольф Крем"я в 1860 році звернувся до жидів з таким закликом:

"Ізраїльтяне! Куди б не розкидала вас доля - по всіх кінцях землі, завжди дивітьсся на себе як на членів обра-ного народу".

Ben-Gurion

ДАВИД БЕН ГУРІОН

БЕН ГУРІОН – по жидівському означає Син Лева. Цю сивоголову тепер людину можна сміливо назвати сином лева, батьком Ізраїля. Широкоплечий, кремезний; м'язистий; спокійний і впевнений, справжній лев. Народився в Польщі, в місті Полоцьку 16-го жовтня 1887 року в родині практика адвоката. Мешкання його батька було центром і клубом де постійно збирався жидівський актив і розбирались всі питання політики і побуту жидівського народу.

Але найголовнішою темою активу завжди було одне питання: Здобути для жидів власну державу і повернення їх в одне місце. Найчастіше згадувалась Палестина, земля, про яку писали ще пророки.

Підростаючи і мужніючи молодий Давид постійно прислухався до розмов старших, переймався патріотизмом і коли йому стукнула двадцятка рішив не на словах а на ділі здобувати для жидів місце в Палестині. В 1907 році попрощався з батьками і подався в світ. Пароплавом мандрує до Яфи, а там і до Палестини. Закладати фундамент під майбутню жидівську державу.

Влаштувався Бен Гуріон на працю серед своїх єдиновірців в сільській місцевості і зразу ж створив навколо себе товариство з яким цілими вечорами проводив розмови про потребу жидам мати свою державу. Енергійний, рішучий, веселий і меткий зразу ж сподобався молоді і вона прислухалась до кожного його слова.

Знаючи здому гебрейську мову, якою в хаті розмовляли батьки, він вирішив учти і розмовляти з своїм оточенням тільки на гебрю. Це дуже утруднювало вести пропаганду, але він знав що гебрю, це той цемент який зміцнює націю в одну твердиню.

Так як і його батько практик адвокат допомагав жидам вив"язуватись з різних безчесних порушень законів, так і Давид Бен Гуріон постійно в Палестині давав жидам поради в труднощах. Жиди в Палестині тоді складали ледве 2% населення серед арабів, тому постійно мали з арабами ускладнення і шукали радника захистника. Тому за порадами до Бен Гуріона тяглись жиди з усіх околиць поселення в Палестині.

Бен Гуріон нікому не відмовляв в добрій пораді, здобувши досвід від батька, давав поради безкоштовно, але тільки гебрейською мовою. І це змушувало жидів вчити гебрю. Бен Гуріон відроджував призабуту віками жидівську мову в Палестині, яка потім стала державною.

Перебуваючи в Палестині Бен Гуріон постійно малював майбутність рожевими фарбами, заохочував жидів в стяганні до Палестини родичів і сам писав на кожному адресу жидам в цілому світі переїжджати в святу жидівську землю Палестину, де вони збудують жидівський рай.

Для створення жидівської держави нам треба шість мільйонів жидів, – постійно говорив Бен Гуріон жидівським провідникам у світі, а на Середньому Сході тоді ледве начислювалось 600 тисяч жидів серед моря арабів.

Так само Бен Гуріон постійно говорив жидам про потребу доброго співжиття з арабами. Без добрих сусідів ми не втримаємось, нас мало і нас задушать. І хоч араби іншого віровизнання, вони наші брати по крові, вони семіти, нам з ними треба вічно жити. Серед ворогів нам не втриматись.

Так повчав мудрий організатор держави Бен Гуріон своїх єдиновірців, але жидівська захланність відкинула ці мудрі поради, жиди застосували політику страху, терору і помсти.

Турецька влада, що окупувала давно Палестину, занепокоїлась активністю Бен Гуріона і позбавила його права мешкання в Палестині. Наказала виїхати в іншу державу. Саме в Європі тоді в 1915 році клекотала війна. Бен Гу-

ріон поїхав до США де жиди мали найбільші права розвитку. Прибувши в Нью Йорк Бен Гуріон зразу ж повів серед жидів пропаганду за творення в Палестині жидівської держави. Але він мало в Америці знаходив прихильників серед жидів. Тоді Бен Гуріон переїхав до Англії, де вже перед ним підготовляв ґрунт Хаїм Вайсман, і сіоністи роблять заходи перед Бритійським урядом прихилити його до ідеї творення в Палестині жидівського масового поселення.

Бен Гуріон прибув до Англії в 1917 році і невдовзі записався добровільно до англійського війська. Зголосився до армії щоб боротися з Туреччиною, яка позбавила його права мешкати в Палестині, а так само задемонструвати жидівську рішучість боротися за Палестину для себе.

Будучи вояком в англійській армії Бен Гуріон познайомився з медсестрою Паулою Мунвесс і згодом одружився з нею. Це подружнє життя дало йому сина і двох дочок. Він з ними і мандрував світами в гармонійному поєднанні політики з побутом.

Дружина його померла доживши до 76 років в Палестині в 1968 році, коли Бен Гуріон займав провідне становище в Ізраїлі, державі за яку віддав все своє життя.

Коли Бритійський мандат на Палестину вичерпався в 1948 році 14 травня і жиди негайно оголосили в Палестині свою державу Ізраїль, Хаїма Вайсмана обрано президентом а Бен Гуріона прем'єрміністром. Його кандидатуру в Кнессет виставила організована ним партія Мапай. Він керував державою Ізраїль до 1953 року.

Під час поновних виборів в 1953 році Бен Гуріон розійшовся поглядами з своєю партією Мапай, зрікся свого становища в уряді й поселився в кібутці Сде Бокар, заохочуючи жидів до поселення в пустелях. Цим засобом він сподівався закріпити за Ізраїлем захоплені в арабів необжиті терени.

Прем'єр-міністром тоді був обраний Моше Шарет, що повів політику Ізраїля іншими засобами. Він запровадив

політику терору і залякування, вважаючи цей спосіб найкращим. Новий прем'єр-міністер заохотив да активнішої діяльності терористичні жидівські організації в боротьбі з арабами. Він таємно підготував терористів виконати атентат на американську амбасаду в столиці Єгипту Каїрі і цією провокацією створити ворожнечу поміж Єгиптом та Америкою.

Бен Гуріон злякався. Якщо американці довідаються з якихсь то джерел про цю жидівську провокацію, Ізраїль на цьому втратить більше, як будь коли.

Бен Гуріон негайно залишив свій кібуц, вернувся до Тель Авіву й скликав Кнессет /парлямент/. Він рішуче й категорично запротестував проти цієї з м о в и міністра Шерета з терористами до замаху, назвавши ганебним.

В листопаді 1955 року Бен Гуріона знову покликали, щоб він обняв посаду прем'єр-міністра і знову керував Ізраїлем.

В жовтні 1956 року, за допомогою Франції, де в той час при владі були жиди, та Англії, на уряд якої жиди мали сильний вплив, Ізраїль напав на Єгипет і захопив Суецький канал, який був дуже потрібен Ізраїлю. Але тим каналом цікавилися й Америка, ССРСР та багато інших країн.

Советський Союз, довідавшись про загарбання жидами такої життєвої артерії, як Суецький канал в свої руки вислав Ізраїлеві Ультиматум : негайно відійти від Суецького каналу. В підтвердження своєї рішучості ССРСР направив на Ізраїль всі свої ракети дальнього обсягу.

За Советським Союзом запротестувала й Америка. Ізраїль без погодження захопив канал і поставив Америку в залежність від Ізраїля. Це не подобалось могутнім поставачальникам нафти в Америці і, Франція та Англія, злякавшись репресії двох великодержав, змушені були відступити та повернути Суецький канал Єгиптові.

Не пощастило Ізраїлеві чужими руками загарбати канал, він почав готуватися, щоб захопити його власними силами.

На тлі політичних розбіжностей між Бен Гуріоном і Гольдою Меїр на перевиборах в 1963 році Бен Гуріон не отримав потрібної більшості і його місце зайняв Леві Ешкол. Бен Гуріон знову відійшов до приватного життя.

Озброївшись до зубів наймодернішою американською зброєю, покликавши до війська не тільки чоловіків, здатних тримати зброю, а й жінок та дівчат, уряд Ізраїля звернувся до Бен Гуріона знову взяти кермо держави в цей вирішальний час у свої руки. Але Леві Ешкол відмовився уступити й передати владу. Бен Гуріон залишився збоку, пильно слідкуючи за агресивними діями керівників Ізраїльської держави.

Леві Ешкол і міністер оборони Моше Даян в червні місяці 1967 року запланували зробити, добре вишколеною та найкраще озброєною армією, новий напад на Єгипет.

За шість днів вони розбили Єгипет, Сирію та Йорданію, захопивши терени втричі більші, як володіли перед тим. Тоді ж вони захопили й Суецький канал. Тільки втручання СРСР затримало західній берег каналу в єгипетських руках. Цим несподіваним жидівським нападом на Середньому Сході створилося найвище військове напруження.

Давид Бен Гуріон знову запротестував проти таких агресивних дій Ізраїльського уряду і запропонував повернути негайно арабам захоплені землі за винятком Єрусалима, де він планував посадити жидівський світовий уряд, та Голянських висот, щоб забезпечити Ізраїлеві оборону своїх шляхів сполучення.

В інтерв'ю з журналістом "Сатердей Ревю" Джоном Мек Кук Рутсом Бен Гуріон гуазав: *"Поганий мир ліпше доброї сварки. Мир, справжній мир – це те, чого ми так потребуємо. Він вартий любой жертви. Щоб досягнути його, ми мусимо вернутися до кордонів 1967 року і звільнити всі захоплені в арабів землі, за винятком Єрусалима і Голянських висот. Сінай? Шар ел-Шейх? Західній берег Йордану? Повернути їх арабам. Ми потребуємо добрих сусідів."*

Зарозумілий жидівський уряд зігнував, відкинув му-

дрі звернення основоположника Ізраїльської держави Давида Бен Гуріона. Цей сивоголовий політик мав інші далеко-йдучі пляни підкорення світу. Пляни не гармат, а спритної політики, не сили зброї а сили дипломатії. Він знав, що численно невелика жидівська нація найкращою зброєю не подолає численно більшого ворога, сто мільйонів арабів і 700 мільйонів інших мусульман, що стоять за арабськими спинами. Перемогти світ треба хитрою дипломатією. Світ, що тепер нараховує мільярди населення.

В американському журналі "Лук" за 16 січня 1962 року Бен Гуріон висловив такі свої пророчі передбачення:

"В моїй уяві картина світу в 1987 році буде так виглядати: Всі армії будуть скасовані, і війни більше не буде. Нові Об'єднані Нації збудують в Єрусалимі Храм Пророків для обслуговування унії всіх континентів. В Єрусалимі буде місце Вищого Суду Людства для вирішування всіх суперечок між федеральними континентами, як це було предсказано Ісаїєю."

Бен Гуріон сказав світові ще одно визнання:

"Без постійної й регулярної допомоги зовні Ізраїль існувати не може."

За перших 9 років свого існування Ізраїль отримав від сторонніх чинників більше як 10 мільярдів доларів, – сказав Ф. Лілієнталь в 1958 році.

З переможеної Німеччини /з участю жидів / Ізраїль висмоктав до 20 мільярдів доларів відшкодування підрахувавши аж 6 мільйонів знищених жидів.

Під час урочистого відзначення 20-ти ліття Ізраїля, було стверджено що, тільки завдячуючи жидам в Сенаті і Палаті Репрезентантів, Ізраїлеві пощастило отримати з ЗДА допомоги зброєю і устаткуванням до 36.000.000.000 дол.

Бен Гуріон прибувши в березні 1967 року до Нью Йорку на запрошення "Юнайтед Джуїш Апіль", для підсилення збірки грошей серед жидів, на пресконференції сказав:

"Ми, жиди, спочатку вибрали собі Бога, а потім це й бог вибрав нас і оголосив жидів вибраним народом".

Давай доллари і доллари . . . на арабів, Бен Гуріон призначив Моше Даяна міністром оборони.

Перемога ізраїльської армії над арабами в червні 1967 року принесла славу Моше Даяну і закріпила за ним місце міністра оборони до пенсійного віку — думали ізраїльтяне.

Однак, висуванець Бен Гуріона славний Моше Даян не виправдав себе в другій війні з арабами. Поразка в жовтні 1973 року в битві з арабами так вплинула на Бен Гуріона, що він 18 жовтня зазнав серйозного припадку, його паралізувало і в тяжких муках 1-го грудня 1973 р. о 11 г. помер.

Помер на 87 році життя недочекавшись Засідання Світового Суду в Єрусалимі, не пережив ганебної поразки ізраїльської армії. Але труна його стояла в Єрусалимі, вимріяній столиці Ізраїля. Похоронили в кібуці Сде Бокер, поруч з дружиною.

З особою Бен Гуріона тісно пов'язана постать і кар'єра Моше Даяна, міністра оборони, який відіграв у поширенні кордонів і зміцненні Ізраїля головну роль завойовника.

Будучи прем'єр-міністром Бен Гуріон в 1953 році висунув молодого Даяна на становище — Начального Командира війська. Підставою призначення була рішучість у діях Моше Даяна.

Тому що енергійний Моше Даян не мав освіти, його послали в 1958 році до школи набути військових знань.

Повернувшись з школи в Ізраїль Моше Даян був призначений міністром сільсько-го господарства. Коли ж запланувався в 1967 році напад

ГОЛЬДА МЕЇР

ДРУГОЮ визначною постаттю в творенні та будові нової держави ІЗРАЇЛЬ треба вважати жінку – Гольду Меїр. Ця непоказна жінка відіграла надзвичайну роль в творенні жидівської держави Ізраїль в найбільш небезпечну пору.

Гольда Меїр народилась в Києві 1898 року в робітничій родині Мабовичів. Батько був столяром і своїм заробітком утримував п'ять дочок, три сини та дружину. Хлопці ще в дитинстві повмирали а дочки росли і вимагали від батька грошей на науку.

Злидні та тяжка праця змушували Моше Мабовича постійно думати про зміну свого становища. Він писав до родичів і знайомих листи у всі країни світу шукаючи поради.

Нарешті поміч прийшла з Америки, знайомий жид вислав йому дозвіл і Мабович в 1906 році переїхав до ЗДА.

Найбільше раділа з цього переїзду в Америку 8 річна Гольда, що вже навчилася думати.

Закінчивши школу в Америці Гольда пішла вчителювати і готувалась до більшої кар'єри. В школі познайомилась з учителем Морісом Маерсоном і вийшла заміж. По закінченні першої світової війни, в 1921 році, проїнята патріотизмом будови жидівської держави в Палестині, про яку говорили всі жиди, вона зривається з чоловіком з насидженого місця і мчить до Палестини.

Як і її попередник Бен Гуріон, Гольда влаштувалась в Палестині серед своїх людей які працювали біля землі в кі-

буці недалеко Назарету, і провадила серед жидів просві - тянську роботу в дусі національної свідомости.

Чоловік Гольди Меїр постійно нарікав, що його жінка занедбує свої господарські та родинні обов'язки і цілком віддається політиці. Він почував себе найбільш нещасною людиною в світі. Але Гольда на ці нарікання не звертала жодної уваги, вона з головою занурилась в державницькі та сіоністичні проблеми. Вона постійно занята сходами і зустрічами, де розбираються деталі творення жидівсь - кої держави в Палестині.

Відчувши що в кібуці для її праці мало простору, Го - льда мандрує в Тель Авів і там з новою силою в новсму робітничому середовищі розгортає освідомлюючу працю в дусі творення держави.

Прибувши в Тель Авів вона міняє своє прізвище по чо - ловікові Маерсон на більш звучне, більш жидівське , наці - ональне Меїр, яке носить і по цей час.

Після проголошення жидівської держави Ізраїль, Моше Шаррет, прем'єрміністр Ізраїля, призначає Гольду Меїр в ССС Р амбасадором.

Володіючи російською мовою спритна Гольда Меїр зна - менито виконувала свої обов'язки, здобуваючи в ССС Р ус - піхи в торгівлі та поліпшуючи становище своїх братів жи - дів в большевицькій системі.

Після 7-ми місячного виконання обов'язків амбаса - дора в ССС Р, була відкликана в Ізраїль і назначена мініс - тром праці. В 1956 році була назначена міністром закор - донних справ, де й урядувала аж до 1969 року. В квітні її обрано прем'єрміністром обов'язки якого з успіхом ви - конує до часу писання цього твору.

Гольда Меїр має одруженого сина, який відмовився їха - ти в бідний Ізраїль з багатої Америки і живе та працює в Нью Хейвен. Сестра Гольди Клара Стерн так само воліє жити в Бріджпорті, Конетікум. Їй добре і в Америці.

Рішення своїх родичів мешкати в ЗДА Гольда виправ - дує тим, що вони в Америці для Ізраїля більше допоможуть.

Приглядаючись до обличчя цієї жінки, матері, кожний зауважить щось суворе, жорстоке, демонічне. Почуття ніжності, материнства, добросердечності чужі для неї. Ось чому вона так відповідає жидівській ментальності, що її постійно жиди обирають в Кнессет.

Жорстокий народ що вбив Христа, любить таких своїх провідників.

Жорстокість цієї матері - жінки переходить всі межі. Вона грізна не тільки до гоїв, вона немилосердна й до жидів, якщо вони проявлять слабодухість. За її керування в Ізраїлі відбулось сотні варварських нападів ізраїльської армії на мирні арабські поселення де жертвами були переважно жінки і діти.

Голда матір із немовлям.
(За Рафаелем)

В дусі такої жорстокости Гольда Меїр спрямовувала свого " синка " Моше Даяна, міністра оборони що громив танками і літаками беззахистні арабські села. Масакрував дітей у школах, нищив хворих у шпиталях. За дозволом Гольди Меїр Моше Даян десятки разів бомбив табори арабських утікачів, які гинуть і так з голоду в пісках, вигнані жидами з власних осель. Гольда Меїр на спілку з Моше Даяном приспішували смерть цих бідних арабів.

На міжнародній олімпіяді в Мюнхені арабські партизани захопили в полон 9-ть жидівських спортсменів і вимагали від жидів випустити з тюрми арештованих арабів, яких в тюрмі немилосердно жиди мучили.

Гольда Меїр відкинула цей людський обмін і наказала негайно розстріляти арабських партизан разом з жидівськими спортсменами. В грудях цієї жінки клокотала така ненависть, що вона відмовилась врятувати навіть своїх.

Цей акт перевершує всі жорстокості німецьких фашистів. Німці своїми дуже дорожили.

Цілим світом потрясла жидівська жорстокість коли в середу, 21-го лютого 1973 року жидівські винищувачі перехопили на лівійському повітряному просторі літака що перевозив дітей і жінок. Ескортувавши цей пасажирський літак до Сінайської пустелі, розстріляли його над пісками. Загибло 103 особи а 10 ранено.

Жиди проявляють жорстокість на кожному кроці.

На окупованих жидами арабських землях нема аптек та лікарів. Туди заборонено доставляти медичну допомогу, щоб цим швидше винищити арабів.

Гольда Меїр соціалістка, але ніде в світі нема такої соціальної нерівності як в Ізраїлі. Жиди прибулі з Росії, Польщі, України і взагалі з Європи користуються всіма привілеями, творять вищий клас. Вони мають гарні мешкання, авто, добру працю. Жиди з Америки стоять ще вище, це дворянство, багатії, всюду в проводі. А є ще третій, упосліджений клас, голота яка виконує найтяжчу працю і має найнижчі заробітки, це жиди що прибули з Африки та Азії. Це невольники чорної кістки.

Між цими класами горить ненависть, боротьба за справедливість.

10-го квітня 1974 року кар'єра Гольди Меїр безславно закінчилась. Партія "Мапай", яка виставила її в прем'єрміністри, за поразку Ізраїля у війні з арабами в жовтні 1973 року, змусила Гольду Меїр зріктися свого становища.

МОШЕ ДАЯН

ТРЕТИМ з черги стовпом на якому тримається штучна держава Ізраїль, сміливо можна назвати міністра оборони Моше Даяна.

Цей одноокий нелюд, що складає пишній тріумвірат Кнесету, повністю відповідає наставленню сіоністів своєю моральною, духовою і куцорозумовою наснагою. Йому нищення арабів навіть сниться. Він готовий усе покласти на жертovníк Ізраїля аби в Єрусалимі засідав Жидівський Суд Людства. В полоні жидівського марення " вибраности ", він топче всі закони, умови, постанови О.Н., аби тільки догодити прагненням жидівських провідників про панування їх над арабами, про панування над світовими запасами нафти, про керування світом.

Хтось скаже, що це байка, але документи стверджують ці пляни жидівського проводу, який хизується ними, як модними латками на штанах.

Моше Даяна ще називають синком, вихованцем Гольди Меїр. І з цим можна повністю погодитись щодо моралі, поведінки й жорстокости. І за всі ці целюдські властивости сіоністи шанують Моше Даяна. Шанують і поважають не за освіту, розум, природні здібности, яких йому бракує, шанують і поважають його сіоністи за жорстокість, рішучість і впертість, якими мусить володіти міністер оборони Ізраїля.

ГЕН. МОШЕ ДАЯН

Про вдачу Моше Даяна свідчить його родинне життя. Він жив довгий час з коханкою без одруження, хоч жидівські закони суворі в творенні родини. Але коли народилось немовля, потім друге, а за ним третє, його коханка Руфь змусила Моше оформити одруження. Вони вже мали 5 онуків, коли Руфь не могла далі вже терпіти за розумілого міністра оборони, що тортуровав її морально кожного дня. Вона взяла розвід. Моше Даян користуючись своїм високим становищем, скоро знайшов собі молодшу і знову одружився, порушуючи жидівські закони. Але становище, яке він займав, все затуляло і його вважали найкращим сином жидівського народу аж до прогри у війні з арабами, що сталася в жовтні 1973 року.

Моше Даян отримав нагороду за перемогу над арабами в 1967 році, та численні нагороди за пиратські напади на мирні арабські села.

Прийшов жовтень 1973 року з вимогами розв'язати незрілий конфлікт силою зброї. Цим разом араби не проспали ізраїльської агресії, зустріли ворога з арабською гідністю і розбили ізраїльську армію на ізраїльському боці. Оборонні позиції вздовж Суецького каналу Бар – Леві, якими жиди хизувались як неприступними, араби захопили протягом 30 хвилин. Слава лицаря Моше Даяна померкла, а сам він втримався, бо іншого в жидів не знайшлося.

3-го квітня 1974 року Комісія очолювана суддею Сімоном Агрантом, прийшла до висновку, що нач. штабу ізраїльської армії генерал Дейвід Елазар несе відповідальність за те, що ізраїльська армія потерпіла поразку у жовтневій 1973 р. війні з арабами. Комісія каже, що ні прем'єр-міністр Гольда Меїр, ні міністр оборони Моше Даян не несуть відповідальности за поразку.

Генерала Елазара звільнили з війська, а з ним попла-тились становищем три офіцери військової розвідки.

Головні винуватці поразки втримались, зваливши вину на другорядних осіб.

Цими біографічними вставками ми випередили події і просимо читача взяти це під увагу.

ПЕРЕСТОРОГА

/ Бен'яміна Франкліна /

ТВОРЕЦЬ, автор і редактор першої американської конституції, прийнятої 1779 р. філософ і письменник Бен'ямін Франклін, простудіювавши докладно ментальність прибулих до Америки жидів, зробив на Конвенції доповідь з нагоди укладення Конституції таку заяву присутнім:

— В якій би країні жи-ди не поселились у великій кількості, вони зразу ж понижують мораль в тій країні, знецінюють її комерційну гідність, самі вони не асимілюються, а залишаються окремим народом, насміхаються і намагаються підмінувати Християнську релігію, на моралі якої ця нація була створена. Вони будують в державі свою державу, а коли у своїх намаганнях зустрічають опозицію, то цю країну фінансово душать на смерть, як це було в Іспанії й Португалії.

Більше як 1700 років жи-ди оплакують свою долю, дякуючи якій вони були вигнані зі своєї батьківщини, як вони називають Палестину. Але, джентльмени, якби світ тепер їм дав її, то вони зразу б знайшли і релігійні причини, щоб туди не повертатися. Чому? Та тому що вони вампіри, а вампіри не живуть на вампірах. Вони не можуть жити самі між собою. Вони мусять утримуватися на християнах, або на інших народах не їхньої раси.

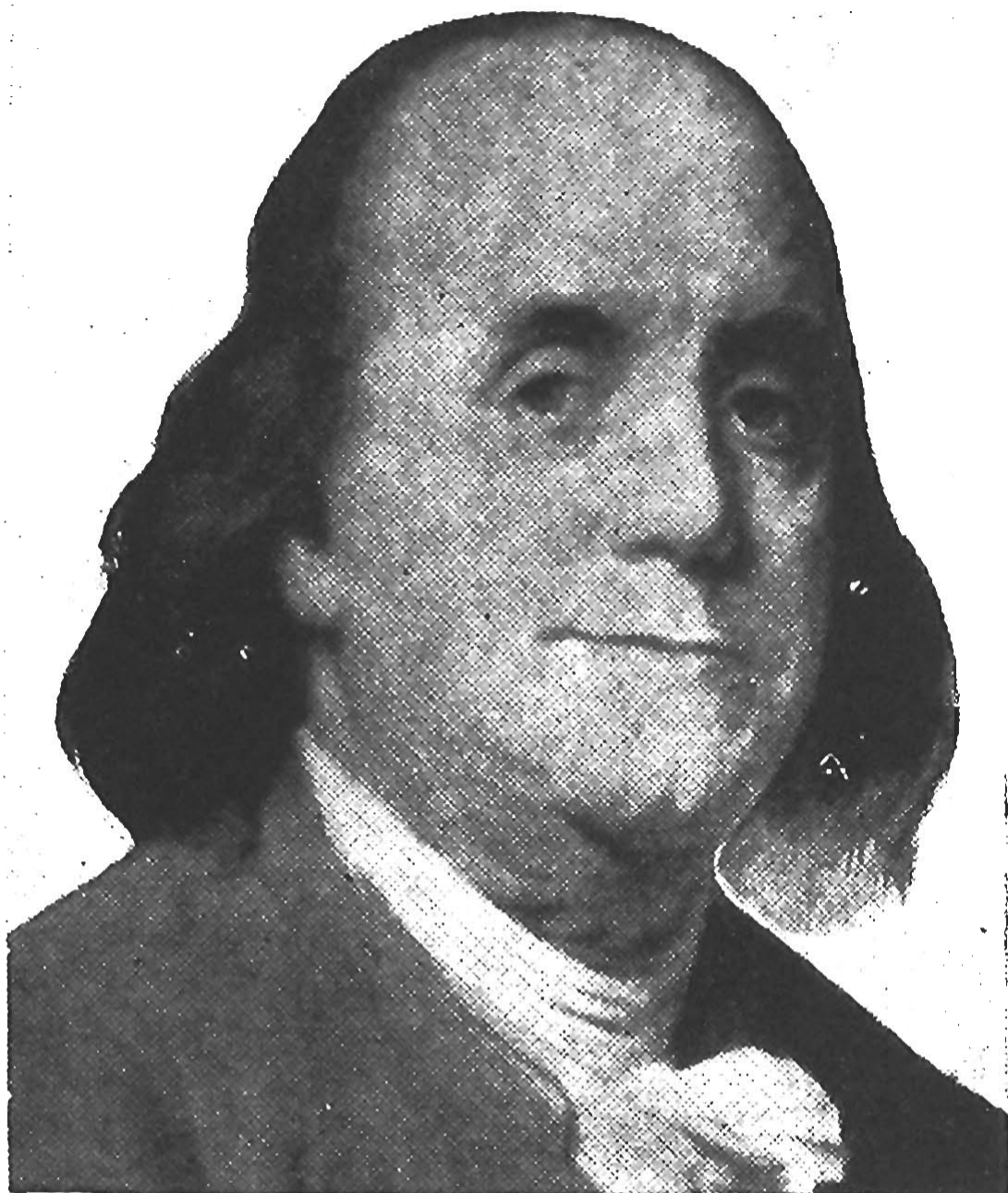

Photo courtesy New York Public Library

BENJAMIN FRANKLIN
(1.17. 1706 – 4.17. 1790)

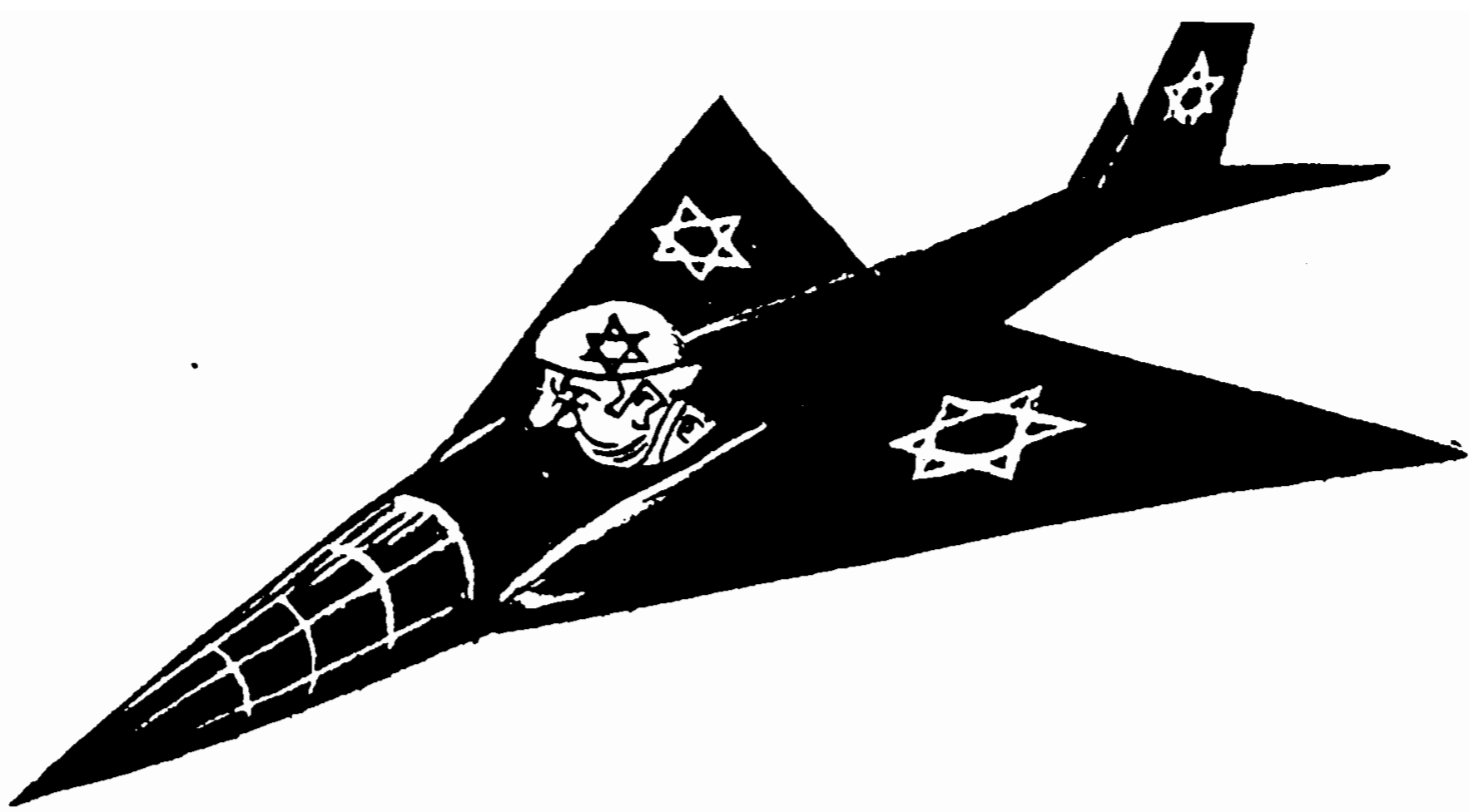
Якщо ви тепер не вилучите їх з наших 3"єднаних Стейтів, то за цією Конституцією вони раніш як за 200 років вже прорвуться до ЗДА такою великою масою, що будуть тут панувати, поглинуть нашу країну і змінять форму уряду, за яку ми – американці проливали свою кров, віддавали наше життя і жиди піддадуть небезпеці нашу свободу.

Якщо ви їх не вилучите, то раніш як за 200 років наші нащадки будуть працювати на полях, щоб їх забезпечити, а в той час вони рахуватимуть свої прибутки і від задоволення будуть потирати руки. Я попереджаю вас, джентльмени, якщо ви не вилучите жидів назавжди, то ваші діти проклянуть вас у ваших могилах.

Жиди, джентльмени, є азіяти. І де б вони не родилися, або хоч як багато ґенерацій народжувалось би не в Азії, вони ніколи не стануть іншими. Їхні ідеї не пристосовані до американських і ніколи не будуть пристосовані, хоч би вони жили між нами десять ґенерацій. Леопард не може змінити своєї плямистої шкіри. Жиди є азіяти і будуть загрозою для нашої держави завжди, якщо ми їм дозволимо беззастережно сюди приїжджати. Вони мусять бути вилучені Конституцією."

Ця вищенаведена заява творця Конституції, Бен"яміна Франкліна була вміщена в книзі "Доля Нації", написаній Шарлем Стівенсом на стор. 74–75. Багато видавців, від жидів незалежних, передруковували це твердження, а жиди постійно лаяли цих видавців, таврували цю заяву, називаючи її фальшивкою.

Ця заява Бен"яміна Франкліна зберігалася у Філадельфії, в музеї, але згодом вона була кимсь звідти викрадена. Після того "Хрест і Прапор" нотаріально оформив свідчення людей, які бачили й читали цю заяву в музеї ім. Франкліна до того, як вона була вкрадена. На підставі цих свідчень, у вересні 1949 року в журналі "Хрест і Прапор" була видрукована стаття Г.Сміта під заголовком "Бен"ямін Франклін і жиди".

НЕСПОДІВАНІЙ НАПАД

СВЯТА ЗЕМЛЯ. Земля, по якій ходив Ісус Христос і проповідував любов між людьми. На цій землі три дні н а тиждень славлять Бога. В п'ятницю моляться мусульма не в мечетях, в суботу моляться жиди в синагогах, в не ділю моляться християне в церквах.

В Єрусалимі три дні в тижні летять до неба молитви, лунають божествені пісні, але тепер сім днів у тижні великий сум, страх і небезпека. Святе місто перетворилось в арену помсти, вбивства, сліз і крові.

І сталось це недавно, з того часу як жиди захотіли в Єрусалимі створити свій штаб світової змови, місце підступів, брехні і провокацій, задумали міжнародне святе місто перетворити в свій Суд над усім людством.

Фальшивий Месія Гершко, куплений жидами, вже кілька днів сидить в комфортабельному бункері і при світлі святого жидівського семисвічника мудрує як розбити арабську армію, як загарбати чуже добро, чужу землю, чужі скарби і передати все це жидам на вічне користування.

На столі перед Гершком велике люстро, біля нього в альбомах тисячі фотографій керівників держав, армій, розвідки. Завдяки своєї прозорливості, він ставить в гніздечко люстра фото президента чи начальника штабу і вивідує всі державні пляни, задуми, таємниці.

Все це він зводить до купи, занотовує щоб обманути арабів, щоб найкоротшими шляхами при найменших втра тах захопити землі Єгипту, Сирії та Йорданії.

Несподіваний напад – половину перемоги, за другу половину успіху подумає сам Гершко. Він уважно читав думки ворогів, розгадував військові пляни, приглядався до літниськ, підраховував готові літаки і танки до бою, вивчав шифровальні військові коди щоб при потребі вільно ними в блуд заводити арабське командування.

Коло нього навспиньках звивалась Сара, готова кожної миті виконати будь які послуги. Вона то подавала Гершкові цигарку, то наливала склянку вина або гроно винограду. Все для Гершка було напоготові.

Гершко зайнятий своїми справами брав подану цигарку чи склянку з вином не повертаючи голови, і ця поведінка пророка гнівала Сару. Дуже неуважний до неї цей пан. Ще такого ніколи не обслуговувала.

Найбільше Гершко слідкував за Насером, главководом Єгипту. Від Насера залежить багато, чи пощастить напасти несподівано на Єгипет?

Прочитавши думки наймудрішого провідника арабського світу Насера, Гершко задоволено посміхнувся. Президент Єгипту і гадки не має що його віроломний сусід Ізраїль готує на нього і на всіх арабів зашморг, несподіваний напад армією озброєною сучасною, досконалою модерною і випробованою американцями зброєю. Навпаки, президент Єгипту Насер щойно відрядив до Америки своїх післанців у справі торгівлі, будівництва, фабричного устаткування.

Президент Насер цілковито наставлений на мирне життя з сусідами, він навіть не дбає про краще озброєння своєї армії, він думає про школи, шпиталі, добробут держави яку отримав від попередника марнотратника Фарука в стані середньовіччя.

Сьогодні в люстрі Гершко побачив простору спальню президента, багату меблю, просторе ліжко і в ліжку столеного турботами денними Насера. Він спав міцним сном. Годинник на стіні бункера пробив дванадцятку. Заволоділа правом існування неділя 5-го червня 1967 року. Настав день який потряс світом.

Ясновидець Гершко поставив у гніздечко люстра фотографію маршала авіації Об'єднаної Арабської Республіки, командира повітряними силами Махмуде Сідкі.

Це друга людина в арабському світі в руках якої спочиває доля Єгипту та інших арабських держав.

Авіація – грізна сила, з ворожими винищувачами та бомбардувальниками треба рахуватися. І тому насамперед Гершко пильнував цю повітряну сили щоб її знищити, а з наземними збройними силами, з танками, артилерією і піхотою легко буде справитись, як не буде прикриття з неба. Ізраїльська авіація як ворони курчат подушить серед голих пісків.

Щойно Гершко вставив фото Єгипетського маршала в гніздечко люстра як на екрані люстра зразу ж зарисувалась яскраво освітлена простора зала наповнена святочною публікою. Відбувалась радісна урочистість. Гримів оркестр, дзеніли бокали, проривався жіночий сміх.

В центрі цього безжурного натовпу маршал авіації і командир повітряних сил Єгипту Махмуд Сідкі.

В залі все блистіло коштовними прикрасами, все горіло в світлі електрики, на жінках золото, срібло, коштовне каміння, перли, шовк і парча. На офіцерах погони, військові нагороди, гудзики, зброя при боці та інші військові атрибути уніформи.

Маршал Махмуд Сідкі відзначав бенкетом заручини Любої донечки і запросив офіцерів на цю радісну подію.

Бенкет вже перетягнув за північ, але п'яні офіцери й не думали розходитись, дехто допивав надцятую пляшку шампанського в товаристві жінок, інші стомлено танцювали, були й такі що вже куняли в бічних кімнатах палацу на канапах.

Кращої нагоди для несподіваного нападу годі очікувати, - подумав Гершко і взяв телефонну слухавку лінії яка поєднувала бункер з штабом ізраїльської армії.

– Покличте мені міністра оборони Моше Даяна, - гукнув він в телефонну слухавку.

– Я тут, благословенний зверхнику! - відгукнувся Моше Даян.

– Ізраїльська армія готова до наступу?

– Вже третій день чекаємо вашого сигналу,- відповів.

– Оголосіть гостре поготівля,- ще раз наказав Гершко міністрові оборони і поклав слухавку.

– Буде виконано, – відповів Даян але Гершко вже закладав в гніздечко люстра фото нач. штабу єгипетської армії. Та сама заля, ті самі офіцери з жінками і коханками, а в кутку за столом п'яний нач. штабу теревенив на вухо щось своєму колезі.

За вікнами народжувався сірий ранок, ось-ось і заграють сурми в казармах пробудження солдатам, але офіцерів нема хоч сьогодні понеділок, 5-го червня, для всіх віровизнань робочий день. Офіцери всі п'яні після бенкету в маршала авіації. І карати їх за відсутність небудуть.

Маршал Махмуд Сідкі залишив гостей а сам пішов спати, звелів ад'ютантові розбудити його в 11-й годині.

Гарно він відзначив заручини своєї любої доні.

Гершко знову зняв телефонну слухавку і гукнув ком. ізраїльською армією Моше Даяна.

– Починаємо наступ на арабів!- гукнув Гершко в слухавку. – Ескадрилі бомбардувальників з винищувачами кинути на арабські аеродроми, разом на Єгипет, Сирію та Йорданію, так як ми раніш домовились. Знищити на літиськах вартові арабські бомбардувальники і винищувачі, яким я дам наказ не підійматись в повітря при наближенні наших ескадриль, пояснюючи що це прибуває їм допомога з Алжиру. Так само другою хвилею наших тяжких бомбардувальників пошкодити бігові дорожки і унеможливити іншим ворожим літакам знятися в повітря. Третій ескадрі наших бомбардувальників дайте наказ знищити всі ворожі гаражі та майстерні де є літаки. Цим ми остаточно знищимо всі збройні сили літунства ворога. Араби протилітунських ракет не мають, совети їм не дали, таким чином ми будемо громити наземні арабські війська без втрат.

– Слухаю, ваше блаженство! – вигукнув Моше Даян. Блаженними називають в християн владик, як хочуть дуже придобритися, тому і Даян вжив це слово.

– Після розгрому ворожих аеродромів і знищення на аеродромах літаків, гаражів та майстернь, дайте наказ танковим дивізіям і панцерним бригадам рушити одним крилом на Газу а другим крилом на Ел-Шейк, у проході до Акабської затоки.

– Негаймо даю накази! – ще гучніше відповів Даян.

В цей рішальний час Гершко перебрав на себе ролю і обов'язки головнокомандуючого. Тільки він, знаючи всі таємні коди арабських штабів, володіючи перфектно мовою арабів, може завести в блуд арабське командування під час війни, даючи по радіо суперечні накази під арабським таємним шифром.

Маршал Махмуд Сідкі, штабісти і все командування повітряними арабськими, насамперед єгипетськими військовими силами спокійно спали після пишного бенкету з нагоди заручень. Без командирів військо що пароплав без керма. Тому несподіваний напад ізраїльської авіації подвійно був нищівний...

Гершко зняв мікрофон військової радіопересильні і з знанням військової техніки гукнув в етер арабською мовою, моделлючи голос маршала Махмуда Сідкі:

– Галло, слухайте наказ, приймайте наказ, говорить маршал Махмуда Сідкі, слухайте наказ!

– Слухаємо, приймаємо, – відповіли військовими таємними шифрами.

– Аеродроми 34, 42, 18, 47, 63, –, А, С, чуєте?

– Чуємо, чуємо, чуємо... – затріщало в повітрі.

– До ваших аеродромів прибудуть ескадри алжирських бомбардувальників під шостикутними розпізнавальними знаками. Не підіймайте тривоги, спокійно дайте приземлитися. Це наша дружба з Алжиром довершується.

– Слухаємо, приймаємо, скажіть сьогоднішній пропуск на військовий аеродром.

– Голуб миру, сміливо відповів Гершко, перед тим довідавшись про пропуск з обличчя маршала Махмуда.

– Правельно! Все буде виконано, – відповіли дружньо вартові літуни з аеродромів.

Гершко перевів стрілку на радіопередатчикові на хвилю сирійських аеродромів і знову почав гукати:

– Гало, гало, штаб сирійського літунства, гало!

– Штаб сирійського летунства слухає, хто говорить?

– Говорить штаб Єгипетського летунства, прийміть радіограму шифровану кодом сі!

– Приймаю, слухаю, записую!

– Зараз до вас летить ескадра єгипетських бомбардувальників. Приготуйте місце на аеродромі для приземлення. Це перша партія літаків яку ми обіцяли вам для поповнення ваших повітряних збройних сил. За першою ескадрою невдовзі прибуде друга. Для обману жидівської розвідки ми причепили шостикутні відзнаки на крилах.

– Хто передає цю радіограму?

– Маршал Сідкі Махмуд!

– Пізнаю по голосі. Все буде виконано.

Третю радіограму Гершко передав в штаб збройних сил Йорданії і повісив мікрофон. Тепер він вставив в гніздечко люстра фото Моше Даяна і в люстрі побачив ескадрілі ізраїльських бомбардувальників що низько, над самою землею, аби уникнути радара, летіли до арабських аеродромів. За чверть години вони непомітно перелетіли кордони, наблизились до гаражів і літницька під Каїром, в Сирії до Дамаска і майже одночасно, за кілька хвилин скинули увесь вантаж бомб, випустили ракети на гаражі, літницька де стояли рядком арабські бомбардувальники, винищувачі в поготівлі.

Повітря на Середньому Сході стряслося гучними вибухами, небо затягалось над аеродромами чорним димом, горіли гаражі, палахкотіли літаки, рвалися бомби та ракети. Здавалось, розпочався страшний суд і світ повертався.

За першою ескадрою ізраїльських бомбардувальників прибула друга, потім третя вже довершила повне спустошення на арабських аеродромах. Заведені в блуд арабські літуни, без командирів, так і не знялися в повітря ні винищувачами, ні бомбардувальниками.

Увесь ефір над Середнім Сходом був заповнений протирічливими наказами арабською мовою, арабськими тими самими військовими таємними шифрами і ніхто не міг дізнатися де провокація а де правда. І це було головною перешкодою що арабські літаки не знялись в повітря а стали мішенями ізраїльських бомб та ракет.

Командуючий Гершко блискуче вів замішання в арабських штабах, знаменито виконав перемогу.

Коли вибухи бомб стрясли повітря і задзвеніли шибки у спальні маршала Махмуда Сідкі, він злякано зірвався з ліжка і ухопив слухавку телефону.

– Що за вибухи, які там вправи без мого ві ...

– Війна! Ізраїль напав на наші аеродроми! – почув він у слухавці.

– Зняти в повітря всі винищувачі! Приготувати бомбардувальники до атаки!

– Але ж ви щойно дали наказ не підіймати тривоги, не рухати літаків ...

– Хто це казав, це провокація! – вереснув маршал.

В слухавці почулись сварки і суперечки.

– негайно оголосити тривогу і всі літаки зняти в повітря! – закричав ще раз маршал вже зовсім тверезим і збентеженим голосом.

– Наші аеродроми і літаки наполовину вибули з ладу наші офіцери проспали ворожу атаку, – почувалась відповідь у слухавці і маршал почав швидко одягатись.

Для зв'язку з ізраїльським штабом Гершко користувався дротяним телефоном. Цей засіб мав перевагу над радіопередачами тим, що ворог не підслухає. Він зняв слухавку і покликав міністра оборони :

– Це наш славний Моше Даян? – запитав у слухавку.

– Так точно, ваше благородіє, – відгукнувся міністр оборони, цим разом вживши титул царської Росії.

– В повітрі нам більше небезпеки нема, – повідомив Гершко, – в Сінайській пустелі до кордонів Ізраїля наближається танкова дивізія єгипетської армії, вишліть негайно десять ескадриль бомбардувальників і покладіть в пустелі трупом цю ворожу силу.

– Бомбардувальники вислати без винищувачів?

– Єгипетська військова авіація вся знищена, – весело відповів командарм Гершко.

– Хай живе генералісімум Гершко! – вигукнув Моше Даян нагородивши Гершка ще одним титулом.

Відфотографована з літака безконтрна лінія розбитих ізраїльських авіацією арабських танків і гармат.

Генералісіміус Гершко звелів Сарі налити йому повну склянку холодного вина " Манусевич" і за одним духом , як риба в морі, випив. Запив повну перемогу жидів над арабами.

В Сінайській пустелі під градом ізраїльських бомб та ракет гинули беззахистні сини арабського народу в танках і панцерниках. Прикрити їх наступ не було чим, арабські винищувачі горіли на аеродромах і в гаражах. Протилітунських ракет ССРСР відмовився продати арабам. Перемога арабів над жидами не входила в советські пляни господарювати на Середньому Сході. Не хотіли совети і повної перемоги жидів над арабами.

Така була советська політика на Середньому Сході.

Маршал Махмуд Сідкі кинувся до телефону і почав керувати рештками свого літунства, що вціліло на малих, не позначених на мапах, аеродромах:

– Всі бомбардувальники і винищувачі кинути в Сінайську пустелю на захист танкової дивізії, – дав він наказ своїм командирам.

Слідкуючи за маршалом у люстрі Гершко зараз же дав по радіо, моделюючи голос маршала, суперечний наказ:

– Не слухайте ворожої провокації, всім літунам наказую заховатися в бункерах, перечекати ворожу атаку, наповнити баки паливом і чекати мого наступного наказу.

Слухаючи голос маршала літуни не знали який наказ виконувати. Але ліпше пересидіти в бункері.

– Війна розпочалась! Всім військовим штабам наказ: відкрити секретний конверт ч. 1 і діяти за мобілізаційним пляном, – чувся наказ з штабу Сирійської армії.

– Не слухайте ворожої провокації, – говорив Гершко по радіо тим самим військовим шифром, – ніякої війни з Ізраїлем не оголошено! Ми робимо військові мирні справи і тому чуються вибухи.

Розгромивши в Сінайській пустелі арабську танкову дивізію Гершко наказав Моше Даяну вислати моторизовані дивізії в Єгипет, Сирію та Йорданію і окуповувати

беззахистні арабські землі, скільки встигнете за шість днів, семий день будемо відпочивати, як я казав.

— Вже висилаю!— радісно вигукнув Моше Даян,— Ми цього наказу чекали дві тисячі років!

— Тоді швиденько виконуйте,— мовив Гершко і знову повернувся до люстра пильнувати подій на фронтах.

— Раптом його увагу привернув пароплав, що кружляв недалеко арабського берега в міжнародніх водах під американським прапором. Приглянувшись ліпше він розгадав, це пароплав "Ліберті", який переводить дослідни в океані, а тепер тихенько брав на півку всі шахрайства, провокації, які переводив Гершко, вводячи в оману арабські штаби. Гершкові таке американське підслуховування не подобалось. Адже ж колись може викритись ізраїльська військова хитрість і підступність.

— Моше Даян, Моше Даян! — гукнув він по телефону.

— Я слухаю, ваша святість!— відповів Даян. Він тепер кожного разу нагороджував Гершка все іншими прикметниками.

— Споряди негайно найсильнішого американського бомбардувальника з найкращими американськими літунами жидівського походження і дай наказ збомбардувати пароплав у відкритому океані, що пливає під американським прапором. Команда цього пароплава веде шпигунство що може нам наробити неприємностей.

— Але ж то пароплав нашого опікуна дяді Сема!

— Свистіть на дядю Сема, коли він лізе не в своє діло. Шило з мішка вилізе. Розбомбіть "Ліберті"!

— Слухняно виконаю!— гукнув Моше Даян.

За пів години ізраїльський бомбардувальник спокійно скинув на дослідчий американський пароплав з дорогим устаткуванням вантаж тяжких бомб. З "Ліберті" полетіли в океан тріски. Вся електронна апаратура була знищена, 35 науковців загинуло, 75 осіб поранено.

Президент Жансон тихенько, щоб не розгнівати жидів, запротестував. Але коли з Ізраїля наспіла вістка, що

виникла помилка і Уряд вибачається, все затихло. Людей похоронили, раненим подали медичну допомогу і інцидент зникнув у вічності.

Такі випадки є причинами війни між державами. Так в 1914 році 28 червня вбивство Франца - Фердинанда, спадкоємця австро-угорського престолу було причиною першої світової війни. Фальшиві жидівські донесення про потоплення німецьким підводним човном американського пароплава штовхнуло Америку оголосити Німеччині в квітні 6, 1917 році війну. Потоплення пароплавів в "Перл Гарборі" японськими бомбардувальниками викликали війну між цими двома державами, Японією і ЗДА.

Потоплення жидами навмисне наукового пароплава, що провадив дослідження океану, був простим інцидентом, бо жиди тримали в своїх лапах американський Сенат.

Ізраїльська армія, при допомозі Гершка, переможним маршем рухалась вперед захоплюючи арабські землі зі всіма скарбами під своє володіння. Арабське населення, знаючи жидівську жорстокість, залишало своє добро, насліджені віками місця і тікало куди можна.

Захопивши єгипетську авіа базу Ель Аріш жиди побачили в повітрі ескадрилю з 10 Міг – 21, з алжирськими ознаками, що були післані Алжиром на допомогу Єгиптові і ще не знали що база в ізраїльських руках. Президент Алжиру Бумедьєн щиро хотів допомогти Насерові.

В цю делікатну справу зразу втрутився Гершко, який слідкував за подіями через своє люстро. Він бездоганною арабською мовою привітав через радіо алжирських літунів і звелів їм приземлитись на авіа базі. Тим часом через Моше Даяна наказав, переодягненим в арабську уніформу, жидівським воякам, допомогти алжирцям приземлитись і... забрати їх в полон.

Десять советських Міг-21 непошкодженими потрапили в руки ізраїльської армії.

Ще за чверть години Гершко заманив таким самим засобом в пастку кілька арабських транспортних літаків з

арабськими вояками, які поспішали на фронт.

Покінчивши з арабською авіацією, аеропортами, гаражами, ізраїльська авіація безбоязно нищила з повітря в упор арабську артилерію, танки, панцерники і піхоту.

Розгромивши піхоту, більша частина якої потрапила в полон, Гершко дав наказ Моше Даяну спрямувати резерви на Йорданію та захопити родючі землі в долині річки.

7-го червня ізраїльські панцерники захопили старий і священний Єрусалим. Віковична мрія жидів здійснилась.

9-го червня танкова ізраїльська дивізія рушила на Сирію і після тяжких боїв дійшли аж на 40 миль від столиці Сирії Дамаску.

В п'ятницю, в день мусульманського відпочинку, 9-го червня Советський Союз вислав до Ізраїля ультиматум з вимогою припинити війну, бо арабам треба піти до мечеті. Ультиматум підписали крім ССРСР такі ж Боголюбиві соціалістичні Польща, Болгарія, Чехословаччина та Східня Німеччина.

Ізраїль і Гершко ультиматум відкинули, бо жидівський день відпочинку субота.

10-го червня Рада Безпеки о 12.30 гостро засудила Із-

раїль за провадження віроломної війни.

Тому що це була субота – день відпочинку, Гершко дав наказ Моше Даяну припинити війну. Шість днів воювали, сьомий, день суботний відпочивати.

Так припинилась шостиденна війна на Середньому Сході яка принесла Ізраїлеві славу і великі багатства.

Генералісімус Гершко точно дотримався обіцянки, за шість днів поклав на обидві лопатки арабів. Захопив простір втричі більший Ізраїля, здобув стільки скарбів, як мають всі сини і внуки Ротшильда.

Президент Єгипту Насер змусив подати про звільнення свого заступника маршала Абдена Гакіма Амера та 4 інших генерали за поразку арабської армії, закинувши їм зраду. Насер і не догадувався, що це Гершко викрав усі військові арабські таємниці.

Генеральна Асамлея О.Н. кожного дня засідала і обговорювала конфлікт на Середньому Сході до пізньої ночі ухвалюючи постанови, яких Ізраїль не виконував.

Жидівські дорадники в коридорах О.Н. керовані Гершком з Ізраїля, вмiлим маневруванням, підкупством, залякуванням, зв'язками зводили на нiвець всі заходи всенародної організації. Навіть представник ССРСР в О.Н. що добре знався на жидівських методах впливання на світову жидівську політику, був безсилий обстояти арабів.

Представник ССРСР Федоренко внiс пропозицію засудити Ізраїль і назвати його агресором, але Гершко подав пояснення, через жидівських дорадників, що за жидівськими законами агресором треба вважати не того що нападає, а того що обороняється. Тому це питання з повістки денної знято.

Гершко, за допомогою люстра і фотографій, виявляв у кожного представника в О.Н., в кожного службовця, амбасадора, сенатора якiсь гріхи, давав про це знати жидам в ЗДА, а ті вже мали зброю якою можна було шантажувати ту людину, що відмовлялась підтримувати жидівські пляни в Америці, О.Н. і цілому світі.

ШАНТАЖ – могутня зброя в політиці. Шантажем жиди легко здобувають собі вигідні позиції.

Поки в Об'єднаних Націях сперечались хто агресор і кого засудити за початок війни, ізраїльська окупаційна армія разом з бригадами цивільних сіоністів грабували населення, установи, арабські святині, музеї, крамниці, магазини, палаци шахів, князів, в Єрусалимі церкви, монастирі і все це добро, золото, мистецькі вироби тягли мішками, вивозили автами до своїх мешкань. Так як колись в Україні, жиди здирали з святинь в церквах позолоту, якщо ікони не можна винести.

Арабське населення, налякане варварами, залишало набуте віками добро і тікало в безпечне, неокуповане жидами місце, на чужі терени рятуючи свою честь і життя.

У вільні арабські мешкання жиди поселювали негайно своїх бідних жидів і цим незаконним вчинком закріплювали за собою загарбані землі і чуже добро.

Арабських солдат, що потрапили в полон, роздягали,

розували, залишали босими в одній білизні і загонили за колючі дроти під голим небом на муки гарячого сонця.

КІНЕЦЬ ВІЙНИ НА СЕРЕДНЬОМУ СХОДІ. Ізраїльські вояки, що здивували світ своїми перемогами над Єгиптом, Сирією і Йорданією, сторожать взятих в полон не єгипетській теригорії арабських вояків, наказавши їм — для безпеки — розібратися до білизни та покластись ницьма на землю.

Набивши табори полоненими арабами жиди не тримали їх довго за дротами голодними і спраглими, аби не мати клопотів з трупами. Наступного дня вигнали полонених із за дротів, показали рукою в безкрою Сінайську піщану пустелю і сказали:

– Рушайте додому, пускаємо вас на волю до дітей, жінок, матерів і братів та сестер.

Арабські колишні вояки кинулись в пустелю як пси з ланцюга. Ніхто з них і не подумав, чому жиди пускають їх додому далекою окружною дорогою через піщану, безводну пустелю, а не короткою дорогою. Радість волі засліпила кожному арабові розум. До жінки, до малих дітей, до матері, батька, молодшого братика чим швидше...

Молоді арабські ноги бігли щодуху вперед грузнучи по щиколодки в гарячому піску. Цей пісок гірше болота в сльоту сповільнював біг, висотував з голодного тіла рештки сил. Але непоборне бажання швидше добратися до рідної хати, до близьких і дорогих родичів все перемагало і кожний намагався випередити іншого.

А сонце, прекрасне в небі сонце що дає людям життя, тепер, як ніколи раніш, немилосердно палило і випаровувало останню з тіла вологу.

Але полонені бігли, йшли, падали і підіймались щоб далі, за сто кроків упасти... і вже ніколи не піднялись...

Серед звільнених, стомлених, голодних і спраглих арабів чулися хриплі прокляття, тихі молитви, приглушені і спрокволі благання до Магомета рятунку.

В босих порозпухали пальці на ногах, кривавились підошови, потріскалась п'яти і завдавали тяжких мук.

Колона звільнених розтягнулась на кілька кілометрів, сильніші виривались вперед, слабші відставали, вичерпані з сили ледве плентались в хвості, падали і конали...

Часом над головами в небі прогуде літак або гелікоптер. Це жидівські спостерігачі ведуть підрахунок скільки арабів уже в гарячих пісках загинуло і чи пощастить хоч одиницям вирватись з пісчаних об'ємів смерти та розпові-

сти про трагедію арабських полонених. Про тих щасливчиків, яких доля врятувала на полі бою від ізраїльських танків і бомб. Ізраїльські літуни на гелікоптерах жували задоволено американську гуму, палили американські цигарки і по жидівському плювали на тих що гинули в пісках Сінаю на сонці без води. Раненим жидівські солдати вкоротили муки ще на полі бою. В полон ранених не брали щоб менше мати клопотів. Арабів і так багато живе в світі. В де-

сять разів більше жидів, коли б усіх звести в Ізраїль. Тому, завдання кожного жида безжально нищити арабів. Де тільки рука жидівська сягне, в Африці, Азії чи Європі.

За перших дві години пекельного маршу полонених в пустелі Сінаю, слабосильні, хворі вже в пісках лежали пластма ниць і тільки стогнали. В кожного було одне бажання – швидше вмерти щоб не мучитись. Однаково ніхто не допоможе. Сильніші продовжували перемагати спрагу, соняшну спеку, голод і втому рвались вперед сподіваючись дістатись до оази з водою, перепочити там в холодку, а тоді, без труднощів дійти додому. Головне не впасти, головне не сісти, бо хто впав чи сів відпочити, з піску вже не підвівся.

– Ох, далі неможу!- вирвалось з грудей широкоплечого дужого араба, в якого на губах засохли крапельки крові а очі зовсім померкли. Він зупинився, витер долонею спітніле чоло, обережно пальцем торкнувся потрісканих, скривавлених уст, і стомленим поглядом оглянув обрії пустелі. Жодної ознаки що оаза з водою близько. Набравши в груди повітря гучно видихнув і рішучо пішов далі. Кроків сто він зробив сміливо, рівно, потім знову почав кульгати. Стопа правої ноги поранена чимсь гострим в піску завдавала невимовних мук. Він присів, відірвав правого рукава від сорочки і зав'язав ногу. Оглянувся і посмі-

хнувся. Позаду, скільки око сягає, гойдаються кволі поста-ті, чи може й лежать. А він перший, перед ним рівна і чиста пустеля. Ось коли придалась йому спортова виправ-ка. Завжди в змаганнях на далеку дистанцію він був пер-шим, і тепер першим. От тільки аби нога не підвела та ді-статись оази, підкрипитись холодною водою.

А додому тоді вже рукою подати.

Спортовець поправив пов'язку на нозі, підбадьорений спогадами про свою спортову витримку, загартованість, першенством у змаганнях подався далі шукаючи на обрії маківок дерев оази. Він і тепер завзято долав простір ви-передивши всіх. Він знав, він вірив що дістанеться рідно-го села і розповість людям як жиди вигнали їх в пустелю відібравши торби з хлібом і баклаги з водою. А хіба бак-лага жидам потрібна? Навмисне відібрали. Щоб муки зав-дати людям більші.

Сонце вже сідало на спочинок і скоро спаде вечірня прохолода, але спрага так мучить що хоч розітти пальця та промочи задубілого язика власною кров'ю. Проте він напружував всі сили і гнав вперед, до оази, до кухлика цілющої води. Він знає що джерело вже недалеко, він ко-лись цією місцевістю не раз ходив, не раз живився водич-кою в гарячі дні.

Та не тільки він знав про існування тут оази, всі ці араби знеможені і спрагли тягнуться за ним, цим на пря-мком, щоб дістатись оази.

Оаза розкішна, багата деревами і щедра водою, на ти-сячу осіб вистачить напиться і з собою взяти, хто має по-суд. Але в полонених посуд жиди відібрали. Катюги...

Раптом він побачив спереду силюети дерев і зразу ж в нього вирости сили. І нога перестала боліти, і кроки са-мі видовжились, і язик в роті мов би розм'якшав. І немов повітря посвіжішало. Аякже, певно що мусить посвіжіша-ти, коли вода за пів кілометра.

Тепер спортовець біг по справжньому, не чуючи болів і втоми, і голоду не відчував, тільки води, води і води...

Десь за кроків двісті спіткнувся і впав. Розв'язалась пов'язка на нозі і він заплутався. На олімпійських перегонах спіткнутися перед фінішем – погана ознака, але тепер, коли вода під носом – це не біда.

Він піднявся і оглянувся назад щоб помахом руки підбадьорити товаришів що спасіння, рятунок ось тут, поміж деревами, в криниці.

У вечірніх присмерках людська стрічка бовваніла як вуж що спішить до водопою, але вуж діставшись головою джерела, задовільняє спрагу цілого тіла, а він, діставшись джерела тільки себе задовільнить.

Махнувши рукою хлопцям щоб прискіпили кроки, він рвонувся до джерельця. Він біг і в його вухах шуміла вода. Від цих чарівних звуків частіше билось серце, ширше розпинались груди і пружніше ступали ноги.

Точнісінько як на спортових змаганнях перед фінішем, коли кругом бурхливі оплески тисяч глядачів.

Добігши до деревця задиханий спортсинець зупинився і здивованим поглядом почав шукати криниці. Деж вона? – запитував сам себе оглядаючи кожний клаптик землі. Ось тут, між цими двома деревами були цямрини високі, ліворуч стояла лавочка, зроблена доброзичливими арабами для втомленого мандрівника. Цямрину збоку він побачив і хутенько витягнув з піску. На цямрині були помітні свіжі сліди сокири. Хтось навмисне їх рубав і викидав з криниці. А де ж криниця? Розгортаючи ногами пісок і землю він натрапив на місце де була криниця з цямринами і на дні холодною водою.

Ворог криницю засипав. Це в пустелі найбільший злочин людства, позбавити мандрівника води.

У спортсинця зразу потемніло в очах, зникли сили й він знепритомлений впав на землю. Потім очуняв, підвів голову і переконавшись що це не сон, заплакав. Остання надія на краплю води зникла. Богомобраний жидівський народ поповнив ще один злочин проти арабів.

Біля засипаного джерела за ніч виросла купа трупів.

Жиди умертвили в Сінайській пустелі тисячі арабських полонених ще в жорстокіший спосіб, як німці нищили жидів в таборах смерти.

Німецький геноцид світ засудив а жиди з німців стягнули до 20 мільярдів доларів відшкодування.

Про жидівський геноцид світ мовчить і араби від жидів жодного відшкодування не отримали, хоч арабські люди й сьогодні, з жидівської вини, гинуть в таборах тисячами. Жиди своє народовбивство пританцьовують.

THIS MASS PARADE honoring Israel's victory over the Arabs

ХРОНІКА ПОТОЧНИХ ПОДІЙ

5-го червня 1967 року Ізраїльська армія несподівано напала на Єгипет, Сирію та Йорданію з повітря літаками та на землі танками і артилерією.

6-го червня 1967 року Рада Безпеки ООН одноголосно 15 голосами закликала воюючі сторони на Середньому Сході припинити військові дії.

Ізраїль відкинув заклик Ради Безпеки і продовжував громити арабські держави, користуючись успіхом нападу.

10 червня 1967 року ССРСР відкликав своїх представників з Ізраїля і порвав дипломатичні зносини з агресором. Послові Ізраїля в Москві вручено ноту такого змісту :

" Тому що ізраїльські війська не виконали постанови Ради Безпеки про припинення війни, Ізраїль нестиме відповідальність за віроломство".

11 червня 1967 року представник ССРСР в Раді Безпеки Н. Федоренко вніс резолюцію з вимогою щоб ізраїльські війська відійшли на лінію кордонів, установлену в 1949 р.

12 червня 1967 року прем'єр-міністер Ізраїля Леві Ешкол заявив у Кнесеті, що Ізраїль ніколи не поверне арабам захоплених теренів. Він сказав :

" Ми не даром хитрували й проливали кров, щоб повернути здобуте."

15 червня 1967 року президент Франції де Голь заперечив право жидів займати арабські землі і вимагав повернення захоплених теренів арабам. Він сказав, що Франція ніколи не підтримає агресора.

Після Гітлера де-Голь наш ворог ч. 2

Після цієї заяви, жида одноголосно постановили зачислити де Голя до найгірших ворогів Ізраїля, назвавши президента Франції ворогом ч. 2 після Гітлера.

21 червня 1967 року англійський міністер чужоземних справ Джордж Браун закликав Ізраїль стриматись з прилученням Єрусалиму до Ізраїля.

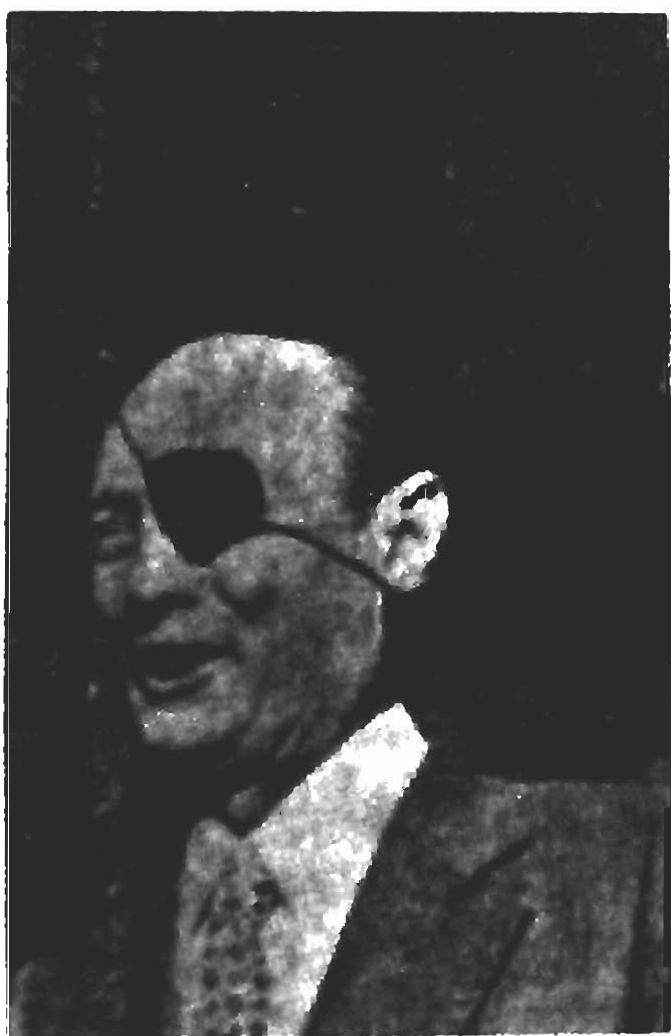
Ізраїль устами Абба Ебана сказав, що Єрусалим на віки вічні прилучено й закріплено за Ізраїлем.

28 червня 1967 року Державний Департамент ЗЛА проголосив :

"З'єднані Держави Америки ніколи не визнають односторонніх актів Ізраїля, що порушує міжнародний статус Єрусалима."

Ізраїль "чхав" на всі статуси, які діють не в користь жидів.

В липні 1967 року в німецькому часописі "Ді Нью Цейтунг" було вміщено фото міністра оборони Ізраїля, Моше Даяна з підписом : **ПОСЛІДОВНИК ГІТЛЕРА**

Там же на першій сторінці була видрукована стаття такого змісту :

"Єрусалим – жидівський "Аушвіц", бо там збудовано концтабори, в яких вони тортурують арабів."

15 липня 1967 року Об'єднані Нації більшістю 99 голосів проти 18 прийняли резолюцію Пакістану, вимагаючи від Ізраїля відмовитись від актів

що міняють статус Єрусалима.

Міністер Ізраїля Абба Ебан зігнував постанову ООН, як безвартісну.

16 липня 1967 року генеральний секретар ООН, У Тан оскаржив ізраїльські війська в грабiжництві й крадіжках майна не тільки арабського, а й майна головної квартири ООН в Гаазі та магазинах на терені ДАФАК. Всі авта міжнародної організації жиди розікрали.

30 серпня 1967 року президент Єгипту Насер дав наказ на арешт кілька сот арабських офіцерів, підозріваючи їх у змові з жидами і передачі військових таємниць, шифрів, кодів та військових мап. Разом з офіцерами було арештовано маршала Абдель Хакім Амара, та керівника єгипетської розвідки ген. Селак Назара.

18 вересня 1967 року жиди в захопленому ними арабському селі Іертх заарештували всіх арабів і зірвали динамітом мешкання, підозріваючи арабів в саботажах проти Ізраїля. Зокрема жиди підозривали, що ранком 18 вересня на залізничній лінії біля міста Тулкарм араби підклали міну, яку ніби то жиди знайшли. Староста села Махмуд Мухаммед рішуче заперечив цей саботаж тому що 18 вересня в селі був оголошений комендантський час і ніхто з мешканців не мав права виходити з хати. Але жиди село все таки знищили.

20-го вересня 1967 року Асамблея Об'єднаних Націй прийняла резолюцію генерального секретаря ООН У Тана, якою пропонується Ізраїлеві забрати всі війська з окупованих арабських земель і відмовитися в майбутньому від загарбання збройною силою чужих земель. Секретар У Тан у резолюції писав:

"Треба поважати територіальну недоторканість кожної держави. Треба відмовитись від окупації чужих територій. Треба признати право кожної держави на існування і повну безпеку. Треба запевнити вільне мореплавство по всіх міжнародних водах." Ізраїль на цю резолюцію тихенько плюнув.

23 вересня Рада Безпеки ООН одноголосно прийняла британську резолюцію, якою пропонується негайний вивід усіх ізраїльських військ з окупованих в червні арабських територій.

Ізраїль знову заявив, що він не звільнить захоплених ним арабських теренів і не виконає постанови Ради Безпеки ООН. Ізраїлеві ця війна обійшлась мільярди, подарованих їм Америкою, доларів.

12 жовтня 1967 року до Об'єднаних Націй надійшла спільна резолюція США та СРСР, в якій вимагалось виведення ізраїльських військ з окупованих у червні арабських земель.

Ізраїль відкинув і цю резолюцію.

15 листопада 1967 року до Ради Безпеки надійшла аргентинсько-бразилійська резолюція, яка вимагала негайно ж відкликати Ізраїлеві свої війська з окупованих у червні арабських теренів, а так само вільної плавби в міжнародних водах.

16 листопада 1967 року ізраїльський міністер фінансів Пінхас Сапір заявив у Єрусалимі, що хоч війна Ізраїлеві коштувала дорого, але ця війна принесла жидам великі скарби на мільярди доларів і вони їх не повернуть.

27 листопада 1967 року президент Франції де-Голь заявив :

"Ізраїль – експансивна нація, яка вишукує претекстів до агресії. Жиди самовпевнені й деспотичні і підганяють їх палкі завойовницькі амбіції. Агресія жидів на арабів – нечуваний злочин."

Жиди у відповідь мобілізували по цілому світі жидівство з пресою, фінансами, боївками для наступу на де-Голя, знищити його фізично чи політично. Де-Голь назвали антисемітом ч. 1

Президент "чхав" на жидівські погрози.

ШАРЛЬ де ГОЛЬ

ПЕРЕД червневою жидівською агресією в 1967 році великий президент старої Франції Шарль де Голь, що врятував державу від руїни, довідавшись від своєї розвідки про підготовку в Ізраїлі нападу на арабів з метою окупації теренів, під якими залягає нафта, попередив прем'єр-міністра Ізраїля Бен Гуріона і Кнессет не робити нападу на арабів. Франція була з Ізраїлем в добрих взаєминах але Кнессет не послухав свого приятеля де Голя, відкинув людяну пропозицію того, хто дав 500 тисячам жидів у Франції найкращі в Європі умовини не тільки розвитку, науки, промислу, торгівлі а й участі політичного в керуванні державою. Ігнорування порад де Голя створило напруження яке вилось у ворожнечу.

Коли Ізраїль запланований напад на арабські держави виконав і окупував великі арабські простори, де Голь перший затаврував Ізраїль, назвав агресором і вимагав негайного звільнення усіх окупованих в червні земель.

Так віковична дружба Ізраїля з Францією зіпсувалась. Жиди в цілому світі повели на де Голя атаку пресою, телевізією і радіопередачами, а де Голь застосував супроти Ізраїля економічні санкції. Він заборонив продавати і вивозити в Ізраїль зброю та військову амуніцію. Жиди зводили на де Голя клеми, провокації, а де Голь у Франції

обмежував права пів мільйонові жидів, які раніш почували себе значно ліпше французів.

Щоразу сварка між цими двома державами розпалювалась і переростала у відкриту ворожнечу. При зустрічі з президентом Іраку генералом Абдель Рахманом Аріфом де Голь ще раз висловився, що Ізраїль мусить звільнити негайно всі загарбані арабські землі в червні 1967 році.

Шарль де Голь народився в дворянській родині в місті Ліллі 22-го листопада 1890 року. Він ціле своє життя присвятив військові. На початку Другої світової війни він командував дивізією. Після капітуляції Франції перед німцями в 1940 році очолював у Лондоні створений ним комітет "Вільна Франція". З 1944 до 1946 року очолював Уряд Франції. Від 1947 року до 1953-го був лідером партії "Об'єднання французького народу". Від 1958 -го року червня місяця аж до січня 1959 року прем'єрміністром а з 8-го січня 1959 року був обраний президентом Франції.

Де Голь обмінювався листами з Бен Гуріоном і в січні 11, 1968 року в Парижі, по розпорядженню Елісейського двору ці листи були опубліковані. В цих листах президент де Голь переконував Бен Гуріона, що зроблена де Голем заявка журналістам на прес конференції про те: "що жиди обрана нація, самовпевнена і владна" – зовсім не антисемітизм, а швидше похвала.

Проте, де Голь попереджає жидів що вони зайшли досить далеко, напавши на арабів у червні минулого року, зігнорували попередження Франції не порушувати миру на Середньому Сході.

Бен Гуріон своїм листом спростовував закиди де Голя, що жиди всюду застосовують силу, зокрема агресію проти арабів.

Перебуваючий тоді в Нью Йорку президент Ізраїля Леві Ешколь сказав журналістам:

– Голова уряду Франції Шарль де Голь, незважаючи на свою велич, дуже применшує значення і могутність сіонізму та Ізраїля.

Під час святкування 20-ти ліття народження Ізраїля, що припадає 29 листопада 1967 року де Голь сказав :

– *Французько – Ізраїльській дружбі прийшов кінець* ”.

Де Голь ще раз назвав Ізраїль агресором та вимагав від жидів інтернаціоналізації Єрусалиму. Де Голь наклав ембарго на продаж зброї Ізраїлеві.

Головний рабин у Франції Жак Каплан закинув де Го - леві антисемітизм і цим дав сигнал жидам у Франції ва - лити авторитет де Голя.

Однак патріотизм де Голя змів на своєму шляху увесь жидівський бруд, що вилівала на нього контрольована жи - дами преса і радіо, і французи пішли за де Голем.

В 1968 році припадали вибори президента Франції. Дві французьких партії " Унія для оборони Республіки" та " Незалежна партія," виставили повторно де Голя в прези - денти. Жиди посилили свої наклепи на де Голя мобілізу - вавши всі свої сили щоб провалити. І це їм пощастило. В першому турі голосування де Голь отримав меншість. Це викликало в жидів нечувану радість:

– Прощай, де Голь! Іди в соломі спати! Гут бай, Шарлі!

В другому турі голосування, що відбулось 30 червня 1968 року де Голь здобув більше мандатів як сподівались його прихильники. Перед другим туром він кинув гасло:

– *Виборці! Рятуйте (від жидів) республіку!*

Франція і ще раз була врятована від руїників. На 487 мандатів де Голь дістав 355, на 133 мандати більше як ма - ли раніш. Це був доказ що народ більше не вірить жидів - ській пропаганді через пресу і радіо.

В новорічному слові січня 1969 року де Голь зробив наголос що :

– Франція мусить бути сторожем Правди, говорити те, чого інші не наважуються, хоч і відчують фальш.

Секретар інформації на Раді Безпеки О.Н. попередив цілий світ таким признанням:

– Впливи жидів у французькій пресі всім відомі.

Для кожного француза стало ясно – жиди брешуть.

Контрольована жидами преса гостро засудила секретаря інформації за цей правдивий вислів і повела на Уряд Франції, очолюваний де Голем, ще більші провокації і паклепи. Боротьба розпалювалась ще ширше і гостріше.

Десять років президент де Голь боровся за Правду у Франції, десять років жиди атакували де Голя подаючи в пресі фальшиві інтерпретації діяльності уряду.

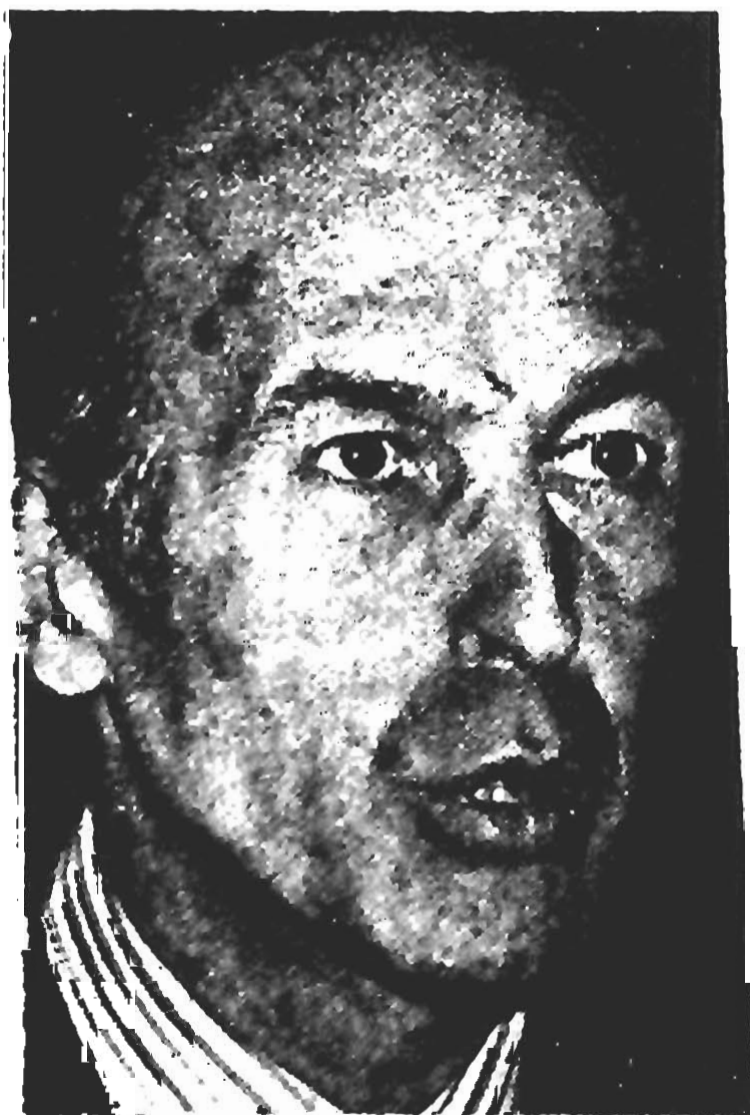
28 квітня 1969 року де Голь оголосив референдум, не отримавши більшості голосів, зрікся свого становища.

Через 20 днів у виборах переміг Джорж Помпиду.

– Капут де Голеві! – радісно загаласували жиди по цілому світі.

Але радість жидівська була передчасна. Джорж Помпиду виявився ще більшим патріотом Франції як де Голь. Здобувши у виборах 355 мандатів, заручившись підтримкою французького народу, він повів з жидами ще більшу боротьбу захищаючи правду. Жиди вже добре в'їлися французам у печінки.

У наступних перевиборах президента у Франції, що були 13 вересня 1973 року Джорж Помпидо переміг і став на другий термін президентом. І хоч він мав тверді нерви але постійні жидівські цькування дали про себе знати, він почав слабнути, хворіти і 2-го квітня 1974 року на 62-му році життя помер.

**Кандидат центра
ВАЛЕРИ ЖИСКАР д'ЭСТЕН**

**Кандидат социалистов
ФРАНСУА МИТТЕРАН**

Президентом Франції 19 травня став Естен перемігши жидівського кандидата Франсуа Міттерана

М И Р А Ж

ЖОДНА В СВІТІ нація не має такого спритного вишколу викрадання чужого як жиди. За п'ять тисяч років мандрування поміж чужими народами, поміж чужим добром, не пройшли марно. Навчили добре цього чорного мистецтва.

Після віроломного нападі Ізраїля на арабів і загарбання в червні 1967 року чужого добра, земель, президент Франції де Голь наклав ембарго на продаж агресору Ізраїлеві зброї. Ще до червня жиди замовили у Франції найкращі в світі літаки "Міраж". Ембарго де Голя поширювалось і на ці літаки. Коли де Голь зрікся свого становища, а вибрали президентом Джоржа Помпідю, новий президент повідомив ізраїльського посла Вольтера Ейтана що, ембарго де Голя на зброю залишається в силі. "Міражів" Ізраїль не отримає.

Жиди рішили "Міраж" викрасти, не літак а креслення, і збудувати власну фабрику літаків "Міраж". Це обійдеться значно дешевше. Як відомо, жидам красти не вчитися. Всі компромітуючі жидів книжки зникають з бібліотек та книгозбірень, важливі протижидівські документи зникають з музеїв, секретних сховищ.

В 1951 році найбільша крадіжка в світі сталася в ЗДА, коли родина Розенбергів, Джуліус і Етель викрали креслення атомової бомби в сховищах ЗДА і передали тоді дружній державі жидам ССРСР.

Особистим секретарем президента Рузвельта був жид Алджерт Гіс, який у Ялті намовив президента Рузвельта видати Сталінові усіх утікачів від советської тюрми народів. Потім виявилось що Гіс був шпигуном жидо-советським, і за нього ,рятуючи від електричного крісла, дала запоруку жінка жидівського банкіра Гелен Ботенвайзер.

Жодна в світі більша крадіжка, шпигунство, вбивство, заворушення чи революція без участі жидів не обходиться. Всюду була жидівська участь, як фахівців—провідників та ініціаторів злочинів.

Тому то всі злочинні задуми в світі урухомлювались здібними злочинцями жидами.

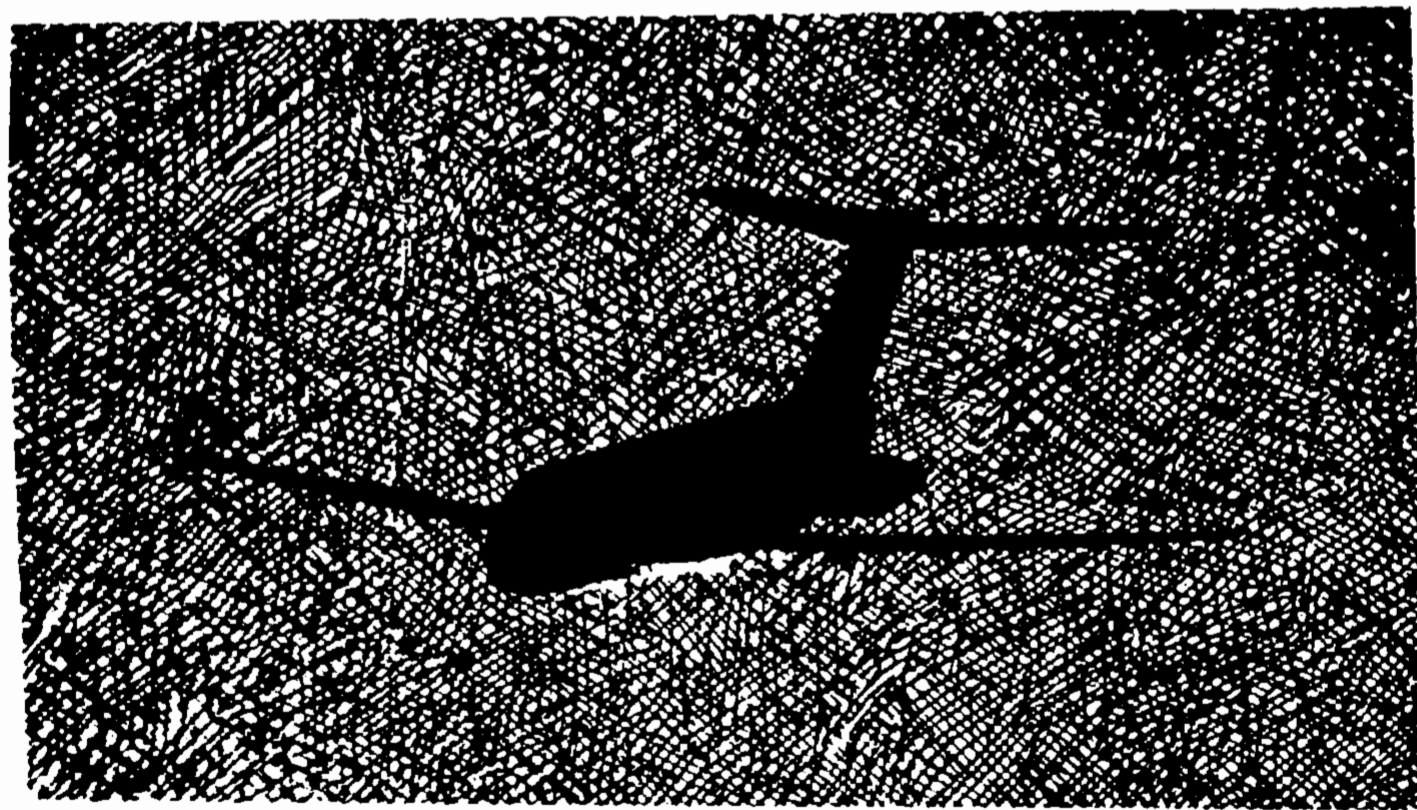
26 вересня 1969 року швейцарська федеральна влада повідомила про арешт швейцарського інженера Альфреда Фрауенкнехта, 43 роки віком, фахівця по реактивним літакам за продаж секретних креслень французького реактивного винищувача "Мираж" Ізраїлеві. Він признався, що через свого родича продав жидам всі креслення винищувача "Мираж", всі описи і методи виробництва, включно з устаткуванням.

За свої послуги інженер отримав 250.000 доларів.

Інженер Альфред Фрауенкнехт працював на великому заводі "Брати Зульцер", які виробляли мотори до літака "Мираж" і доставляли їх з Швейцарії у Францію згідно ліцензії отриманої від французького уряду, і вони мали всі креслення літака "Мираж", які й пощастило жидівській розвідці за хабарі дістати.

Тепер жиди за допомогою цих креслень збудували в Ізраїлі власну фабрику літаків "Мираж", в чому їм багато допомогли американські інженери.

"Ловкість рук і ніякого мошенства"— як казав москаль.

РОЗРАХУНОК

(Гешефт)

БЛАГОСЛОВЕННИЙ Гершко свої обіцянки виконав, допоміг Ізраїлеві здобути арабську нафту, окупувати втричі більші чужі терени від Ізраїля, загарбати незчисленно великі скарби і цим доповнити жидівські банки золотом та сріблом, і, найголовніше, зробив жидам славу непереможної лицарської нації. Тепер треба зробити підсумок зробленого гешефта і отримати належний розрахунок.

Йому належить десята частина краденого.

Щойно він переміг арабів в шостиденній червневій війні, щойно стрілянина припинилась, він вибрався з бункера і поселився знову в готелі. Боротьбу в Об'єднаних Націях він провадив через жидівських представників, яких в Нью Йорку було стільки, скільки представників усіх націй разом. І вони кожен пораду Гершка легко та швидко переводили в життя.

Жодна постанова Ради Безпеки чи асамблеї О.Н. що осуджувала Ізраїль, попереджала або вимагала, жидами відкидалась, невиконувалась, ігнорувалась. Гершко завжди жидівськими дорадниками впливав на дядю Сема, що на випадок санкцій проти Ізраїля Америка поставить вето. Тому Ізраїль постійно зневажав постанови світової організації О.Н. чи Ради Безпеки.

З дядьком Семом світ рахується. Дядько Сем дає допомогу державам, веде торгівлю з усіма, а найголовніше, має атомові бомби і наймогутнішу морську та повітряну військові фльоти.

А під полою дядька Сема і жиди нікого не бояться. В хаті дядька Сема жиди господарюють як у себе дома, або ще й сміліше. Бо й дядька Сема можуть збездіяти, налякати чи й зв'язати.

Добре відпочивши в готелі після шостиденного перебування в бункері, з якого він керував військовими діями, Гершко запросив до себе на ділову розмову всіх членів уряду, всіх міністрів, штабістів та впливових сіоністів з головним рабином, без якого жодна велика справа не вирішується.

Він запросив пишний букет жидівської верхівки за накриті дівчатками столи, підняв з шампанським бокал, гучно сказав:

– Хай живе ізраїльська перемога над світом!

– Слава благовісникові Гершкові! – відповіли йому в унісон і всі випили.

– Ще один такий наш несподіваний напад і ми будемо володіти Середнім Сходом і світовими запасами нафти, на якій араби досі заробляють мільярди, – приобіцяв Гершко вибраному богом народів.

– На віки вічні слава Гершкові! – знову вигукнули.

Коли в столиці Ізраїля Єрусалімі побудується велика Сінагога тоді туди переїдуть Об'єднані Нації, і там буде засідати Синедріон що робитиме закони для цілого світу, – сказав Бен-Гуріон.

— За спиною дядька Сема ми такі сильні, ми такі могутні, що нікого не боїмося. В нас стільки американського озброєння і засобів нищення що ми можемо зневажати безкарно цілий світ. Ми будемо шантажувати, залякувати своєю силою, грішми, пресою, радіом всіх, хто спробує нам заперечувати або перешкоджати. Ми крокуємо до перемоги в цілому світі, — запевнив Гершко сіоністів і всі взяли до рук бокали наповнені шампанським. Кожний вважав за велику честь цокнутись бокалом з Гершком, сказати своєму месії приемне слово.

— Дорогі брати, батьки, сини великого жидівського народу, — вів далі Гершко, — ми перемогли і відкрили нашу велику державу Ізраїль віковичною славою! Наші вояки задемонстрували перед цілим світом своє лицарство і тепер ніхто не посміє нас зневажати, що жиди боягузи, що жиди вміють стріляти тільки в підвалах ЧеКа; чи з—за кута, з бункера, не виставляючи голови. Ми розгромили ворога у відкритій пустелі — Сінаю.

— З твоєю, месіє, допомогою! — вигукнув Моше Даян.

— Та з допомогою французьких літаків, англійських гармат і американських танків, — додав міністер постачання.

— Це неважно! В бою рішальну роль грають люди, — ще раз похвалив Гершко жидівських вояків.

— Хай живе Гершко! — лунали вигуки штабістів.

— Але! — голосно обіззався Гершко і всі затихли. Але, це правда, що без моєї допомоги хто зна чи ви втримали б Тель Авів, чи встигли б повантажитись на пасажирські пароплави, які, на всяк випадок, стоять біля причалів. Тільки я зумів приспати арабську пильність, тільки я зумів дістати в арабських штабах всі таємні пляни, які допомогли перемогти ворога, зробивши замішання в арабських арміях. Тільки я зумів знищити ворожу бойову авіацію. Тільки я допоміг розгромити танкові дивізії і захопити арабські землі. А тепер, вип"ємо ще по бокалові вина і по прощаємось. Я хочу дальшу розмову вести лише з президентом, прем"ер міністром та міністром оборони. — ска-

зав Гершко.

Дівчатка метнулися з тацями, подаючи всім бокали, наповнені вином.

– Хай вічно буде з нами месія – наш Гершко! – вигукнув Моше Даян.

Коли всі вийшли і Гершко залишився з самими міністрами, він почав говорити відверто:

– Дорогі мудреці жидівської нації! Настав час зробити нам підрахунки. Перший шмат світу я передав у ваші руки. Я хочу тут нагадати вам про нашу умову. Мої обіцянки ви вже маєте у ваших руках. За моїми скромними підрахунками ви здобули в цій війні крім терену, землі, нафти та інших сирівців, ще на десять мільярдів доларів золота, срібла, музейних вартостей, включно з картинами та рідкісними старовинними дорогоцінними виробами. Нема чого таїтись, деякі цінні речі з мечетів, церков, музеїв, банків, схоронних льохів уже опинилися у приватних кишнях чи мешканнях, але те що дісталось Ізраїлеві, виносить мільярди доларів. Та до моїх рук ще нічого не дісталось... Що ви на це скажете?

– Ти ж, Гершку, щойно сам сказав, що перемогла арабів могутня ізраїльська армія, то чого ж іще тут вишукувати якихсь героїв? – вихопився Моше Даян.

– Не плетіть дурниць! – розгнівався Гершко. – То я сказав для людей, щоб їх підхвалити, підняти їхній дух. А вам скажу, і ви це самі добре знаєте, коли б не моя допомога, вас араби вже викинули б у море, в океан.

– То чого ж ти хочеш?

– Те що належить за умовою.

– Ми ж тобі принесли дарунки: там і медалі, і зірки Давида... Чого ж іще треба?

– Ха-ха-ха! – голосно засміявся Гершко, – то курці на дзьоба. Мені від вас належить мішками, скринями, возами, автами, цілими вагонами. А ви принесли мені під пахою нагороду за терени двох чи й більш Ізраїлів. Я ж склав з вами умову на 10% того що вам дістанеться.

– Благословенний Гершку! – втрутився в розмову сам Бен Гуріон, – Десять відсотків здобутого добра – це найбільший грабунок жидів у світі! Навіщо тобі це золото?

– Ха-ха-ха! – знову вибухнув сміхом Гершко, – Кажете найбільший грабунок у світі жидів? То як назвати наш грабунок арабів!? Ні, дорогі обранці божі, кесарю кесарева а богові 10% згідно умови давайте. Мене, сина божого, обманувати гріх. Мене молитвою задобрити не пощастить. Умову підписали кров'ю. Я вас проклену! Стережіться! Мені 10% захопленого в арабів золота, срібла і музейних цінностей рухомих, – гарячився розгніваний Гершко.

– Нафту ти вважаєш рухомим скарбом? – насамперед поцікавився внук нафтового спекулянта Ротшильда.

– Нафти мені не потрібно! В нафті бруднити я свого сумління не збираюсь. Так само я відмовляюсь від танків, військових трофеїв, що потрапили до ваших рук. Мені золото в сплавах, виробках, монетах. Так само срібло і коштовне каміння. Очевидно, пару мільйончиків паперових доларів також відрахуйте, – на прожиток.

Зітхнувши, Гершко обвів уважним поглядом сіоністів і серйозно додав:

– Не тіште себе надією що світ уже у жидівському мішку, що дядько Сем наймогутніший у світі. Ще в світі росте дядько Іван, який тоже має арсенал з атомовою зброєю і могутнею технікою. Може ще мені доведеться знову приїхати в Ізраїль з допомогою.

– Гаразд, даємо 10% золота, срібла, коштовного каміння, скажи Гершку, куди його доставити? – запитав міністр скарбів Ізраїля.

В Швейцарський банк на ім'я Гната Кіндратовича Боброва, – виразно сказав Гершко.

– А може ми перевеземо цей скарб в банк Нью Йорка.

– Банк на Волл стріті ненадійний. В Швейцарському банку ховає частину своїх грошей навіть Ротшильд та Рокфелер. В Швейцарії тримав гроші Гітлер, Сталін і всі багаті банкіри, царі, розбійники. Тому і я хочу в Швейцарії.

– Хай буде Швейцарія як не віриш нашій Америці. Але уточни, скільки золота, срібла, коштовного каміння перевезти в Швейцарський банк? – допитувався міністр.

– Перевезіть 10 тон золота в сплавах, 10 тон срібла в виробках і 10 кілограмів коштовного каміння розміром не меншого, як 10 карат. Це і буде приблизно 10% здобутих в арабів скарбів, – відповів Гершко.

– Бійся Бога, Гершку, що ж тоді нам залишиться? – вереснули всі разом сіоністи.

– Вам ще залишиться більше як 90% награбованого в арабів, – спокійно відповів.

– Десять тон золота не дамо! – гнівно блиснув одним оком Моше Даян.

Гершко подивився на обличчя цього розбійника і прочитав, що він плянує його убити.

– Гаразд, тому що ви мої рідні брати, тому що вам треба в десять разів більше як Богові, я дарую вам золото, срібло і кош-

товне каміння. Дайте мені нагороду тільки долярами, – відповів Гершко і зразу ж побачив зміну на обличчі Моше Даяна. Міністр оборони дарує йому життя.

– Скільки ти хочеш за допомогу Ізраїлеві долярів? – поцікавився міністр фінансів.

– Десять мільйонів долярів у Швейцарській банк і 250 тисяч долярів мені готівкою в дорогу, – відповів і оглянув обличчя присутніх. Всі сіоністи такою сумою були задоволені. Один день війни з арабами обходився 500 мільйонів долярів.

– Срулю!– гукнув міністр скарбів,– Переведи в Швейцарський банк на ім"я Гната Кіндратовича Боброва 10 мільйонів доларів і принеси сюди готівкою 250 тисяч. Нагорни в чемодан з тієї купи, що вчора нам привезли з Америки зібрані на фонд "Джуїш Апіль",– наказав міністр фінансів своєму скарбникові.

– Із золота я прошу подарувати мені тільки одну річ,– обізвався Гершко.

– Що саме?

– Подаруйте мені царську корону, яку ви вивезли в час революції з Петрограду. Корону Дому Романових.

– Срулю, захопи Гершкові корону Дому Романових,– гукнув міністр своєму скарбникові, і повернувши голову до Гершка запитав: Навіщо тобі ця корона?

– Корону носили царі, коронували цариць, надівали корону переможцям, відзначали короною церковних великих достойників, то чому я собі сам не надіну корони, коли ви забули мене нею відзначити!

– Срулю! Неси негайно корону!– гримнув цим разом Бен Гуріон на ключника скарбів.

– Де ж думає благословенний месія мешкати в майбутньому.

– Тільки в Америці! Там жидів зараз найбільше, туди будуть і далі мандрувати жиди з цілого світу, які вирвуться з якоїсь держави з паперами до Ізраїля. Бо жиди забули що Обітована земля в Палестині, вони гадають що цю "Обітовану землю" можна знайти тільки в Америці. Тому мене в Америці найбільше потребують жиди. Я буду допомагати нашим братам валити американський Уряд, захопити владу і посадити в Білому Домі наших.

– Прекрасна ідея!– всі спонтанно вигукнули.

– І коли ми посадимо в Білому Домі президентом жиди, тоді Ізраїль оголосимо додатковим стејтом ЗДА, і тоді ми будемо панувати над гоями в цілому світі.

– Сара! Чого вітріщила очі, наливай вина!– гукнула на прислужницю Гершка Гольда Меїр.

О Б Е Р Е Ж Н О !

Я буду боронити Білий Дом від жидів всіма силами !

вигукнув Н І К С О Н .

– Хай буде благословенна путь жидові в Білий Дом !–
вигукнув Бен Гуріон радісно.

– Хай буде благословенна путь Гершкові в Америку !–
додала зворушливо Гольда Меїр що давно мріяла зробити
Ізраїль стейтом З Д А .

– Тоді ми будемо мати дві жидівських столиці світу,
одну в Єрусалимі, а другу в Вашингтоні.

Єара принесла вино і поналивала склянки.

– Вип"ємо за дві жидівські столиці що керуватимуть
світом,– запропонував Моше Даян.

Саме Сруль приніс дві валізки, одну з грішми а дру -
гу з царською короною. Гершко хутенько витяг корону з
валізки і натягнув на голову. Корона на пророка вияви -
лась трохи завелика і він підмостив туди подарований Та -
лмуд, що носив з собою.

– Хай живе цар американський!– піднесли всі склянки
з вином і випили.

Розрахунки, гешефт Гершка з сіоністами завершився, прощання з Ізраїлем добігало кінця. Дружня сім'я жидівських змовників допивала останню склянку солодкого вина. Жиди були надзвичайно задоволені месією Гершком що допровадив їх короткою дорогою до Обітованої землі. Чи був задоволений Гершко жидами, покаже майбутнє.

Благословенний Гершко урочисто, з короною на голові, звів обидві руки вгору і у величавій позі щось почав шептати. Рабин приглядався до його уст і пробував відгадати, яку молитву шепче месія до Ягве.

Всі жиди, навіть безбожниця Гольда Меїр, зробили те саме, звели вгору руки і щось шептали.

Після подяки Ягве за успішне довершення першої фази завоювання світу жидами, Моше Даян розгорнув прапор з синіми смугами і шостикутником по середині і просив Месію поблагословити це полотно, з яким Моше і поведе ізраїльську армію на підбій цілого світу.

Благословенний Гершко радо задовільнив жидів, сказав, торкнувшись своєю рукою полотна:

— Благословляю ізраїльське непереможне військо на підбій гоїв в цілому світі.

— Осанна, Гершкові! — гримнули дружно. — Слався, слався наш жидівський царю, Господом даний на государю! — величали вони так, як колись величали монархісти царя в Росії.

Після цього звеличання знову випили вина і почали Гершка декорувати медалями, зірками, спеціальними золотими значками. Тут були значки з п'ятикутними ріжками, були медалі з портретами Герцля, Карла Маркса і навіть Троцького. Троцького шанують жидівські комуністи, вони і нагородили Гершка своєю відзнакою.

Гершко подякував усім за щирість, добросердечність та пошанівку, забрав валізку з грішми і всі дарунки та й подався в бічну кімнату пакуватися до Америки.

West Must Share Blame, Historian Toynbee Says

For 50 years, Dr. Arnold J. Toynbee has studied the history and philosophy of the Middle East. He has achieved international recognition as one of the great—if often controversial—historians of our day. His work, "A Study of History," won him world fame.

In his article, written for United Press International, Professor Toynbee expresses his views on the war just won by Israel, the reasons for the war, and what he thinks Israel and the Arab nations—as well as the United States and the other great Powers must now do to bring about a reconciliation and permanent peace.

His opinions, with which which not everyone will agree, are presented as the timely expression of an eminent historian and philosopher on a subject of grave import.

By **ARNOLD J. TOYNBEE**

Arnold J. Toynbee

АРНОЛЬД ТОЙНБІ

(*Порада жидам*)

БРИТІЙСЬКИЙ письменник, історик і філософ з світовим ім'ям, Арнольд Тойнбі написав статтю до інтернаціонального пресового об'єднання в якій висловив свої погляди на події, що заіснували на Середньому Сході після п'ятиденної війни в 1967 році. Коротко тут переповідаємо найсуттєвіші місця цієї важливої статті великого історика.

ЖИДИ КАЖУТЬ :

– Ми завоювали Палестину 13 столітті до н.е. і володіли нею 7 століть аж поки нас не вигнав Навуходносор у 587 році. Потім ми блукали світами пів століття і повернулись у Палестину, де знову мешкали 7 століть, аж поки не вигнали нас римляни. Ми мріяли про поворот довгі століття, поки це здійснилось.

АРАБИ КАЖУТЬ :

– Ми відвоювали в римлян Палестину в 7-му столітті до н.е. і вважаємо її нашою землею. В 1918 році нас було в Палестині 90% всього населення. Але світ увесь час стояв проти нас. Викинули нас із власних осель і пустили світом жебраками, а на наших землях посадили жидів Коли ми завоювали Палестину від римлян, ми дозволили жидам селитися в Юдеї, де вони могли розбудовувати своє господарство, як вони хотіли. Тепер, за нашу доброзичливість, вони нас викинули з наших земель.

ПОГЛЯД АРНОЛЬДА ТОЙНБІ як історика :

– До 1948 року араби населяли Палестину й господарювали в ній більше як 13 століть. Цей довгий час дав арабам право називати цю землю своєю. Що ж до жидівських претензій, то вони не мають права творити там свою державу, а тим більше виганяти арабів, як вони зробили. Жидівські вимоги відновити в Палестині свою державу, після 1883 р. відсутності – безпідставні. Вже швидше жиди мали б право вимагати в Німеччині терену для творення держави, за геноцид. У Палестині жиди мають право жити з релігійних мотивів, але жити, як громадяни, купувати землю, творити свої селища і розбудовувати господарку, але не творити свою державу та викидати арабів з насиджених земель.

За трагедію людську, витворену на Середньому Сході, за конфлікт між Ізраїлем і арабами несуть відповідальність три великі держави : ЗДА, Німеччина й Британія. Тривкий мир на Середньому Сході може заіснувати тоді, коли він виникне по добрій згоді арабів та Ізраїля, а не накинений їм силою.

Жиди, коли хочуть виявити свою щирю й добру волю, мусять звільнити землі, захоплені в п'ятиденній війні 1967 року, так само мусять позитивно полагодити справу арабських утікачів.

Головною засадою тривкого миру мусять бути, щоб *найменше було страждань людських істот, як арабів, так і жидів.*

Жиди мусять бути справедливими до арабів, а головне до арабських утікачів, яких вигнали з їхньої власної землі і цим зробили арабам велику кривду.

Жиди повинні заплатити арабам – утікачам справедливе й повне відшкодування. Це великі гроші. В цьому їм можуть допомогти інші держави, аби уникнути третьої світової війни.

Військова перемога Ізраїля над арабами, це ще не виграна війна а тільки епізод. Треба дивитися наперед, щоб можна було жити з сусідами в злагоді й мирі.

Жидам слід пригадати першого свого ректора в Гебрейському університеті в Єрусалимі Юди Леона Магнеса, який сказав : "Єдина певна база існування Ізраїля в Палестині – *добра воля арабів.*" Порада жидам цю добру волю здобути. Силою жиди своєї держави Ізраїля не врятують.

За цю пораду жиди обізвали Арнольда Тойнбі дурнем і антисемітом.

ХРОНІКА ПОТОЧНИХ ПОДІЙ

19 грудня 1969 року. ІЗРАЇЛЬСЬКІ ВОЯКИ ЗРУЙНУВАЛИ свідомо і пляново 516 будинків в окупованих ними арабських землях від червня 1967 року – виявив офіційно ізраїльський міністер військових справ Моше Даян в ізраїльському "кнесеті". Арабські газети твердять, що ізраїльці знищили коло 7.500 домів. В репресіях проти арабських повстанців і їх прихильників ізраїльці зруйнували на колишній йорданській території 265 мешкальних будинків, у колишній єгипетській смузі Гази 227 і в Східньому Єрусалимі 24 мешкання. Ця практика буде продовжуватись.

Жиди розпинають Україну

ХРОНІКА

6 лютого 1966 року Державний департамент ствердив що ЗДА продали засекреченої моделі Петтон М-48 танки Ізраїлеві. Департамент боявся що жиди викрадуть креслення і побудують власний завод.

14 листопада 1967 року в Панамі жиди впіймали гітлерівського гестапо Хайнріха Мюлера, за яким полювали 22 роки по цілому світі. Нарешті впіймали! – радісно галасувала пильна жидівська розвідка.

Через п'ять днів з Німеччини прибули відбитки пальців Хайнріха Мюлера які ствердили що арештована,тяжко помордована людина зовсім не Мюлер.

1 січня 1968 року Генеральний секретар організації Американсько-Арабських відносин Мехіді запропонував президентові Джансону внести в Конгрес законопроект, забороняючий продавати жидам бонди в ЗДА та збирати додаткові кошти на озброєння Ізраїля. Минулого 1967 року жиди зібрали 1.250.000.000 доларів, і це послабило становище в світі доляра. Мехіді не знав що в Америці президент тільки є лялькою в руках Сенату опанованого жидами.

Цю пропозицію Мехіді президентові Джансону жиди нагадали аж у 1974 році 8 березня. Суддя Артур Голдберг покарав д-ра Мехіді на 250 дол. за участь в "безпорядках". Д-р Мехіді відмовився покинути район муніципалітету коли там араби влаштували демонстрацію проти жидівського терору.

9 січня 1968 року Ізраїль вислав бомбардувальники громити прикордонні села Йорданії.

5 лютого 1968 року. Кнессет Ізраїля постановив перенести міністерство поліції в Єрусалим і розмістити в арабському шпиталі, викинувши звідти хворих арабів.

В січні Ізраїль конфіскував в Єрусалимі 838 акрів площі заселеної арабами, і це був перший крок виселення з міста небажаних мешканців.

11 лютого 1968 року ізраїльська далекобійна артилерія відкрила вогонь по прикордонній смузі Йорданії забивши 27 та ранивши 68 мирних мешканців, переважно жінок та дітей арабських утікачів в таборах.

16 лютого ізраїльська артилерія з берега річки Йордань обстріляла по тому боці село Магомет забивши 23 та ранивши 58 осіб. Половину мешкань села спалено.

15 лютого 1968 року ізраїльська авіація збомбардувала і зрівняла з землею арабські бази м. Самуа.

29 березня 1968 року Рада Безпеки ООН після чотироденних дебатів винесла одноголосно прийняту резолюцію засуджуючу варварські напади Ізраїля на села Йорданії.

Ізраїль негайно відкинув ці засуди.

28 квітня 1968 року Рада Безпеки ООН одноголосно прийняла резолюцію, якою закликається Ізраїль відмовитись від влаштування в Єрусалимі військового параду в травні місяці з нагоди 20 ліття існування Ізраїля.

2-го травня жиди влаштували в Єрусалимі гучну параду в якій взяли участь американські літаки "Скайок", гелікоптери "Бел 205" що вважались найдосконалішими. Разом триста літаків демонстрували свою могутність і лякали арабів. Параду приймали президент Шазар, прем'єрміністр Леві Ешколь, командарм Моше Даїн та нач штабу Бар Леві. Налякані жидівським терором араби масово тікали із Єрусалиму, залишаючи все своє добро.

Жиди справляли радісну перемогу.

2-го травня ввечері на засіданні Кнессету виступив Бен Гуріон з такою промовою:

– Надзвичайний ріст держави Ізраїль під оглядом матеріальним, мілітарним і культурним викликає подив у цілому світі. Ми маємо найзаможніше в світі населення, маємо найкращу в світі армію, маємо найбільше в світі золота, ми робимо нечувані в світі успіхи в політиці, ми охопили торгівлею всі континенти, але... ми не здобули нових приятелів, навпаки, ми розгубили тих що мали і це є найбільша наша трагедія, – закінчив він з сумом.

23 травня 1968 року Рада Безпеки ООН 13-ю голосами при 2-х утримавшихся, прийняла резолюцію, наказуючи Ізраїлеві уневажнити закон про об'єднання Єрусалиму, припинити всі адміністративні заходи по об'єднанню двох частин міста і припинити націоналізацію арабських земель в Єрусалимі. Жиди відкинули цю резолюцію.

17 серпня 1968 року Рада Безпеки ООН після 11 днів дебатів, одноголосно засудила варварські напади ізраїльських бомбардувальників на табори арабських утікачів де переважно животіють жінки з дітьми. Резолюція попереджає Ізраїль що невиконання цієї постанови Рада Безпеки відповідно ще раз обміркує ставлення Ізраїля.

Ізраїль чхав на ці попередження, він вірить у вето ЗДА.

В листопаді 1968 року медичний коледж ім. Алберта Айттейна нагородив почесним дипломом найвищого суддю ЗДА Ейбі Фортаса за його подивугідні чесноти і справедливий захист людських (жидівських) прав.

В журналі "Хрест і Прапор" за 1969 р. вересень, редактор Сміт писав що Фортаса в суді, в користь жидів, можна порівняти з музикантом що грає в оркестрі на всіх струментах. Хоч Фортас був тільки суддею, але його вплив відчувався у всіх ділянках державного життя в ЗДА; в політиці, в економіці, у релігії. Він був усе і всюди.

14 травня 1969 року, через 6 місяців після отримання нагороди за чесноти, сенатор Джозеф Тайдінгс, що висунув Фортаса на Верховного суддю, тепер вимагав негайного звільнення з суду Ейбі Фортаса, який постійно брав хабарі від злочинців і прикривав їх злочинність. Зокрема Фортас щорічно отримував 20.000 доларів від злочинця махінатора Луї Вульфсона прикриваючи його злочини.

Найчеснішого жида Ейбі Фортаса таки вигнали з суду.

1 січня 1969 року в Парижі створилася організація правого напрямку під назвою "Об'єднаний Анти – Сіоністичний Фронт" Завданням цього фронту – поборювати жидівські впливи і сіоністичну пропаганду.

4 березня 1969 року Комісія Об'єднаних Націй за права людини прийняла резолюцію гостро засуджуючу режим Ізраїля на окупованих арабських землях.

26 березня 1969 р. кілька ескадриль ізраїльських бомбардувальників зробили напад на апартаментові будинки відпочинку біля м. Сальт і розбили мешкання забивши 18 та ранивши 25 осіб відпочиваючих. Всі бомбардувальники вернулись не пошкодженими, – хвалилися жиди.

27 березня на вимогу Йорданії скликано Надзвичайну Сесію Ради Безпеки ООН в зв'язку з нападом Ізраїля на курортне місто Сальт. Попередній напад на Сальт ізраїльських бомбардувальників був 4 серпня 1968 р. коли було забито 23 а ранено 72 особи. Рада Безпеки гостро засудила пиратські дії ізраїльської армії.

Ізраїль постанови Ради Безпеки зігнорував.

19 червня 1969 року Організація чужоземних журналістів в Ізраїлі опротестувала постанову Кнессету не допускати журналістів в ту місцевість де влада виселює арабів з мешкань, відбирає все майно і бульдорізами руйнує мешкання зрівнюючи цілі села з землею.

Жиди поспішно почали будувати вздовж східнього боку Суецького каналу могутні, недоступні укріплення, залізо-бетонові бункера з далекобійними гарматами, кулеметами та іншим устаткуванням. Ця недоступна лінія оборони називалася "Оборона Бар – Леві". На будову цих укріплень жиди витратили мільйони доларів. Цими бункерами Ізраїль закріплював за собою Суецький канал на віки вічні.

5 липня 1970 року десять сенаторів, підкуплених або шантажованих жидами, вимагали від державного секретаря Роджерса дати Ізраїлеві кілька ескадриль військових літаків конструкції "Фантом" та "Скайхаук", що були найсильнішими в світі. В той же самий час 85 членів Конгресу, під жидівським тиском, вимагали від Ніксона постачати Ізраїль необмеженою кількістю різної зброї й амуніції.

В цей самий час Білим Домом був прийнятий мароканський прем'єр Ахмед Ларакі, який вручив Ніксонові послання короля Хассана, в якому попереджалось, що військова підтримка Ізраїля Америкою доведе до серйозних наслідків на Середньому Сході.

27 серпня 1970 року лондонська жидівка Айви Джуда подарувала Ізраїлеві 8.400.000 доларів на вишкіл в Університетах політиків та редакторів жидівських газет.

Купець із Нью Йорку Самуель І. Ньюгавз заплатив 50 мільйонів доларів за клівлендський часопис "Плейн Ділер". Він вже тепер є власником 21 метрополітальних часописів. Правдоподібно він мусить мати певну ціль, коли так заповідливо їх скуповує.

Жидівський професор Шляйден у книзі "Романтизм і муки жидів в середні віки" на стор. 56-й писав :

" Ніщо, - ніяка нагінка на жидів, ніякі погроми, ніякі постанови не впроможі знищити жидів. Тепер вони безсумні-

ву багаточисленніші, як були в час Соломона. Їх знаходять в усіх країнах світу, в кожній державі. І вони всюду посуваються до добробуту, до влади, до проводу в світі.

Гамаль Абдель Насер.

28 вересня 1970 року помер від серцевої атаки президент Об'єднаної Арабської Республіки Гамаль Насер на 52 році життя. Несло великого патріота, державного мужа. Увесь арабський світ плакав за батьком що зумів помирити і об'єднати розсварені арабські держави.

Безмежно радувались смерті Насера по цілому світі жиди. Вони думали, що з відходом Насера Ізраїлеві пощастить розсварити і роз'єднати арабський світ і одинцем ковтнути в майбутній військовій сутичці.

Марні жидівські сподіванки. Президентом став ще більше здібний і загартований арабський патріот Садат, який і повів за собою арабський світ на боротьбу з Ізраїлем.

25 грудня 1970 року о третій годині ночі, в час народження Ісуса Христа жиди викрали з порту Шарбур у Франції 5-ть військових швидкісних катери пристосованих до вистрілювання ракет. Ці катери вийшли з причалу Шарбур в море, пройшли Ля-Манш, минули Біскайську затоку, обіг -

нули Піренейський півострів, пройшли Гібралтарську протоку і, залишивши Сіцилію, повним ходом рушили до причалу Ізраїля, де їх урочисто вітали.

Кабінет французьких міністрів усунув генерального секретаря оборони ген. Кеззеля і керівника департаменту міжнародніх справ при Міністерстві Оборони ген. Бонте.

1 березня 1971 року прем'єрміністр Гольда Меїр прибула у ЗДА за допомогою. Відбувши потаємні зустрічі з жидівськими сенаторами, конгресменами, визначними сіоністськими діячами пішла в Білий Дом на розмову з Ніксоном. Білий Дом привітав керівника держави Ізраїль 19 гарматними пострілами в той час як короля Гусейна привітали 21 пострілом, і це жидів дуже образило.

Другою зневагою для Гольди Меїр було, що президент відмовився сісти з нею поруч. Розмовляючи, він стояв.

Розмова також була драстично напружена:

Ніксон – Я пропонував Ізраїлеві відвести війська від Суецького каналу і уможливити нам перевозити нафту коротшим шляхом.

Гольда – Ми вимагаємо 48 "Фантомів" та 500 мільйонів допомоги на розбудову держави.

Ніксон – Державі, яка збиває нашими літаками пасажирські лайнери з дітьми і жінками давати допомогу ми відмовляємось.

Гольда – Тоді це зрада Ізраїля, це антисемітизм!

Ніксон. – Це обов'язок чесної держави вкоротити апетити хворої дитини.

Гольда – Я нашу розмову передам дужим сіоністам.

Ніксон – Я подбаю про охорону Білого Дому.

На цьому розмова закінчилась а розпочалась війна між світовим жидівством і Білим Домом, зокрема з президентом Ніксоном. Жиди приліпили Ніксонові антисемітизм.

13 березня Гольда Меїр оголосила сім точок на яких вона готова з арабами сьогодні підписати вічний мир, ось вони:

1. Ізраїлеві повинен належати стратегічний пункт Шарамель-Шейк при вході в Тиранську протоку.
2. Ми вимагаємо позбавити Єгипет назавжди права тримати на півострові військо, танки, артилерію і ракети.
3. Газа залишається навечно за Ізраїлем.
4. Ізраїль ніколи не поверне Сирії Голандських висот.
5. Єрусалим залишається вічним містом Ізраїля.
6. Арабам забороняється користуватися річкою Йордань.
7. Доля західнього берега Йордану буде залежати від переговорів.

Отже, на цих умовах ми готові сісти за стіл для переговорів з арабами кожної хвилини. І ніхто не сміє нам закинути що ми проти миру.

18 березня 1971 року Комісія людських прав при ООН нагавувала 14 голосами проти 2-х, Ізраїль за жорстоке переслідування арабів в окупованих від червня 1967 року землях. Комісія ствердила виселювання арабів з їх домів та земель, руйнування динамітом їх мешкань, запроторення в концтабори та тортурування нелюдськими методами арештованих арабів.

Проти цієї резолюції голосували делегати ЗДА та Гватемалії.

14 травня 1971 року революціонери турецької визвольної армії захопили ізраїльського консула в Туреччині Єфроїма Ельрома і заповіли владі звільнити з тюрми революціонерів. Влада відмовилась. Тоді революціонери замордували консула Ельрома таким же методом, яким Ельром замордував нациста Айхмана викраденого в Аргентині.

Труп Ельрома був поштриканий довгими голками розпаленими на вогні, а на спині здерті довгі ленти, очі викоплені, вуха пошматовані, язик вирваний. На трупі знайдено напис:

"ОКО ЗА ОКО, ЗУБ ЗА ЗУБ"

22 січня президент Ніксон дав згоду передати Ізраїлеві

наймодернішої моделі військової бомбардувальник та винищувачі "Фантом 4," 42 штуки та "Скайхоук" 90 шт. які вважалися невразливими. За цей великий військовий подарунок Ізраїль дав обіцянку відтягнути свої війська від Суцького каналу, і цим дати змогу канал пустити в експлуатацію Єгиптові. Минуло чимало часу а Ізраїль все зволікав забрати свої війська. Гольда Меїр постійно запевняла світ що Ізраїль хоче миру з арабами але ... тільки на ізраїльських умовах. Це араби такі вперті.

28 лютого 1972 року ізраїльська танкова бригада підтримана авіацією напала на прикордонні арабські села Хаббаріне та Рахайа Фукар в Лівані і знищили їх до тла. Рада Безпеки ООН засудила Ізраїль і вимагала припинити варварські напади на мирні села.

11 березня 1972 року ізраїльські бомбардувальники, отримані з ЗДА перевели новий рейд на ліванські села Ярум і Рамасія зруйнувавши їх до тла і похоронивши в руїнах жінок та дітей. Рада Безпеки засудила Ізраїль за розбішачтво, а розбійникам хоч би й світ валився, вони своє.

17 березня 1972 року в Боготі, Колумбія жидам пощастило нарешті впіймати найближчого помічника Гітлера Мартина Бормана, що ховався під прибраним прізвиськом Іоганна Ермана. Жидівській розвідці уряд приготував золоті медалі в нагороду за пильність. За два тижні з Німеччини прибули відбитки пальців Бормана, які ствердили що жиди безпідставно мучили невинну людину яка звалася Іоганном Ерманом.

В квітні 1972 року жиди похвалилися що мають атомові бомби. Араби напевно дістануть і собі від ССРСР.

6 травня 1972 року міліція затримала в приміщенні "Ліги оборони" в Лідо Біч членів терористичної жидівської ор-

ганізації Езра Генді, Марка Бінського, Дейвіда Лівайна та Роберта Файна які готували бомби для замаху на советську амбасаду в Глен Кове з метою зірвати мешкання. Після переслухання всіх їх звільнено.

31 травня 1972 року на аеродромі Лідде, поблизу Тель Авіва три японці вогнем з автоматів застрілили 25 осіб жидів та 78 поранили. Затриманий Козо Окамото, залишений живим сказав: *Ми прибули з Японії щоб допомогти бідним арабам боротися з жидами. Жиди бомблять мирні арабські села і це нас дуже обурило.*

Японцеві смерть від самогубства вважається священною, жидівський генерал Рехевама Зевві запропонував Окамото револьвер для самогубства, якщо він викаже своїх товаришів які втекли, і вмерти священною смертю а не бути повішаним. Окамото відкинув пропозицію генерала, бо зрада – найбільший гріх. Після цього журналісти запитали генерала:

– Невже ви справді хотіли дати японцеві револьвер, аби він умер святою смертю?

– Що ви, що ви, і не думав давати, – засміявся він.

– Ну а честь офіцера, ваше чесне слово?

– Застаріла мораль, для перемоги честі не вимагається, особливо для солдата, – відповів насамперед жид.

26 червня 1972 року Рада Безпеки ООН 14 голосами при 1 утримавшому представникові ЗДА Джоржові Буші, затаврувала Ізраїль за розбішацькі рейди війська на мирні села Лівану. Амбасадор Лівану підкреслив що його держава ніколи не вела зачіпної війни, натомість Ізраїль уже 35 разів був засуджений Радою Безпеки за напади.

2 серпня 1972 року опанований жидами Сенат 75 голосами проти 6, постановив: *Продавати Ізраїлеві на довготермінові сплати (?) необмежену кількість найкращої зброї та військової амуніції.* При такій кількості голосуючих вето президента не має сили.

27 вересня 1972 року в Франкфурті на Майні мала відбутись світова ярмарка книжок. Біля трьох тисяч переважно жидівських видавців з 50 країн світу привезли свій товар на ярмарок. Раптом британський видавець Марк Гольден довідався що на ярмарок прибула група арабів з автоматами. Всі видавці розбіглися по своїх країнах.

8 листопада 1972 року ізраїльська авіація розбомбила арабські табори з утікачами в Сирії та міста й поселення, залишивши спустошення і людські жертви.

10 листопада на вимогу Сирії й Лівану скликано Раду Безпеки яка постановила негайно припинити на Середньому Сході військові операції.

Представник ЗДА наклав ВЕТО.

11 листопада 1972 року арабські партизани п'ятьма пострілами ранили жидівського амбасадора Закока Офіра.

16 листопада 1972 року ізраїльські танки, артилерія і бомбардувальники напали на села Лівану і спалили до тла такі села : Рмейче, Айната, Еторі, Бейт, Ярун, Кадора, Аймот, Ходдасе, Джаміджан та Аутарун. Ізраїль на мирних мешканцях випробовував отримані з ЗДА танки та літакм.

5 жовтня 1972 року сіоністична боївка "Массага" підклала в Парижі під Палестинську бібліотеку бомбу і спалила всі арабські культурні надбання.

17 жовтня 1972 року міністр чужоземних справ Британії гостро засудив ізраїльські військові напади на Сирію та Ліван.

Ізраїль відповів британському міністрові, що ізраїльські збройні сили будуть нищити табори з арабськими утікачами бо там ростуть і вишколюються арабські партизани.

30 жовтня 1972 року ізраїльські бомбардувальники скинули вантаж тяжких бомб на табори арабських утікачів забивши 70 осіб та багато покалічивши. Із Бейрута повідомляють що рейди ізраїльських бомбардувальників на арабські табори з утікачами в Сирії та села і міста спричиняють тяжкі і численні втрати серед мирного населення. Сотні жінок і дітей залишаються каліками.

5 грудня 1972 року Ізраїль перевів нову атаку на табори і сирійські села. Рейд тривав 8 годин та охоплював наземні й повітряні бої. Сирія вислала свої збройні сили на захист мирних поселень. В наслідок зудару виникло багато жертв серед мирного населення. Ізраїль втратив 2 літаки і 14 танків, з боку Сирії втрачено 6 літаків.

8 грудня 1972 року Генеральна Асамблея ООН перестерігла резолюцією великі держави, головні З Д А, проти уділювання Ізраїлеві зброї, яка заохочує жидів до військових беззаконних нападів на арабів та продовжує окупацію арабських земель.

18 грудня 1972 року Генеральна Асамблея ООН винесла ще раз резолюцію беззастережного виводу всіх ізраїльських військ з окупованих у червні 1967 року арабських земель. *Ізраїль відкинув цю резолюцію.*

5 січня 1973 року Африканська республіка Малі порвала з Ізраїлем дипломатичні зносини протестуючи проти варварських нападів ізраїльського війська на мирні арабські поселення. Перед тим з Ізраїлем порвали дипломатичні зносини держави Чад, Нігерія та Уганда.

11 січня 1973 року президент Франції Помпідю гостро засудив запланований у Парижі З'їзд п'ятох соціалістичних керівників – прем'єрів, як спробу втручання до внутрішніх справ Франції. Заповіли свій приїзд Гольда Меїр з Ізраїлю.

Оляф Пальме із Швеції, Анкер Йоргенсен з Данії, Калеві Сорса з Фінляндії і Канцлер Австрії Бруно Крейський. Парламентські вибори у Франції призначено на 4–11 березня і тому 3-їзд жидівських соціялістів саме призначили в Франції з метою повалення уряду ненависного жидам патріота Помпідю. Проте, Помпідю був переобраний великою більшістю голосів. Маневр Гольди Меїр не допоміг жидам.

12 березня 1973 року, в час жидівської змови в Парижі, в Москві Помпідю розмовляв з Брежньовим узгіднюючи спільну політику на Середньому Сході проти жидів.

13 – го січня 1973 року делегат Сирії в ОН Хаїссан Келані звернувся до Генерального Секретаря ОН Курта Вальдхейна зі скаргою, що Ізраїль американськими літаками й бомбами нищить мирні села в Сирії. Численні напади, які відбулися 2–го і 8–го січня 1973 року, та 15–го і 30–го жовтня, 8–го і 21 листопада, 15 і 30 грудня минулого року спричинили сотні смертей і тисячі ранених серед цивільного населення. Делегат вимагав, щоб до Ізраїля запровадити санкції за зневагу постанов і резолюцій Ради Безпеки та Асамблеї ОН.

21–го лютого 1973 року в полудневих годинах ізраїльські джети перехопили лівійського пасажирського літака, що збився з маршруту і потрапив на окуповані жидами арабські землі, і кількома ракетами збили його над Сінайською пустелею. Французький пілот Жак Бурх і його помічник Аяд ель–Махаді, що провадили літака, не знали, що вони збилися з дороги. Але Моше Даян дав по радіо наказ – знищити цей пасажирський літак ракетами за порушення повітряного простору. В наслідок цього піратського злочину 106 осіб з 113 пасажирів загинуло. Серед них було 36 дітей.

У псалмах, написаних царем Давидом, читаємо такі повчання жидам: "Блажен той, хто візьме й повбиває дітей твоїх об камінь." / Псалм 136, 9./ Жиди вбивають дітей арабських, в жилах яких пливе семітська кров.

8-го квітня 1973 року ізраїльське командо, переодягнене в цивільний одяг, прибуло вночі на моторових човнах до Бейруту і висадилося на пляжі поблизу порту, де на них чекало шість авт, виняткових по підроблених пашпортах на прізвища двох англійців, двох бельгійців, одного інду са та німця. Ця терористична команда прибула до містечка Сідому, напала на мешкання арабського партизана Махомеда Юссефа Найяра, його застрілила, дружину поранила, а сина вкрала. Під час нападу від куль загинуло 30 мирних мешканців жінок і дітей, та багато поранено. Цей злочинний напад жидівських вбивців внарі держави був дбайливо організований в американській амбасаді за участю і допомогою американської розвідки. Прем'єр Лівану Сеаб змушений був зріктися свого становища, недобачивши в своїй державі злочинної змови.

Англія вислала Ізраїлеві рішучий протест за фальшування англійських пашпортів, за допомогою яких жиди дістали на базі авта для свого злочину.

17 квітня 1973 року голова сенатської комісії чужоземних справ ЗДА сенатор Дж. В. Фульбрайт в інтерв'ю по телебаченню заявив:

Величезна більшість Сенату ЗДА, біля 80% всього складу, повністю підтримує Ізраїль у всьому чого жиди бажають. Це було неодноразово стверджено. ЗДА могли б вплинути на Ізраїль, тому що постачають Ізраїлеві всі засоби необхідні для ведення війни, для дій і прожитку. Але президент і адміністрація Білого Дому не може цього зробити, тому що "Ізраїль контролює Сенат".

22 квітня 1973 року Рада Безпеки ОН засудила Ізраїль за

напад на мешкання арабських партизан в Бейруті, як порушення суверенитету Лівану.

Генерал Моше Даян відповів що для добра Ізраїля ми не будемо рахуватись з суверенитетом Лівану, доки там мешкають арабські партизани.

7 травня 1973 року Ізраїль святкував 25 ліття свого існування, та 75 ліття з дня народження суперсіоністки Гольди Меїр, що сповнилось 3 травня. Гольда Меїр з цієї нагоди виголосила промову в якій сказала :

- 1. Ізраїль готовий до війни, якщо ворог цього хоче.*
- 2. Арабам треба забути на віки вічні що вони переможуть Ізраїль.*
- 3. Араби програли так багато разів, що їм треба шукати миру з нами на наших умовах.*
- 4. І тоді ми дамо арабам харчів, одержі, ліків, культуру і трохи освіти, якої їм бракує*
- 5. Ми мусимо бути твердими щоб існувати.*
- 6. Наступних 25 років Ізраїль буде провадити таку ж політику нищення як і в минулому супроти арабів.*

10 серпня 1973 року ізраїльські винищувачі за наказом генерала Моше Даяна перехопили ліванський літак, змусили приземлитись на окупованій жидами території і обшукали брутально всіх пасажирів. Ліван назвав Ізраїль пиратською державою і подав скаргу в Раду Безпеки.

16 серпня Рада Безпеки одноголосно засудила Ізраїль.

На цей засуд Моше Даян відповів: *Ми й далі будемо перехоплювати пасажирські літаки в надії впіймати арабського партизана. (Надзвичайна жидівська пильність)*

30 серпня 1973 року Світова Унія Літунів винесла резолюцію, якою гостро засуджує Ізраїль за пиратські перехоплення літаків в міжнароднім повітрянім просторі, і вимагає від Міжнародньої Організації рішучих заходів. За резолюцію голосували 124 члени проти одного Ізраїля.

На цю постанову Міжнародної організації літунства Гольда Меїр відповіла: Ізраїлю нічого соромитись своїх вчинків, навпаки, ми горді нашими збройними силами.

14 вересня 1973 року з Каїра повідомляють що там четвертий день ведуться розмови між президентом Єгипту Садамом, королем Йорданії Гусейном та президентом Сирії Ель Ассадом про оборону від розбійничого Ізраїля.

У відповідь на цю ялову арабську розмову в Каїрі Ізраїль вислав 64 військові літаки у відкритий простір Середземного моря і напав на патрульні літаки Сирії знищивши 8, своїх втратив 6. Ця жидівська провокація об'єднала арабські держави ще міцніше.

16 вересня 1973 року ізраїльські винищувачі знову перехопили ліванського літака з 110 пасажирами над Єгиптом, допровадили до Тель Авіву, змусили приземлитися на літниську Лоді і всіх пасажирів перевірили вишукуючи партизанів.

20 вересня 1973 року жиди в Америці відмовили передавати, по контрольованій ними радіовисельні, програму борцю за правду Мек Інтіру, бо та програма його не співзвучна з жидівською програмою. *Ви мало хвалите Ізраїль,* – відповіли йому власники радіовисельні.

25 вересня 1973 року мер Єрусалиму Тедді Коллек сказав журналістам німецького тижневика "Більд Ам Зонтаг": *"Єдина людина яка підтримує мене в моїх щоденних заходах проти арабів, це генерал Моше Даян. Я не бойскаут, зобов'язаний творити добрі діла. Я не керуюсь абстрактними принципами альтруїзму і не займаюсь доброчинністю. Сказати, що араби і жиди повинні шанувати і любити одне одного – чиста безглуздість.* (Н.Р.С. 25 вересня)
Про заходи мера Єрусалиму проти арабів можна догадуватись.

29 вересня 1973 року Канцлер Австрії Бруно Крайський, довідавшись про назріваючий конфлікт на Середньому Сході заборонив жидам зупинятись в таборі Шонау при переїзді з ССРСР до Ізраїля. Гольда Меїр негайно прилетіла сваритися з єдиновірцем:

— Що з вами сталося, ви ж жид! — закинув Брунові голландський керівник телебачення що був приявним.

— Це не ваше діло що я жид! Я швидше подамся до демісії ніж дозволю жидам зупинятись в Австрії і цим втягну нас в конфлікт на Середньому Сході. Ізраїль і так далеко в своїй політиці зайшов.

Тоді Гольда Меїр звернулась до відділу опіки Утікачами при ООН. Високий комісар принц Садруддін Ага Хан сказав: *Жиди, що виїжджають з ССРСР є емігранти а не утікачі і ми ними опікуватись не маємо права.*

Ізраїль організував повітряний міст і перекидав жидів з ССРСР до Ізраїля літаками без зупинок в Шонау.

2 жовтня 1973 року Ізраїльський міністр праці Ігаль Аллон запропонував на окупованих землях Йорданії, Сирії та Єгипту будувати військові поселення для охорони кордонів поселюючи там жидів прибулих з Азії та Африки. Жиди з ЗДА та Європи користуються привілеями і селяться далше від кордонів.

Цей наказ міністра праці підкреслює що Ізраїль і не думає виконувати постанову Об'єднаних Націй повернути арабам землі захоплені в червневій війні 1967 року.

СТРАШНА НАЦІЯ

1. Це та нація яка зухвало назвала себе обраною Богом і цим актом кинула зневагою на людство цілого світу.
2. Це нація яка обрала своїм шляхом руйнування культур усіх народів світу.
3. Нація, яка не терпить критики своїх злочинів.
4. Нація мстива, жорстока що ніколи не забуває кривди своїм противникам.
5. Це нація яка ніколи не знала і не знає помилювання своїм ворогам.
6. Це нація що в житті, політиці, торгівлі і культурі завжди послуговується злочинними засобами.
7. Ця нація ніколи не виконує підписаних умов, даних обіцянок і навіть присяг.
8. Нація яка не знає чеснот а послуговується в житті шахрайством, брехнею і віроломством.
9. Стережіться цієї страшної нації.

В 1912 році в Англії вийшла книжка комуністичного ідеолога Ізраеля Когана під назвою "Расистська програма ХХ-го століття" де він пише:

"Ми мусимо усвідомити, що найсильнішою нашою партійною зброєю є расове напруження. Треба чорних переконувати що білі протягом століть визискували, експлуатували, уперсиджували їх, знобили та зневажали і цим формувати їх свідомість для комуністичної партії і расової ворожнечі. Білих ми мусимо переконувати що вони винні в експлуатації муринів, щоб вони постійно відчували почуття вини за собою.

Чорних ми будемо заохочувати, щоб вони ворогували з білими на кожному кроці, конкурували в усіх ділянках життя і тоді почнеться процес, що приведе Америку до потрібного нам стану.

(Конгресовий рекорд червня 7, 1957 ст. 7633)

B'nai B'rith

Б'НАЙ Б'РІТ

Б'най Б'рїт, найчисленнїша в свїті жидівська національна організація була створена в Нью Йорку в 1843 році, як громадська організація з статутом, змістом якого була оборона жидівства від противників, антисемїтів що вже і тоді жиди відчували в Америці на собі.

Згодом ця організація поширилась на цілий обшир Америки, зміцніла і створила при собі різні придбівки, завдання яких не завжди передбачалось статутом і діяли ці придбівки методами ЧеКа чи Гестапо.

В 1939 році Б'найт Б'рїт нараховувала 85.000 членів у 520 відділах ЗДА та Канади. Крім того 40.000 жінок організованих у 300 відділах. Тепер ця жидівська організація нараховує понад 300.000 членів. Ще в 1889 році вона мала свої клітинки по цілому свїті, де тільки жили і працювали жиди. Завданням цієї організації було не тільки поборювати антисемїтизм, захищати жидів а й шпигунство в користь жидів, збирання різних відомостей політичного та економічного характеру, як також шантажування та ліквідація противників.

За статутом ця організація займалась культурою, матеріальною допомогою своїм потребуючим, громадськими домами, виховними закладами, об'єднанням молоді та іншими цілком шляхотними проблемами. Але в цій організації існує і працює апарат як у державі, існує секретаріят, секції різного напрямку, мережа агентури і величезна картотека всіх визначних мужів у свїті в будь якій ділянці розвитку. Всі ці мільйони карток в шухлядах і шафах ідеально упорядковані, де можна за одну хвилину довідатись про політика, науковця, генерала чи визначного винахідника в якійсь державі або письменника все що потрібно.

Жиди в США витрачають 100 мільйонів доларів на свої агенції які впливають на державну політику в усіх міністерствах, Сенаті, Конгресі, університетах унапрямлюючи її в русло корисне для жидів.

В 1947 році жиди мали в США 25 тисяч різних організацій, громад, клубів, товариств, сінагог та інших закладів і всі вони були пов'язані з Б"най Б"ріт.

Особливо важлива при Б"най Б"ріт є клітинка що носить назву *Anti-Defamation League, Liga sprотиву, A. D. L.* (Anti - Defamation League of B'nai B'rith), яка видає "Вюлетень" тиражем 500.000 примірників і інформує та дає вказівки всім жидам, провідникам, редакторам, керівникам численних організацій, директорам жидівських банків, професорам університетів як реагувати на те чи інше явище в світі, як поборювати противників, як нейтралізувати вибухи антисемітизму, як нищити противника.

Ця "Ліга Оборони" тримає палець на пульсові життя в кожній державі світу. Вона придушує кожну організацію, установу чи окрему особу яка посміла щось негативне сказати жидам, виявити перед громадою чи світом жидівський злочин супроти невинної людини чи держави. І тоді проти цієї особи чи установи зразу виступають усі жиди з атаками починаючи від преси контрольованої жидами, радіо, телевізії, аж до пістолів і бомб молодчиків вишколених в "Лізі Оборони".

Головними керівниками Б"най Б"ріту були : Мейер Стейнбрінк, Генрі Шульц, Доре Шаре, Самуель Далсімер та Сеймор Граубард.

Ця організація слідкує за появою кожної нової книжки в світі і заносить в свою картотеку тих авторів, які негативно висвітлили в книжці чи журналі жидівську поведінку, їхні злочинні махінації.

Накази Б"най Б"ріт чи "Ліги Оборони" виконуються в цілому світі беззастережно. Карають кожного хто наважиться саботувати наказ. Карні загони "Ліги Оборони" жорстоко карають не тільки гоїв, карають і своїх, як це

сталося з імпресаріо жидом Юроком, якому в офіс підклали бомбу, спричинивши велику шкоду і в наслідок вибуху в офісі загинула молода секретарка Юрока – жидівка.

Методам і модерним засобам поборювання противника можуть позаздрити "Лізі Оборони" не тільки езекутори в середньовіччя а й сучасні кати з ЧеКа або Гестапо. До послуг А.Д.Л. найдосконаліші винаходи техніки й медицини з отрутою і пекельними бомбами з часовим механізмом.

Ліга Оборони не обмежується своєю численністю, організованістю, своїми засобами поборювання противників і помсти. Керівники А. Д. Л. зробили спілку з італійською злочинною мафією, якою керує Йозефа Коломбо. Ліга виплачує Коломбо великі нагороди, за допомогу поборювати жидівських противників, головне в боротьбі з арабськими терористами.

Конгресмен Жан Рарік перевів дослідження жидівських злочинів в ЗДА і викрив це на засіданні Конгресу. В рапорті Конгресу він писав про контроль жидами радіо, телевізії, преси, про контроль жидами валюти, про руїну ЗДА жидівською організованою громадою. В рапорт він включив промову генерала Дел Велла, яку той виголосив в жовтні 1969 року назвавши по прізвищу всіх жидів які робили в світі революції, бунти. Він включив в рапорт Конгресові промову покійного Люїса Мек-Фадена, який застеріг ще в 1934 році "Протоколи Сіонських Мудреців". Він включив у рапорт всіх жидівських банкірів по прізвищу, які контролюють не тільки американську валюту а й всі засоби інформації якою постійно заводять в блуд всю американську і світову людність.

Після цього викриття конгресменом Джаном Раріком в Конгресі, жиди вдарили тривогу. Б"най Б"ріт у листопаді 1971 року скликав надзвичайний 58 Конгрес А. Д. Л. що відбувся в Нью Йорку в готелі Гросінгерському. Постанови Конгресу частково були опубліковані в журналі "Бюлетень" за грудень 1971 року під заголовком "Фанатизм в Конгресі". На сторінці 6-ій і 7-ій А.Д.Л. засуджує

виступ конгресмена з Лузіяни Джана Раріка, як антисемітський рупор в Конгресі. Жиди в "Бюлетені" пишуть що Жан Рарік фальшиво інтерпретує жидівську діяльність в своєму рапорті на сотні сторінок, який коштує американським платникам податків сотні тисяч доларів і ми проти цього протестуємо. Жан Рарік використовуючи своє становище зібрав усі антисемітські матеріяли аби очорнити жидівську націю. Він включив в рапорт давно забуту промову генерала Дел Велла яку той виголосив ще в жовтні 1969 року навівши прізвища жидів які були ініціаторами і організаторами революцій та заколотів у світі. Він включив в рапорт фальшивку Люіса Мек Фадена оголошену ще в 1934 році про "Протоколи Сіонських Мудреців". Він посмів включити в рапорт прізвища жидівських банкірів які контролюють світову фінансову політику та валютну систему в світі...

Цією статтею в "Бюлетені" А.Д.Л. дала сигнал усім жидам заатакувати конгресмена Джана Раріка всією підступною жидівською машиною, і в той же час стаття написана в "Бюлетені" відкрила очі мільйонам чесних американців який павук висмоктує соки і кров з Америки.

Однак було б помилково думати що організація "Б"най "Б"ріт" діє тільки залякуванням, шантажем, терором та очорнюванням. Ця організація здобуває собі людей підкупством і нагородами.

UAW Pres. Leonard Woodcock receives the 1973 National B'nai B'rith Humanitarian Award from Dr. William A. Wexler, honorary international president of the Jewish service organization.

28 листопада 1973 року в Детройті в залі Кобо голова організації "Б"най Б"ріт" д-р Вільям Векслер вручив золоту медалью голові Юнії Автомобільних Робітників Леонарду Вудстоку, за його надзвичайну допомогу Ізраїлеві.

Другу золоту медалью причепив до грудей Вудстока секретар жидівської федерації Ітшак Бен - Агарон за те що Вудсток за юнійні гроші щороку зауповував ізраїльські бонди на сотні тисяч доларів.

Робітники гучно протестували що Леонард Вудсток до жидів ставиться прихильно а арабів, яких на заводі більше як жидів кривдить.

25 лютого в Нью Йорку в готелі Хільтон відбулась церемонія вручення золотої медалі новопризначеному віцепрезиденту Джеральду Форду від комітету Америко-Ізраїльська дружба. Медалю Фордові вручив голова Б"най Б"ріт Абрахам Мальтер. На церемонії було 1000 осіб.

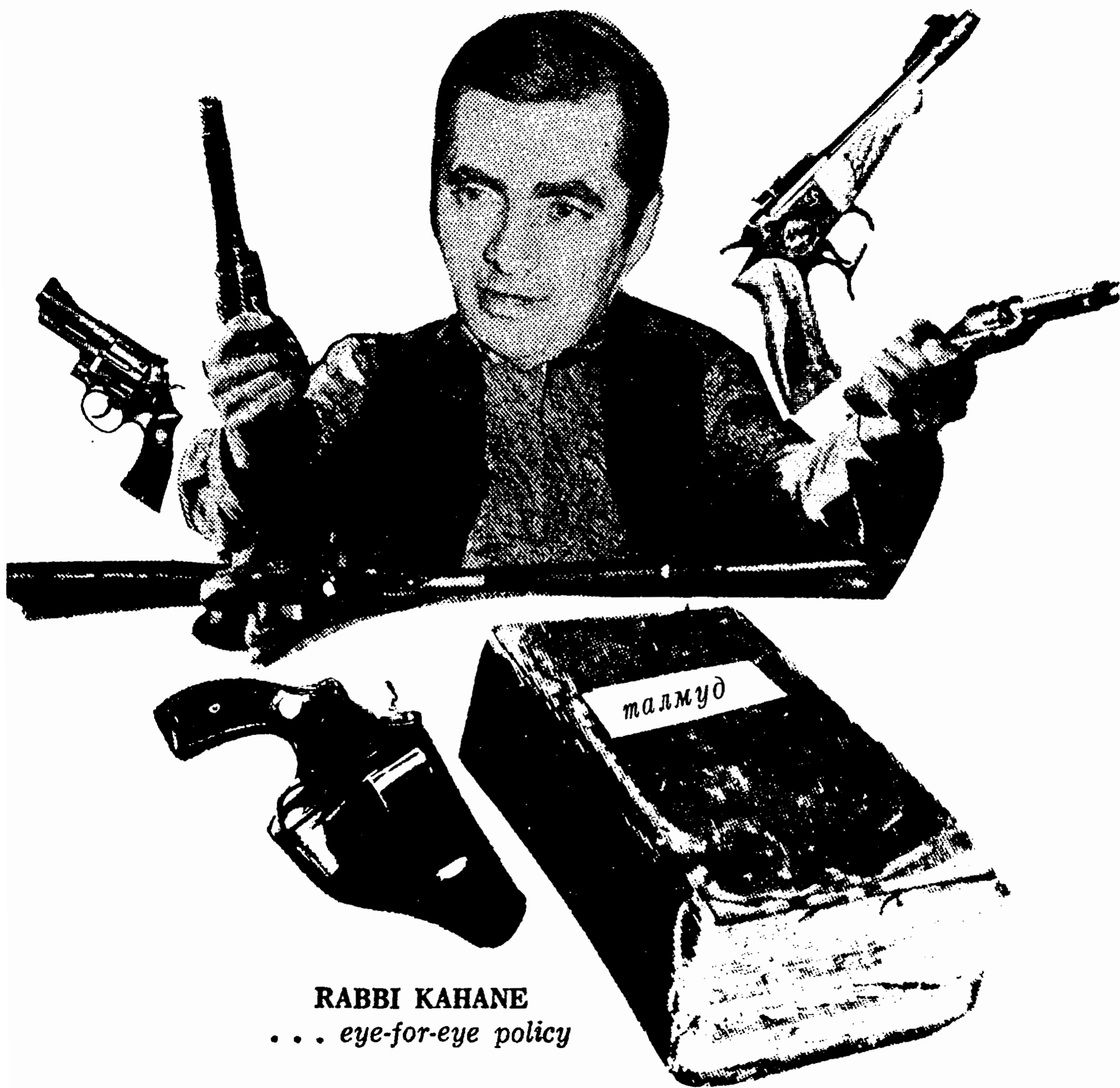
Форд подякував і сказав: *Ця нагорода швидше належить Ніксону і Кіссінджеру, бо я тільки підтримую їх.* Так само Форд сказав: *Криза на Середньому Сході мусить бути полагоджена для добра не тільки тих країн а й для добра З Д А та С С С Р.*

Чи подобалась жидам промова Форда - невідомо. Чи купили жиди прихильність віцепрезидента – покаже майбутнє.

VICE PRESIDENT GERALD FORD

РАБИН МЕЇР КАХНЕ

РАБИН МЕЇР КАХНЕ – найактивніший керівник терористичної боївки "Ліги Оборони", (*Анти - Дефамейшен Ліга*) яка підпорядкована Б"най Б"ріт. Рабин Кахне користується в жидів пошаною не за проповіді в Синагозі, а за розбішацькі ексцеси з бомбами і пістолями що сіють смерть.

RABBI KAHANE
... eye-for-eye policy

Підвівшись з ліжка рабин Кахне дбайливо голиться безпечною бритвою, щоб не порізати випещене обличчя, потім бере теплу ванну, опісля холодний душ щоб загартувати тіло і м'язи. Міцно витирається цупким рушником і йде добре поснідати. Сніданок його з кошерних страв, як і належить віруючому рабинові, з доброю дозою столового вина, і на закінчення міцна цигарка. Хоч палити тютюн рабинові Талмуд забороняє, Меїрові Кахне можна. Одягається Кахне ранком в шовковий кафтан, на голову лисячу шапку і в синагогу прочитати хасидам розділ з Тори. Святі згортки він тримає в синагозі. За стінами синагоги він не рабин а різун і носить з собою ножа, пістолі та бомби.

Відчитавши нашвидку сторінку з Тори, Кахне біжить в своє кубло, переодягається, скидає халат і ярмурку а одягає спортовий жекет в якому багато кишенів для пістолів і бомбів. На нього вже чекає зграйка головорізів з гнізда "Ліга Оборони". В пляні дня вони завжди мають один підпал, два – три замаху на життя антисемітів яких в Америці дуже збільшилось. Рештки дня вони проводять за столиком провокацій та наклепів, друкуючи в пресі різні вигадки на чесних патріотів американців.

Рабин Кахне сполучає в собі рабина і сатану з пекла, бо за жидівським кодексом моралі це можливо. Ця феноменальна здібність йому дуже допомагає як хамелеонові, під тогою рабина виконувати функції розбійника. Бо саме такими діячами жиди провадять в світі свою політику.

Ліга Оборони нараховує 2500 різунів і вважається найбільш патріотичною жидівською молодечою організацією. Ці молодчики, вишколені в молодечих таборах і озброєні наймодернішою сучасною зброєю нищення, автоматами що глушать звуки, бомбами кишеньковими що можна зруйнувати шостиповерхове мешкання, отрутою яка не має запаху і смаку. Коли ця зброю супроти антисеміта безсила, тоді в рух іде преса і радіо з провокаціями. Молодчики постійно в русі, постійно мають жнива.

Рабин Меїр Кахне в синагозі тримає не тільки Талмуд

див. ст. 188

JOSEPH COLOMBO

. . . helped JDL

Offered Aid By Mafia, JDL Says

TEL AVIV (UPI). — Rabbi Meir Kahane, the leader of the Jewish Defense League (JDL), said Friday the American Mafia has offered to help his group in carrying out counterattacks against Arab guerillas in Europe and the United States.

He said Joseph Colombo Sr., ailing New York crime figure, had helped his men in the past.

Rabbi Kahane, who emigrated to Israel a year ago but still retains his American citizenship, said he planned to go to the United States next week to discuss the joint venture.

ЙОЗЕФ КОЛОМБО

Лідер американської злочинної мафії обіцяє поміч рабину М.Кохне.

“The Mafia is ready to help in the war against terror attacks,” Rabbi Kahane told the newspaper *Aa'ariv*. “I shall talk it over with them when I go to the United States next week.”

Of his alleged connections with Colombo, who was critically injured in an assassination attempt in Manhattan more than a year ago, Rabbi Kahane said:

“You shouldn't think that I am too happy having connections with Colombo. But I must say that it was this man who has helped us, never asking for anything in return.”

Israeli police are currently investigating the operations of the JDL in Israel, following the interception of a U.S.-bound crate of weapons at Lod International Airport 15 days ago.

Rabbi Kahane and other JDL officials have claimed responsibility for the smuggling attempt, saying Israel and the Jewish world must adopt an “eye-for-eye” policy against Arab guerillas in reprisal for their recent attacks on Israelie citizens and interests abroad.

і Тору, а й магазин зі зброєю. Крім магазинів зброї він має модерну друкарню з штатом редакторів, лабораторію з хеміками. Там готується отрута і фальшиві документи. До послуг Кахне всі жидівські банки, жидівські сенатори і конгресмени, яким він дає накази як і що робити, бо рабин Кахне і з своїми не жартує.

Жодного з'їзду, конгресу, таємного засідання, скликаного сіоністами, не проходить без охорони молодчиків з "Ліги Оборони", де серед почесної президії завжди можна побачити рабина Кахне. Він починає урочистість молитвою з Тори і закінчує клятвою нищити ворогів сіонізму там, куди сягне його рука.

Рабин Кахне був ініціатором підписання таємної угоди з провідником злочинної мафії Джозефом Коломбо про спільну діяльність на терені Нью Йорку.

Рабин Кахне, як і всі жиди, має подвійне громадянство, тому він вільно подорожує з ЗДА до Ізраїля і назад, і від нього не вимагають паспортних формальностей.

Гольда Меїр внесла прохання зробити Ізраїль стейтом Америки. Це дало б право жидам мати жидка президентом, а так само всі провідні становища обсадити жидами. Тоді відпала б потреба чекати рішення Сенату й Конгреса про допомогу Ізраїлю. Тоді вже Ізраїль буде приділяти допомогу Америці і розподіляти фонди.

Тоді американців – гоїв можна було б без суду садити за ґрати і розстрілювати, як це практикували в ЧеКа.

Родився Меїр Кахне в жидівській родині 1 серпня 1932 р. в Брукліні. Саме того року, коли його одновірець Каганович морив голодом на Україні селян та розстрілював українську інтелігенцію в ЧеКа.

Дід Меїра був рабином у Палестині, а батько його, приїхавши до Америки, замешкав у Брукліні і також виконував обов'язки рабина. В цій родині всі виховувались в нетерпимості до гоїв, гідними провідниками жидівського народу, надиханими жадобою крові.

Меїр був першою дитиною і батьки оточили його найбі-

льшою увагою та любов"ю. Він безтурботно закінчив університет у Нью Йорку і здобув "мастер дегрі". Вивчав він право, бо жиди своїх дітей спонукували насамперед на юридичний факультет, який потрібен усім тим, хто плянує керувати державою і цілим світом. Так само жиди спрямовують своїх дітей на медичні студії, які в Америці дають право лікарям з людини на смертному ліжку здирати останню шкіру.

Проте, щоб бути "лоєром" чи адвокатом, треба студентові багато читати, студіювати, знати добре законодавство. На це Меїрові забракло терпеливості і він вирішив іти слідами батька та стати рабином.

Коли він був студентом, він пройшов, як і всі жидівські студенти, молодечий військовий вишкіл, де молодь здобуває почуття патріотизму та ідеологічне цілеспрямовування.

Після проголошення Ізраїля державою в 1948 році, в Палестині розпалилася війна між арабами та жидами. Молодий ще до покликання у військо, Меїр поїхав до Палестини і зразу ж добровільно записався в терористичну організацію "Іргун Цвей Ліумі", що прославилася звіриними жорстокостями. Завданням цієї організації було наводити жах дикими кривавими нападами на мирне арабське населення, щоб воно тікало, рятуючи життя дітей і жінок, і таким чином звільняло простори для Ізраїля.

Будучи зразковим головорізом в терористичній організації Меїр Кахне змінив своє прізвище на Міхаїл Кінг. Серед цього розбішацького кагалу, що п"янів від арабської крові, Міхаїл Кінг проповідував комунізм переконуючи своїх побратимів що це найкраща система якою легко тримати в неволі гоїв, що її Карл Маркс для володіння світом пропонував жидам накинути всім гоям. Він запевняв що кодексом комунізму найліпше рабів тримати в покорі. Коли жиди втратили в ССРСР провідне становище та комісарські крісла, Міхаїл Кінг записався членом організації "Джан Бірч Сосаїті" і почав писати погромницькі і

викривальні статті проти советської влади яка запровадила в ССРСР терор та переслідування супроти чесних людей, потоптавши справжню свободу.

Повернувшись до ЗДА рабин Меїр Кахне став активно працювати серед жидівської молоді часто влаштовуючи демонстрації проти війни в Вєтнамі. Ці перманентні жидівські демонстрації рабин Кахне припинив тоді, коли президент Джансон зробив жидам застереження, що коли на Середньому Сході виникне конфлікт Ізраїля з арабами, Америка займе нейтральне становище, до якого жиди змушують ЗДА у конфлікті Вєтнаму.

Противєтнамські демонстрації в Америці зразу припинились і кожному стало ясно, чия рука діяла в тих бунтах.

Меїр Кахно був блискучим промовцем і здібним журналістом. Він часто писав жидівським сенаторам і конгресменам промови на замовлену тему. Він часто друкувався в англійській пресі під псевдом Міхаїл Кінг, а в приватнім житті знали його як Меїр Кахне.

Висвятившись на рабина він продовжував свою політичну і терористичну діяльність організовуючи навколо себе запальну жидівську молодь зі звірячим шовінізмом.

27 грудня 1970 року молодчики з "Ліги Оборони" під проводом Кахне напали на мешкання советської місії при ОН на 1-й вулиці поміж 3-м і Лєксінгтон Аве, і спричинили велеке пошкодження.

В травні 1970 р. Меїр Кахне з своїми розбійниками напав на мешкання д-ра Мєхлі, що виконував обов'язки генерального секретаря Американсько – Арабських відносин, і побили його за те, що Мєхлі таврував жидівське насильство над арабами в окупованих землях.

В липні 1970 р. Кахне з своїми молодчиками вламався в приміщення советської торгової компанії "Амторг" і пошкодив меблю та всі папери.

За два тижні підклали бомбу під двері советської Авіалінії по першій вулиці в мешканні ч. 49 і тільки випадково обійшлося без людських жертв.

За славнозвісним в Америці проповідником Талмуда рабином Кахне в поліції течка зі злочинами все грубшала ла і ширшала. Вже навіть могутній "Б"най Б"ріт" не в силі замазати все скоєне Меїром Кахне. Численні напади терористів з "Ліги Оборони" на представників ССРСР могли негативно відбитись на великодержавних інтересах двох супер потуг.

15 січня 1971 року рабина Меїр Кахне запросили до кімнати слідчого.

Відчувши небезпеку Меїр Кахне дістав квиток на літака в Ізраїль і швиденько змився, уникнувши переслухання в суді, яке могло завести в тюрму, де влада іншого походження молодчиків.

В Ізраїлі рабин Кахне організував вільно і спокійно новий Штаб світової "Ліги Оборони" і перебрав на себе кермо в цілому світі. Він оголосив в пресі заклик до жидів в цілому світі надсилати йому зброю і вибухові матеріяли.

Кнессет в Ізраїлі побачив що рабин перевищує своєю владою, втручається в справи які належать до Уряду, що це зневажає Ізраїль на міжнародньому форумі. Зброю, яку він одержав, конфіскували а на рабина Кахне наклали грошову кару.

Рабин Меїр Кахне кари не заплатив тільки тому, що в Кнессеті його молодший брат рабин Нахман виконує обов'язки міністра релігії і заступився за Меїра.

Рабин Меїр Кахне і далі керує терористичними зграями в цілому світі що носять назву "Ліга Оборони", не втручаючись в обов'язки Кнессета в Ізраїлі.

Незабаром в Ізраїлі знайшов собі захист від американської поліції другий жидівський злочинець, Меїр Ланський, керівник італійської мафії, який також мав повну течку в поліції справ, і за ним велися розшуки.

Меїр Ланський як і Меїр Кахне, керував мафією в ЗДА з Ізраїля. В цій державі всі жидівські злочинці знаходили надійний захист.

МЕЇР ЛАНСЬКИЙ

МЕЇР ЛАНСЬКИЙ був керівником могутньої і страшної підпільної організації в Америці яка, так само як і "Б"най Б"ріт, мала свої клітини й поза Америкою.

Італійська Мафія в своєму середовищі не могла знайти відповідного злочинця на провідне становище і запросила жиди Меїра Ланського. Бути ватажком у злочинців, звичайно, може тільки супер злочинець, і таким виявився на терені Америки єдиний Меїр Ланський. Як він дістався на це гонорове становище – історія промовчує, але можна з певністю сказати що Ланський дійшов до нього по трупах своїх противників. Зграю вовків очолює найсильніший вовк, зграю злочинців найжорстокіший, і саме такого собі обрав в помічники Меїр Кахне. Спілка цих двох розбійників наводила жах на чесних людей.

Меїр Кахне займався політикою, обороною своєї нації всіма доступними жидам засобами.

Меїр Ланський займався будинками розпусти, торгівлею наркотиків і вимаганням.

Як перший так і другий застосовували пістоль і бомби, насильство і жорстокість, і це їх єднало. Злочинність лоскотала їхні серця, заспокоювала душі.

Організація, яку очолював Меїр Кахне носила назву "Ліга Оборони", організація, яку очолював Меїр Ланський носила назву "Коза Ностра".

Меїр Кахне пройшов бойовий вишкіл в націоналістичній організації "Іргун Цвей Ліумі" забрудненій арабською безвинною кров'ю. Меїр Ланський пройшов свій вишкіл в організації "Мордер інкорпорейшен". Тепер вони очолюють організації, які діють більш шляхотними засобами: шантаж, залякування, підкупства та підпали.

Першим помічником Меїр Кахне обрав собі лідера американської злочинної мафії Йозефа Коломбо, другим помічником рабин обрав собі лідера італійської злочинної мафії Меїра Ланського. Такими кадрами рабин Кахне збільшує свою боївку "Ліга Оборони".

Як і треба було сподіватись спритній ватажок італійської мафії Меїр Ланський був затриманий непідкупленим новим поліцаєм з повною торбою наркотиків. Ланського посадили в тюрму. Недавно відсвяткувавши своє 70-ти ліття Меїр Ланський відмовився завершувати своє розкішне життя за ґратами тюрми. Він вніс до суду 100.000 доларів за поруки і вийшов на волю. Не марнуючи часу, негайно купив на літака квиток; і так як Меїр Кахне утік до Ізраїля. Одинока в світі жидівська держава всім багатим злочинцям дає захист на своїй землі.

І тут зустрілись і потисли щиро один одному руку два злочинці, Меїр Кахне і Меїр Ланський.

Як бик навик, так і репти буде. Приїхавши в Ізраїль, Меїр Ланський зразу ж розгорнув свою промисловість будинками розпусти і торгівлю наркотиками, не зважаючи на свій 70 літній вік і великі конта в банках. Він відкрив в кожному місті Ізраїля будинки розпусти, клуби, ігорні дома, касіно де розгорнув широкий збут наркотиків. Хабарі поліції, прокурорам, судам уможлилювали йому безпечно поширювати свій прмисел, добре заробляти, давати хабарі і розкішно жити. У великій мірі допомагав він рабинові Кахне мережею своєї мафії яка шанувала і боялась навіть здалеку Ланського.

11 березня 1974 року вже в Ізраїлі рабина Меїра Кахне покликали до суду за змову, скеровану проти чужоземних дипломатів у Вашингтоні і великих компаній. Прокурор Габріель Бах передав судові три листи і телеграму в ЗДА вислану Кахне з наказом ньюйорським молодчикам з "Ліги Оборони" убити советського дипломата, кинути бомбу в місію Ірака у Вашингтоні і підкласти бомбу компанії "Оксінденталь Петролеум". Кахне признався до вини.

ЖОРСТОКИЙ НАРОД

ФРАНЦУЗЬКИЙ письменник жидівського роду Франсуа Штайнер в 1966 році написав книжку під назвою:

" ТРЕБЛІНКА , РЕВОЛЬТА ТАБОРУ СМЕРТИ "

Treblinka, La rewolte d'un camp d'extermination

В цій творі Штайнер описує жорстокість жидівських людей таку ж саму як проявляли гітлерівці по відношенню до своїх противників. Письменник Штайнер стверджує:

" В німецьких таборах смерті, в Треблінці жиди самі організували " смертні команди " завданням яких було допомогти гітлерівцям створити машинерію для нищення жидів, приймати з транспорту до табору жидів, роздягати їх, фахово вишукувати в них гроші, золото, біжутерію, заганяти до газових камер, витягати з камер трупи і виламлювати їм золоті зуби, закопувати чи остаточно спалювати в печах трупи.

В іншому місці книжки Штайнер оповідає, що з транспортом прибув синок жида, який працював у " смертній команді ". Синок кинувся до батька, але той негайно послав його до смертної камери.

Чи можна сподіватися від жидів помилування, доброзичливості, людяности коли вони до своїх жорстокі. В серпні 1941 року німці заняли Звенигородку, наказали всім жидам нашити на спині й грудях знаки Давида і створити поліцію. Ця жидівська поліція через місяць на базарній площі вішала багатих жидів які відмовлялись здати німцям приховане золото. Жидівську жорстокість українське населення добре пам'ятає під час оголошеного большевиками " Красного терору " коли людей стіляли без суда по анонімних доносах. Карні загони комплектувались большевиками з босячні чужинецької, китайців, латишів і інших зайд, але командир завжди був жид.

ТЕРОР – головна зброя жидівських екстремістів. Шантаж, провокації, цькування, наклепи, це додаткова сила яка допомагає жидам нищити свого противника.

21 липня 1973 року в м. Ліллегамері, в Норвегії замордовано при виході з кіна мексиканського громадянина і вчителя за фахом А. Бухінкі. Поліція по слідах терористів дійшла до мешкання ізраїльського аташе Ігаля Еяля і там затримала шість вбивників які признались що вони належать до терористичної жидівської організації названою " Мізцах елехім " яка підпорядковується жидівській розвідці при амбасаді, за наказом якої і замордовано помилково учителя мексиканця А. Бухікі за арабського визначного діяча.

Норвегія вигнала жидівського амбасадора Ігаля Еяля до Ізраїля, але жиди не заплотили відшкодування родині замордованого учителя, так як вони брали відшкодування за кожного жиди замордованого німцями.

Прем'єрміністр Гольда Меїр назвала уряд Норвегії антисемітським і вимагала повернути в Ізраїль затриманих жидівських вбивників посилаючись на людську гуманність.

Найбільшим жидівським святом визнається – *Пурим*. Це відзначення жидівського погрому над персами ще до нашої ери коли загинуло з жидівських рук 75.000 персів.

Після перемоги над арабами в червні 1967 р. генерал Елазар сказав журналістам :

– Ми будемо убивати наших противників будь де і будь коли, в кожній частині світу, і це нам пройде безкарно.

Після цього признання Елазара хочеться запитати жидів чому народ, цілий світ мусить любити жидів, що вони доброго дали світові?

В книжці жиди з Агро–Джойнт Комітету Б.Богена є розповідь " Особо – Уполномоченого Особого Отдела Юго – Западного Фронта (жиди) товарища Капустянського ", де він на стор. 311–312 хвалиться :

" Ми стерли цілі селища і повбивали всіх мешканців в Україні тому, що вони були притулком для бандитів. Мене

ніщо так не заспокоює, – хвалився чекіст, – як ворожа кров. Я щасливий що мені надано привілей мститися за злочини супроти мого народу і я продовжуватиму робити це, поки мене не вб'ють. Це відбувалося в 1917–20 роках на Україні, в час "Красного терору"./

Святе письмо – Біблія багато разів стверджує жорстокість і аморальність жидів. Бог розгнівався на жидів і зруйнував міста Содом і Гомору та провалив усіх жидівських мешканців у землю. На тому місці створилося Мертве море, з якого жиди тепер плянують черпати мінерали і багатіти.

Біблійний цар Соломон, як стверджують записи, управляючи жидами 972–932 роках до нашої ери, мав 300 шлюбних і 500 нешлюбних жінок.

За жорстокість і гріхи Бог покарав жидів, в 606 році до н.е. спричинив упадок Єрусалиму і віддав жидів у вавилонську неволю.

За злочини, безчесність, жорстокість жидів переслідували єгиптяни, араміїці, вавилонці, іранці, араби, римляни, португальці, німці а згодом французи, іспанці, поляки, росіяни, румуни та багато інших народів.

"Брехнею світ обійдеш, та назад не повернешся" – говорить мудра приказка

Але жидів історія нічому не навчила. Після переможної війни в 1967 році Ізраїль повівся з арабами, як із запеклими ворогами, хоч араби теж семіти. Жиди свої дії погоджували з писанням свого пророка Мойсея: Книга 4, гл. 31.

7. І почали вони бити Мидіян, як заповів Господь Мойсеєві та й повбивали всю чоловічу статть.

9. І сини Ізраїля захопили в полон усе жіноцтво Мидіянське й дітвору і забрали всю здобич, худобу їх і всі отари і всі достатки їх.

10. І всі міста їх, і всі оселі спалили.

11. І взяли всю здобич і все пограбоване, людей та худобу.

13. І вийшли Мойсей та Єлезар священник і всі князі назу - стріч їм.
14. І розгнівався Мойсей на воевод, тисячників та сотників.
15. І каже до них Мойсей: " Пощо ви залишили живими жінок ?
17. Аще ж повбивайте всіх дітей чоловічої статі, і жінок , що пізнали мужчину.
18. Всіх же дітей жіночої статі, дівчат, що не пізнали ложа з чоловіком, залишайте живими для себе.
35. Що ж до душ людських, то було дівчат, які не знали ложа мужнього, всіх тридцять і дві тисячі.
- Ось як учив жидівський пророк Мойсей поводитися жидам.

Мартін Лютер / Церковний реформатор 1483 – 1546 / писав :

" Палке бажання галасливих жидівських сердець надія- ться на той день, коли вони зможуть поводитися з нами, як вони діяли за часів Есфірі в Персії / було замордовано аж 75 тисяч персів /. І як близька жидам книжка Есфір , яка виправдує їхню кровожадність і апетити розбійничих надій! Вони тішать себе тим, що, коли прийде Месія, то він збере і розділить золото й срібло всього світу між ними". / Твори Лютера / . вид. Ерланґен, том 33 /

Джордано Бруно / Італійський науковець і філософ 1548- 1600 / в своєму творі " Спецціо ", т.3, стор. 500 писав :

" Жиди є зачумлена, прокажена й небезпечна раса, яка заслуговує викореніння з дня її зародження."

Марія Тереза / Австрійська імпер. 1717 – 1780 / казала:

" Я не знаю ніякої другої більш небезпечної чуми, в нашій країні, як ця раса, яка руйнує народ хитрістю, лихвар - ством, позичкою грошей і займається справами, що відштовхують чесних людей."

Наполеон Бонапарт / Імператор Франції 1768 – 1821 / на квітневій сесії французького Сенату в 1808 році сказав :

" Жиди є нація здібна до самих жахливих злочинів. Во- на як гусінь, як сарана, що поїдає Францію. Я був вимуше-

ний видати проти них закон за їхнє лихварство".

Князь Мобучум Окума (*японський науковець, род. 1871 році*) писав: " Жиди в цілому світі руйнують патріотизм і здорові підвалини держави ".

Колишній мер Нью Йорку, (*род. 1868 р.*) Джан Ф. Хайлан в своїй промові 26 березня 1922 року сказав:

– Дійсна загроза нашій державі в невидимому уряді, котрий, подібно велетенському восьминогові, простягає в усі боки свої щупальці над нашим містом, стейтом і нацією. В проводі цього спрута стоїть невеличка група банкірів, котрі звичайно звать себе " інтернаціональні банки ", Ця невеличка артерія могутніх інтернаціональних банкірів справді керують нашим урядом в своїх егоїстичних цілях ".

Член англійської Палати Репрезентантів Ньюдігейте 22 березня 1858 року в своїй промові сказав:

– Я не вірю, що жид може бути добрим членом Палати Репрезентантів, бо жид є прямим послідовником Талмуда, тенденції котрого аморальні, антисоціяльні і антинаціональні. Жиди прямо і побічно викликають агітації і революції. Вони сприяли завжди руйнації і злидням, аморальними і лукавими хитрощами ".

Вінстон Черчіль в Палаті Репрезентантів 5 листопада 1919 року сказав:

– Нема потреби перебільшувати ролю, яку відіграли жиди в творенні большевизму і справжньої участі в російській революції інтернаціональних жидів-атеїстів. Більше того, головне натхнення і рушійна сила виходить від жидівських вождів. В советських установах переважають жиди більше чим подивугідно. І головну ролю в переведенні *терору через Чрезвычайну Комісію* здійснюють жиди, а в деяких випадках і жидівки. Така ж демонічна слава була здобута жидами в час терору, коли Венгрією керував Бела Кун.

В енциклопедії Охфорд, Брітаніка про жидів написано: " *Це народ пожадливий, здирщики, лихварі, хитрі торговці,*

спритні шахраї, безмежні визискувачі”.

Колишній посол ЗДА в Німеччині Джемс Джеральд ка-
зав прилюдно:

– Як друг жидівської раси, я хочу константувати, що
коли американським народом оволодіє переконання, що
жидівська раса і комунізм тотожні, то можливий погром
в ЗДА, в порівнянні з котрим царські погроми будуть ви-
глядати маленькими парадами.

(Нью Йорк Таймс, 8 жовтня 1938 р.)

Андрей Дикий в своїй книжці "Русско – Еврейский ди-
алог" на стор. 36 пише:

*"Жидами були заповнені і переповнені керівні стано-
вища в усіх галузях життя країни". А на ст. 84 пише:*

*"Вся влада в Росії була в руках його (Ю. Марголіна)
єдиновірців (жидів), під керівництвом котрих корінне на-
селення країни було жертвою масових розстрілів і запов-
нювало концтабори, в котрих гинуло не сотнями тисяч а
мільйонами"*.

Відвідавши Палестину в 1947 році перед проголошен-
ням Ізраїля англієць Глобб Паша запитав визначного жи-
да службовця:

– Як же ви розраховуєте створити жидівську державу
в Палестині, де жиди складають незначну меншість серед
арабського населення?

– Добре розраховане знищення арабів, вирішить це пи-
тання, – спокійно відповів жид.

В книзі Естерн гл. 9 / 5 читаємо про це розраховання:
*"Й вбивали Юдеї всіх ворогів своїх, витинаючи мечем, ви-
гублюючи й викорінюючи, й чинили з ворогами своїми, що
хотіли"*.

Володимир Ленін, якого жиди поставили своїм попиха-
чем в Росії після революції в 1917 році і перебрання влади
від Тимчасового Уряду Керенського, зразу ж перебрали в
Росії всю владу. Перевезені з Нью Йорку Троцьким жиди
стали на чолі всіх галузів державного життя комісарами
і за плечима Леніна робили що хотіли. Ленін тільки те

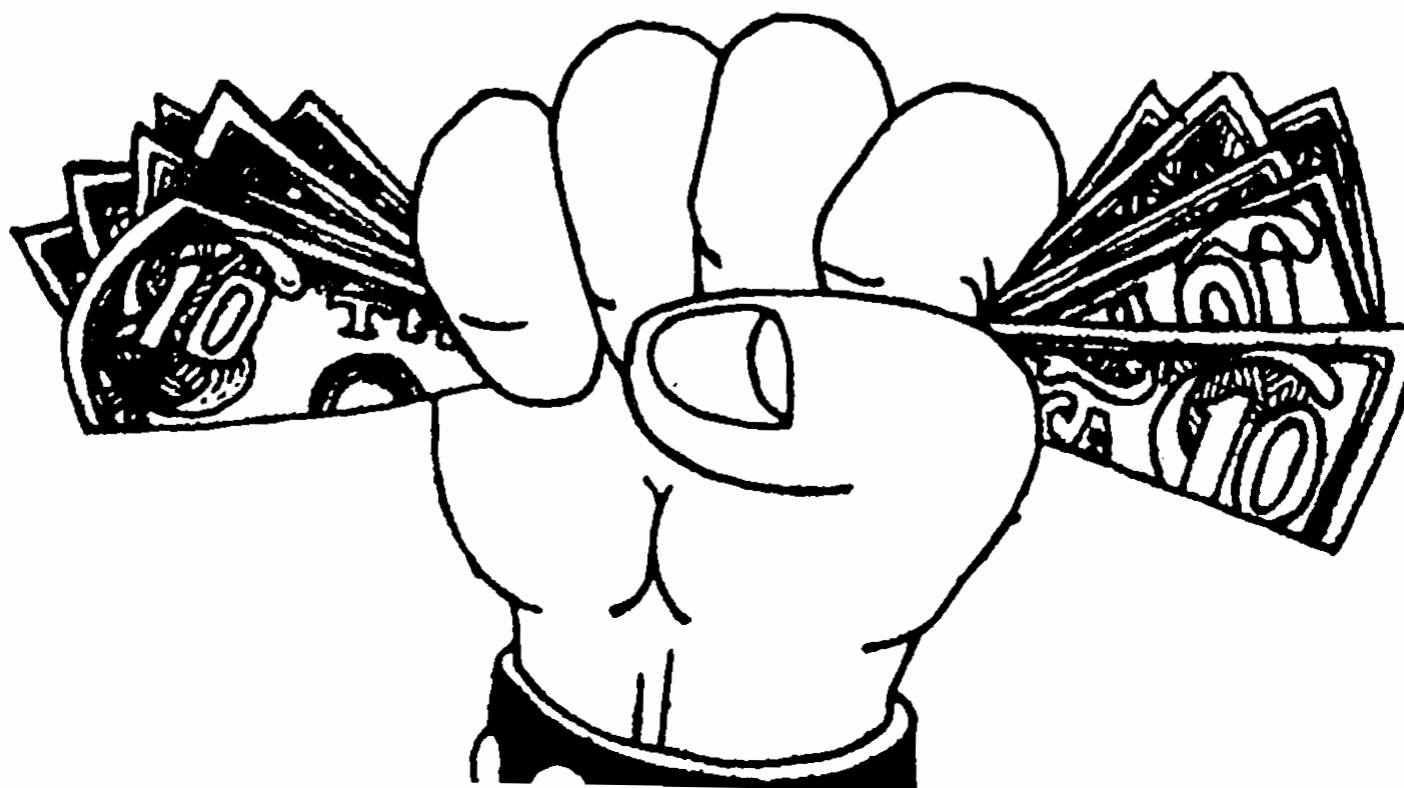
й робив що підписував редаговані і складені жидами закони для гоїв. Щоб повернути жидам гроші витрачені на революцію в Росії банкірами Ротшильд, Якоб Шіф, Варбург та Лейб Ко, Ленін дав право жидам забрати золото з царських скарбниць та з церков і монастирів. Крім того Ленін подарував жидам Крим, куди мосово й почали переїжджати жиди з усіх кінців. Для жидівського поселення в ЗДА був створений Комітет який збирав гроші. І тільки передчасна смерть Леніна перекреслила пляни жидів володіти Кримом. Україна врятувалась від небезпечного та страшного жидівського сусідства.

Американський комітет для переселення жидів в Крим, носив назву "Агро-Джойт" і очолювали його мільйонери Люїс Маршал, Маер Лондон та М. Варбург. Цей комітет, як пише сенатор Джек Б. Тінней у книжці "Сіоніст Нетворк" на стор. 56 розгорнув широку збіркову акцію на поселення жидів в Криму. Першими відгукнулись Джуліус Розенвальд та Жан Д. Рокфелер пожертвувавши 500.000 доларів. До 1924 року Комітет зібрав 56 мільйонів доларів, що в той час були великою підтримкою жидам для переселення в Крим. До 1924 року в Криму вже поселилось 250 тисяч жидів. По смерті Леніна Сталін ліквідував цю жидівську Умову з Леніном, заборонив їм селитись в Криму а відвів їм землю на Далекому Сході, в Біробіджані.

В "Нью Йорк Таймс" за березень 1917 року рабин Вай писав :

" Жиди, сини і дочки в Росії зробили переворот, скинули царят і це найбільша наша радість та перемога".

Банкир Едвард Ротшильд хвалився, що на революції в Росії крім моральної перемоги він заробив 100 мільйонів доларів. Л і п ш е горобець в кулаці, як сокіл в небі, бо сокіл з жидівських рук вирвався. Московські шовіністи в СССР жидів від влади відіпхнули а Ротшильд гроші має.

ЖИД ПРО ЖИДА

ВІДОМИЙ ПИСЬМЕННИК ШОЛЕМ АШ, народжений в Польщі, але тепер перебуває в Америці написав трилогію під назвою: "Назаретянин", "Марія" і "Апостол".

У своїй трилогії Шолем Аш твердить, "що тільки самі жиди є спричинниками антагонізму з християнським світом і тим самим винні, що в цілому світі їх ненавидять і що існує "антисемітизм".

Переслідування жидів у Німеччині й цілій Європі німцями, потрясло Шолем Ашом страшенно. Він не міг зрозуміти того, чому ЗДА Бернарда Баруха, чому Англія Лорда Рідінга, Герберта Самуеля, Горе Беліша та інших жидів, мовчать і переходять над антижидівськими законами в Німеччині до певного порядку. Чому такий великий і могутній німецький нарід, котрий стільки дав для цивілізації світу, нагло перемінився в бестію. І чому ця люта ніч, вибрала собі за жертву якраз жидів. Які причини є, що ніодин великий народ нічого не робив для ратунку жидів?!

Чому усі на світі, замикають перед жидами свої брами? Де поділась так часто проклямована ідея любови та милосердя?

Врешті Шолем Аш стверджує, що жиди не мають братнього народу, з котрим були зв'язані спільними, духовими вузлами. Всьому винна, продовжує далі Шолем Аш, фальшива поведінка жидів, до всього, що нежидівське. Їх веганія у замкнених гетах і згіршливий погляд, згідно з талмудом, на зненавиджених "гоїв", "мінів" і їхня хороблива мрія, що тільки вони є вибраним народом і мають панувати світом, створює антижидизм.

Шолем Аш був певний, що жиди не дарують йому видання цієї трилогії, тим більше, що видавці помістили на об-

кладинці знак Хреста . . . але він хотів бути праведним і при тому знав, що і так з жидами ніколи не можна досягнути порозуміння . . . А навіть, як доходить до того порозуміння, то його ніяк не має . . . Хто може зрозуміти до роги і пляни жидів? . . .

Передбачення Шолема Аша, що буде мусіти заплатити високу ціну за видання трилогії чи пак за "Назаретянина" сповнилися . . . бо незабаром американські жиди повели на Аша атаку за атакою в шалений і мстивий спосіб . . . Жидівська преса в Америці й у світі оприлюднила неймовірну біографію Аша і пригадала йому ще гріхи молодости . . . і його гріхи, як то він публічно поборював архаїчний ритуал "обрізання", чим викликав обурення мільйонів жидів. Витягнувши його давні накликуння, в котрих він закликав жидів до святкування Різдва Христового разом з Християнами . . . Релігійні ортодоксальні жиди вимагали, щоби Шолем Аша викинути поза борт жидівського суспільства . . . Навіть жиди ліберали не могли стравити його теологічних концепцій, а то довело до того, що Шолем Аш мав замкнені шпальти жидівської преси. Жиди не могли йому дарувати того, що він якраз саме в час переслідування жидів німцями видав "Назаретянина" і шукав винних не серед християн, але якраз серед жидів . . .

Але Шолем Аш мужньо зносив ті атаки і освідчив, що він взяв на себе то післаництво ширити любов між християнами і посвятив на те всі свої сили.

Помиляються ті жиди, казав Шолем Аш, котрі вважають, що створення ізраїльської держави звільняє їх від порозуміння зі світом . . . Навпаки, Ізраїлеві є дуже потрібне співжиття з іншими народами світу, а тим самим і з українцями, бо жиди мають тепер стале місце осідку і сталу адресу – є здані на власні сили і більше виставлені на атаки ворогів, помимо протекції того чи іншого в світі "опікуна".

Розуміється, що повищі аргументи не потраплять до

умів жидівства і вони далі мстяться на авторові "Назаретянина" називаючи його католиком і фальшивником жидівської історії і за голошення правди жиди навіть по смерті мстилися на тому, хто посмів об"явити світові фактичні і справжні причини світового антижидівства.

Стараючись хоч трохи себе відтяжити, жиди добилися до того, що Ватиканський собор більшістю голосів винуватиме жидів за розп"яття Ісуса Христа зняв, але автор "Назаретянина" каже, що головна особа повісти "Назаретянина" Гегемон той, що кермував езекуцією Ісуса Христа, від того часу й досі з ним воює... хоче від нього відірватись, але не може... Так, як не може бути з Ним... Напитком його є оцет і благає Ісуса, щоб знову зробив воду, але Ісус каже, що тільки тоді, коли сльоза його дістанеться до напитку, то буде пити воду... а не оцет.

На закінчення повищого можна тільки мати побажання, щоб ми, українці, перестали "оправдувати" себе перед жидами за чорносотенні російські погроми, за курівський погром, бо тоді була революція і війна з московщиною а по тому боці фронту був Бронштейн – Троцький, комісарем ц.к. "ЧеКа" в Україні був Йофе, а в Ц.К. большевицької партії верховодив Каганович і інші...

Ото ж, коли жид Шолем Аш мав відвагу, тоді нам тим більше треба мати відвагу задержати нашу гідність.

" **НОВИЙ ШЛЯХ** " 1.6.48.

Н. Рибак.

ЖИДІВСЬКЕ ВИЗНАННЯ

ЖИДІВСЬКИЙ письменник Моріс Самуель в написаній і виданій ним книжці " YOU GENTILES" подає таке щире і правдиве визнання:

" В нашому житті, в жидівському житті, лояльність є незнана ", – стор. 103

" Ми жиди в цілому світі у всьому є тільки руїнниками - ми ", – 152

" Ми жиди, ми руїнники і такими залишимося назавжди. Щоб ви не робили, ми вас, гоїв, не підтримаємо, ми завжди будемо руйнувати, бо ми потребуємо наш власний світ ", – стор. 155

" Жид ніколи не охрещується щоб стати християнином, і цей факт є незаперечний", – стор. 190

Голова Об'єднання Керівників жидівських організацій в Америці д-р Джоакім Прінц, після перемоги Ізраїля над арабами в червні 1967 року склав 10 тисяч дол. на озброєння Ізраїля сказав :

" Війна за панування світом тільки розпочинається".

Прізвища Світового Жидівського Уряду :

1. Президент Барух, пишеється Сідней Вайнберг,
2. Фелікс Франкфуртер,
3. Фелікс і Пауль Варбургі,
4. Степген А. Вайс,
5. Самуель Унтермеєр,
6. Едвард А. Файлен,
7. Бернард Своп,
8. Бюджен Мейєр (молодший),
9. Отто Кагн, Сол. Блум, Емануель Келлер, Якоб Девітс, Девід Сарнов, Віллям Палей, Артур Шлезінгер, (мол.) Герберт Лемон, Гарольд Ласкій.

УРЯД готовий, бракує тільки світової держави.

МЕСІЯНИЗМ ІДЕЇ ІЗРАЇЛЯ

ПРОФЕСОР Іерусалимського Університету Клаусмер видав в 1970 році під наведеною вгорі назвою книжку, в якій проповідує:

" Настане царство Давида і всі люди світу підуть прислуговуватись Ізраїлеві, як обраній Богом нації. І тоді Ізраїль буде мати не тільки політичну силу, а й володіти - ме усіма скарбами світу". (*Коммон Сенс*, 2. 15. 1971)

Бельгійська католицька агенція "*Фідес*" від 15 квітня 1955 року повідомляє, що справжнім диктатором Бельгії є масонські ложі контрольовані жидами. Бельгійські міністри постійно виявляють масонам свою відданість. Політика Уряду диктується масонами.

Лідер сїоністів Самуель Рота в 1925 році написав книжку під назвою "*ТЕПЕР І НА ЗАВЖДИ*" в якій провідною ідеєю для жидів сказано:

" З Польщі й України зробимо пустелю, всі жінки, перед їх стратою, будуть віддані на потіху..." ст. 142

Під гаслом Самуеля Рота " *Тепер і на завжди*" члени жидівської організації " Ліга Оборони" тероризують своїх противників у світі. Вони поклялися на Торі здійснити заповіти Самуеля Рота і зробити пустелі знищивши народи, що виявляють жидам спротив.

Дочка бувшого президента Трумена Маргарета в спогадах друкованих 2 грудня 1972 року писала :

" Жиди постійно погрожували Труменові, як він був в ЗДА президентом, терором коли він не буде задовільняти вимог жидів".

В кожному великому місті Америки є брудна газетка яка видається щоб задовільнити збочені смаки субкультурних елементів. Журнал " *Хроніка Рочестер*" за 17 грудня 1972 року стверджує , що генієм, який стоїть за цими брудними часописами в Америці, які розкладають людську мораль є жид Альберт Гольдстей.

За жидівським пляном " Моргентау" було постановлено знищити в Німеччині всю індустрію і перетворити її в агрокультурну, хліборобську націю, але Сталін з жидівським пляном не погодився. (*Ворльд Емпайр, 1948 ст.19-20*)

Німецький Канцлер Аденавер відвідавши Ізраїль травня 1966 року сказав , що Ізраїль дістав уже від Німеччини 10 більйонів дол. відшкодовання. Студенти демонстрували, що мало. (Вінніпег, "Да ізраелайт Пресс" май 1966)

Генрі Форд в своїй книжці "Международное еврейство" згадуючи "Протоколи Сіонських Мудреців" писав :

" Занадто страшна дійсність, щоб бути видуманими, занадто обгрунтовано щоб бути простим продуктом фантазії, і виявляє занадто глибоке знання таємних пружин життя, щоб бути простим обманом".

Далі Генрі Форд на сторінці 89 пише :

" Ні один жидівський адвокат – захистник не відважиться заперечувати той факт, що в цілому світі економічно

руїницькі елементи, не тільки отримують директиви від представників жидівських інтересів, але й отримують від жидів гроші. Жиди по самій своїй природі деспотичні".

23 квітня 1971 року в м. Вудсток відбувся 29 З'їзд Білдербергів. Назва походить від готеля в Голландії де був скликаний в травні 1954 року Перший З'їзд Світових банкірів. Принц Бернгард Нідерландський сказав репортерам, що на З'їзді прийнято два рішення:

1. *Зміна світової ролі ЗДА,*
2. *Фінансова реформа в світі,*

Головними рушіями З'їзду були: Ротшильди з Франції та Англії, Рокфелер з ЗДА та принц Бернгард Нідерландський.

Після цього З'їзду відбулась подорож Генрі Кіссінджера в Китай, а згодом і відвідини Китаю Ніксоном, яке завершилось прийняттям Китаю до Об'єднаних Націй.

Другою подією, що сталась після З'їзду, виникла інтернаціональна криза в світі і девальвація долара, яка випорожнила кишені робітника і принесла прибутки банкірам в цілому світі.

Але щось там не помирились банкіри, що Ротшильда і Рокфелера віковична дружба перетворилась в сварку.

ДИНАСТІЯ РОТШИЛЬДІВ

Предок банкірів Ротшильдів родився в Німеччині в м. Франкфурт на Майні в 1743 році і звався Майєр Анселман Бауєр. Розбагатівши на купецтві змінив прізвище на Ротшильд. Мав 5 синів які стали банкірами. Найстарший син Анселм (1773 - 1855) залишився в Франкфурті, другий Соломон (1774 - 1855) мав банк у Вені, третій Нотган тримав банк у Лондоні (1774 - 1836), четвертий Чарльс тримав банк у Вені (1788 - 1855), наймолодший син Ямес мав банк у Парижі (1799 - 1869) і залишив по собі 5 синів які й продовжують династію Ротшильдів. Два сини Едмонд і Гай

прибули в ЗДА і повідкривали тут свої банки.

Банки Ротшильдів у 18 столітті контролювали фінансову політику цілого світу. Вони позичили Англії двісті мільйонів доларів і за цю позичку отримали в Уряді провідні становища включно з лицарським званням лордів. Ротшильди позичили Австрії 50 мільйонів, Прусії 40 мільйонів, Франції 80 мільйонів, Наплісу 50 мільйонів, Бразилії 12 мільйонів і Росії 25 мільйонів. Цими позичками Ротшильд здобував у кожній державі провідні становища для жидів, які поширювали йому шлях для ще більшого визиску, лихварства і загарбування грошей.

Сьогодні два сини Ямеса Ротшильда Едмонд і Гай контролюють фінансову систему в ЗДА. Але часи монополії Ротшильдів минули безповоротно, родились і вирости інші великі фінансові магнати і зіпхали Ротшильдів на другорядне місце. Але значення жидівських впливів на фінансову політику в світі применшувати ще рано.

Журнал "Ізраель Мегезін" за 1968 рік ч. 6 повідомив читачів, що в Єрусалимі відбувається політично-економічна конференція на яку прибуло 600 найбільш впливових діячів, промисловців, банкірів, мультимільйонерів жидів цілого світу. Принято плян забезпечення Ізраїля на 4 роки всіма ресурсами, військовою технікою і налагодження припливу до Ізраїля емігрантів. Стверджено, що Ізраїль може існувати тільки з допливу фінансової й економічної допомоги з-зовні. Ізраїль не самовистарчальний!

Як довго 600 багатіїв зможуть годувати Ізраїль?

ЖАДОБА ВЛАДИ І КРОВИ

ОГОЛОСИВШИ себе обраним народом жиди одноразо - во виявили себе найбільшими в світі расистами, кинули в обличчя цілого світу зневагою.

ЖИДИ протягом тисячоліть охоплені маренням підби - тя світу, про панування над іншими народами навіть пере - буваючи в гостині якоїсь держави. Великі держави в світі не охоче дозволяли селитися їм тому, що жиди жи - вуть неправдою, хитрунством, лихварством і злочинною поведінкою до чого їм дозволяє релігія.

КОЛИ жиди десь здобудуть владу підступом, шантаж - ами і насильством, тоді вони проявляють таку жорстокі - сть до підвладних гоїв що їх лякається все людство і то - му народжується антижидівство.

Римський історик Дійона Косія пише, що Юдеї за часів імператора Трояна в 115 році зробили повстання, захопи - ли край Киренаїку де вирізали 200.000 християн гоїв. Те саме жиди зробили на острові Кіпрі, де вирізали і замор - дували 240.000 кирітів, здебільшого християн.

Такий самий кривавий бенкет жиди зробили 615 року в Палестині, коли жидівський ватажок Румизам Шарзав - тор увірвався із своїм диким загоном озброєних жидівсь - ких молодчиків у Палестину. Населення, що врятувалося, було вигнане в місцевість розташовану біля Тигра та Єф - рата.

Таким самим методом молодчики з організації " Ір - гун Цвей Ліумі " вигонили арабів з Палестини в 1948 році.

Жиди посилаються на Біблію, як на святу книгу, на ті місця, які їм відповідають і в цьому дусі виховують свою молодь : різати, вбивати, безчестити й грабувати.

" І знищиш усі народи, які Господь Бог твій дасть то - бі — нехай не пожаліє їх око твоє ." / Второзак. 7 — 16 /

" І віддасть тобі Господь твій царів у руки твої, і ти знищиш їх із піднебесся." / Второзак. 7—24 /

"І будуть царі прислужниками твоїми й царці їхні – годувальницями твоїми, лицем до землі вклонятимуться тобі й лизатимуть порох на твоїх ногах." / Ісаїя

Згідно жидівського Талмуду, написаного самими жидами, (в двох редакціях: один вавилонський у 5-му столітті н.е. а другий палестинський у 4-му), уся земля обіцяна Ізраїлю й усі народи світу будуть жидівськими рабами. *Цар Ізраїльський буде царем усесвітнім, а не тільки царем Палестини.*

Під надхненням такого писання жидівськими предками в Талмуді, основоположник новітнього Ізраїля – "хресний батько" Бен Гуріон, мов наївшися блекоти, повторив:

"І ми будемо писати світові закони! В Ізраїлі зроби-мо Світовий Уряд і Суд, що буде світовою владою."

Знаючи таке божевільне марення жидів, римляни в 132-36 роках придушили друге жидівське повстання і вигнали їх усіх із Палестини. Тоді вони майже зникли на землі.

Сьогоднішні жиди в Палестині – це етнічний обман. В Палестині тепер не жиди, а нащадки юдаїзованих хазарів та давно змішані племена африканських і азійських народів.

Х А З А Р И

ДЕСЬ У 7-МУ СТОЛІТТІ з Дагестану на степові простори, на північ від Чорного моря, прибули дикі орди вершників, що звали себе хазарами. Прогнавши гунів ці степові розбійники заволоділи диким полем, теренами сучасної України. Тоді до цих розбійників прибули жидівські місіонери і спокусили їх юдейською вірою і хазари радо прийняли цю релігію юдаїзму, бо в ній проповідувався розбій, саме така мораль, яка розбійникам відповідала.

Таким чином хазари прийнявши юдаїзм стали жидами.

Поневоливши мирні племена над Чорним морем, хазари наклали на людей тяжкі податки не тільки збіжжям, зерном, сіном а й податки молодими хлопцями й дівчатами.

Цей живий товар юдовізовані хазари через жидівських перекупщиків збували у південну Іспанію, звідки їх уже розпродували по цілій Європі.

Протягом трьох століть свого панування на тодішній Україні хазари за допомогою жидів вивезли з України понад мільйон найкращого цвіту нації, хлопців і дівчат.

У десятому столітті Київські князі зміцніли, озброїлись і повели з напасниками зайдами боротьбу рятуючи своїх людей від винищення. Князь Олег розгромив хазар, а князь Святослав у 965 році остаточно прогнав цих розбійників і визволив наших предків з неволі.

В 1113 році князь Володимир Мономах остаточно прогнав рештки залишених зайд з наших причорноморських врожайних земель, хазар, частина яких повернулась в Дагестан а друга частина подалась в Польщу та Мадяршину, де їм дозволили селитися і займатись мирною працею.

Так Україна звільнилась від юдействующих хазар в 10 столітті зазнавши від них великого горя. Ці хазари і повнили лави зниклих жидів, стали жидами репрезентуючи цілком зниклих справжніх жидів.

В 1772 році московська цариця Катерина завоювала та поневолила східню Польщу і цим прилучила її до південної Росії, себто до України, і більше мільйона юдействующих хазар, які вже звали себе жидами, знову опинились в середовищі наших предків. Тепер жиди гуляли по нашій землі як по своїй, розгорнули лихварство, визиск та шахрайства безжалісно визискуючи наших людей на кожному кроці.

Протягом цілої історії свого життя жиди жили, багатіли з праці чужих народів, де їм доля судила перебувати, і робили тим народам завжди кривду і зло. Жодного випадку історія не занотувала, щоб жиди, перебуваючи в чужих державах, спричинились до розвитку культурного, наукового чи економічного. Вони, як паразити, тільки висмоктували з людей їхню працю, добро, підкопувались і валили в тій державі існуючий лад, уряд і сприяли руїні. І тому кожна держава, народ, пізніше чи раніш, впізнавши жидів ви-

гонив їх з своїх земель.

Найбільшого успіху в світі здобули жиди поваливши в Росії царят в 1917 році і захопивши в свої руки владу. Вони посіли всі міністерські крісла, посадивши в них своїх комісарів, тримали в своїх руках промисловість, економіку, військо, міліцію, судівництво, езекутиву і законодавчу владу. Вони проявили до людей багатих і бідних таку звіринну жорстокість, якої не знало людство в найстрашнішу добу середньовіччя. Жидівської жорстокости злякались навіть загартовані християнські революціонери комуністи. Російські комуністи потаємці почали відпихати від влади жидів просовуючись самі на провідні місця. А вже коли жидівський попихач Ленін умер і при кермі державою став Сталін, який не любив жидів, закидаючи жидам ліві і праві відхили від лінії компартії, вирвав з жидівських рук владу в ССРСР якою так хизувались жиди в світі.

Причиною жидівської поразки в кожній державі їхнього поселення була насамперед їхня захланність і жорстокість, їх брехня і віроломство.

В 1492 році Синедріон з Константинополя вислав в Іспанію жидам, на ім'я рабина Хемора такі поради :

1. Ви писали, що король Іспанії зобов'язує вас вихрещуватись. Робіть це, бо нічого іншого вам не залишається.
2. Ви кажете про наказ короля відбирати у вас маєтки. Зробіть своїх синів купцями і тоді вони поступово і лояльно відберуть у християн їхнє майно.
3. Ви нарікаєте, що іспанці посягають на ваше життя. Зробіть своїх дітей лікарями і фармацевтами, щоб вони могли відібрати у християн життя.
4. Ви пишете, що вони нищать ваші синагоги. Робіть ваших синів церковнослужителями з тим, щоб вони могли руйнувати Християнські церкви.
5. Відносно багатьох інших неприємностей, на які ви скаржитесь: Зробіть ваших синів адвокатами, юристами і ви побачите, як усі закони перемішаються.

Християни попадуть у ваше ярмо і ви будете керувати світом та матимете змогу над ними помститися.

6. Не ухиляйтесь від цього наказу, який ми вам даємо і тоді побачите, що принижені, якими ви тепер є, досягнете надзвичайної сили і влади.

Принц жидів у Константинополі (Підпис)

Виконуючи ці чотирьох сот літньої давности накази жиди і сьогодні тримають в своїх руках владу.

До вище згаданого наказу жидам Синедріону з Константинополю варто додати вчення з Талмуду і тоді стане ясно яку мораль жиди запроваджують в житті. Ось кілька законів з Талмуду:

1. Кращого з гоїв убий. Найкращій змії розтрощи голову. (*Рабин Шимон, трактат Мехільта 11-а, гл. Бешалі*)

2. Гой, який вивчає закон, заслуговує смерті. (*Рабин Моше Реймонід, трактат Гільхот Мелакім, гл. 10*)

3. Відбирай життя у кліпот (нежидів) і убивай їх, тоді Шехіна зарахує це тобі нарівні з принесенням жертви. (*Соффер Ор Ісроель 117-а*)

4. Жид зобов'язаний усувати терен з свого виноградника, тобто – знищувати і виривати з корінням кліпот, бо нема й не може бути ніщо більш угодне благословенному Господові, як викорінювання нами людей нечестивих. (*Оффер Ор Ісроель*) На ці закони Господь відповідає.

1. *Ось Єрусалим! Я поставлю його серед народів, навколо його (чужі) краї. З книги Езекиїла. Йдали;*

2. Він же (Єрусалим) поводився проти законів моїх як погани, і проти заповідань моїх гірше ніж землі навколо; бо вони (жиди) відкинули закони мої і не слухали заповідань моїх.

3. Тим же то так говорить Господь: За те, що ви перевищили злочинами вашими самих поган, що навколо вас, у заповіданях моїх не ходите й постанов моїх не виконуєте, й не ходите по постановах поган кругом вас, –

4. Тому ось що говорить Господь Бог:

– От, я так само проти тебе, я сам розпічну караючий.

суд над тобою перед очима невірних.

5. І вчиню з тобою таке, якого не чинив іще ніколи, і чого ніколи вже не чинитиму – за всі твої мерзоти.

6. За те батьки твої в тебе їстимуть власних дітей а діти їстимуть батьків своїх, і заведу Суд над тобою, й пущу ввесь останок твій на всі вітри.

7. За те, що посквернив еси святиню мою всіма гідотами твоїми й усякою поганню твоєю, я вменшу тебе, й не зжалиться над тобою око моє, і не буде в мене милосердя на тебе.

8. Третина в тебе вимре від морової пошести й вигине від голоднечі посеред тебе, друга третина поляже од меча навкруги тебе, останню ж третину пущу на всі вітри, а слідом за ними добуду меча.

9. Так довершиться гнів мій і вгаситься досада моя, і я вдоволюся, і зрозуміють що я, Господь, сказав це в палкому гніві мойому, як довершиться над ними ярость моя.

10. І зроблю тебе пусткою й погордою між народами навколо тебе.

Так говорив Господь про жидів і святе місто Єрусалим яке жиди опоганили.

Заволодівши Єрусалимом в 1967 році жиди запровадили там терор, насильство над усіма не жидами, посіяли страх і ворожнечу, плач і сльози. Святе місто перетворили в пекло, де кожний день приносить людям муки й смерть.

І чи не помститься Господь над жидами знову так, як в святому письмі написано.

ШИЗОФРЕНІЯ – СПАДКОВА ЖИДІВСЬКА ХВОРОБА

ЦЕ СТВЕРДИВ видатний Нью Йорський психіатр д-р Арнольд Гутшнекер. В Американському журналі психіатрії він писав :

" Кожен жид має в собі зачатки шизофренії. Жиди взагалі свідомо не відповідальні за свої вчинки, бо шизофренія у них спадкова з роду в рід ". Далі д-р Гутшнекер пише:

" Жиди не відрізняють злого від доброго і тому вони такі жорстокі. Хоч жидівські закони визнають людяність та терпеливість, в практиці жиди ніколи цих властивостей не дотримуються: вони агресивні, безчесні і мстиві. В той час, як жиди атакують світ за расизм, їхня країна - Ізраїль є найбільш расистська держава в світі. Параноїзм спонукує жидів так себе поводити, щоб його карали ". Далі доктор каже :

" Той хто хоче побачити жидівську параною в дії, хай поїде в Нью Йорському сабвеї і там переконається, що де-в'ять з десяти випадків, коли вас хтось буде штовхати чи пхати, то буде жид. Він своїм поведженням примусить вас на це гостро зареагувати і тоді він же буде обвинувачувати вас в анти-семітизмі.

Жид народжений в румунії Маркус Елі Раєддж, написав багато книжок. Приїхавши в 1900 році в Нью Йорк продовжував свою письменницьку працю і в 1928 році в журналі " Сентури Магазин " вмістив статтю під назвою " Дійсна справа проти жидів " у якій стверджує:

" Ви навіть не уявляєте справжньої нашої вини перед людством. Ми скрізь втручаємось, ми робимо заколоту, ми скидаємо Уряди, ми забрали вашу долю, долю гоїв в свої руки і руйнуємо все, ми є причиною не тільки останньої великої світової війни але й усіх ваших воєн, революцій не тільки в Росії, але й усіх рево-

люцій в історії. Ми принесли незгоду, замішання і розбрат у наше особисте й громадське життя."

Відомий жид Моріс Самуель у 1924 році сказав:

– Ми жиди, ми руїнники і залишаємось такими й надалі. Щоб ви не робили, воно нам не потрібне і ми будемо руйнувати а не помагати вам. Ми завжди будемо тільки руйнувати, бо ми потребуємо наш власний світ який ви не можете нам будувати.

Ще 650 років до н.е. пророк Ісаїй писав про жидів, як плем'я народжене зі злочинними нахилами (параноїки), пробував їх схаменути:

"О, горе, народе грішний, народе привалений беззаконними вчинками, роде лиходіїв, сини погибелі! /Ісаїй, 1,4/

"Навчітьсья робити добро, шукайте правди, рятуйте придушеного, обороняйте сироту, заступітьсья за вдову".

Жиди відкинули ці застереження, вони й далі робили в світі беззаконня, тому Церква оголосила проти них похід.

Непоміrkований визиск людей жидами спричинив в Києві в 1113 році погром.

З Англії в 1290 році вигнали усіх жидів.

В Німеччині в 1348 році прокотилась буря погромів.

В Іспанії 1492 року король і королева підписали едикт про виселення усіх жидів.

Папа Павло 4-й в 1555 році видав Булу в якій вимагав у Римі та всіх містах Папської Держави створити для жидів Гетто, відокремити від християн.

Та найбільшою карою жиди були покарані Гітлером в Німеччині, за те що зрадили Німеччину в першій і другій світових війнах. Погроми організовані Гітлером в 1941-1944 роках не навчили жидів бути лояльними до тих держав, які дали їм право жити і розвиватись. Сьогодні жиди валять Америку, гнів народній росте, чи схаменутьсья жиди, перестануть бути руїнниками?

ВОРОГ ХОЧЕ НАС УБИТИ

ДОРОГИЙ ДРУЖЕ!

ЦЕЙ ЛИСТ не пов'язаний з теперішньою виборчою кампанією. Це є *НАЙВАЖЛИВІШЕ ВИДАННЯ* за весь час, що стосується долі нашої цивілізації, нашої раси, нашої Християнської віри і нашого американського способу життя.

Ніколи мені й не снилося, що прийде такий час, коли кожен день життя може бути останнім моїм днем на землі. І не тому, що в нормальних умовах життя і смерть ідуть поруч, а тому що організована зграя убивць, яка об'єдналася в цій країні і скрізь по всьому світі, хоче смертю ліквідувати таких людей, як я.

Ця організація знана, як "Ліга Оборони", очолена рабином Кахне. Вони використовують рушниці, бомби, динаміт, терор, шантаж, погрози і цим хочуть попередити світ, що кожен, хто виступить в опозиції до жидівської політики, потрапляє в небезпеку бути ліквідований жидівською бр'євкою.

Недавно в статті свого журналу вони оголосили моє прізвище на самому початку "чорного" списку. Чи можете Ви собі уявити, що було б, коли б організація білих, чи взагалі Християн в Америці зробила б це саме? Вони зразу ж попали б в пазурі закону. Про це негайно кричала б уся преса і радіо. Їх позбавили б права на виїзд через 24 години після такого оголошення, але цей рабин і його помічники, число яких в організації є від 30.000 до 50.000, всі вільно подорожують, куди хто хоче. Вони мають свободу, хоч їх не раз було впіймано за змову на життя людини, або висадити в повітря певні інституції.

ПАРАНОЯ – є ХВОРОБА. Це є хвороба надмірного страху. Людина, хвора на параною, має постійні галюцинації, їй здається, що життя її у великій небезпеці. Я ніколи не мав таких симптомів цієї хвороби, так само, як я ніколи не знав, що означає слово "страх"

Є три слова яких я ніколи не вживаю, застосовуючи до своєї діяльності: 1. *Занепад духу*, 2. *Страх*, 3. *Турботи*. Ці три слова стимулюють до стану речей, які вони окреслюють. В цей момент, коли я пишу цього листа, хоч сучасний стан стверджує, що я можу стати жертвою терору кожної хвилини, і що я мушу бути особливо обережним в моїй діяльності, я не почуваю себе заляканим і не маю імпульсу до відступу. Фактично, я навіть вирішив іти вперед і діяти ще гостріше й сильніше, як коли небудь.

Видання, що стосується до сучасних виборів президента є незначним в порівнянні до конспірації антихриста і з'єднаних ворогів Христа для ліквідації Християнської цивілізації. Ця конспірація намагається створити такі умови, при яких християнин не міг би легально себе ним визнавати і відверто сприяти розвитку Християнства.. Може це звучить, як щось надзвичайно крайнє, чи як велике перебільшення, але, якщо людина уважно простудіює сучасне обличчя землі, то помітить, що більше як половина світу піддалася під вплив поганства, комунізму, атеїзму. Там вважають великим злочином будування церков, проповідування Евангелія і бути щирим християнином.

В журналі, на який я посилався вгорі, як стверджують мої інформатори, є характерна стаття, в якій описується техніка цієї жидівської зграї убивць. Вона прийняла собі такий кодекс до здійснення: моральним і шанованим є вбивство кожної людини, яку вони вважають "анти-семітом", а Ви знаєте, що антисемітом жиди називають кожного, хто виступає проти їхніх політичних, культурних, соціальних і доктринальних махінацій, як це описано в "Протоколах Сіонських Мудреців", як викрито це в знаменитій книжці "Інтернаціональний жид" / "Світове жидівство" /, що її

видав покійний Генрі Форд, як це окреслив і пояснив великий реформатор Мартін Лютер, що написав тези "Жиди і їхні брехні". Хоч жиди попереджали, аби ці їхні махінації для знищення Християнства ніхто не наслідився викривати та де-хто з нас продовжує виявляти їх без страху, та не запобігаючи їхньої ласки.

Коли в Мюнхені було вбито 9 жидівських атлетів, рабин зразу сказав по радіо: "Не дивно... Бо сцена на Олімпіяді відбулася тільки в кількох милях від місцевости, де виставляється така анти-семітська п'еса, як "Пасія". Безперечно, хто розуміє "Пасію" в Обераммергау, Баварія, знає, що ця п'еса чесно й правдиво відображує останній в земному житті тиждень нашого Господа, коли він був узятий жидами й розп'ятий на хресті римськими солдатами, що їх підбурював і на їх натискав та політично впливав у великій мірі жидівський Синедрион.

Де-який час тому визначний конгресмен, тепер уже покійний, що називався Джоджом Лонгом з Луїзіани, вмістив в Конгресіональний Протокол промову під назвою "Нечесний Судовий процес над Ісусом Христом." Це є один із найвизначніших документів, які були видруковані і то є чудо, що він попав до Конгресових Протоколів.

Кілька років тому під протегуванням їхньої найбільшої громади "Б'най Б'ріт", організували очищувальну машину, яку назвали Анти-наклепницькою Лігою при Б'най Б'ріт. Її завданням є збирати прізвиська осіб для соціологічної ліквідації, покарання при допомозі образ, оплюгавлення їх та фізичного й морального виснаження. Ця жидівська машина така сильна, що практично кожен громадський урядовець тремтить при згадці про неї. Але один службовець не тремтить і його не можна залякати, це конгресмен Джон Рарик з Луїзіани.

Одного дня його терпеливість вичерпалась, він пішов на засідання Конгресу і повністю розкрив діяльність "Антинаклепницької Ліги". Він відкрив їхні найчорніші пляни, які тільки можна було висвітлити. Після того його ста-

ли залякувати. Його зробили об'єктом глузу, оплюгавлення, хотіли зламати його характер, але він не зігнувся. Ми маємо репродукцію цього зізнання конгресмена Рарика і Ви зможете при бажанні його від нас отримати, так само, як і інші "смертельні" документи, які ніхто не має відваги друкувати та розповсюджувати.

Раніше я видав брошюру під заголовком "Чи знаєте Ви?" в якій я підкреслив конспіративну техніку, що вживають її жиди проти визначних американців, які є насто-рожені проти їхніх махінацій. Цей список включає: пок. Генрі Форда, Шарля Лімберга, пок. полк. Джона Біті, сен. Джека Тенней, пок. сенат. Джозефа Мек Карті та пок. ген. Догласа Мк Артура.

Багато людей залишаються в комплектній темряві, вони не усвідомлюють, що жидівський закон не є старий Заповіт, як вони удають. Для жидів закон – це Талмуд, який складається з багатьох томів. Повний його комплект коштує коло 2.000 доларів.

Колись раніше сміливий патріот, під керівництвом пок. полковника Е.Н. Санктуарі /колишній службовець Військової Розвідки /, вибрав найголовніше з цих варварських жидівських законів, які наказують нищити християн і разом з тим і Християнство. Цей твір має назву "Незамаскований Талмуд". Я, один із небагатьох, мав відвагу видрукувати й розмножити цей "смертельний" документ.

Під час 2-гої Світової Війни, під натиском жидів, президент Ф.Рузвелт доручив своїм підлеглим посадити мене до в'язниці. Покликали головного керівника Військової Розвідки полковника Джона Біті і його департамент на протязі чотирьох років уважно слідкував за всім тим, що я говорив чи робив. Мої вороги сподівалися, що в моїй діяльності знайдеться щось шкідливе, за що мене можна буде посадити до в'язниці.

Але сталося щось чудесне: полковник Біті сам став прихильником моєї діяльності.

Маючи великі літературні здібності, полк. Біті, як ті -

льки вийшов з армії, написав докладну довідку – книгу, яку назвав : " Залізна заслона через Америку ". В книжці 267 сторінок. Всі стандартні книгарні були позбавлені права її продавати. Ті ж що її розповсюджували, стали жертвами великого натиску тому, що ця книжка пов'язана з життєвським питанням у всій його глибині, та ніхто не міг мати сумніву в розумі та в свідомості людини, яка була на чолі Військової Розвідки і яку привітали за цей твір такі визначні патріоти, як генерал Джордж Стратемейер, лт.генерал Е. Алмонд, віце-адм. Т.Г. Сеттле лт.ген. Дел Валле. Коли книжка була закінчена, автора привітали: сенатор В. Лангер, П.М. Керган, колишній голова Судового Комітету при Сенаті З.С. Навіть Гедда Гоппе, синдикований журналіст та Дж. Газлітт – визначний коментатор, приєднались до вихвалювання цієї книжки.

Генерал Стратемейер був так пригнічений жахливим змістом цієї книжки "Залізна заслона через Америку", що він був настільки сміливий і сказав у відкритому листі до голови " Анти-наклепницької Ліги " Генрі Шульцу таке : " Я думаю, що кожний лояльний громадянин нашої Країни мусить прочитати книжку " Залізна заслона через Америку " .

Коли " Анти-наклепницька Ліга " почала його залякувати й натискати, щоб скрутити йому руки, ген. Стратемейер сказав голові Ліги :

" Я розумію ваш лист, як замасковану погрозу за моє вільне висловлювання думок. Цей лист є найобразливіший з усіх, які я коли небудь мав . "

Коли в 1951-му році вийшла ця книжка, вона була така сенсаційна, що перевидавалася 25 разів.

Тоді, з якоїсь містичної причини, що всіх здивувала, прийшли часи / сталося це минулого року /, коли неможливо було ту книжку дістати. Я не буду пояснювати причин цього "випарування" твору, бо я приготував оголосити, що саме тепер, як я почав писати цього листа, я отримав від видавця, в якому сказано, що в скорому часі буде го-

тове до продажу нове видання цієї книжки.

За "Залізною заслоною" і в багатьох місцевостях ЗДА, визнають за злочин видання та розповсюдження твору, що є знаний як "Протоколи Сіонських Мудреців". Це була та книга, що розбудила Генрі Форда, і коли її принесли йому, він поцікавився її документацією.

Дуже добре поінформована жінка, що була російською громадянкою, дала Форду документацію і він не тільки з охотою розповсюджував "Протоколи Сіонських Мудреців", але зізвав свій "трест мозків" та й проінструктував цих людей, щоб вони провели ретельне дослідження в усьому світі відносно мотивів, діяльності, конспірації та плянів інтернаціонального жидівства. Наслідком цих досліджень вийшла книжка під назвою "Світове /Інтернаціональне / жидівство."

Притиснутий журналістами, що його переслідували, Генрі Форд сказав:

"Не залежно від документації, зміст книжки "Протоколи" цілком відповідає тому, що тепер діється в світі".

Вірогідно, що в цій книжці зібрані повністю головні риси з того, що було засекречено в довірочних головних квартирах, окупованих керівниками світового сіонізму. Ці головні риси говорять про пляни для підкорення світу, де жиди були б господарями всього людства.

Мета, означена в "Протоколах", цілком збігається з твердженням Давида Бен Гуріона "хресного батька" Сіонізму, який сказав:

"Ми зробимо в Ізраїлі Верховний Суд людства".

Найголовнішою лінією жидівської пропаганди проти книжки "Протоколи Сіонських Мудреців", яка викриває й підкреслює їхню конспиративну діяльність для опанування світом, є твердження, що ця книжка – фальшивка, написана на підроблених документах.

Я особисто вірю, і кожна людина має право підтримувати свою віру, що це є документ справжній, непідроблений і останній час на моєму столі зібралось чимало фак-

тів, що установлюють правдивість цієї документації.

Тепер вперше ця книжка видана для загального розподілу і вона записана поміж документами, в яких висвітлена правда, важлива, як життя і смерть. Ми хочемо, щоб вона була доступна людям на керівних та впливових посадах.

Багато замахів було зроблено на життя Генрі Форда. Одного разу його авто навмисне з розгону було загнане в караву і він ледве врятувався від смерти. Великий натиск був створений проти його родини, який він мусив терпіти, та проти його кампанії і це привело до того стану, що він відкликав друкування книжки ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНЕ ЖИДІВСТВО.

В інтерв'ю зі мною Генрі Форд сказав:

– Я сподіваюся, що добра книжка "Світове жидівство" буде колись перевидана, але якщо я не зможу цього зробити, я надіюся, що ви, М-р Сміт, це зробите.

Перевідаючи цю книжку, я ризикував своїм життям і я міг стати об'єктом для замаху. Мене знищити могли б убивці, якими тепер користуються жиди – варвари, об'єднані під керівництвом рабі Кахне. Цей рабин оголосив на цілий світ, що вони вважають, з Божого погляду, цілком правильним і моральним ліквідувати й скидати зі свого шляху тих людей, яких вони утотожнюють з анти-семітськими лідерами.

Навіть могутня Лютеранська Церква раніше хоронила праці великого реформатора, бо люди боялися видавати книжку, написану великим Мартіном Лютером, під заголовком "Жиди і їхні брехні". В цій книжці показано пальцем на антихриста і там викриваються махінації тих, хто вирішив знову розпінати Христа. Я був єдиною в Америці людиною, що перевидала книжку Мартіна Лютера

Недавно Лютеранська церква видала повністю його праці і включила офіційний звіт, що стосується до багатотомового комплекту творів Мартіна Лютера.

Уявляєте, як по моїй спині сипнуло морозом, коли лю-

дина, що позує, як "правокрила", Мр. В.Баклей, написав статтю, в якій пропонував зробити Ізраїль стейтом ЗДА.

Ця держава – Ізраїль практикує всі формули варварства: геноцид, різанину, масакру мирних селян. До цього ще можна додати, що жиди вигнали до 3-х мільйонів людей з їхніх домів, забрали їхню власну землю, щоб там заснувати свою Сіоністську тиранію. Це було зроблено за допомогою озброєних солдат з Франції, Англії, з усієї Європи та ЗДА.

Кожен кандидат на президента, будь він про-комуністом, чи з Американської Незалежної Партії, чи Ніксон, чи Мек Говерн обіцяє жидам усе, чого вони бажають. Навіть група, яка опанувала партію, засновану Джорджем Воллесом, дала світові зрозуміти, що вони не хочуть аби якась особа, знана як анти-семіт, була допущена до якоїсь керівної посади в їхній партії.

"Право-крилі", що які виправдують жидів, що створили комунізм, виглядають для нас, як "кошерні праві". Вони не мають відваги відкрито визнати, що в Архівах Уряду ЗДА є рапорт Військової Розвідки, який виявляє таке: Люди, що заснували Советський Союз і стали там першими комісарами, були жиди з Нижньої Східньої частини м. Нью Йорку, а пашпорти їм видав Секретар Комерції, Штраус.

Через впливову особу цей рапорт був оприлюднений і я перший його розповсюдив по Америці. В цьому рапорті виявлялося, що в той час було в Москві 384 комісари, серед яких 2 мурини, 13 росіян, 15 китайців, 22 вірмени і більше як 300 жидів.

Це видання про жидів не є застарілим чи віджилим. Кілька днів до того, як я написав

цей лист, я отримав спеціальне повідомлення, що почалася кампанія з тим, щоб не тільки зробити незаконним святкування народження Христа в школах, але й заборонити вчителям вживати слово Різдво, коли говориться про вакаційний період. Це правило вже затверджено Освітньою Радою в Медісоні, Вісканзин. Ніхто з учителів не наважиться сказати про вакації як "Різдвяні вакації".

Убивство 9-ти жидівських атлетів у Мюнхені використовується як пропаганда не тільки проти німецької нації, але так само щоб розворушити ненависть і дати самозваній державі Ізраїль виправдання для нищення невинних і чесних людей, яких жиди вигнали з їхніх домів. Увесь світ примушений був кричати коли дев'ять жидів замордовано, але коли варварська військова машина штучно створеної держави Ізраїль літає бомбардувальниками над Ліваном і Сирією та вбивають сотні невинних людей, як і зовсім не мають відношення до подій у Мюнхені, світ мовчить а жиди виправдують свої злочини законом "Око за око".

Відомий церковний діяч в Канаді д-р А.Ц.Форест написав дуже цікаву книжку під назвою "Не свята земля". Цю книжку варто було б прочитати кожному студентові, але на жаль її заборонено друкувати в Канаді і продавати.

Голова Єпископальної Катедри у Вашингтоні Дін Сейре засудив Ізраїль на Великдень сказавши: *"Ці люди, жиди, роблять другим те, що колись робили німці їм"*. За це жиди Діна Сейра разом з д-ром Форестом поставили на чорну листу.

Не думайте що я сиджу в темному кутку й тремчу з небезпеки що член "Ліги Оборони" прийде і замордує мене. Я не маю страху, навпаки моя відвага збільшується і стимулює мене до більшої творчості. З вашою допомогою та молитвами я продовжую свій похід і ніщо мене не стримає. Моліться за мене, щоб Бог послав мені мудрість іти вірним шляхом далі.

Жовтня 4, 1972

Щиро Ваш: Джеральд Сміт

ПОДВІЙНИЙ СТАНДАРТ

Прем'єр міністр Ізраїлю Гольда Меїр сказала:

– Арабські терористи – це вбивці, жидівські терористи це божі обранці.

Коли в ССРСР зазнало переслідування 7 жидів – про них знав цілий світ. Коли в 1933 році загинуло 7 мільйонів українців з голоду в ССРСР, не без участі жидів Кагановичів, про це контрольована жидами преса й не писнула.

Коли в Німеччині з рук арабів загинуло 9 жидівських спортсменів, про це гриміло в цілому світі. Коли жиди літаками й танками напали на арабські села і замордували понад 900 жінок і дітей, світ про це не знає.

Коли араби забили жидівського дипломата, цей злочин засудив цілий світ, коли жиди під час війни в червні 1967р. розбомбили науковий пароплав ЗДА "Ліберті" де загинуло 35 дослідники та 75 ранено, за це їх ніхто не засуджував.

Готтентотська мораль – Жидівська мораль: *Коли я тебе обкраду це геройство, якщо ж ти мене обкрадеш - це великий злочин.*

Жиди залякують своїх противників у вільному світі терором "Ліги Оборони", забуваючи про своїх закладників у ССРСР, яких там стільки, як мешканців Ізраїля, і вони можуть відповісти за кожну краплю крові пролиту невинними людьми з рук терористів "Ліги Оборони".

Мішка з гоями жиди ще не зав'язали, не кажіть гоп поки не перескочили. Вдруге очолювати ЧеКа не пощастить.

В листопаді 1968 р. в Тель Авіві відбувся 16-й 3-їзд комуністичної партії Ізраїля на якому постановили:

1. Признати напад Ізраїля на Єгипет в 1967 році справедливою оборонною війною.

2. Засудити постанову Хартумської конференції арабських держав про те, що вони не визнають агресії Ізраїля

і не погодяться на мир поки Ізраїль не звільнить захоплених арабських теренів.

3. Схвалити рішення ізраїльського уряду, щобез підписання мирного договору Ізраїль не поступить кроком.

16-й З'їзд пройшов в атмосфері патріотичного піднесення і духового полегшення.

В жовтні 1951 року в Нью Йорку відбулась "Конференція про репарації" на яку прибули делегати від 22 жидівських організацій в т.ч. директор "Джойнта" Йосиф Шварц, голова Б"най Б"ріт Франк Гольдман та інші. На цій "Конференції" постановили вимагати від Зах.Німеччини відшкодування за знищених жидів на першу рату 1.5 мільярди доларів. Аденауер погодився. Як тепер відомо жиди отримали досі від Німеччини 20 мільярдів доларів.

Генеральний секретар комітету по поселенню жидів в Ізраїлі д-р Мехді 5 лютого 1967 року вимагав від арабів відшкодування за майно яке жиди залишили тікаючи в Ізраїль. Але він ні слова не сказав за майно арабів яких жиди вигнали з окупованих земель, і які голодні сидять серед пісків в наметах вже 25 років, і їх там півтора мільйона з малими дітьми. Коли їм виплатять відшкодування?

Американські пілоти жидівського походження нищать арабські села – це патріотичний обов'язок кожного американського жида.

Корейські літунки на сирійських винищувачах збивають ізраїльські бомбардувальники – це злочин.

Америка продає чи й дарує Ізраїлеві бомбардувальники і танки – це братня допомога. ССРСР продає арабам за золото і нафту зброю, це порушення міжнародніх приязних зносин.

Напередодні війни Ізраїля з арабами 5 червня 1967 року у Вашингтоні жидівські молодчики запланували три великі протестаційні демонстрації проти війни у В'єтнамі та участі в ній ЗДА. Однак, радіо раптом подало вістку про напад Ізраїля на арабів, жидівська демонстрація негайно кинулась збирати Ізраїлеві гроші на ведення війни.

JDL members in New York: 'Never Again'

"НІКОЛИ НЕ ЗАБУДЕМ"! --Німецьких злочинів в Дахау, Освенцім, Тремблінку, кричать жиди по світі.

" Не забудем – не простім " ! – кричав у т і к а ч а м від Советської Тюрми Народів жидівський письменник по радіо Ілля Еренбург в 1944 році.

А чи забудуть жидам онуки тих, яких жиди знищили в підвалах ЧеКа, НКВД та ГПУ ? А тих жертв у 50 разів більше як жиди зазнали від німців.

ЧОТИРИ ТАЄМНИЦІ ЖИДІВСЬКИХ УСПІХІВ

Коли ти купуєш щось у жида, стережись бути ошука - ним, май на увазі таке :

1. Ціни його товару завжди високі,
2. Якість його товару завжди кепська,
3. На вазі чи мірі він ще раз тебе обважить чи обміряє.
4. Порахуй добре вартість купленого товару бо жид завжди помилиться в свою користь.

Цими звичками жиди нажили з гоїв багатства.

ВАНДАЛІЗМ

ЦЮ ЖОРСТОКУ ЗВИЧКУ, поведінку, характер жиди успадкували і підсилили з схрещуванням з дикими хазарами, які в 7-му столітті перейшли на жидівство. І хоч з того часу минуло понад 12-ть століть, до жидів не прищепилась ні культура, ні цивілізація, вони й далі носять в собі вандалізм, дикість, жорстокість і жадобу помсти. Ті нечисленні і випадкові особи жидівського роду, яких доля обдарувала таланом, розумом, інтелігенцією сягнувши вершин зрікалися жидівства і асимілювалися як Альберт Ейнштейн або Менделеев. Ці науковці соромились свого жидівського походження і відійшли від жидів.

В 1967 році ізраїльська армія модерною зброєю перемогла арабів, захопила єгипетську та сирійську й йорданську землі зразу ж кинулась грабувати населення, нищити національні, культурні та релігійні надбання арабського і мусульманського світу, насилувати жінок і малолітніх дівчат, нищити споруди, вбивати дітей і палити все що зникає від вогню.

Бразільський щоденник із Сан Пауло "Діаріо да Нойте" 7 липня 1967 року помістив статтю священника о. Жозе Відігал зі стейту Мінас Жейрас, про акти вандалізму жидів по відношенню до арабів під час і після війни між Ізраїлем і арабськими країнами.

Сам о. Жозе був арештований і затриманий як закладник. Свідчить він, що сам бачив, як тисячі арабів були вбиті жидами тому, що не могли бути взяті в полон протягом 48 годин. Жидівські солдати не зупинялись перед актами вандалізму, практикуючи "всякого роду грабування". Майже всі священники були позбавлені усіх речей

свого приватного вжитку, і він сам бачив, як забирали в нього 500 дол. грошей і фотоапарат під загрозою смерти від куль автомата. Священик ствердив також, що жиди напали на школу біблійного й археологічного навчання, де він навчався, і пограбували все, що тільки могли, вартості на сотні тисяч доларів. Крім того, жиди загрозили вимордувати всіх священиків, якщо в школі знайдеться хоч один захований араб, хоч і знали, що приміщення школи було відчинене й служило за протиповітряне сховище для всіх людей.

Вершком зневаги було повішене на слідуючий день на дверях школи оголошення такого змісту:

"Це – святе місце. Вхід без дозволу власників заборонений". Але, – додає о. Жозе, – репресії проти арабів були ще більші. З них просто збиткувались, мордували безпричинно. Було, наприклад, заборонено арабам забирати мертвих, навіть родичів, протягом 48 годин і їх хоронити. Можна собі уявити, що за видовище було, коли родичі і друзі спостерігали власними очима тіла мертвих арабів на вулицях під пекучим палестинським сонцем.

В газетах було свого часу повідомлено, що хати, які були розташовані поблизу "Стіни Жалю" в Єрусалимі, зруйновано, щоб дати місце створення великої площі, де збиралося багато жидівських прочан. Але в пресі було промовчано: у кожній з тих зруйнованих хат жило найменше по десять осіб родини, і що таких зруйнованих арабських хатин було понад сотня, – заявив о. Жозе.

26 серпня 1967 року в Йорданському селі окупованому Ізраїлем Абу Діс, хтось провокативно стрілив з засідки і ранив жидівського солдата. Це стало причиною масової і жорстокої репресалії арабського населення. Всіх арабів чоловічої статі арештували, все населення вигнали жиди з хатів і зірвали динамітом десять мешкань.

"Обмийтесь, станьте чистими, одкиньте далеко злодійські вчинки ваші сперед очей моїх, перестаньте чинити в світі зло". (Книга пророка Ісаїя, 1/16)

НЕГРИ І ЖИДИ

ПІД ТАКОЮ НАЗВОЮ вийшла на 436 стор. книжка у видавництві "Рендом Гавз" в Нью Йорку автором якої є професор соціології Дрексель Університету в Філадельфії, колишня журналістка журналу "Тайм" Ленора Е.Берсон.

Книжка дбайливо опрацьована на основі студій, дослідів та особистих опитувань в справі співжиття жидів з неграми від 1800 року, які посідають в матеріяльному і культурному світі дві протилежні крайности. Деякі спостереження авторки ми і хочемо тут коротко подати.

З першого року поселення жидів в Америці почав поширюватись антисемітизм, мабуть перенесений з Європи. Проте, спільного між Неграми і Жидами була боротьба за рівні права в Америці. Як одні так і другі були упосліджені. Але жиди краще організовані скоро добули своїх прав, кращого маєткового стану і більших можливостей впливати на політику. Там де селились негри туди прибували жиди аби обслуговувати негрів. І там зразу ж назрівали конфлікти. Так наприклад Гарлем в Нью Йорку був багатю і гарною околицею білих. Згодом почали прибувати сюди негри, набувати мешкання і в тій же миті дорогі будинки подешевшали, білі почали тікати. Таким чином Гарлем став притулком бідних негрів. Але зразу ж тут появились жиди, емігранти з Європи. В Гарлемі жиди стали власниками мешкань, крамниць, барів і зразу ж все життя опинилось в жидівських руках. І почало процвітати жидівське лихварство. І як вислід, страшне визискування малограмотних негрів. З цього конфлікту авторка в книзі на стор. 8 наводить такий діалог.

Негр відповідає:

— Хочете знати те, чому ми ненавидим жидів? Я вам скажу чому: При моєму народженні доктором був жид. Мій вчитель був жид. Власник мешкання жид. Власник харчової крамниці — жид. Людина, яка уділяє кредиту в крамниці — жид. Людина яка забирає ваше майно, за несплачений борг чи уділений кредит — жид. Людина в посередництві до праці — жид. Людина яка приймає вас на працю — жид, і той що звільняє вас з праці зараз, як тільки ви заплотили посередникові з бюро праці за знайдену працю, є також жид. А тепер дехто з жидів, з нагоди "тижня братерства" хоче вам зафундувати перекуску в ресторані. А чи знаєте, чому всі жиди беруть участь в походах за громадські права на півдні? Вони роблять це для того, щоб відвернути від себе загрозу. Вони не мають чистого сумління тому, що живуть з грошей чорних людей. Через жидів ми маємо заворушення.

Цей вислів негра авторка навела в книжці поруч з іншими численними наріканнями негрів на жидів, але й цього досить щоб виявити причину чого жидів ненавидять негри в Америці, і чого жидів ненавидить цілий світ.

В іншому місці авторка наводить іншу причину вороженечі поміж жидами і неграми. Це шкільництво. Як відомо, жиди в шкільництві мають переважаючу більшість і стоять у проводі спілок. Це викликає в негрів жаль що в чисто негрітянських школах вчителями жиди а негрів навіть добре освічених відсувають на другорядні становища. Так недавно в Нью Йорку вибух страйк що жиди з учительської ради усунули чорного вчителя і позбавили його прав учителювати тільки тому що програму навчання для чорних складено так що по закінченні середньої школи негри не вміли грамотно писати. І горе тому народові де освітня система потрапляє в жидівські руки.

Розумного гою убий! — навчає Талмуд жидів. Цим і керується шкільна рада в Нью Йорку при складанні програми навчання для дітей гоїв, виходь з школи закінчивши середню освіту і шукай жида щоб допоміг написати листа.

Негритянські вчителі протестували проти того, що в американських підручниках недостатньо висвітлена історія афро-американців та проти того що в тих підручниках цілево оминено або спотворено деякі історичні події.

В Америці є яких 10.000 негрів, що подають свою релігію жидівську. Вони мають свої синагоги. Проте, як відомо, чорних жидів до Ізраїля не пускають.

Застосувавши в школах програму навчання, особливо в початкових та середніх, яка випускає молодь напівграмотною, жиди про це не дбали. Їхні діти, і діти тих як і таку жидівську шкільну програму підтримували, ходили в приватні школи де й набували високі знання. Крім того жиди мали в Тель Авіві чи не найкращий університет у світі з висококваліфікованими професорами, де й довершувала жидівська молодь свою високу освіту.

Але негри в Америці значно порозумнішали і ведуть з жидівським засиллям поки що оборону.

Оборону моральну і психологічну.

В 1967 році, в час саме Ізраїльського нападу на Арабські держави, в Нью Йорку в Метрополітен Музею Мистецтва було організовано мистецьку виставку про Гарлем. Для цієї виставки була надрукована книжка на 255 сторінок з передмовою студентки середньої школи К.В.Еллісон. В передмову було написано:

"За кожною перешкодою, через яку тепер афро-американець (себто негр), має перескочити, стоїть жид, який вже усуває ті перешкоди, але жидівські крамарі є єдиними пережитками в усе більших чорних гетто. Брак конкуренції на цьому терені створює можливість щоб експлуатовані чорні були далі експлуатовані жидами. Говорячи психологічно, чорні можуть перекоцатися в тому, що проти жидівські настрої об'єднують їх у більшість..." наше презирство до жидів допомагає нам почуватись повніше американцями."

До думок взятих з книжки слід було б додати власні спостереження автора в Філядельфії як негри зареагували

на звільнення вчителя негра з праці шкільною радою очолюваною жидами:

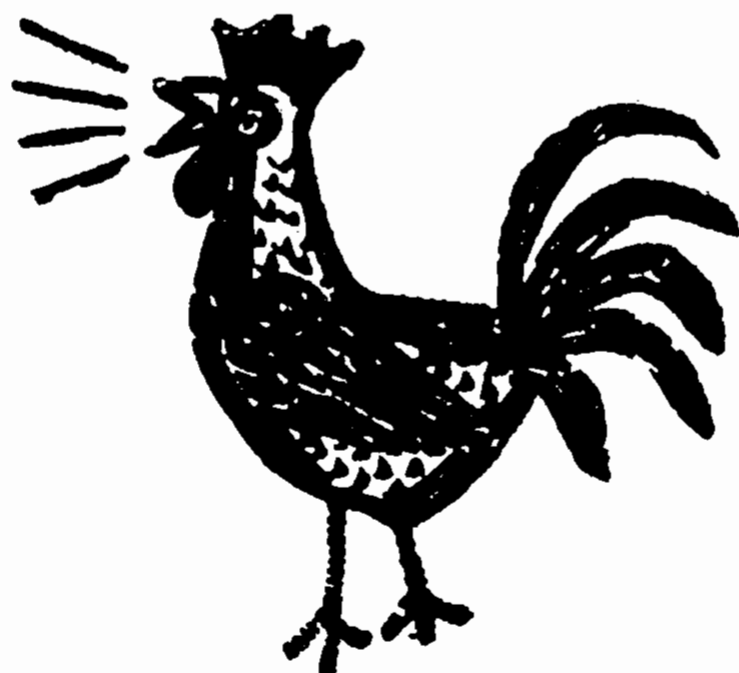
У Філадельфії існує торговельний центр де всі крамниці колись належали жидам. Цей базар розташований по Жирард евенью і Маршал стріт. З припливом нової еміграції появились українські крамниці. Коли в Нью Йорку зневажили жиди негритянського учителя, в жидівську крамницю капелюхами серед білого дня зайшов мурин і застрілив жиди без жодної розмови. За два тижні крамницю відімкнув брат замордованого жиди, і вже наступного дня в крамницю зайшов мурин і застрілив цього жиди.

Поруч з крамницею капелюхів стояла крамниця канцприладдя. Того самого тижня двома пострілами з револьвера мурин ранив жиди в крамниці з канцприладдям. Ще далі стояв будинок окуліста якого мурини під час робочого дня ранили двома пострілами в офісі тільки тому, що окуліст був жидом.

Три муринки зайшли в крамницю, що торгувала м'ясом, і почали наповнювати кошики свої крамом викрикуючи що *прокляті жиди їх ошукують на кожному кроці*. Але коли власник, українець Лаврів, показав на шиї хрестик і сказав що він християнин, та ще й руський, бо муринки не чули про Україну, увесь крам муринки повернули, попросили вибачення і вийшли з крамниці, де на них чекала юрба муринів приготована до бунту.

Кожного дня подавало радіо про грабунки крамниць та мордування власників, але ніколи не згадували що власники крамниць були жиди.

Випадок з українським м'ясником дуже промовистий:

БЮРО ПОРАД

ВИРВАВШИСЬ з пазурів Ізраїля Гершко вільно зітхнув аж в Нью Йорку на літниську. Він щасливо оминув усі засідки, які йому готувала "Ліга Оборони" щоб знищити. Насамперед, жиди боялися що Гершко може піти з своїми здібностями до жидівських ворогів, так само жидам було шкода тих грошей і скарбів які Гершко захопив з собою.

Діставшись вільної Америки Гершко зразу рішив скинути з себе месійну тогу, постригти пейси, поголити виплекану борідку, на яку так задивлялись рабини з синедріону, і, найголовніше, повернутися до свого справжнього, законного прізвища — Гната Кіндратовича Бобровенка.

Месіянизм, провідництво жидівським народом: відійшло на завжди. Він вільний, заробив грошей, здобув свободу, побував на небесах і досить, тепер до земних буднів, робити добро і замолювати гріхи які йому нав'язали жиди.

Його розкішна на острові віля з красунями, за несплату податків перейшли у власність іншого пройдисвіта, а тому Гнат Кіндратович поїхав з літниська прямо до готеля і заняв розкішно умебльований апартамент, щойно звільнений померлим банкіром, родина якого раніш розбрелася по світі.

Тиждень Гнат Кіндратович не виходив з готеля, він у затишку, серед тиші, на четвертому поверсі відпочивав духово, морально і фізично, дарма що він в Ізраїлі навіть в спортову кімнату не заглядав. Але тіло його було в постійному напруженні, розум, очі, вуха насторожені. То він вигравав бій з арабами, то стерігся жидів, що плянували замах на нього після перемоги над арабами аби не платити 10% з загарбаного арабського добра. Але все обійшлося в його месійній мандрівці щасливо, він живий і заробив.

Здмухавши з себе неприємне, терлике почуття продажності, підкупства, він твердо рішив помститися на жидях за приготований на нього замах молодчиків з "Ліги Оборони", якою жиди застрашують боягузів у цілому світі. Та він цих клаповуких головорізів не боявся і не боїться, а на жидях помститься.

З чого ж його починати нове життя? Думка ця в нього давно жевріла в голові, вона навіть блиснула виразним й надійним вогником, він відкриє в Нью Йорку офіс, не адвокатський для захисту людей перед судом, а офіс порад, як запобігти лихові. Його поради принесуть людям більше користі як адвокатська оборона перед судом. І поради він даватиме не всім однаково, а по заслугам, кому за гроші а кому й безкоштовно. В залежності від людини.

Об'їхавши Нью Йорк, оглянувши діляниці облюбував і зупинився на найбільш рухливій вулиці, багатому установами 5-му Евенью, строкатому різнолюддям. Тут зустрічають банкіри, тут мандрують чужинці, тут найбільше зустрічаються робітники та пролетарі. Словом 5-Евенью – міжнародній ярмарок щоденно. Людне місце. Тут він і організує свою установу.

Приміщення він винайняв на першому поверсі. Вивіску "БЮРО ПОРАД" замовив на всю передню стіну великими літерами з неоновим освітленням наніч, хоч урядувати буде до 4-ої вечора, п'ять днів на тиждень.

Бюро порад Гнат Кіндратович умеблював найдорожчою меблею відповідно призначенню. Одну кімнату відвів для особистого затишку і відпочинку з куточком для напоїв і м'якою широкою канапою для снання. Часом треба подрімати лежаче.

До праці в Бюрі запросив дві красуні з вільними професіями, що вміли друкувати на машинці і провадити картотеки. Одна блондинка а друга чорнява, обидві кучеряві, довговолосих Гнат Кіндратовіч терпіти не міг. Платню дівчатам призначив на початок офіцерську, з обіцянкою підвищення до ставки сенатора, аби тільки не крали.

Правда, велика платня, як переконався Гнат Кіндратович, не перешкоджає людині ще більше красти. Америка та СРСР вже давно ведуть змагання – де більше крадуть. Установлено, в СРСР змушують людей красти злидні, а в Америці жадоба багатства. Експерти дійшли висновку що всюди в однаковій мірі крадуть, тільки в державі соціальної і матеріальної рівності крадуть копійки і рублі а в Америці цуплять тисячі й мільйони. Хто більше має той більше краде. Така вже людська вдача. Віруючий молиться а людина тягне що легко лежить.

Перші дні успіхи Бюра Порад були просто жалюгідні і морально вбивчі. Першою зайшла дебела, густо підфарбована, з наліпленими довгими штучними віями молодиця в хутряній накидці, хоч було літо, і запиталась дівчат котра з них ворожка. Довідавшись що такої тут нема зневажливо пирскнула і вийшла. Другого дня зайшов дідусь довідатись чи бува його розведена дочка не ходить сюди воропити, бо все розповідає п р а в д у ворожки, от і йому захотілось поворожити. Але Гнат Кіндратович відмовився і не прийняв дідуся.

Так перший тиждень минув без клієнтів. Люди лише зупинялись перед широкими вікнами за якими виднілась гарна мебля, великі на стінах картини і миловидні секретарки перемовлялись за столами.

В понеділок, щойно Гнат Кіндратович зайшов до свого бюро і привітався з своїми секретарками, що вже сиділи за столами і робили витинки з ранкових газет, до кімнати зайшла збентежена жінка і насторожено оглянула секретарок, звернулась до чорнявої:

– Хто це тут дає людям поради?

– А ви чого хотіли? – поцікавилась секретарка.

– Чоловік утік. Залишив на мене двоє дітей а сам зник. Порадьте, де мені його шукати?

– Порадимо, обов'язково знайдемо, але за ці послуги в нас треба платити.

– Скільки? – блиснули радісно оченята в жінки.

Вона готова дати найвищу нагороду аби відшукати збігця чоловіка, який добре заробляє.

— Там, на стіні в позолоченій рамці виставлено тверді ціни за кожну гарантовану пораду,— показала секретарка рукою на бічну стіну.

Почувши слово *гарантована*, в жінки ще ясніше по-світлішало обличчя і вона метнулась до цінника, вп'ялася очима. Уважно знайомилась:

1. *Поради родинного характеру: Одруження, розлучення, аліменти тощо...* 100 дол.
2. *Поради торговельні.* 10% зиску.
3. *Поради наукові, мистецькі, літературні, дослідчого та військового напрямку* 1000 д.
4. *Поради політичного характеру включаючи здобуття добре платного становища в Конгресі, Сенаті, Пентагоні і будь якій установі* по домовленості . . .

Далі жінка вже не читала, вона не цікавилась місцем в Сенаті чи Конгресі, їй треба розшукати чоловіка, годувальника дітей. А ця її потреба підпадає під рубрику в першому параграфі і коштуватиме 100 доларів, не так і дорого.

— Пані секретарко, гроші кому давати? — запитала жінка і хутенько полізла до своєї торбиночки.

— Платню приймаю я, прошу до мене. Ви готівкою чи чеком хочете заплатити, з вас 100 доларів.

— Готівкою. В мене ще босяки ні разу не вихопили торбинки. А схованку мого чоловіка ви тож скажете?

— Пораду людям дає наш бос, я зараз випишу вам квиток,— відповіла секретарки приймаючи гроші.

— А бос ваш чесний, не бреше? Бо я вже шість ворожок відвідала і всі збрехали. Правда, брали не дорого.

— Наш бос єдиний у світі що правду каже, можете вірити як рідному чоловікові,— запевнила секретарка.

— Значить брехун,— тихо відповіла жінка але грошей не відібрала.

— Як ви смієте таке казати не переконавшись?

— Бо я мала чотири чоловіки і всі брехали. Досвід маю тому й не довіряю жодному.

— Наш не бреше, ось зараз почуєте,— відповіла секретарка трохи заспокоївшись і повідомила Гната Кіндратовича телефоном про клієнтку. За хвилину жінку гукнули до приймальні боса-порадника.

Щойно жінка зайшла в кімнату порадника, як зразу почала викладати свої жалі :

— Мій чоловік, пане, чорнявий, років сорок чи сорок два, носить...

— Знаю, знаю, нічого мені не розповідайте,— перервав Гнат Кіндратович жінку.

— Це я хочу вам допомогти швидше його знайти, прикмети сказати,— мовила винувато жінка і замовкла.

— Може ви маєте фото свого чоловіка?

— Аякже, при собі ношу, жінкам показую заздрісним. Гнат Кіндратович подивився уважно на фото збіглого чоловіка і повернув жінці:

— Ваш Джо сидить зараз в барі і романсує з смуглявою молодичкою Розою в Брукліні.

— То ви мого чоловіка й раніш знали? — схопилась жінка з крісла і наблизилась до столу.

— Ні, вашого чоловіка ніколи не бачив.

— А як же ви знаєте його ім'я щойно глянули на фото?

— Це вже моя спеціальність все знати. Отже їдьте зараз на цю адресу в Бруклін, зайдете в бар і там побачите свого Джо Курдіна,— відповів і подав картку з написаним числом будинка та вулицею в Брукліні.

Почувши від ворожбита правдиве прізвище, жінка була певна, що цей порадник не бреше. Ухопила картку з написаною адресою і подякувавши за пораду, хутенько вийшла.

Другого дня, ще заки Бюро Порад відімкнуло свої двері для клієнтури, на хіднику перед дверима стояла черга. Це переважно жінки середнього віку, деякі тримали за руку дитину.

Жінка, яка за порадою Гната Кіндратовича знайшла чо-

ловіка в Брукліні, в барі точно по отриманій адресі та ще й в товаристві смуглявої жінки, яка справді звалася Роза, за один вечір встигла розтубити цю подію по цілому Нью Йорку і зробити "Бюрі Порад" таку рекляму, яку годі осягнути тисячами оголошень в пресі.

В Нью Йорку появилася чаклун перед яким відкриті двері всіх таємниць світу. Чаклун по фотографії може читати думки сьогоднішні кожної людини, відгадувати минуле та передбачати майбутнє.

Всі ворожки міста поважно занепокоїлись такою сенсационною вісткою, що їм доведеться замкнути свої салони і бути безробітними, або ... міняти професію.

Щойно Гнат Кіндратович відімкнув двері до "Бюро Порад" і зайшов до середини з своїми секретарками, як за ним, з галасом і шумом всунулось два десятки найбільш наполегливих жінок і вимагали гарантованої поради. Кожна з них приготувала сто доларів і стали в чергу до секретарки. Всі вони вже докладно знали, як провадиться ця процедура і ціна поради.

Це був перший день коли секретарки не мали часу поділитися новинами, а Гнат Кіндратович не мав години на відпочинок. І хоч на пораду кожній жінці він витрачав від двох до п'яти хвилин, день його був завантажений вщерть вісім годин.

Це була його справжня професійна перемога, тепер до нього попливуть клієнти і грубші, солідніші, з більшими і глибшими бажаннями.

На третій день Гнат Кіндратович рано застав чергу до свого Бюра на два блоки довжиною. Поліція змушена була втрутитись для наведення спокою бо серед жінок виникла бійка. Сварились за перші місця в черзі.

Відімкнувши Бюро Гнат Кіндратович звелів до середини впускати по п'ять осіб, аби уникнути сварки в середині мешкання.

Десь о дванадцятій годині на вулиці виникла справжня жіноча війна. Прибули всі ворожки міста Нью Йорку з тра-

нспорантами і плакатами на яких великими літерами були написи: " Геть Чаклуна ", " Смерть чужинцеві ", "Резайн, Чаклуна ", " Імпічмент Порадникові " .

Частина демонстрантів – ворожок почали розганяти з черги жінок, побачивши серед них багато знайомих.

Американська справедливість і дух свободи перемогли. Демонстрантів поліція розігнала з мотивів тих що в Америці кожному вільно ворожити і цією професією заробляти на хліб. Щоб бюро ворожки не пошкодили, або не забруднили фарбами, поліція, на вимогу і оплату Гната Кіндратовича виставила озброєну гумовими киями надійну круглодобову охорону.

Грошей Гнат Кіндратович не шкодував.

Бюро Порад урядувало, як і всі американські солідні державні установи, п'ять днів на тиждень з 8-ми годинним днем. Але незабаром обставини змусили змінити всю систему урядування в бік значної полекші для секретарок.

Наступного тижня, прибувши до Бюра, Гнат Кіндратович побачив чергу до дверей Бюра, різного віку, обох статів, ліворуч і праворуч хідником на три блоки. Поліція розгублено не знала в яку чергу ставити все прибуваючих і прибуваючих людей отримати гарантовану пораду, як покращати своє життя чи набути більше грошей.

– Містер, що ви тут таке спокусливе оголосили що половину міста скоро стане в чергу, – запитав поліцай щойно Гнат Кіндратович почав відмикати двері.

– Долю людям продаю, – посміхнувся він

– Е, тоді і я стану в чергу, – заметушився поліцай, і зразу став першим біля дверей.

Але Гнат Кіндратович впустив до середини секретарок і замкнув двері. За кілька хвилин вивісив оголошення: **" БЮРО ПОРАД ЗАЧИНЕНО – ІНВЕНТАРІЗАЦІЯ "**

Такої кількості людей ми не можемо обслужити, нам треба змінити порядок обслуговування. – сказав секретаркам.

– Як саме ? – насторожились секретарки.

– Зведемо систему лікарів, без попереднього зголошення не приймаємо.

Така лікарська система секретаркам сподобалась, буде час і на розмови. Зразу ж було написане оголошення з адресою і телефоном Бюра, куди кожному потрібно зголоситися завчасно і записатись на чергу.

Це оголошення секретарка вивісила на внутрішній боці скляних дверей Бюра.

Завівши новий порядок обслуговування невдачників, кандидатів на державну допомогу, кар'єристів, грошолюбів і різного роду пройдисвітів, які в першу чергу потяглися до Бюра, Гнат Кіндратович дав секретаркам вказівки викликання до Бюра зголошуючих. Він зробив своерідну класифікацію. В першу чергу, а навіть без черги запрошувати для уділення поради тим людям, які дбають про добро свого народу а не для власної наживи. Особливими привілеями наділяти представників поневолених народів.

Зголошень від злодіїв, розбійників, повій та модерних бунтівників не приймати. В нас не стане часу, стільки ми маємо в Нью Йорку злочинного і підкупного елемента.

– Як же ми можемо з листа довідатися про людину що шукає поради? – розгублено запитала секретарка.

– Знайте, злочинці, аморальні люди, бунтівники рідко коли порозуміваються листами, вони до вас будуть дзвонити. Таким чином по телефону й загляньте в розмові до душі клієнта, – повчав Гнат Кіндратович.

– Ну, а все ж таки будуть зголошення й писемні.

– Коли з листа ви самі не довідаєтесь про людину що вона з себе уявляє, тоді листа дасте мені. Крім того денно більше двадцяти клієнтів ніколи не викликайте.

– А як ми викличимо а ви не приймете за браком часу, тоді що їм казати?

– Записати на інший день в першу чергу. Ще хочу вас порадувати скороченням робочого тижня. В п'ятницю ви будете отримувати платню за минулий тиждень і працювати до пів дня, платня ж буде за повний день.

Ця добродійна постава хлібодавця зворушила дівчат і вони рішили відповідно колись подякувати йому, а при тій нагоді ближче підійти до щедрого і багатого боса.

Як виявила дійсність, поруч з сотнями телефонних згошень поштар щоденно приносив сотні листів. Столи в секретарок завалені конвертами прохачів на чергудо порадника. Були й такі, що долучали переказ на сто доларів.

Гнат Кіндратович збільшив штат своїх секретарок ще двома молоденькими красунями вибравши грамотніших в нічному клубі серед танцюристок, приобіцявши добру винагороду, не заперечуючи їм вечорами підробляти в нічному клубі.

Заявки на чергу до порадника приходили не тільки від мешканців Нью Йорку, а й з цілої Америки. Часом і з других континентів. Слава про гарантованого порадника на всі випадки життя, гриміла по цілому світі.

Праця в Бюрі Порад плила американськими темпами, долари сипались як листя в осени з дерев. Порадник був в такому стані, мов би вершив долю світу. Скільки таємниць він прочитав з людських обличч, скільки прихованих злочинів, людської кривди й горя перед ним розкрилось в Бюрі Порад. Можна було б написати тисячі томів.

Бюром Порад в Нью Йорку зацікавились купці, потім в поліції, що перевірила правдивість в і щ у в а нь порадника, а потім і Міністерство Оборони.

— Такого прозорливця мати в штабі, на половину можна обнизити військовий бюджет на оборону, — сказав якимсь нач. штабу серед офіцерів, коли довідався що в Бюрі можна довідатись про все що діється в світі. Найголовнішою ж перешкодою запросити Гната Кіндратовича в Штаб працівником, була та, що контррозвідка довідалась мов би цей мудрець жидівського походження. А всім було відомо, що жиди підкупні, продажні, їм довіряти небезпечно.

Всі американські таємниці ворогам були передані жидівськими шпигунами, навіть креслення атомової бомби.

Бюро Порад шомісяця поширювалось, розросталось і

перетворилось в велетенську установу з всеобіймаючим і всезнаючим характером. Гнат Кіндратович поширив приміщення винайнявши сусіднє мешкання де торгували мавпами і збанкрутували, бо частина прогресивної молоді в Америці перебрала моду мавп і цим створінням більше не любувались.

В додатковому приміщенні Гнат Кіндратович наказав секретаркам завести картотеку на всіх визначних людей світу, насамперед фота. При потребі з фота діяча він вичитає все, що його цікавить.

Гнат Кіндратович давно заздрив картотеці заведній жидами при організації – Б"най Б"ріт, яку жиди ведуть з давніх давен насамперед збираючи відомості своїх противників, ворогів, антисемітів, аби при потребі шантажувати якимсь негативним випадком зробленим навіть в дитинстві. Як відомо, жиди шантаж вважають наймогутнішою, в боротьбі з противником, зброєю. Тому жиди в своїй картотеці мають не фота а негативні вчинки.

Гнат Кіндратович наказав секретаркам збирати фота. Він добре знає що серед людей на земній кулі не знайдеться людини яка б в житті не мала промаху. Цей поганий випадок він кожної хвилини, як знайде потреба, вичитає з обличчя. Але він з обличчя довідається щось цінніше як промах людини, особливо в молодому, недосвіченому віці.

В шафах, шухлядах картотеки Бюра Порад накопичувалась щоденно сила-силенна фотографій політиків, військовиків, письменників, президентів і навіть журналістів. Це була така скарбниця, якій не рівнятися навіть картотеці у Вашингтоні. Секретарки щоденно тільки й робили що витинали фота з газет і журналів визначних мужів світу і наліплювали на картки та вкладали у відповідні шухляди.

Коли б цю таємницю Гната Кіндратовича раніш знали, жодний би письменник не давав свого фота до книжки, визначні мужі світу не позували б перед журналістами.

Окрему шафу звелів секретаркам завести на злочинців різної фарби починаючи від провідників американської

мафії, італійської мафії, советськими дипломатами - шпигунами та жидівською Лігою Оборони. Всі ці організації він зачислив до злочинних, які в однаковій мірі лякають чесне американське свідоме населення.

Кмітливі секретарки запопадливо збирали всі ці відомості, витинали з журналів та газет фота і картотека росла щоденно. Вони так захопились збиранням фот визначних діячів світу що заохотили до цієї акції подруг по школі, ровесниць за віком розкиданих тепер долею по цілому світі. Фота поштою прибували з Європи, Середнього Сходу і навіть з Ізраїля. Так створилася несподівано мережа добровільних агентів – гарненьких дівчат по цілому світі.

Довідавшись про такі зв'язки з світом Гнат Кіндратович визначив платню всім подругам за послуги і це збільшило приплив фотографій та відомостей. Так само він підвищив платню секретаркам.

Клієнтуру для порад Гнат Кіндратович приймав лише до дванадцятої години дня. Потім годину відводив обідати. Після обіду пів години відпочивав. Після того переглядав пресу, слідкуючи в світі за всіма новинами. Так був укладений ним розподіл робочого дня.

Прочитавши в газеті якусь сенсацію, зразу ж просив секретарку принести йому фото дієвої особи, що спричинила ту чи іншу сенсацію. Коли ж фота тієї особи в картотеці ще не було, поручав секретарці знайти, не зупиняючись перед висотою нагороди чи хабаря.

Одного дня він з газети довідався що жид з Нью Йорку Самуель І. Ньюгавз заплатив 50 мільйонів доларів за Клівлендський часопис "Плейн Ділер", зразу ж гукнув секретарку і попросив фото сіоніста Ньюгавза. Приглянувшись до фота, виявив, Самуель Ньюгавз є вже власником 21 метрополітальних часописів і плянує закупити всі інші незалежні в Америці часописи і зосередити в своїх руках всі засоби інформації. Тоді кожна жидівська брехня буде американцями сприйматися за правду і нікому спростувати. Хто має в руках засоби інформації той наполови-

ну володіє світом. Засобами промивання мозків жидівські злочинці пресою прикривають і вибілюють свої злочини перекидаючи вину за заподіяне на інших. Люди звикли вірити газетам, журналам, радію та телевізії, тому пресою жиди завжди осягають того, чого хочуть.

Ось чому Самуель Ньюгавз заплатив за газету такі великі гроші, 50 мільйонів доларів. До жидів ці гроші повернуться десять разів побільшеними іншим руслом.

Іншим разом Гнат Кіндратович з газети довідався ще про страшнішу загрозу світові від жидівських змовників. У вересні 1967 року в Нью Йорку був створений концерн під назвою "Нью Корт Секюрітіз Корпорейшен". Ця нова компанія охопить дві попередні теже створені родиною Ротшильдів після другої світової війни. Як відомо кожна в світі війна людям приносить горе і втрати, тільки жиди на війнах наживаються і завжди є ініціаторами воєн.

Розбагатіла на другій світовій війні, так само на червневій війні Ізраїля з арабами в 1967 році, родина Ротшильдів створивши "Нью Корт ..." буде тепер вести справи тільки з великими корпораціями і інвестувати капітали в світі своїх акціонерів, себто "Братів Ротшильд" в Парижі, "Н.М. Ротшильд і Сини" в Лондоні, "Банк Пріве" в Женеві, "Банк Ламбер" в Брюселі та голландський банк "Пірсон - Хельдрінг і Пірсон".

Прочитавши таку вістку Гнат Кіндратович почав обмірковувати, як би йому повалити це розбішацьке гніздо змовників – лихварів.

Ще одна, найсвіжіша вістка привернула увагу Гната Кіндратовича вчитана в газеті:

В грудні 1968 року відбувся 91 Конгрес ЗДА на якому взяло участь 506 членів Конгресу, себто Палати Репрезентантів і Сенаторів які належали до таких віровизнань:
Римо.-католиків 111, (13 сенаторів і 98 конгресм.) Методистів 90, (23 сен. 67 кон.) Просвітеріян 82, (13 сен. 69 кон.) Єпископалів 67, (14 сен. 53 кон.) Баптистів 53, (10 сенаторів і 43 кон.) Інших христ. 84, (20 сен. 64 кон.) в тім чис-

лі три православних. Жидів 19 (2 сенатори і 17 кон.) Крім того 25 чл. конгресу не подали свого віровизнання.

Ця статистика огорнула Гната Кіндратовича жахом і розкрила перед ним всю жидівську підступність. В Конгресі 19 жидів ведуть на налигачеві п"ять соток представників обраних американськими виборцями. Найстрашнішим було те, що як видно, всі ці народні обранці потрапили в жидівські тенета і підіймають в Конгресі руки за ті внески, які виходять з жидівських бажань.

То де ж тоді шукати правди?! Шантаж і підкупство в законодавчих органах очевидне. Чесна меншина в Конгресі, як стверджують факти, безсила боротися з жидівськими впливами.

Америка котиться в прірву! Рятуймо Америку! – хотів гукнути Гнат Кіндратович, але хто його почує?

Слава Бюро Порад росла, ширилась, буяла сягаючи до закутків цілого світу. Листів і телефонних дзвінків було стільки, що секретарки умлівали над полагодженнями потребуючих поради. Деякі листи приходили з виразним кепкуванням називаючи порадника Гната Кіндратовича спритним пройдисвітом. Такі листи секретарки тихенько кидали до коша.

Нарешті, одного дня до Бюра Порад завітав землячок з Поділля, втікач, як і Гнат Кіндратович, від большевицької м"ясорубки під час другої світової війни. Це була людина середнього віку, середнього росту, середньої грамотності і середніх здібностей. Словом, середня людина що так багато їх на еміграції протискається на провідне становище, бо кращого не трапилось.

Викликали його секретарки за звичайною чергою записів по книзі зареєстрованих.

Щойно ця людина переступила поріг до кабінету порадника як Гнат Кіндратович весело гукнув з-за столу:

– Добридень, письменницька еліто! Як ся маєте!

Почувши привітання рідною мовою чоловік спантеличено зупинився і навіть оглянувся щоб тікати:

- Ви як мене знаєте? – закліпав очима.
- Вас цілий світ знає! Адже ж ви в 1960 році видали в англійській мові за порадою жида Александра Даліна Левіна, книжку "Сталінський режим в Україні" в якій всі злочини большевицької влади звалили на Сталіна, цілковито промовчавши участь жидів і росіян.
- Ви читали докладно цю книжку?
- Дуже докладно студіював.
- І вважаєте, що я не повністю висвітлив факти?
- Я переконаний, що ви писали тенденційно і по замовленню, – відповів знаюче Гнат Кіндратович.
- Та книжка давно забулася, давайте поговоримо про інше. Я маю тепер куди поважніші справи.
- Що саме, розповідайте.
- Безсоромні еміграційні наклепники замахнулися на честь і славу нашого батька української літератури ...
- Тараса Григоровича Шевченка! – вперевидив його Гнат Кіндратович.
- Куди там тому малограмотному Шевченкові. Галапаси замахнулися на нашого літературного світоча двадцятого століття Володимира Кириловича Винниченка.
- Це на того що хотів завести на Україні чисту радянську владу?
- Я рішучо кожному кажу що літературу від політики необхідно відмежувати, – розгнівано вигукнув.
- Коли ви душу від тіла відмежуєте – людина перестане жити, – відповів на це порадник.
- Не будемо чіпати філософії. Я прийшов за порадою, як мені врятувати честь і славу Винниченка.
- Мертвому Винниченкові однаково лежати.
- Але нам, його прихильникам і наслідувачам не однаково. Наше серце болить за нього. Він же нам створив літературу, а вороги кричать що завалив державу. Нам ходить про духову спадщину, а анальфабети проливають слези за матеріальною Україною.
- Це правда, анальфабетів на еміграції багато. Значно

більше як винниченківців. Давай їм неньку Україну. Так наче без неньки жити не можна. Он жиди без своєї держави тисячі років жили, багатіли і клопотів не мали. А тепер, чверть століття тільки й чуєш, як не жиди арабів бомблять, то араби жидів стріляють. Я вас запевняю, що циганам найліпше, ніякого озброєння, тюрем і постанов Ради Безпеки ООН не вислуховують, — кепкував Гнат.

— Досить! Жидів мені не чіпайте, кажіть про засоби, як рятувати духового Винниченка, — гнівався клієнт.

— Дуже просто. Оголосіть літературний алярм, себто, кричіть: Гвалт! Купіть мотоцикл, щоб бути звинним ув подорожуванні і започаткуйте рейди. Це буде добра нагода провітритися і вбити два зайці; — гучно виголошеною доповіддю серед українського скупчення ви промиєте мозки противникам Винниченка, повернете йому утрачену духовість, а з другого боку зберете фонди на друк і передрук його творів.

— Я б хотів насамперед видати друком щоденник Винниченка, який він вів 50 років.

— Щоденник не принесе слави Винниченкові, адже ж кожному відомо що автор до щоденника записує все краще в житті підтасовуючи факти, тільки те, що принесе йому славу в майбутньому.

— Не всі так думають. Українські люди дуже вірять в друковане слово. А мені, головне, заробити гроші...

— Тоді друкуйте! Тут ви не помилились. Ім'я Винниченка гучне, на його творах заробити і зібрані пожертви на друк його творів залишаться вам гонораром.

— Гадаєте, солідний гонорар?

— Більший як ви заробляли професорським фахом.

— Слабенький. Професором я не працював, був дженітером в жидівській установі. Якщо такий вислід з заробітком на Щоденникові, ліпше не друкувати.

— Друкуйте, хоч один том висмиків кращих з щоденника видрукуйте. Щоб виправдати свою обіцянку людям.

— Дякую, сердечно дякую! Духову спадщину врятуємо.

Голова П.О. "Слово" їздить по містах З.Д.А. і перелицьовує та вибілює червоного В.Винниченка.

Винниченко самостійник, націоналіст, мораліст, віруюча людина, прихильник творення українського війська,

Винниченко жовто-блакитний...

Винниченко червоний, комуніст, федераліст, зрадник, противник творення українського війська, аморальна людина, атеїст, дезертир...

– Не забувайте перед своїм виступом зробити аудиторії застереження, запити по доповіді ставити тільки в літературній ділянці, бо, звісно, як зачепите політику Винниченка, можуть вас на естраді обкидати крашанками.

– Знаю, давно знаю що наші люди не розбираються в красному письменстві, – відповів клієнт, потис порадинові руку і щасливий вийшов.

Гнат Кіндратович співчутливо подивився йому в слід.

За хвилину винниченкознавець повернувся і збентежено запитав :

– Вибачте, ще одної поради мені бракує. Тритомник Винниченка "Відродження нації" вважати літературним чи політичним твором ?

– Перших два томи літературні а третій відмежуйте до політики і дискутувати відмовтеся, – порадив Гнат Кіндратович. – Так само в доповіді не посилайтесь, при звеличуванні літературної творчості Винниченка, на тодішнього найвизначнішого українського літературознавця Єфремова. За занадто оголені побутові сценки в творах він назвав літературу Винниченка намулом.

– Дякую ! Я Єфремова тоже відмежую, як хтось з аудиторії випадково нагадає, – мовив літературознавець та винниченкознавець і вийшов.

Наступним шукачем гарантованої поради був справді знаний цілому світові, член багатой і активної родини династії Кенеді сенатор Роберт Кенеді. Це був перший клієнт в Бюрі Порад, до якого Гнат Кіддратович поставився з особливою увагою. Йому самому було цікаво ближче заглянути в майбутнє цієї чванькуватої родини.

Зайшовши в кабінет порадника Кенеді швидко оглянув з ніг до голови Гната Кіндратовича, провів критичним поглядом па меблі, стінам і щойно тоді скупю кинув:

— Галлов, бос!

— Гав ду ю ду, містер Кенеді! Сідайте!

Роберт Кенеді не здивувався що його знають. Він уже звик, що їхню родину всі знають починаючи від босяків і кінчаючи головами урядів у всіх державах світу. Цією популярністю вся родина Кенеді дуже тішилась не заглиблюючись, з якого боку вони відомі, добрими ділами чи поганими, а часом і злочинними.

— Ми довідались, з непевних джерел, немов би ви можете передбачити кожної людини майбутнє, це правда?

— Це є правда, можу сказати кожному майбутнє.

— Як ви ці властивості набули, чи можна їх набути?

— Це моя таємниця якої не можна передати.

— Шкода. Я міг би багато заплатити, — зітхнув Роберт Кенеді.

— Не шкодуйте, я вам зараз і так розповім ваше майбутнє до самої смерти.

— Дайте факти, що вам можна вірити.

— Будь ласка, слухайте. Старший ваш брат Джозеф загинув на війні в 1944 році, ваша сестра Кетлін, залишилась вдовою по маркизі Харктінгтоні, загинула у Франції під час літунської катастрофи в 1948 році. Друга сестра Розмарі умовохвора, брата вашого президента Джона Кенеді забито 22 листопада 1963 року в Далесі. Ваш батько Джо Кенеді одружився з Розою Фітцгеральд в 1914 році на 26 році життя будучи президентом банку. Вашого батька найближчим приятелем був Едвард Брадлі, король Казіно,

який утримував нелегально найбільш фешенебельні нічні клуби і казіно протягом 46 років і допоміг вашому батькові збувати алкогольні напої доставлені з Англії, коли батько ваш був там амбасадором...

Роберт Кенеді сидів, спокійно слухав і легенько посміхався.

Гнат Кіндратович вів далі:

– Ваш батько Джо Кенеді лежить тепер спаралізованим від нещасливого рока, що переслідує ваш рід. Батько мав дев'ятеро дітей. Ви вже перевершили батька і радуетесь десятима, чи не правду я вам розповідаю. Ви й зараз думаєте про вашого старшого сина – наркомана!

– Це все правда, – спокійно погодився Кенеді, – ці відомості може зібрати кожний журналіст і це мене не переконує у ваших глибших здібностях.

– Гаразд. Слухайте далі, – розгнівався Гнат Кіндратович і продовжував. – Сьогодні вранці ви підвелись з ліжка о шостій годині бо вас мучило безсоння, підійшли до буфета і хильнули пів пляшки французького шампанського, хоч любите жидівський ерзац, під впливом жидівської реклами, потім взяли теплий душ. Снідали яешню з цибулею, цю звичку тоже прищепили вам жиди. Запили сніданок кухликом чорної міцної кави. Одягаючись, ви мали труднощі зав'язати галстук і покликали садівника. Сідаючи в авто ви відірвали на піджаку гудзика, це змусило вас вернутись і переодягнутись в другий костюм...

Роберт Кенеді слухав, обличчя його видовжувалось, очі поширювались і в них залягав страх.

– Ви справжній демон, прохрипів півголосом.

– А прийшли ви сьогодні щоб довідатися, чи пощастить вам бути президентом, як виставите свою кандидатуру. Чи правду я кажу?

– Вгадали, саме це мене привело до вас.

– Стережіться! За вашими плечима я бачу чорну тінь з білою косою. Таку точнісінько я бачив за плечима Джона Кенеді, як кандидатував на президента.

"I am concerned about our country's future, not only as a citizen, but as a father."

Роберт Кенеді з своєю цілою родиною, десятеро дітей і дружина Етель.

*— Стережіться! Ваші десятеро дітей залишаться
сиротами а дружина вдовою, — попередив Роберта
Кенеді Гнат Кіндратович.*

– Я навколо себе поставлю десяток пильних охоронників з автоматами.

– Стережіться! Ваші десятеро дітей залишаться сиротами а дружина вдовою, – ще раз попередив Гнат Кіндратович Роберта Кенеді не сунутись в президенти. Чорна смерть з білою косою чатує вас на порозі Білого Дому. Задовільняйтеся славою сенатора.

– Батько, наш батько, він постійно мріє про ...

– Ви маєте всього досить, і грошей, і слави, і дітей, задовільняйтесь тим, про що інші тільки мріють, – продовжував намовляти порадишник.

– Коли, кого і де мені треба стерегтися?

– За цю пораду – сто тисяч.

– Роберт Кенеді витяг з кишені чекову книжечку і вивів на чекові цифру 100.000 дол. з таким же байдужим спокоєм, немов купував дитині морозиво.

– На кого адресувати чек? – запитав.

– На Боброва, Гната Кіндратовича.

Кенеді написав на чекові прізвище і дав чека.

– Тепер кажіть моє майбутнє без затаювань, яке б воно не було. Де і коли чатуватиме мене чорний демон з білою косою.

– У червні місяці 1968 році, себто в цьому році ви виставите свою кандидатуру в правиборах на президента від демократичної партії в Каліфорнії. Ви переможете республіканського кандидата і тисячі демократів будуть вітати вашу перемогу. Будьте в цей радісний час обережними. До вас в цій хвилі наблизиться смерть...

– Дякую, дуже дякую! Саме ця хвилина, почувти що переміг, варта ризика. Але я буду дуже обережним.

Випровадивши впертого шукача слави і влади сенатора Кенеді Гнат Кіндратович заховав чека на сто тисяч і посміхнувся. Долі не переступиш і конем не об"їдеш. Під час проголошення вислідів про перемогу сенатора Кенеді у президентських правиборах у Каліфорнії, в Лос Анджелосі, в готелі "Амбасадор", Роберта Кенеді застрелено.

Трагічна смерть 6 червня 1968 року ще одного члена династії Кенеді в Каліфорнії не припинила переслідування чорної долі. Рік пізніше, 18 липня 1969 року нова трагедія сталася на островці Чеппеквіддік, що належить родині Кенеді, при невияснених обставинах втопилась в річці панна Мері Джон Копечні, яку відвозив з гулянки додому сенатор Едвард Кенеді. Як сталось що Едвардове авто впало з містка у річку і він виліз а Мері втопилась, нікому не відомо. Здогадуються, що гроші Кенеді поховали не тільки Мері Копечні, а й жінці в воду.

Однак невияснена смерть Мері Копечні, секретарки в родині колишнього президента Кенеді, тепер перегородила дорогу в Білий Дом останньому з династії Кенеді, сенаторові Теді Кенеді.

Чому чорна доля переслідує родину Кенеді?

Старшому синові Едварда (Теді) Кенеді 18 листопада 1973 року 12 літньому Теді Кенеді лікарі відрізали по коліно праву ногу, бо там виявився рак кістки.

Люди, які шукали рятунку, допомоги, відповіді на складні проблеми в Бюрі Порад, були різних матеріальних і духових вартостей, різного світогляду і різного виховання, що часто одне і те саме явище сприймали по різному. Тому задовільнити їх потреби міг тільки ясновидець Гнат Кіндратович володіючи даром провідіння.

Одного разу до Бюра Порад зайшла людина якій вперше Гнат Кіндратович нічого не міг порадити. Між ними відбувся такий діалог:

— Пане пораднику, насамперед скажіть, ви записуєте розмови на магнітофонні ленти?

— А хіба що?

— Я боюся щоб колись наша розмова не потрапила до ворожих рук. Тоді моя кар'єра дуба дасть.

— Будьте спокійні! Я не такий дурний щоб задокументувати те, що може й мені паскудити.

– Дякую ! Тепер бачу що ви обережна людина . Отже я є професор Гарвардського університету. Прийшов до вас за допомогою . Після довгих роздумів зробив висновок ; ви - тягнути Україну на вершини духа .

– То ви українець? Прошу розмовляти до мене по українському, я всі мови світу розумію .

– Чудово ! Але, на жаль, мене батьки української мови не навчили і це спонукало мене створити при Гарвардському університеті катедру українознавства . Ми вже зібрали на цю ціль два мільйони доларів . Я вже домовився з великими професорами які будуть на кафедрі українознавства викладати головні предмети : Жид з Ізраїля українську мову, француз з Парижу літературу, німець історію України а поляк - емігрант західне мистецтво . Як бачите, я підібрав професуру яка гідно піднесе Україну до вершини духа . Тепер українські професори прийшли до мене з претензіями : чому я їх не запросив до участі . Адже і сліпий бачить що ми нація непопулярна, відстала, східня, а нам треба мчати до Заходу, до вершини духа ! От і порадьте мені, як відкинути їхні домогання . Я ж всіма силами тягну Україну до вершини духа .

– Мою добру пораду ви зрозумієте як непошанівку ваших амбіцій і давати відмовляюсь .

– Гадаєте, ліпше було відкрити катедру українознавства при університеті в Ізраїлі? Жиди відмовили, кажуть що українську мову, історію знають добре, а в Німеччині катедри не потрібно, там існує український Університет . І грошей люди на український університет не дадуть, а на Гарвард ми зібрали . От тільки опозиція ..

– Опозиція втомиться і замовкне, а Гарвард існуватиме, – відчепно сказав порадник .

– Дякук, і я такої думки . Бувайте здорові .

– А все ж таки ви прислухайтесь до голосу опозиції, до голосу українських професорів, може почуєте щось і корисне від них, – порадив на останку Гнат Кіндратович .

– Хіба українці щось конструктивне скажуть? – і махнув рукою .

Після знайомства з провідною українською інтелігенцією, Гнат Кіндратович дав секретаркам вказівки українські заявки задовільняти без черги.

Того ж самого дня до Бюро вскочила жінка років 50-т і загаласувала:

— Хто це тут роздає професорські дипломи?

— Насамперед, киньте, пані, цигарку, тут не палять і не чадять смердючим димом, подруге, хто ви така, мивас викликали?

— Поперше, я не пані а панночка, зовуть мене Зіна Горезвісна, і прийшла я сама почувши що порадник розуміє нашу українську мову і продає професорські титули.

— Ви хочете бути професором, яким професором?

— Професором музики. Я вже акомпаньюю на піяно для дітей. А палити цигарки панянкам дозволяють навіть у церквах, не тільки в школах.

— Що за голосні суперечки?— запитав Гнат Кіндратович відхиливши двері.

— Українка без заявки прийшла і ще й чадить димом?

— Пропустіть!— дав дозвіл порадник.

— Ваші секретарки погано виховані, некультурні,— поскаржилась Горезвісна зайшовши в кабінет.

— Мої секретарки виконують те, що я їм поручаю. Смалити цигарки дівчатам в школі на жаль дозволяють, а тут, навіть чарівним панянкам заборонено. Що ви хотіли?

— Професорського диплома.

— Дуже шкодую що допомогти вам не можу. Ви закінчили якусь високу школу?

— Хіба всі професори на еміграції закінчували високі школи?— здивовано підкинула бровами підстаркувата панночка.

Гнат Кіндратович сумно зітхнув і ще раз сказав:

— Ми титулами не торгуємо.

— От і довіряй людям, а мені казали що ви всім даєте гарантовані папери. Запалила цигарку і вийшла не попрощавшись.

Шойно за шукачкою професорського титулу зачинились двері, як до кабінету постукала секретарка і, почувши дозвіл, соромливо переступила поріг, попросила:

– Прошу відпустити мене на дві години з Бюра.

– Будь ласка, маєте побачення з бойфрендом?

– В робочі години побачення я ніколи не призначаю, я хочу не спізнитись на відкриття виставки картин.

– Дозволяю! На культурну розвагу завжди даю дозвіл. Виставка якоїсь знаменитости?

– Аматора. Але він оголосив що, перед відкриттям гостей частуватимуть французьким шампанським і добірними китайськими стравами. Це ж дуже цікаво.

– Цікавитесь аматорським мистецтвом?

– Цікавлюсь французьким шампанським і китайською закускою, – поправила секретарка.

– Тоді можете йти, повернетесь то і нам розкажете.

Саме задзеленьчав телефон і друга секретарка повідомила, що на черзі є знову представник української еміграції, сидить в почекальні. Гнат Кіндратович звелів запросити поза чергою.

– Добридень, мудрий порадику! – привітався сивоголовий дідок сміливо українською мовою.

– Слава Ісусу Христу! – відповів йому Гнат Кіндратович по українському.

– О, то ви не безбожник?! А в мене була підозра що ясновидці неодмінно куми з нечистою силою, а от і помилитись можна. Ви віруюча в Бога людина.

– А ви якого духового напрямку?

– Не питайте про це, я за іншим прийшов. Мені судила доля очолювати українську наукову установу і я хочу зробити плян обслуговування еміграції, задовільняти її потреби. Двадцять п'ять років студіюю, приглядаюсь а второпати, вяснити чого вона потребує, чим цікавиться, якими харчами її годувати, не пощастило. От і прийшов до вас за гарантованою порадою і допомогою.

– Українська еміграція така вибаглива, така різнома-

нітна в смаках і потребах, що сам дідько їй не догодить. Але є звичаї, традиції, навички що передаються з роду в рід, з покоління в покоління непохитні. Їх ніяка сила викорінити не в силі. Це фатальна спадковість.

– Що ви маєте на увазі? – насторожився науковець.

– Насамперед, не плюньте друкованого слова. Книжки українець не любить. Українець кожний, від того підмітайла, будівельника, сталевара що добре заробляють і кінчаючи професором, академіком вважають зайвим читати книжки. Вони й так все знають. Українська еміграція ще терпить танці і співи. От на це мистецтво можна розраховувати ...

– Це ми всі знаємо, я хочу довідатись про щось глибше, більше, тривкіше.

– Можете плекати спорт, футбол, полювання, рибна ловля і кінські перегони. З мистецтва – бандура і писання писанок. Потроху вишивання. Все ж таки це ліпше як карти і бари. А от духової поживи, книжки, журнал і не покажуть. А це веде до остаточної денаціоналізації.

– Де ж тоді шукати рятунка?

– Зробіть тривку умову з купецтвом. Так як колись большевики до дефіцитної солі в крамницях накидали комуністичну пропаганду. Так треба запровадити при продажі квитків на забаву, танці, балі, додавати книжку.

– Прекрасна ідея! – вигукнув науковець і потис порадникові руку.

До сьогодні не чути, чи купецтво погодилося на співпрацю з письменниками, видавництвами і науковими установами. Але рух культурний започаткувався.

Десь за місяць Гнат Кіндратович отримав запрошення прочитати лекцію для українських науковців на тему:

"Людина в майбутньому"

Прибувши в призначений день і час до клубу, Гнат Кіндратович був приємно здивований побачивши перед клубом натовп, вулиця заставлена автами, в залі всі крісла зайняті, і навіть в переходах та на балконі повно. І найго-

ловніше – всюду молодь. Є гарно одягнена, добре підстрижена, чепурна, пристійна. Але прийшли й сучасники - модерністи, ігноранти здобутків минулого. Вони рвуться вперед, в майбутнє. І їх найбільше.

Значить, еміграція живе не тільки хлібом єдиним, потребує і духового харчу. А він науковцеві і не сказав що є надія. Це вже стверджує що не все застоялось в еміграційній оселі.

На афішах писалось що: Високий науковець прочитає... але Гнат Кіндратович не читав а говорив без нотатника. Говорив з експромту як ерудит, знаючи добре свою справу і свою тему. І чи подобається це аудиторії, чи його осуджувати будуть, він скаже їм правду:

– Шановне павутиння з України! – кинув він окликом в переповнену залю і аудиторія затаїла віддих. – Окреслив вас паутинням бо ви, як бабине літо, радуєтесь життям і добробутом, незабаром відійдете в безвість не залишивши по собі й сліду. Така вже приреченність кожної еміграції в діяспорі, за винятком жидівської. До жидів людям не рівнятися. То нарад зліплений з іншої Богом глини. То люди рухливі, хитрі, комерційні та риболовні. Ви ж нація довірлива, чесна, проста, хліборобська.

Однак, Бог і вас не позбавив допитливості, тяглості до знань, науки, краси і цікавості заглянути в майбутнє. Тому я й рішив виголосити доповідь на цю тему.

Майбутнє летить до вас шаленим темпом. Ви навіть не встигаєте фіксувати подій. Сьогодні, прикладом, ви випроводили до школи сина чи дочку свою, а з школи повернулась чужа дитина. Правда, ніс, очі, вуха і все обличчя вашої дитини, а губи чужі, надуті, і розмова не та. Летить і гуде нова доба буйного розквіту, але якого розквіту? Такого, що ваше серце завмирає. Наступне покоління буде від вас так різнитися, як ви відвернулись від свого минулого, відкинули звичаї, традиції, мораль ваших батьків.

Музеї, бібліотеки, старе мистецтво, красу і працю умільців, храми і церкви занедбаєте і відкинете як пережиток

минулого, ніби минуле заслуговує зневаги. Пересичена і свавільна молодь буде рватись вперед іншими моральними замилюваннями; дівчата з дівчатами будуть паруватися а хлопці з хлопцями, і це врятує світ від перенаселення та загрози голоду.

Приріст населення буде нормуватись інкубаторами.

Майбутня людина буде позбавлена властивостей оглядатися в минуле і в той же час дивитися в майбутнє. Вона житиме верховіттям та приглядатись під ноги аби не спіткнутися і передчасно не впасти. І саме тому люди пада-тимуть передчасно.

Мешканеві потреби і харчування людини перебере держава на себе. Людині залишиться тільки працювати. Так як передбачав англійський письменник Орвелл Георг своїм фантастичним твором "Колгосп тварин", так стане і в дійсності. Держава звільнить людину від думання, від життєвих турбот, поселить їх в готелях-казармах як тягло.

Лікарі стверджують що розмаїтість кольорів порушує нервову систему, тому одежа і мебля та оточення матимуть сірий колір. Держава дуже буде дбати про спокій людської тяглової сили. Видаїність праці залежить від спокійної покори людини

До харчів людям держава додаватиме хемікалії як і триматимуть людину в цілковитій рабській покорі і тому відпаде потреба утримувати військо і тюрми. Людина цілковито втратить волю до спротиву.

Людині влада дасть повну свободу перевиконувати норми протягом 8 годин денно і шости днів тижнево. Влада дозволить усім дорослим працюючим відпочивати в суботу цілу добу в ліжку і набиратись сили для продуктивної фізичної праці наступного тижня з неділі.

До цього раю на земній кулі змагають темні змовницькі сили яких ми не бачимо але відчуваємо на кожному кроці через газети, радіо і телевізію.

На останку хочу всіх вас закликати, вчіться відвівати брехню від правди і тоді переконаєтесь самі.

Хочу вас запевнити, що перетворення людства в покірних невільників, в однаковій мірі веде: Соціалістичний і комуністичний блок т.з. ССРСР, Китайська Республіка та, з другого боку, увесь західний світ провокований Ізраїлем, громадяни якого накиннули вуздечку навіть на Америку.

Коли ми не навчимося шанувати минулого і дивитися в майбутнє світлими очима, без жидівської преси, тоді наші онуки будуть в неволі так, як це обіцяв великий жидівський основоположник Ізраїля Бен Гуріон.

Дякую, що терпеливо вислухали! -- і сів.

SENATORS Cranston and Muskie receiving their orders from Golda Meir

Гольда Меїр дає вказівки як діяти сенаторові Москі, та сенаторові Кренстонові під час відвідин ЗДА.

— Хто має запити до доповідчика? — звернувся керівник зборами до присутніх.

Зразу знялося вгору сотня молодих рук. Це свідчило що доповідь зацікавила людей своїм змістом.

Керуючий дав слово до запиту молодому чоловікові.

— Доповідач сказав що в майбутньому держава людей буде вирощувати в інкубаторах. Кого ж тоді діти назива-

тимуть батьком, а кого мамою?— цікавився юнак.

— Для всіх дітей буде один батько, той що завів в державі систему інкубаторів. Можна сподіватися, що це буде один з онуків Бен Гуріона. Мамою будуть називати державу; матушка Расея, матушка ССРСР, матушка Китай або Ізраїль. Америку можливо переіменують в Юдею, яка загинула в братовбивчій жидівській війні далеко до нашої ери. Словом, матушка держава,— відповів пророк.

— Ми не знаємо що сказав Бен Гуріон про світовий суд чи Світовий Уряд, про який ви згадували,— запитав інший.

— Творець жидівської держави Бен Гуріон, прибувши до Америки сказав журналістам: В Єрусалимі, столиці Ізраїля в 1987 році засідатиме світовий суд, який розглядатиме всі світові справи. Тоді вже не буде в світі воєн та війська і зброї, і існуватиме одна держава.

• — Недіжде!— хтось спонтанно вигукнув.

— Бен Гуріон помре,— додав пророк, помре на атаку серця, коли араби розгромлять ізраїльську армію,— передбачливо сказав людям Гнат Кіндратович наперед події які будуть здійснені.

— Чим людей вирощуваних в інкубаторах будуть харчувати, як мамів не буде з грудним молоком?— почувся знову цікавий запит.

— Брак харчів будуть компенсувати пігулками, які вироблятимуть з жабурина вирощуваного в океанах. Харчів на земній кулі буде досить, а повітря, чистого повітря дуже буде мало, раби привикнуть дихати смородом. Раби вирощені в інкубаторах, харчуючись пігулками, залишатимуть по собі повітря, як тхори або скунси. І воно їм не перешкоджатиме рости і міцніти, в них розвинеться імунітет від порноти. Диктатори, поневолювачі, затримавши за собою нормальний розвиток, як пануюча кляса, на нормальних родинних відносинах, на нормальному харчуванні почнуть хворіти від поганого повітря, передчасно вмирати і, невдовзі всі зникнуть від тієї системи яку запровадили. Раби, позбавившись поневолювачів знову повернуться до нормального

народження, людського харчування, нормального розвитку без пана і диктатора. Але це буде довгий і тяжкий невільничий шлях ваших поколінь, якщо ви проморгаєте за сідку світових змовників, які вже хваляться що запхали гоїв в мішок, залишилось тільки зав'язати.

На цьому керівник припинив запити бо надворі стемніло і надійшов злодійський час, коли й сенаторів грабують.

Науковці подякували Гнатові Кіндратовичу за глибоко змістовну доповідь і просили прочитати наступну.

Гнат Кіндратович обіцяв, як буде вільний час. Він висловив побажання побачити відгуки в українській та чужинецькій пресі про свою доповідь.

— В українській пресі я напишу, — зголосився український редактор, а до англomовної напевно подасть жид що он сидить причаївшись на задній лавці.

— Тут, між нами є жид? Тікаймо, хлопці! — вигукнув студент і в одну мить зала спорожніла.

Гнат Кіндратович залишаючи останнім залю гукнув до жидівського підслуховувача при виході:

— Здоров, землячок!

Сів до свого авта і подався до Бюра Порад.

Другого дня в кабінеті свого Бюра Гнат Кіндратович знайшов купу залеглости. Тут були особисто йому адресовані листи, телеграми і численні витинки з газет, покладені вчора секретарками. Витинки клали на стіл тільки з особливо цікавими подіями, тому Гнат Кіндратович взявся до витинок:

Ізраїль має найкращий в Тель Авіві Університет з найвищою платнею і найздібнішими в світі професорами. Там здобуватимуть освіту тільки сини і дочки жидівського народу розкиданого по світі, — прочитав він першу витинку.

Вирощуються здібні кадри для керування світом, — подумав Гнат Кіндратович.

Ватикан. 19 березня 1959 року Папа Іван 23-й в день

св. Йосифа (чи не Сталіна?) відправив Богослужбу для 3000 римських підмітачів вулиць. Після Богослужби Папа виголосив промову - проповідь, в якій потішав підмітачів, що бідність є не тільки найбільшою чеснотою, але вона теж звільняє людей від клопотів, журби яку мають багатії - щоб ще більше розбагатіти. Багатії не мають часу на відпочинок в погоні за грішми. Тому бідним значно ліпше живеться як багатим, — *потішав бідних багатий.*

У льохах Ватикану переховується багато золота, запаси щоденно поповнюються, — повідомляє монетне бюро.

Вашінгтон. 23 березня 1953 року віцепрезидент Річард М. Ніксон промовляючи на відкритті шпиталю у Вашінгтоні між іншим зазначив, що американський народ в наслідок умових недуг річно витрачає коло 2.000.000.000 доларів з федеральних і стейтових податків. Кожна десята тепер народжена дитина є виразно умово хворою, а підрос-таюча молодь цей відсоток збільшує.

При відборі рекрутів комісія визнає здібним до військової тільки одного з трьох перевірених.

Москва. 23 грудня 1953 року. Особливе Судове Засідання Верховного Суду ССРСР постановило:

Покарати Берія Л.П., Меркулова, Деканозова, Кобулова, Голідзе, Мешіка та Блозімівського найвищою мірою покарання — розстрілом.

Вирок виконано того ж самого 23 грудня. Все це були жорстокі большевицькі ЧеКісти.

Носив ягнят вовк — понесло й вовка.

" В часі Вселенського Патріярха Михайла Керулярія, — сказав український Митрополит Германюк, — папський легат Кардинал Гумберт закинув Східній Церкві всі можливі ересі, щоб її осудити. Це, однак, не було згідне з правдою, бо Царгородський Патріярх мав ту саму віру, що й Римська Церква." (*"Свобода", 7 вер. 1967 р.*)

В журналі "Форчун" надруковано прізвища американських мільйонерів, серед них самі багаті; Меллони, Форди, Рокфеллери, Дю Понти і Кенеді. Разом 153.

Щасливого Нового Року

ЧЛЕНАМ і ПРИЯТЕЛЯМ БАЖАЮТЬ:

**УКРАЇНСЬКИЙ
МАСОНСЬКИЙ КЛЮБ**
47 W. 34th St. Rm. 546
New York, N.Y.
W. G. POLUNA, Pres.
T. ZOWNIR, Sec'y

**УКРАЇНСЬКА
ЛЪОЖА ч. 117**
ГОЛОС УКРАЇНИ
Dr. B. FEDENKO,
Майстер
W. HUZAR, Sec'y
Paris, France

W. Dr. Wm. BORAK, Master, Lodge # 1085

До рук Гната Кіндратовича потрапило Новорічне привітання масонів і він гірко посміхнувся з людської наївності. Масонерія, це цех середньовічних мулярів. Муляр — по французькому й по англійському — масон.

Початки творення Масонерії сягають кінця 12-го століття. Закладаючи цю професійну організацію мулярі мали в своїх статутах добродійність, допомогу потребуючим бідним, старим, калікам та інвалідам чи вдовам. Дотримуючись християнської моралі ставили своїми кличами: Свободу, рівність і братерство.

До мулярської робітничої організації вступали й великі громадські чи державні мужі, багатії і навіть Князі чи Королі з доброзичливою метою.

В 1717 році жиди змовившись масово пішли в масонську організацію оминаючи її християнський зміст. Вони по-маленьку перебрали провід Масонерією і перетворили цю робітничу професійну мулярську організацію в засоби всіх підлих політичних махінацій, в сліпе знаряддя світового панування. Замість рівності жиди завели таку ієрархічну драбину керівництва, що членство ніколи не знало що робить старший над ним і яка мета справжня організації.

Масонерія окріпла і християнство з свого статута цілковито викинула. Масонерія вже втручалася в політику

держави, організує бунти, усуває не бажаних їм державних мужів злочинними засобами і переводить замаху та революційні перевороти, як це мало місце в 1917 році повалення в Росії царяту.

І якщо знаходяться люди які хизуються приналежністю до масонства, як добродійністю, цього їм ніхто не повірить, бо вони політичні жидівські лакеї. Масонство в цілому світі опановане жидами. Хіба що створена ложа існує ізольовано, для хизування і декорації.

Телефон секретарки обірвав дальший перегляд витинків з газет і журналів. Вже годину в приймальні чекає на гарантовану пораду клієнт. Бюро Порад здобуло прикметник "гарантовані" серед населення з такою силою переконання, що сприймалось без жодного застереження.

До кабінета Гната Кіндратовича неквапливо переступив поріг широкоплечий, кремезний, міцно збудований чорнявий чоловік років пів сотні віком і засоромлено спустивши гарні очі долу, розпочав:

— Я чув що ви маєте силу витягнути кожну людину з найбільшої біди...

— Сідайте, он крісло і розповідайте!

— Дякую! Я ще не втомився, ноги маю міцні, маю бажання стояче розповісти, щоб більш переконливо...

— Я й так вам вірю, що ж за біду маєте?

— Така біда, що й розповідати сором, — і витягши з кишені жіноче фото подав порадинові: — Подивіться, це моя жінка.

— Гарну маєте жінку! Що вона — в гречку скаче?

— Навпаки. Дурна. Боїться чужого. Вчепилась мене і не одірвеш. Всі сусідські жінки, поганші за неї, хваляться "бойфрендами", а моя мов би остання в світі. От я і прийшов до вас щоб витягли з біди. Може якось дмухнете на неї любовними чарами, спонукаєте її придбати боя, хоч поганого, бідного, без авта. Ми маємо два авта а бойфре-

нда не спромоглись. Допоможіть, вік не забудемо.

— Чи ви про це з своєю жінкою балакали?

— Балакав! Десять разів намовляв її кивнути бровою на якогось мужчину, брови ж у неї гарні, та й кругом вона як голівудська пташечка, не помагає.

— Що ж вона каже, чого не спокусить якогось зальотника, ловеласа.

— То їй чуб у парубка чи одруженого баламута не подобається, то очі погані, то сам він незграбний; от і не підшукає до вподоби, от і мучуся я з нею, соромно перед іншими порядними жінками, що мають навіть по два залицяльники, чи "бой френди".

— І чого вам так перейматися цією бідою, немає жінка ловеляса, для вас ліпше, жийте собі та кохайтесь.

— Еге, так то вам з боку казати. Жінка рішучо заброняє мені мати "герль френд" поки вона не знайде собі бой френда, а в мене їх аж дві, як чорнобривчики, — признався нарешті чоловік. — Допоможіть приліпити до неї хоч старого багатія для чужого ока, або жовторотого джигунчика за гроші, я б уже тому студентові тихенько підкинув сотню на науку, — псгоджувався чоловік.

— Ви свою жінку любите?

— Дуже люблю, вона ж як янголятко!

— А вона вас?

— Найбільше в світі мене любить, вмирає як не бачить.

— То на якого дідька вам ті "бой френди" та "герль френди" паскудити ваше прекрасне родинне життя?

— Мода, пане порадику! Без моди життя втрачає свій кольорит, свою барвистість, особливо тоді, як в кишені є багато грошей!

— Це правда. Собака з жиру казиться.

— То що ви мені порадите? — нетерпеливився ловеляс.

— Пришліть до мене завтра свою дружину, — відповів Гнат Кіндратович.

— Навіщо завтра? Ми прийшли разом, вона чекає на мене під дверима.

– Тоді кличте її сюди.

Чоловік підхопився з крісла і метнувся з кабінету. За хвилину повернувся з вродливою, чорнявою, як і він сам, своєю жінкою і сказав:

– Ось вона, любуйтеся, біду мені робить ціле життя.

– Сідайте, пані, та розкажіть і ви про вашу біду, – просив Гнат Кіндратович.

– Біда в нас, пане, та ще й велика біда, – сказала жінка сідаючи в крісло і тяжко зітхнула.

Жінка була невеличкого росту, тендітна, гарно збудована і виглядала проти свого чоловіка як доня. Поправивши на колінах довгу суконочку, допитливо подивилась на порадника, мов би вагаючись, чи говорити правду, чи, може, дещо й промовчати.

– Я вас слухаю, пані, – нагадав порадник.

– Це не правда, пане, що я цураюся "бойфренда", як вам наговорив чоловік. Я хочу мати "бойфренда" і давно їх випробовую. Але, порядного й досі не знайшла. Ото ж, бувало, зустрінуся, познайомимось, заїдемо в ресторан чи кафетерію, перекусимо добре, він проведе мене до дому і зразу ж хоче цілуватись, або ще й запрошує до ліжка. Ну і скажіть, будь ласка, навіщо мені такі неподобства. До ліжка я маю законного чоловіка, а "бойфренда" потребую для паради. Можна піти в кіно, театр, музей, на якусь забаву чи академію, щоб люди побачили що маю "бойфренда", але цілуватись, або до ліжка, це вже зась. Маю свого чоловіка. Ось чому мене цураються бойфренди, – призналась жінка про свою біду. Отже, тепер і просимо вас знайти мені порядного "бойфренда".

– Значить, ви шукаєте бойфренда для декорації?

– Тільки для декорації, щоб не відставати від моди, – вигукнули разом чоловік і жінка.

– Тепер до вас маю питання, – повернувся Гнат Кіндратович до чоловіка, – Як ви поводитесь з своєю "герльфренд", чи тоже для декорації?

Чоловік насторожено подивився на жінку і промимрив:

– Моя герль френд декорації не визнає, вона реаліте тник, шанує живу, енергійну людину.

– Кожна жінка має свій стиль життя і свій характер, – висловила стиха жінка.

– Тоді я вам дам таку пораду, – сказав порадник. – Завтра одне з вас загляньте на Біржу Праці. Попросіть прислати вам гарного студента на суботу й неділю вечорами заробити трохи на науку. Той студент піде чи поїде з вами куди ви захочете і товаришуватиме у всіх розвагових місцях. Людям же будете ним хвалитися як "бой френдом" і він не буде вас цілувати чи запрошувати до ліжка. Мода буде затримана і честь врятована.

– То це ж чудово! – вигукнув чоловік.

– А чи знайдеться такий студент щоб був чемним? – недовіжливо запитала жінка.

– Таких тепер багато що люблять хлопців а не дівчат, – відповів всезнаючий порадник.

– Тоді дякуємо за пораду, це буде, справді, рятунок в нашій біді, – погодились чоловік і жінка.

Мода, нічого не зробиш.

Бюром Порад зацікавилась советська розвідка. Одного дня член представництва ССС Р до О.Н. в дійсності вишколений шпигун, подав заявку і був викликаний для поради, як турист до Америки. Щойно цей "турист" переступив поріг до Гната Кіндратовича, як був викритий справжнім прізвищем і його місце в советській розвідці.

– Тепер я вірю що ви не ворожит а великий ясновидець двадцятого століття – відповів на привітання і викриття советський шпигун.

– Отже, тепер будемо розмовляти відверто, – запропонував Гнат Кіндратович.

– Відверто, наскільки дозволяє мені моя професія, – погодився советський шпигун.

– Які державні труднощі привели вас до мене, бо ж не

з особистими проблемами заітали до мене,— запитав Гнат Кіндратович.

— Очевидно. Я належу державі і працюю для держави.

— Що ж вас найбільше цікавить?

— Наш великий керівник держави, геній Микита Хрущ, колись пророчив що ми доженемо Америку молоком і яйцями. Я хотів вас запитати, бо Хрущ дуба дав, а з мертвими ми ще не навчилися розмовляти, коли це станеться, щоб ми могли приобіцяти це молочко і яєчка прекрасним советським дітям.

— Це станеться скоро, дуже скоро якщо...

— От біда, все нам на дорозі або "але", або "якщо", — голосно поскаржився советський шпигун.— Покажіть мені це "якщо" і я його до "стенкі".

— Покажу. Однак, насамперед, ця ваша "стенка" і є першою перешкодою, — догнати і перегнати Америку.

— Хочете сказати що міцна влада перешкоджає молоді річкою пливти до дітей, а курям яйця нести державі?

— Вгадали. І я вам поясню чому. На Україні найбільш молокодайними коровами була порода "українська" сіра. Влада в цій породі корів помітила вплив буржуазного націоналізму і наказала цю породу здати на заготівлю м'яса. Ви ж як вогню боїтеся українського. Натомісти, архітектори комунізму запропонували в державі плекати живітські молокодайні кози. Поголів"ям ви Америку перегнали, а молока нема.

Хочете мати молоко — дозвольте плекати українські сірі корови, — порадив советському шпигунові Гнат Кіндратович.

— Без молока будемо, а українського недозволимо! — сердито вигукнув московський шовініст.

— Така ж сама справа з курми. Жовта порода виявила себе багатоплідними, кожна несла в рік 350 яєць. І раптом, хтось з пильних сторожів советської системи допильнував що жовта курка на тлі блакитного українського неба творить жовто-блакитний самотійницький прапор.

Вдарили тривогу. Український націоналізм виявився в курах. Негайно всі жовті кури були вилучені з куринних ферм і пішли на кухню архітекторів комунізму, які давно в пошані до курячого супу. Тепер завели бердичівську породу курей, яка з'їдає за рік в сорок разів більше харчів, як сама важить і несе одно яйце тижнево, в суботу.

– Звідки ви все це знаєте?— здивувався шпигун.

– Саме тому і ви прийшли до мене що все знаю.

– Будемо без молока, масла, яєць, але української породи не допустимо,— відповів советський вельможа.

– Що вас ще цікавить?

– Хліб. Боїмося голоду. Як нам вирішити проблему голоду, що висить маревом над нашою системою.

– Поки існує в світі капіталізм, голод вам не загрожуватиме. Але щойно світові архітекти комунізму повалять Америку і запровадять тут большевицьку, соціалістичну систему, СРСР загине. Тоді вам доведеться перейти на приватно власницьку систему, щоб врятувати населення від цілковитого загину.

– Дякую! Зараз іду до буржуїв і складу умову що ми ніколи не будемо угроблювати Америку.

Советський шпигун радісно залишив Бюро Порад.

Представник до О.Н. від Єгипту був другим визначним чужинцем, що прийшов до Бюра Порад.

Державний муж великого арабського народу Магомет Зайяту, переступивши поріг чужої оселі, за мусульманським звичаєм, склав навхрес руки на грудях і зробив глибокий уклін головою перед Гнатом Кіндратовичам. Привітався літературною англійською мовою.

Гнат Кіндратович підвівся на зустріч, схрестив перед гостем так само на грудях руки і відповів на привітання чистою арабською мовою. Гість аж спалахнув від здивування радісною посмішкою.

– За якою порадою пан прибув з Середнього Сходу?

— Коли високий Пророк знає мою рідну мову, знає хто я такий, мені нема потреби говорити дипломатично, за гальниковою мовою. Мене цікавить доля мого, арабського народу в добу підкупства, фальшу і зради. Як нам рятувати свою землю, на яку чигають вороги з усіх боків?

— Зазіхають не на ваші піски а на нафту,— додав Гнат Кіндратович.

— І на наше добро, і на наші святині щоб збезчестити, і на нашу свободу,— трімливим голосом скаржився араб.

— Я не мусульман а християнин, але вважайте мене як свого брата,— сказав Гнат Кіндратович і продовжував далі:— Християнська мораль учить стати в обороні слабшого, покривдженого, поневоленого. Право на свободу має і бідний, і слабший, і кожна людина на земній кулі. Так само право на свободу має кожна держава, велика й мала, багата і недорозвинена. Тому, я вас запевняю в своїй щирій та чесній допомозі.

Зворушений араб, представник Об'єднаної Арабської Республіки зірвався з крісла і тричі поклонився Гнатові Кіндратовичу до самих ніг.

— Ви хочете знати що чекає в майбутньому арабів, ваш народ, вашу ОАН. Добре що завітали до мене і я вас попереджаю; на вас і далі готує ворог напад, могутній, жорстокий, добре приготований і організований. Ізраїль створив велику армію з американських солдат жидівського походження, головні літунів і танкістів. Озброєні найновішою і наймодернішою американською зброєю, вони творять грізну і сильну мілітарну потугу. Вам треба готуватись цього сильного ворога зустрінути підготовлено.

— Коли Ізраїль готує на нас напад?— збентежено запитав арабський представник.

— Ізраїль ще сам не визначив точної дати, але я можу вам точно сказати дату. Ізраїль нападе на Єгипет і Сирію одного і того самого дня, це станеться на Судний День в 1973 році, припадає цей день на 6 жовтня. Жиди сподіваються цим новим несподіваним нападом захопити всі нафто-

ві джерела, цілковито заволодіти Суецьким каналом і пустити його в експлуатацію, чого дуже потребує банкір Ротшильд. Так само жиди хочуть захопити в свої руки у в е сь Єрусалим, перетворити це святе місто трьох віровізнань в Світовий Суд, щоб там рубати голови кожному непокірному християнинові, мусульманові чи іншим боголюбивим людям що виявляють жидам опір. Ізраїль плянує всі арабські держави перетворити в колонії.

– Дорогий наш приятелю, ми будемо вважати вас другим нашим пророком після Магомета, аби ви поступилися в релігії.

– Цього я ніяк не можу, але, як Ісус Христос так і Магомет проповідували добро, обороняли правду і нам не перешкоджають бути братами. Найголовніше, стережіться і будьте обережними з жидами.

– Чи не могли б ви мені, дорогий добродію, підказати заходи, як нам з слабо озброєною армією дати відсіч жидам у новій війні. Ми маємо гроші, маємо з кого творити військо, але нам, мов би змовились, всі великі держави в цілому світі, відмовляють продати добру зброю.

– У новій сутичці з Ізраїлем використайте тактику минулих атак ворога. На східньому березі Ізраїль збудував неприступну лінію оборони що зветься "Бар Леві". На цю фортецю Ізраїль витратив сотні мільйонів доларів і вважають її неприступною, так як французи вважали лінію "Мажіно". Зробіть так, як зробили німці, обійдіть " Бар Леві ", вдарте з протилежного боку.

Крім того ви маєте наймогутнішу зброю в світі – нафту. Припиніть продаж нафти ворожим вам державам. От тоді й побачите наслідки. Всі перед вами затанцюють, від Ізраїля відійдуть, – порадив Гнат Кіндратович.

– Дуже дякую вам за поради, тепер і мені не так страшно буде вести дискусію в ООН.

– При потребі, заходьте знову, я ваш приятель, – сказав Гнат Кіндратович прощаючись.

Араб Магомет Зайяту схрестив на грудях руки, зробив

глибокий уклін головою і вийшов. Розрахунки з клієнтами тепер вела секретарка, Гнат Кіндратович лише давав поради. Араби хоч і мали гроші, Гнат Кіндратович порадив секретарці не вимагати з араба платні. Він відчував свою вину перед арабами за поміч жидам у 1967 році.

Після відвідин Бюро Порад представником арабських держав до ООН Магометом Зайяту, до Гната Кіндратовича сипнули заявками представники до ООН від Японії, Франції, Англії, Румунії, Польщі, Бельгії і навіть Західної Німеччини. Адже ж Гітлер під час другої світової війни користався послугами і робив наступ тільки за порадами свого ясновидця, і вигравав. Програв війну тоді, як відкинув поради ясновидця.

Кожному, хто приходив за допомогою, Гнат Кіндратович чесно давав поради без прикрас, лукавства чи затаювання поганого. В його порадах панували чесноти і правда. Представник кожної держави насамперед хотів заглянути в майбутнє, щоб приготуватись до невдач, чи їх оминути.

Представника Ізраїля, чи будь якого хитруна, грошолюб, кар'єриста з жидівського роду ще не було. Жиди немов догадувались про неприязнь порадника до жидів, які плянували його замордувати. Боялись про це почути насамоті від їхнього колишнього месії.

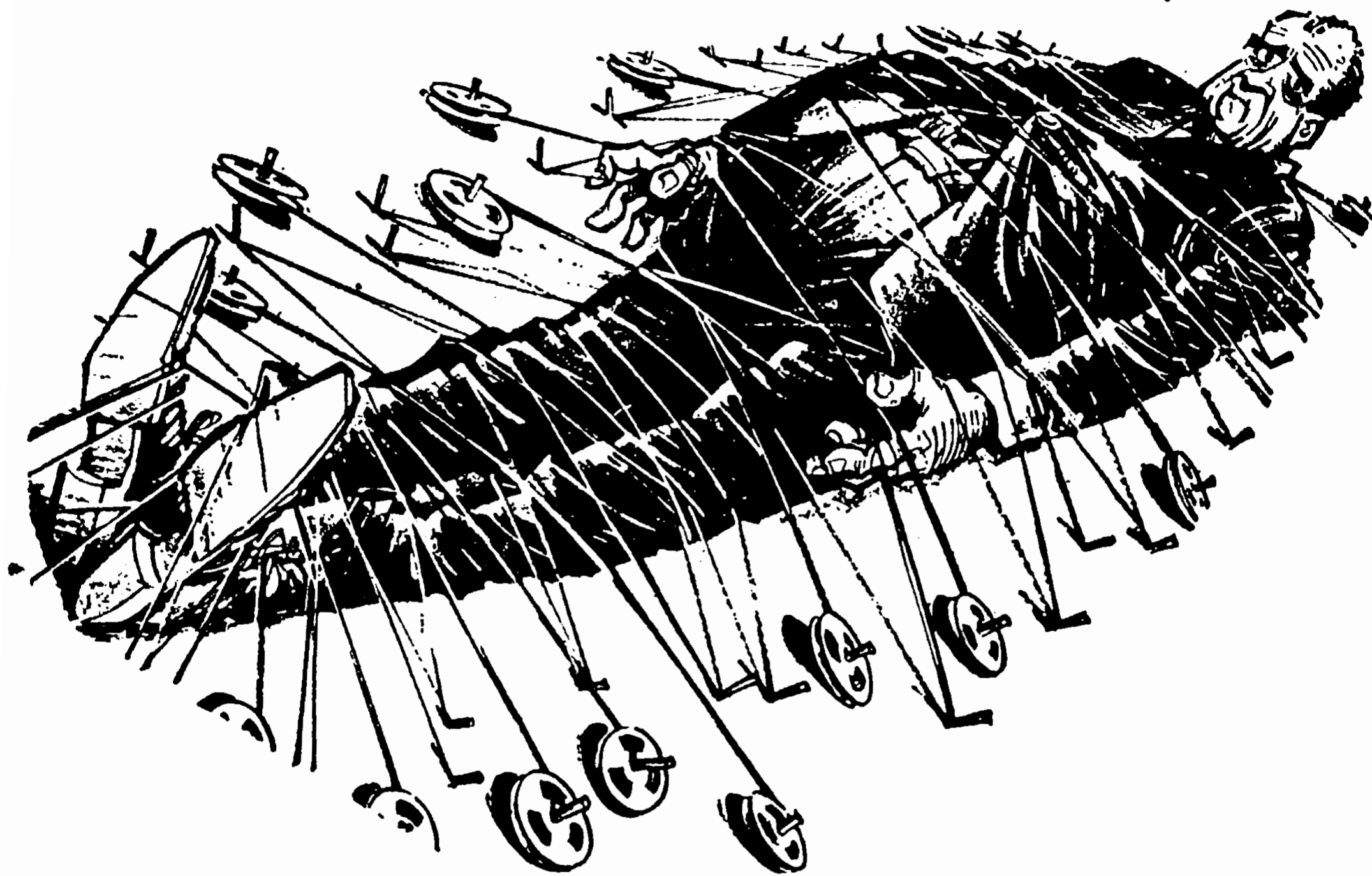
Крім того Ізраїлем володіла впевненість в своїй силі, в своїй могутності фінансовій, військовій, організаційній і політичній. Конгрес і Сенат, під жидівським впливом, президента загнущають або зв'язують і вся мудрість на налігачеві. Навіщо жидам порадник, коли вони найхитріша в світі "богом обрана нація".

А в атомовому арсеналі Америки вистачить бомб поставити на коліна цілий світ. Або знищити. Параноїки-жиди і це можуть зробити з гоями без застережень.

Рада Безпеки 35 разів засудила Ізраїль за варварські

напади бомбардувальниками і танками на мирні арабські села і табори з арабськими утікачами. Жиди на постанови цілого світу свищуть і кепкують. Понад 25 років півтора мільйони арабів голодують серед пісків в погнилих шатрах по вині жидів і світ про це не кричить. Один жид оголосив в Москві голодовку, що його не пускають до Америки помагати жидам валити Америку – про цього "бідного і згсłodнілого" жидка трубить преса цілого світу.

Ось на що треба звернути увагу чесним людям.

Контрольована жидами преса, радіо та телевізія зацькували президента Ніксона, а слабодухі члени Сенату та Конгресу, шантажовані жидами, зв'язали президента. Ще невеличке зусилля і, в Білому Домі сидітиме жидівський попіхач.

БАЛЬЗАМ ЛЮБОВИ

Студіюючи людські відносини з різних історичних, літературних, філософічних та біблійних джерел Гнат Кіндратович дійшов до висновку; все горе в світі приходить з ненависти і злости. Коли б люди любили одне одного, в світі б не існувало горя, людині були б зайві сльози. Тільки пісні, радість та сміх лунали б по землі.

І тоді до нього завітала думка – винайти бальзам любови. В кожній церкві прочанам замість миром мазати чоло, капнути йому на чоло бальзамом, ця крапелька любови проникне до серця і витисне з серця звіринну ненависть а розквітне любов.

І на земній кулі ніколи не буде війни, і в родині зникнуть сварки, і ніде ви не почуєте плачу.

Щоб винайти колесо – першопочаток механіки, людству треба було думати мільйон років. Для винайдення бальзаму любови, Гнатові Кіндратовичу треба було два тижні на лабораторні досліді різних сполук. Адже ж він міг проникати розумом у світові таємниці всіх віків і винаходи науковців усіх держав.

Зачинивши Бюро для "ремонту", Гнат Кіндратович зачинився в кабінеті і три дні переглядав проникливо фотографії великих науковців, винахідників, лікарів і хеміків, вивчав властивість різних сполук. Він заглянув у душу і розум Буди та Магомета, Спінози та Сократа, царя Давида і царя Соломона. Але ці мудреці нічого йому не підказали. Тоді він вдався до лікарів, медицини європейської і китайської і робив різні сполуки, мікстури та суміші.

На третій тиждень праці, після тисячі спроб нарешті в одній колбі помітив веселі зграйки блакитних і рожевих бульок. Це і був бальзам любови, якого шукав. Це і була та рідина, якою він перетворить світ, вижене з людей злого демона а посадить доброго янгола.

Свій бальзам любови Гнат Кіндратович рішив випробувати на землячках українцях. Він знав що ні в одному народі на еміграції нема стільки сварок, ненависти, ворожечі як серед українців. Починаючи від родини, де кожна дитина має свій погляд на життя, кінчаючи церквами, які щонеділі проповідують любити ближнього а ненавидять і проклинають свого.

Бальзам любови він виробляв з сиру видобутого від їшаків і баранів. З їшаків для жінок, з баранів чоловікам.

Дослідники давно ствердили що, чоловіча любов різни-ться від жіночої. Боронь боже переплутати.

Щоб забезпечити себе базок сирівців, винахідник і організатор виробництва Гнат Кіндратович купив у Мериланді дві фарми, їшачу і баранячу куди постягав баранів та їшаків з цілої Америки. Їшак і баран – свята худоба. На їшакові Ісус Христос подорожував до Єрусалиму, а поміж баранчиками в яслах мав свою першу постіль.

Тому то бальзам любови можна дістати з сирівців цієї худоби. Звісно, Ісус Христос проповідував любов.

Виробивши дві бочки бальзаму любови, одну для чоловіків а другу для жінок, Гнат Кіндратович тепер сміливо розпочав творити в світі добро.

Першим закутком цього великого світу він обрав облюбовану культурними українцями в Нью Йорку церковну залю, де після Богослужби і причастя можна добре випити і закусити голубцями.

Чому Гнат Кіндратович обрав церковну залю, то пояснити можемо хіба тим, що українська інтелігенція дуже і сильно віруюча, жодного свята не пропустить аби не помолитись Богові за американський добробут. А кожному відомо, що вся еміграція тепер поробилась інтелігентною, а вся інтелігенція має хліб і до хліба ...

Але ця українська інтелігенція поробилась дуже сердитою, постійно свариться, от її і обрав винахідник бальзаму любови для проби.

Бочки з бальзамом привезли завчасно і вкотили до за-

лі ще перед приходом публіки. Оголошення про свій реферат на тему "Способи і засоби здобуття успіхів", Гнат Кіндратович дав на цілу сторінку в українській газеті, та окремими оголошеннями розліпленими у всіх громадсько-політичних, спортових, мистецьких клубах.

Знаючи слабкі сторони української еміграції, в оголошеннях великими літерами було підкреслено: Вступ за добровільними датками, буфет в заряді пань безкоштовний, горілка різних гатунків на вибір. В оголошенні була намальована пляшка горілки і на тарілці бокастенькі вареники.

Як і треба було сподіватися – заля була набита.

Українську політичну еміграцію на академію, доповіді, збори треба запрошувати чаркою горілки і варениками, інакше не заманиш.

Послухати реферат світової слави доктора-психіатра, як було зазначено на оголошенні, прийшла українська провідна еліта, організатори партій, товариств і розбивачі та опозиція.

Гнат Кіндратович вийшов на естраду не з конспектом реферата, не з нотатником а з двома кухликами, які поставив збоку на столі, і ніхто з публіки не міг догадатись, для чого ті кухлики і що в середині. Були припущення що в одному холодна а в другому тепла сода, відсвіжувати і промивати горло.

Ті що ще товпились біля буфета, допили келішок чи чарчину, ковтнули вареник і тоже сіли в крісло де лежав капелюх – ознака місця господаря.

Зробивши павзу аж гамір вщухне, Гнат Кіндратович з властивим українцям патосом вигукнув:

– Боже, нам єдність подай! – і всі завмерли. Далі він уже говорив спокійним лагідним тоном, намагаючись кожному проникнути в душу, торкнутись струн серця, викликати в людини почуття янгольські а не демонічні. Свою доповідь він будував на євангельських притчах і це розчарувало частину публіки яка з цією мораллю вела дискусію і тепер, непомітно залишила залю. Вільні крісла заняли ті,

яким забракло крісел. Опозиція християнській моралі ніколи не зробить пустки в світі. На місце безбожників прийде віруюче покоління.

Потім Гнат Кіндратович свою промову з колії християнської моралі і любови ближнього звів на патріотичні реалії, вдарив патріотичними фразами, якими пописуються на еміграції політичні провідники і це дало свої наслідки. Навіть байдужі заробітчани, вороги друкованого слова, почали уважніше прислухатись.

Третім етапом в своїм рефераті Гнат Кіндратович виставив на чільне місце людяність. Він сказав що існує дві людяности, одна показна – фальшива, а друга внутрішня – чесна. Там де діє показна людяність – ніде не буде добра, миру, спокою а тільки сварка і ненависть. Для показної і фальшивої людяности молитва, яку на закінчення Богослужби всі співають на колінах " Боже, нам єдність подай " це порожній звук. Куплена людяність, підсоложена гаманцем чи ковбасою й чаркою розпливеться як запах кадила не залишаючи по собі тривалих наслідків. Людяність сердечна, щира, душевна існуватиме вічно.

Всі ці явища в житті людини, – продовжував Гнат Кіндратович, – виникають мимо нашої волі тому, що в природі існує вірус зла. Цей злочинний вірус тільки недавно лікарям і психологам пощастило виявити після довголітніх досліджень. Знаючи яку велику шкоду має людство від цього віруса зла, всі лікарі і психологи кинулись вишукувати протидії, ліків від цього вірусу.

Мені першому пощастило знайти лік від цієї хвороби і хоч він на ринку буде дорого стояти, своїм землякам на еміграції я рішив пожертвувати, словом, подарувати бо ж знаю добре що у емігранта бракує грошей навіть купити в свого брата письменника книжку. Еміграція дуже щаслива коли їй книжки, газети і журнали присилають безкоштовно.

Отже, дорогі брати і сестри! Я дарую свій винахід, свій лік від зла, я хочу створити тривкі підвалини для єднання розсварених, для вічної любови між людьми, а насампе-

ред миру і спокою між східняками і західняками. Бо кожному відомо, що, проголошена соборність на Софіївській в Києві починає хворіти тоже на вирус зла.

На цьому реченні Гнат Кіндратович закінчив свою підготовчу фазу до помазання лобів бальзамом любови. Обвівши уважним поглядом насторожену аудиторію, він добре вже знав чим вона дихає, які почуття клекочуть в кожних грудях, яка помста кипить в кожному серці. Бо в кожного політичного, громадського чи церковного провідника і діяча головною зброєю було плюгавлення свого противника, очорнювання. І ці засоби були надзвичайно удосконалені, обточені, вигострені. А тепер, виходить, ці чудесні засоби сварки треба здати до українського історичного музею, або викинути на смітник. І кожному було жалко з ними розлучатися. Це ж бо довгими роками набуті духові та мистецькі скарби.

– Дорогі провідники української нації, чого ж ви вагаєтесь, чого роздумуете? Підходьте до мене і я в кожного з вас вижену з серця зло, Я знищу одним махом, однією з кухлика краплею бальзаму вирус зла і ви перетворитесь в янголів, в братів і сестер без лукавства і фальшу. Підходьте до помазання чола! – сказав і взяв кухлика.

В тій же миті, мов по команді всі кинулись до виходу. В дверях створився натовп, крики, лайка:

– Пусти, мені треба вийти! Тікай з дороги! Незаступай проходу! – галасували.

Гнат Кіндратович передбачав такі наслідки, він поставив на дверях два дужих хлопців з спортивного товариства, наказав нікого не випускати до дзвінка.

– Без любовопомазання нікого не випускаємо! – гули басом спортсменці до кожного.

– В мене жінка дома хвора, пускай!

– Іди до столу і помаж лоба, – відповідали.

Очевидно, битися з спортсменами, та ще й в церковній залі де кожне слово доходить до Бога, інтелігентній людині – ганьба на всю Європу. Скакати через вікно – можна

покалічитись. А лікарі в Америці шкуру з живого здеруть і скаржитись безнадійно, бо й суд по боці лікаря стане.

— З любов'ю в серці підійдіте - е ! — гучно закликав до столу Гнат Кіндратович тримаючи в руках тоненький помазок для бальзаму.

Насамперед підійшла старенька жінка і навіть перехрестилась. Гнат Кіндратович легенько торкнувся її чола помазком умоченим в бальзам з ішаків. За жінкою, кульгаючи, наблизився дідусь. Гнат Кіндратович перемінив помазок і мазнув дідуса баранячим бальзамом.

Це був початок. Зразу ж до столу виросла черга. Спочатку сміливіші, а за ними й традиціоналісти, сварколюби, людоненависники і всі ті, що чимсь розгнівані. Тут були з освітою і прості, провідники й вожді, багаті й бідні, робітники і купці, чоловіки й з Союзу Українок...-

Гнат Кіндратович закачав рукави і збирав жнива. Кожному на лоб як не баранячого то ішачого. Одну каплю незалежно від розміру і форми лоба. Клав помазком бальзам і благословляв батьківським словом :

— *Люби брата і сестру свою як самого себе !*

Люди підходили і відходили майже побожно. Дехто не довірливо, з обережністю, були й такі що гнули посмішку, кепкували, але більшість просто йшла як до миропомазання в церкві без жодного значення.

Так минуло яких десять хвилин від початку цього ритуалу, як перші зерна цього насіння дали паростки. Бабуня й дідусь, сусіди, з однієї вулиці, тридцять років одне в одного стріляли гнівом, сварилися через паркан, лаяли серед людей, обзивали поганими словами, тепер, з помазаними лобами раптом :

— Василю, і доки ми будемо дивитися одне на одного як вовки, ми ж разом до Гамерики приїхали !

— Харітино, Боже мій, та я ніколи проти тебе гніву не носив у серці, це злі люди нас посварили, Харітино !

— Василю ! Сусідонько, мій дорогий ! Прости !

І два тридцятилітніх вороги сплелися в обіймах.

Василь Харітину цмок в поморщену щоку. Харітина з сльозами в очах цмок, цмок Василя в уста :

– Прости, Василю !

– Бог простить ! Бог простить !

Так як після посвячення пасок на Великдень під церквою обнімались, цілувались і прощали.

За бабунею з дідусем почали цілуватись інші, взявши в обійми свого лютого ворога :

– Пане докторе, і доки ми будемо сваритись, давайте помиримось...

– Пане професоре, я давно казав що між бандерівцями і мелниківцями жодної різниці. Та ми ж марно витрачали і папір на наклепи, і чорнило на очорнювання..

Мелниківці з бандерівцями вже цілуються... В обіймах тисне гетьманець петлюрівця, двійкар трійкаря, східняк галичана. Цілуються, аж луна залею гуде.

Значить, бальзам діє добре. Любов перемагає зло, не-навість дає місце прихильності, гнів милосердю. Всі люди стануть братами, – думав Гнат Кіндратович спостерігаючи в залі вияви християнської любови про яку тільки мріяли біблійні пророки.

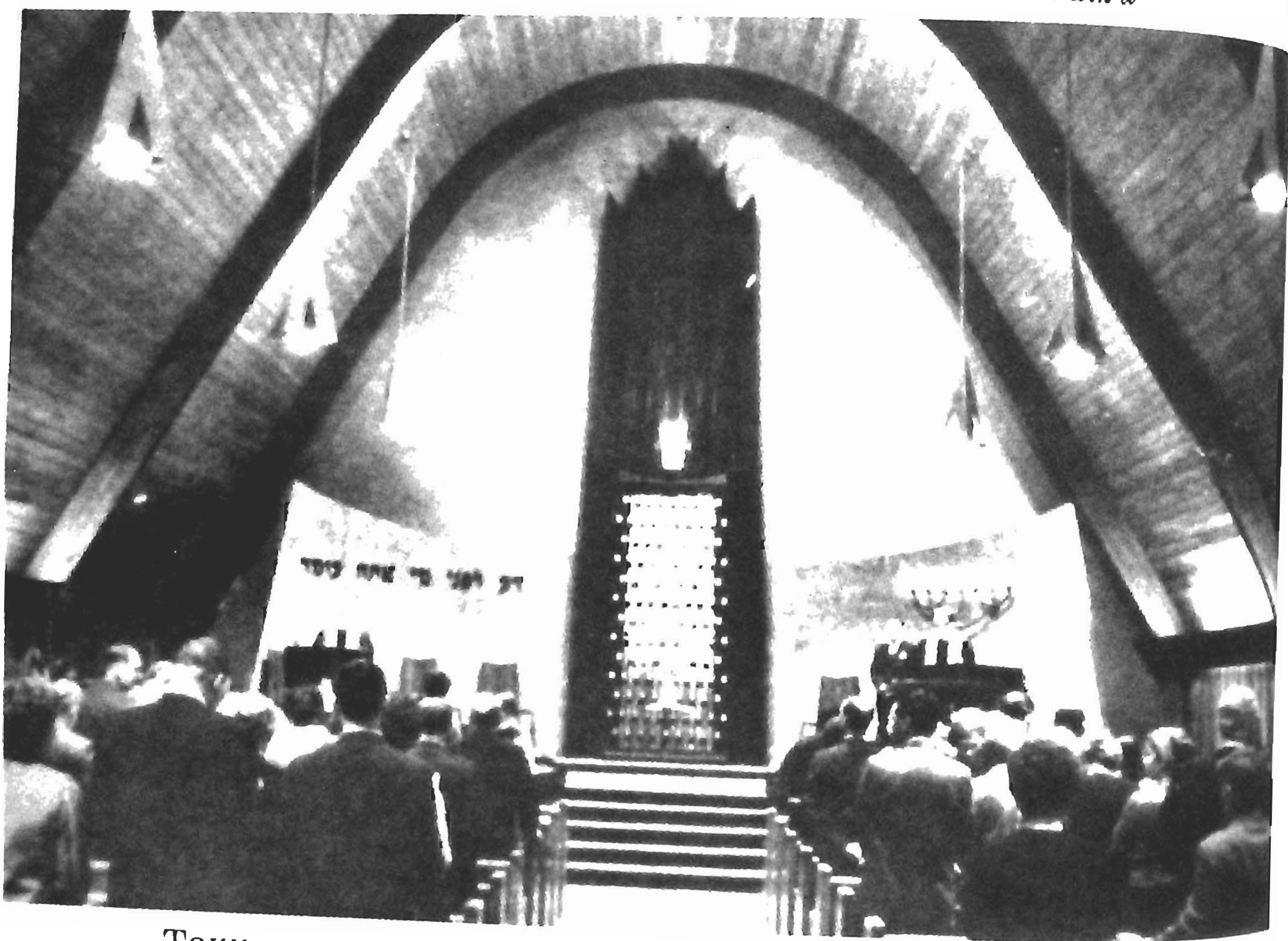
Останнього помазав любовним бальзамом купця, що все оглядався аби втекти. Але спортсівці добре пильнували і панок таки змушений був підставити лоба. Купець хвилин кілька стояв, як приголомшений баран, витріщивши очі. Потім, як бальзам розібрав його, коли дійшов до серця, купець гукнув на всю залю :

– Панове ! Брати ! Товариші ! Простіть, я негідник, я шахрай, я грошолуб ! Бога забув, совість похоронив ! Кри-вдив, обраховував, недоважував, бідним не допомагав, на народні потреби не давав ! Прислані письменниками книжки привласнював ! Простіть ! Йй-Богу більше не крастиму !

Гнат Кіндратович забрав свої кухлики з бальзамом і пішов за ширму.

СУДНИЙ ДЕНЬ YOM KIPPUR

" Хай усі обіцянки, зобов'язання, всі клятви й порушення які ми комусь давали, котрими себе в'язали від цього великого Дня Прощення і до такого ж дня наступного року, в чому ми зарані клянемося, будуть нам прощені, відпущені, дозволені, хай не мають сили і ціни. Хай наші обіцянки не будуть дійсними а зобов'язання не підлягають виконанню і наші клятви не будить клятвами"

Таку молитву жиди в цілому світі проказують в Сінагогах в день Прощення і цим звільняються від гріхів. 6-го жовтня 1973 року Ізраїль мав "Судний день". Цього дня жиди порушили перемир'я з арабами.

В синагозі вся жидівська ієрархія Ізраїля, керівники держави, Кнессет, керівники армії, керівники Синедріону і світові змовники. Всі вони просили Бога Ягве допомогти жидам розбити і вимордувати арабів так, як колись їх предки в цей день розгромили і вимордували 75 тисяч персів, і в честь цієї перемоги встановили "Йом Кіппер Дей".

З синагоги міністр оборони Ізраїля Моше Даян запросив керівників держави, міністрів, банкірів і провідних сіоністів в штаб Армії на важливе засідання.

У синагозі жінкам місця нема, жінку жиди вважають людиною другого гатунку, але Моше Даян в мешкані Штабу Армії Голді Меїр відвів перше місце, поруч посадив колишнього прем'єр міністра Бен Гуріона і хитро примруживши єдине праве око, урочистим тоном проголосив:

— Панове державні мужі великого Ізраїля! Час настав! Сурми заграли до бою! Сьогоднішнього Судного Дня Ізраїль чекав від першої нашої блискучої перемоги над арабами шість років. Ми з арабами зробимо те, що зробили з персами наші пращури. Ми готові! Наша армія нетерпляче чекає наказу про наступ. Ми присягли зробити Єрусалим столицею світу і встановити там наш Суд, що судитиме та каратиме наших ворогів. Ми чекаємо вашого благословення, вашого наказу про наступ! — закінчив свій виступ Моше Даян повернувши голову до прем'єр міністра Гольди Меїр і до творця Ізраїля Бен Гуріона.

В залі мертва мовчанка. Всі дивились на керівників і будівників Ізраїля, на стареньких Гольду Меїр та Бен Гуріона.

Але ці два стовпи, на яких тримався Ізраїль, схиливши голови не поспішали з відповіддю. Занадто велика відповідальність лежала на цих творцях Ізраїля, вони думали...

— Як довго триватиме наш новий блискавичний наступ на арабські держави? — нарешті запитала Гольда Меїр.

— П'ять днів, панове, тільки п'ять днів. Минулого разу в 1967 році ми поклали трупом арабську юрбу, що називає себе армією, за шість днів, тепер розгромимо швидше.

— Нагнись, сину, дай я тебе поцілую, — мовила старенька Гольда Меїр і цмокнула Моше Даяна в чорну пов'язку, посміхнулась і продовжувала: — Моє серце горде за лица, рів жидівського народу що здобувають перемогу за перемогою. Я, сину, не обмежую вас п'ятьма днями, я благословляю десять днів, але покладіть трупом десять мільйонів арабів, щоб відчували нашу силу. Хай наш прапор повіває на Голанських висотах, над Суецьким каналом, над Єрусалимом, над столицями Єгипту, Сирії та Йорданії щоб, щоб нам на віки-вічні стати твердою ногою на арабські землі і зробити ще один крок до володіння світом.

— Громи, сину, ворогів на смерть, щоб наші люди могли спати в кімнатах а не в бункерах з рушницею під боксом і дверима на замку, — додав обережно Бен Гуріон.

— Великі ізраїльські прапори ми вже пошили і беремо з собою в похід, — гордо повідомив Уряд Ізраїля міністр оборони Моше Даян, і розкоркував пляшку з шампанським. Поналивав склянки Гольді Меїр та Бен Гуріону і передав пляшку нач. штабу щоб обслуговував інших.

— За нашу блискавичну перемогу над арабами! — вигукнув Моше Даян піднявши свій бокал.

— За столицю світу в Єрусалимі! — висловився Бен Гуріон, батько Ізраїля.

— За побільшення трупів арабських бандитів! — вигукнула найжорстокіша жінка в світі соціалістка Гольда Меїр.

Після того як усі спорожнили свої склянки, Моше Даян дав наказ нач. штабу розпочати наступ.

Сотні бомбардувальників і винищувачів враз знялися з ізраїльських військових аеродромів і рвонули ескадра за ескадрою 2-ма напрямками, на Сирію і на Єгипет до Суецького каналу.

За бомбардувальниками рушили тисячі могутніх танків, панцерників, самоходної артилерії, ракетних з'єднань та мінних допоміжних частин.

За танковими частинами на американських джіпах рушила піхота і саперні частини. Все було добре розплановано в

штабах здібними жидівськими генералами що прийшли вишкіл в нападах на мирні арабські села і табори з утікачами.

Судний день над арабами 6-го жовтня розпочався.

Але араби, попереджені в Бюро Порад Гнатом Кіндратовичем не спали, вони сяк-так тоже приготувались, хоч СССР і відмовився повністю задовільнити Єгипет зброєю, якої просив президент Садат.

— Приєднуй Єгипет до соціалістичної сім'ї народів, до СССР і ми візьмемо вас під свою опіку, жиди не посміють торкнутися вас пальцем, — обіцяв Садатові Брежньов.

— Я радий в рай, та душа не пускає, — відповідав Садат. — Адже ж ви молитесь до жидів, до Леніна, Карла Маркса, портрети яких висять по ваших храмах, а ми молимося до Магомета. Ще коли б ви молились до Гітлера, до Мусоліні, які жидів ненавидили, ми б тоді до вас пристали. Ми б пристали до СССР коли б ви молились до Махна. Кажуть, він тоже недолюблював жидів, — погодився нарешті президент Єгипту Садат.

Після цієї розмови СССР гальмував продаж доброї і модерної зброї Єгиптові.

Але Садат вірив у хоробрість арабів, знав добре жидівське боягузство, і рішив дати Ізраїлеві відсіч слабо озброєною, але сильною духом, хороброю арабською армією.

Єгипетська армія, причаївшись в окопах, чекала на ворога 6 жовтня з протилітунськими ракетами, протитанковими базуками наготові. Єгипетські танки і бомбардувальники тільки чекали наказу щоб громити ворога.

Десять ескадриль ізраїльських бомбардувальників сміливо наближались до Суецького каналу щоб на західньому березі знищити оборонну позицію арабів і, тоді, перекинути танкові бригади, загарбувати безборонні арабські землі.

Перша ескадриля вже перелетіла Суецький канал, вже розгорнулись для атаки бомбами як ... тисячу протилітунських ракет вирвалось з пісків і в ту ж мить ескадриля з 15 бомбардувальників знялася вогнем. Один бомбардувальник за другим, як хрущі з верби, падали в піски і вибухали від

власного вибухового матеріялу приготованого для арабів. За першою ескадрилею під ракетний арабський пояс оборони потрапила друга і третя. Всі вони впали жертвами в пісках вцілені ракетами. Інші бомбардувальники повернули до Ізраїля.

Арабські саперні й понтонні частини за десять хвилин навели через Суецький канал понтонні мости і через них в одній хвилині рушили танки.

Ізраїльські бомбардувальники знову появились в небі щоб розбомбити мости і не допустити переправи на східній берег арабської танкової дивізії. І знову десь, мов з під землі, сотні ракет помчали на зустріч. Один за одним падали, охоплені вогнем, ізраїльські бомбардувальники не виконавши завдання.

За тридцять хвилин танкова арабська дивізія була на східньому березі Суецького каналу, зайшла з-заду оборонні бункера, знамениту лінію "Бар Леві", і кулеметним вогнем нищила тих, які вибравшись з оточених бункерів, не встигли втекти американськими джіпами.

На допомогу оборонцям Суецького каналу Моше Даян вислав ще 400 супер танків. Тепер уже з аеродромів знялися єгипетські бомбардувальники і заатакували ізраїльські безборонні танки з повітря. Залізо і криця з танків і панцерників летіли, як пір'я з курчат, коли їх цупить яструб серед двору.

Наполовину знищена арабськими ракетами ізраїльська авіація не показувалась більше.

Непереможна, як хвалився Моше Даян, лінія "Бар Лева" без жодного пострілу, з гарматами, магазинами зброї, дорогим радарним устаткуванням опинилась в руках юрби, як зневажливо висловився Моше Даян про арабську армію. Сто тридцять п'ять ізраїльських бомбардувальників лежали купами мертвого металу в пісках поруч з сотнями танків підбитих арабськими снайперами.

Моше Даян кинувся до Америки за новою партією літаків, ракет і танків. Жиди в цілому світі закричали: Гвалт!

Але, найголовніше сталося:

Міт про непереможність ізраїльської армії був наочно розвіяний і лежав трупом в синайській пустелі разом з збитими літаками та розгромленими танками.

Другий міт досконалости жидівської розвідки тоже був розвіяний, бо жиди під самим носом прогавили, що арабська армія не юрба, а справжні вояки.

На сотні мільйонів військового добра потрапило до арабських рук разом з лінією "Бар Леві", яку Ізраїль будував шість років і затратив на неї мільйони доларів.

Про колосальні людські, матеріальні і військові втрати жиди промовчували або применшували. Натомість писали про перемогу, хоч втрату оборонної лінії "Бар Леві" в цій війні затаїти не могли.

Рятувати Ізраїль жиди закликали жидівське населення в цілому світі. З Америки додатково покликали до Ізраїля жидівську молодь, що отримала вишкіл в американських і канадських військових школах. З Канади зголосилось, або просто сіоністи змусили зголоситись 3000 осіб. З Америки раніш витягли кілька тисяч, насамперед літунів.

Але про цю незаконну участь у війні по боці Ізраїля воюючих з Америки і Канади жиди не писали, натомість, робили наголос участі по боці арабів советських фахівців.

Коментатор Філядельфійського інквайера 15 жовтня в газеті писав: Обережно ставтесь до жидівських повідомлень через пресу, радіо та телевізію. Жидівські міти про непереможність ізраїльської армії, модерно озброєної та найкраще вишколеної, про боягузів арабів, міти про блискуче закінчення війни повною перемогою над арабами, міти про досконалість жидівської розвідки, міти якими жиди годували світ з 1947 року, лежать тепер трупами в синайських пісках поруч розтросчених танків і літаків отриманих з Америки.

Отримавши з Америки додатково на два мільярди наймодернішої зброї Ізраїль розгорнув нову атаку на арабські держави, Єгипет, Сирію та підсунув танки до Йорданії.

Міністр оборони Моше Даян готуючись до несподіваного нападу на Єгипет і Сирію обіцяв мамці Гольді Меїр за десять днів війни виставити ізраїльський прапор над Суецьким каналом, на Голанських висотах, не згадуючи про столиці Єгипту та Сирії. А вийшов конфуз. Суецьким каналом не тільки не пощастило заволодіти, а й втратити східню частину з бункерами. На голанських висотах також не пощастило виставити прапора. До столиць Сирії та Єгипту і літаком страшно летіти. А вже давно минуло десять днів війни. В Ізраїлі щодня жіночі демонстрації з вимогами кінчати війну, повертати додому батьків до дітей, чоловіків і синочків.

Навіть жидівська преса призналася, що в Ізраїлі нема ні однієї родини, яка б не оплакувала вбитого або раненого члена сім'ї.

Можна тепер догадуватись, скільки на війні араби забили та поранили жидів.

Моше Даян дав наказ переозброєній армії розпочати і продовжувати наступ.

21 жовтня СС С Р пригрозив Ізраїлеві репресіями, якщо війна не припиниться. Державний секретар Кіссінджер вилетів до Москви полагоджувати справу миру. Того ж дня повернувся і передав Раді Безпеки ОН устійнені точки миру на Середньому Сході з СС С Р.

22-го жовтня нагло було скликано Раду Безпеки О.Н. яка винесла одноголосну постанову.

1. Ізраїль зобов'язаний припинити наступ і вивести війська з окупованих арабських земель до кордонів перед війною 6-го червня 1967 року.

2. Араби мусять визнати державу Ізраїль.

3. Нагляд за виконання і додержання Умови Миру поручається Об'єднаним Націям.

Війну мусять припинити обидві сторони згідно цієї Умови 22-го жовтня 1973 р. о 12-й год. 30 хв. пополудні.

Цю Умову підписали представники Єгипту, Сирії і прем. міністр Ізраїля Гольда Меїр.

Підписавши замирення Єгипет почав демобілізувати і повертати додому вояків, бо ж бої припинились.

Тим часом Моше Даян посадив своїх танкістів на арабські танки, захоплені у червневій війні 1967 року, перекинув через Суецький канал місток і почав переправляти на західній берег свою танкову бригаду в арабській уніформі.

Спочатку араби думали що це повертається їхня частина зі східного берега, а коли виявили військову хитрість і поламання щойно підписаної Умови, не робили опору. Адже ж це віроломство, або непорозуміння і Ізраїль без зайвих і непотрібних людських жертв відійде назад.

Тим часом Моше Даян переправив на західній берег каналу сотню танків, огородив себе мінами і вивісив ізраїльський прапор, як обіцяв Гольді Меїр.

Президент Єгипту Садат отримавши від свого генерала повідомлення, що Ізраїль порушив щойно підписану Умову про замирення, перекинув танкові війська і рухається в напрямі столиці Каїру, дав наказ оборонятись силою зброї.

Війна знову вибухла ще з більшими вибухами бомб і гармат. Тепер жиди ввели в дію найновішу зброю щойно отриману з Америки і мали перевагу.

Бій на західньому березі Суецького каналу ішов за кожний ярд землі. Моше Даян кинув у бій 400 найновіших американських танки знятих з оборони Західньої Європи, бомбардувальники з американських літаконосців в Середземному морі. Він хотів вивісити прапор над Каїром.

Араби робили відчайдушний спротив старою зброєю що залишилась уцілою. Советський Союз в цей критичний час

відмовив продаж Єгиптові зброї, сподіваючись від президента Садата міцнішого зближення з ССРСР, а не тільки торговельних зносин. Але Садат Єгипта до соціалістичного блоку приєднувати не поспішав, і зброї не отримав.

26-го жовтня на вимогу Єгипта знову скликано Раду Безпеки ООН в справі порушення Ізраїлем перемир'я та продовження окупації арабських земель.

Рада Безпеки в третє одноголосно засудила Ізраїль і постановила припинити військові дії та відійти на позиції перед підписанням перемир'я, себто ізраїльська армія повинна відійти на східній берег Суецького каналу.

Але міністр оборони Моше Даян дав наказ танковій дивізії рухатись вперед, до Каїра.

Америка хоч і підписала разом з ССРСР Умову про перемир'я, але попередила всі держави не втручатися в Середній Схід будь якими заходами.

Припинивши демобілізацію війська президент Садат використав резерви і зупинив наступ ізраїльської армії. Але жидам пощастило перетяти шлях постачання арабській частині, яка захопила жидівські бункера на східньому боці.

Ізраїльська армія, незважаючи на колосальну перевагу в авіації, танках і озброєні, не могли арабів вигнати з своїх бункерів, так як араби вигнали за 30 хвилин жидів, бо жиди – боягузи, а араби – лицарі. Коли б арабам та сила американської зброї що мали жиди, з Ізраїля вже лишилась би купа попелу.

Не зумівши відібрати бункерів, Моше Даян рішив, після підписання перемир'я, перерізати постачання і змусити арабів без води й харчів здатися в полон. Або знищити голодом, і таким віроломством затулити перед цілим світом ганебну поразку ізраїльської армії.

Жидівський журналіст із Тель Авіва Джім Бутен написав 25 жовтня в Філядельфійському Інкваєрі статтю, яка немов відзеркалює погляди жидівського населення Ізраїля. Ось чого хоче народ: (А можливо тільки Уряд та сіоністи)

" Жиди засуджують Уряд Ізраїля за згоду на замирен -

ня підписане 21-го жовтня Ізраїлем. Жидівське населення вимагає повного знищення арабських армій, окупації всіх арабських земель і нав'язання арабам такого миру який був нав'язаний Німеччині і Японії, за яким би арабам заборонялось мати на всі віки військо. І тільки тоді буде на Середньому Сході благородний і правдивий мир".

І це відверто пише жидівський журналіст від імени цілого жидівського народу. І як страшно кожній чесній людині в світі за арабів, мати таких параноїків сусідами. Журналіст прирівняв арабів до Німеччини, коли факти стверджують протилежне. Жиди загарбали віковічні арабські землі і замахнулись на життя господарів – арабів.

Цю страшну жидівську владу відчув український народ після відходу на Захід армії УНР в 1919 році, коли жидівські молодчики тягли в ЧеКа кожного, що звав себе українцем.

"Розумного голя убий"! – говорить жидам Талмуд.

На Середньому Сході світові сіоністи плянували розпалити третю світову війну, яка б принесла Ізраїлеві владу на Середньому Сході і контроль підземних запасів нафти, що складала 65% світових запасів. Жиди намагались всякою ціною втягнути в цей конфлікт Америку і ССРСР, бо жиди вірили що перемога буде їхня

Але президент Ніксон противився цим жидівським плянам, він рішучо відмовляв Ізраїлеві поміч армією, живою силою і участю збройних американських частин, навіть коли в тій частині були американці жидівського роду.

На цьому ґрунті, вперше в Америці, виник між президентом і світовими змовниками гострий конфлікт.

Советський Союз так само цілком був не готовий вести нову війну, коли в нього кругом невдачі.

Тому жидам спровокувати третю світову війну цим разом не пощастило. Вони тоді розпочали з новою силою руйнувати Америку, шантажувати ССРСР, підривати економіку там, куди сягають їх фінансові можливості. В першу чергу створили інфляцію, що зачепила цілий світ.

27-го жовтня Рада Безпеки ООН на вимогу Єгипта скликала нове, четверте з черги засідання. Знову одногolosно постановила рішучу вимогу до Ізраїля припинити війну та відвести свої війська негайно з зайнятих територій після підписання перемир'я 22 жовтня.

Але Ізраїль не виконав цієї постанови а ще тіснішим кільцем стягнув оточену арабську армію в бункерах недопускаючи постачання медикаментів, харчів і води, без чого араби дуже мучились.

Відчуваючи частково свою провину за такий стан, Совецький Союз пригрозив прорвати жидівську облогу, якщо жиди не допустять медикаментів, води і харчів оточеним.

Президент Ніксон нагло оголосив повне поготівля американської армії в цілому світі. Ніксон злякався, що СРСР стане твердою ногою на Середньому Сході на завжди.

В тій же хвилі всі газети в світі контрольовані жидами підняли такий галас, таку радість, мов би отримали нечувану і небачену досі перемогу. І політика Ніксона мудра, і рішення правельне, і народ американський буде йому вдячний! Арабів треба навчити покірними бути, і советам сидіти тихенько. На вулицях жиди обнімались і цулувались. В кожного жиди промениста посмішка, блискучі враз очі, ласкава розмова:

— Ах, як добре, що президент провчить диких і дурних арабів.

Але, здоровий розум перемиг. Фальшивий вогник не розпалив світової пожежі. На зло жидам третя світова війна в самому зародженні була припинена.

Советський Союз відкликав свою погрозу про рвати блокаду арабів в бункерах, а президент Ніксон відкликав військово-погоготивля.

Жиди в цілому світі знову повели скажену атаку на Ніксона через пресу, радіо та телевізію, засобами, яким позаздрила б найбрутальніша базарна брехунка.

Й увесь цей пресовий і словесний бруд на великого президента Америки світові змовники виправдують свободою преси, свободою пропаганди і свободою зборів.

Але досить не жидівській газеті написати правду, яка викриває жидівську брехню, сіоністичні наклепи, як редакторів такої газети приліплять ярлик антисемітизму.

Цим "антисемітизмом" жиди затуляють уста кожному чесному оборонцеві правди, антисемітизм закидають кожному, хто наважиться оборонятись від жидівських наклепів, закидають його наїть арабам, які належать до семітської раси, бо араби пробують оборонятися.

Перетявши шлях постачання арабського війська в бункерах, на східньому березі Суецького каналу, Моше Даян поклявся спалити без води спрагою і замучити голодом ці одержимі війська.

Араби пригрозили всіх жидівських полонених повішати на стовпах понад Суецом, якщо жиди не пропустять оточеним води, медикаментів та харчів.

Міжнародній Червоний Хрест зголосив свою допомогу.

В Нью Йорку відбулась численна жидівська демонстрація з протестом проти втручання Червоного Хреста у внутрішні справи Ізраїля.

Державний секретар Генрі Кіссінджер вилетів до Ізраїля утихомирити кровожадних параноїків, єдиновірців жидів, які своєю поведінкою компромітували американський гуманізм. Він Ізраїлеві помахав пальцем і... помогло.

Ізраїль дозволив доставу води, харчів і ліків арабам в

бункерах, а Єгипет погодився на обмін полоненими. Таким чином полагоджено конфлікт який міг спричинити вибух і продовження війни.

В 1967 році жиди спалили в сінайській пустелі десятки тисяч полонених арабів без води. Моше Даян цей досвід і хотів ще раз застосувати до арабів. Але Садат приготував армію сам прорвати блокаду.

Під час жидівської демонстрації в Нью Йорку, що протестувала проти Червоного Хреста невмішуватись до внутрішніх справ Ізраїля, один журналіст запитав демонстранта, члена "Ліги Оборони":

— Яка ваша думка про допомогу раненим арабам що в бункерах оточені без води?

— Я хочу всіх арабів убити!— відповів молодчик.

Жидівська жорстокість до арабів викликала в американців велике обурення:

28 жовтня в Нью Йорку, в районі Іст - Сайд, в Синагогу Хевра Бахурін кинено запальні бомби. Мешкання згоріло.

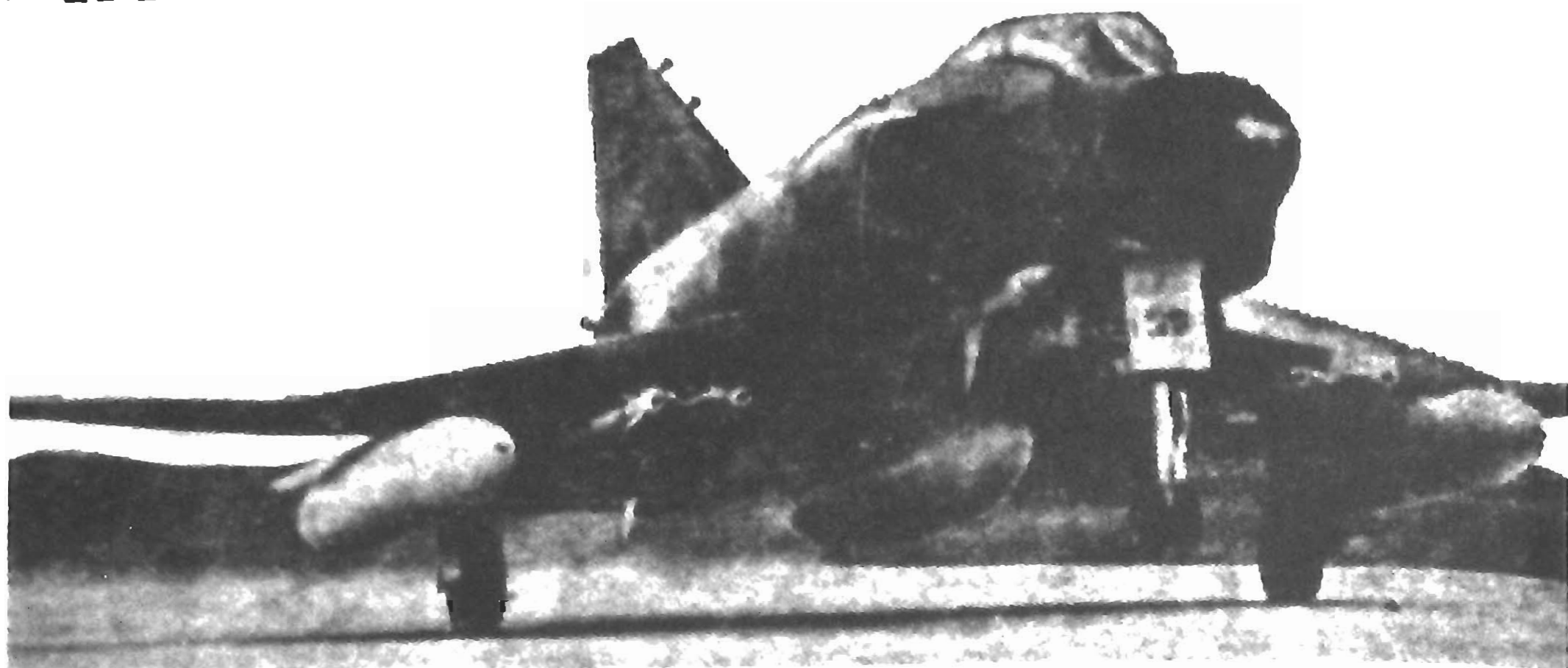
Це вже друга Синагога спалена в цьому районі. Рабин Нізон Альперт сказав, що це діло рук жидівських ворогів. На його думку, бандити виробили плян вигнати жидів з цього району. Синагога між Хюстон і 14 вулицею була єдиною що уціліла. Нас тут не люблять,— сумно ствердив рабин.

А де жидів люблять?

30-го жовтня. Газета "Аль Ахрам" заявила, що єгипетський президент Садат погодився на перемир'я тільки після того, як переконався, що Єгиптові доведеться вести війну не тільки з Ізраїлем, а й з США. З Ізраїлем ми можемо справитись за десять днів.

2-го листопада прем'єр-міністр Ізраїля Гольда Меїр прилетіла до Вашингтону просити Конгрес змусити президента Ніксона приділити дальшу позику і доставі модерної зброї для Ізраїля. Отриманої зброї на 2.200.000.000 доларів виявилось мало.

America and Israel:

U. S. has agreed to resume sale of F4 Phantoms to Israel.

Конгрес постановив давати Ізраїлеві зброї стільки, скільки йому потрібно.

Один коментатор сказав :

" Америка має до Ізраїля старий сантимент, такий як господар до свого старого авта з яким йому жалко розлучатися. І цей сантимент впливає з серця, а розум стверджує що цим автом їхати не можна, що в ньому і колеса і мотор ненадійні, ним в далеку дорогу вирушати небезпечно. Чи довго ще цим автом Америка буде їхати ?

2-го листопада Кенія стала 23-ю муринською державою, яка порвала дипломатичні зносини з Ізраїлем. Уряд Кенії обвинуватив Ізраїль в загарбані силою зброї арабські землі.

Постанову Ради Безпеки про виведення ізраїльських військ з окупованих арабських земель Ізраїль ігнорував і араби рішили застосувати останню свою зброю — наклали заборону продавати нафту тим державам, які підтримують Ізраїль.

13 листопада в Америці заведено раціоналізацію палива й бензини. Це зразу ж спричинило в Америці екпномічні труднощі, що незабаром перетворились в кризу.

На всі домагання державного секретаря Генрі Кіссінджера до арабів злагіднити заборону продажу нафти ЗДА, арабські держави рішучо відповідали що ембарго на нафту буде тривати так довго, аж Ізраїль виконає постанову Ради Безпеки ООН і відведе свої війська до кордонів перед червневою війною 1967 року.

18 листопада з бувшим прем'єр-міністром Ізраїля Бен Гуріоном стався сердечний припадок і його спаралізувало. Не витримав основоположник Ізраїля ганебної поразки героїчного ізраїльського війська у війні з юрбою арабів.

1-го грудня 1973 року Бен Гуріона нестало.

Ембарго арабів на нафту показало свою силу і почало давати щедрі показники:

18 листопада Японія, третя в світі по розвитку економіки держава, відверто осудила Ізраїль за агресію і стала по боці арабів.

22-го листопада. Японський парламент постановив цілковито підтримати арабські домагання перед Ізраїлем. Ізраїль мусить відійти до кордонів перед 1967 роком і Палестина мусить бути окремою державою де розмістити і поселити всіх арабських утікачів.

Міністр транспорту Ізраїля, довідавшись що Сенат та Конгрес ЗДА готовий покрити всі втрати у війні Ізраїля, Шімон Перес проголосив що ці втрати виносять від п'яти до шости мільярдів. Сюди входить зброя і літаки та танки розбиті арабами які займають 60% всіх утрат.

Давай, олов Сем — літаки и танки!

22-го листопада Америку охопила катастрофальна криза з паливом. Цінні папери на біржах вперше впали так до низу, як це було 28 жовтня 1929 року. Очікується зачинення фабрик і збільшення безробіття. Подібна криза з паливом спостерігається у всіх країнах світу які підтримують Ізраїль і Америку. Жидівські "лобісти, дорадники втрачають колосальні гроші на шантаж і підкупства штовхаючи Сенат і Конгрес оголосити окупацію, заволодіти силою зброї арабськими державами і цим ліквідувати кризу палива та запобігти депресії в ЗДА. Це значить початок і провадження третьої світової війни, якою Ізраїль хоче себе побільшити новими територіями і контролювати світові запаси нафти.

Але Америку попередили від такого ризикованого кроку всі великі держави: Франція, Японія, Англія, Західня й Східня Німеччини і Советський блок.

Окрім Ізраїля цілий світ боявся нової війни яка може спустошити і перетворити всі держави в згарища.

Параноїки жиди не бачать зла від війни, вони засліплені жадобою крові і наживи.

АНВАР ес-САДАТ

СГІНЕТСЬКИЙ президент Гамаль Аббель Насер програвши війну з Ізраїлем в червні 1967 року тяжко пережив цю невдачу, поробив численні заходи щоб запобігти в майбутньому поразки, але постійне вороже напруження довело до сердечного припадку і 28 вересня 1970 року він передчасно відійшов на атак серця. Відійшов, а не помер, як гадасували вороги арабського народу по цілому світі. Ідею патріота Насера перебрав новообраний народом президент Єгипту Анвар ес-Садат. Людина шляхотна духом, красива собою, добре вихована, талановита, розумна, грамотна і блискучо дипломатична. Вороги арабського народу марно і передчасно радувались, що з відходом Насера серед арабів не знайдеться державного мужа який би тримав в об'єднанні розсварені арабські держави.

Садат виявив себе більш здібним дипломатом, політиком, державним керівником, як усі його арабські попередники включно з королями.

Насамперед Анвар Садат зосередив свою увагу на внутрішні арабські проблеми. Він знав що ворога можна перемогти тільки дружніми спільними силами усіх порізнених арабських держав. За спиною Ізраїля стоїть могутня економічно і мілітарно Америка з атомовою зброєю, на випадок потреби. І це треба мати зав-

**АНВАР эс-САДАТ,
президент Египта.**

жди на увазі, силу жидівських впливів на Уряд в Америці. На велике здивовання і розчарування жидів, Садат зміг в короткому часі примирити і об'єднати всі арабські держави, навіть Пакістан примирити. На спільному засіданні арабських держав вироблено і прийнято єдиний план боротьби з Ізраїлем і могутнею Америкою. Ембарго!

Президент Садат виявив мужність оголосити і другому ворогові Середнього Сходу війну. Він на домагання короля Савд Арабії Файсала наказав негайно залишити Єгипет 14 тисячам советських дорадників які не допомагали а гальмували єгипетську політику. Вони вишколювали армію арабську не для наступу а оборони. І зброю Єгиптові доставляли оборонну і найстарішого виробу.

Садат вигнав цих фальшивих помічників які допомогли Ізраїлеві в 1967 році одержати перемогу над арабами.

Випровадивши з Єгипту советських дорадників, Садат зміцнив дружбу з найбагатшим власником нафти на Середньому Сході Королем Савд Арабії Файсалом.

Щоб прихилити до себе гордого і самовпевненого багатія нафтою короля Файсала, Садат при зустрічі прилюдно поцілував його в кінчик носа а потім в лоб, що по арабських звичаях було найбільшою пошаною.

І Садат покорив короля Фасайла, який став його найбільшим приятелем.

В той час як Насер діяв запальними засобами і часто допускався помилок, Садат помірковано об'єднував арабів в один міцний кулак і творив на Середньому Сході могутню силу якої ще недобачав Ізраїль і Америка.

Крок за кроком, часто принижуючи свою велич, Садат мирив розсварені арабські держави, злагіднював антагонізм і спромігся на щире об'єднання всіх держав.

Коли Лібійський лідер Муамар Кадаф прибув до Єгипту, Садат простелив йому килими від авто аж до палацу і так тепло його привітав, що між ними зразу ж запанувала братерська приязнь.

Насер вважав зрадою робочих привілеїв подати руку і

вклонитись королеві чи багатому лідерові якоїсь арабської держави. Садат навпаки, цілувався і стелив килимами дорогу. Цією малою пошанівкою Садат робив велику політику. Коли Ізраїль в 1967 році розгромив єгипетську армію деякі арабські королі радувались що жиди набили пиху революційному зазнайці Насерові.

Тепер Садат своєю гнучкою дипломатією зумів прищепити патріотизм усім арабським державам в однаковій мірі і створити спільний фронт оборони. Тому накладене та дотримане всіма арабськими державами ембарго на продаж нафти ворожим державам мало таку силу.

Віроломство Ізраїля відчув цілий світ. Нафта виявила себе могутнішою зброєю за американські Фантоми і тяжкі танки, а може страшнішою зброєю за атомову бомбу.

Настирливі домагання жидів окупувати американською морською піхотою арабські джерела нафти змусили і арабів виступити з попередженням.

24 листопада 1973 року Саудовський міністр по нафтових справах Ахмед Закі Ямані сказав, якщо ЗДА застосують проти арабських держав репресії, Саудовська Аравія скоротить продаж нафти не на 25% а на 80 і створить світову економічну кризу. Якщо ЗДА спробують захопити силою нафтові арабські поля, ми знищимо нафтові споруди і інтервенти нічого не отримають а світ зазнає катастрофи.

Король Саудовської Аравії Файсал заявив, ембарго на нафту буде тоді знято, коли Ізраїль виконає постанову Ради Безпеки ООН і заберуть свої війська з окупованих арабських теренів, коли Палестина отримає державний самостійний статус на існування, коли будуть признані права арабів на Єрусалим.

Ізраїль рішучо відкинув всі ці вимоги.

Японія офіційно вислала Ізраїлеві вимогу звільнити всі окуповані арабські землі в 1967 році. В противному разі Японія порве з Ізраїлем дипломатичні зносини.

Міністр оборони Моше Даян заявив; оптимізм про мир з арабами – порожній звук. Ізраїль ніколи не поверне Го-

ланських висот, долини ріки Йордань, горбків Наблуса та Шарм-ель-Шейхом в Сінаю. Ми ніколи не послухаємо Ради Безпеки ООН, — зухвало сказав цей лицар що зазнав поразки в бою і хоче віроломством надолужити втрачене.

На Середньому Сході створився Гордіїв вузол, який можна розрубати тільки мечем. З одного боку Ізраїльський уряд підписав перемир'я за яким звільнить окуповані арабські землі в 1967 році, а з другого боку Моше Далян відмовляється це виконати побрязкуючи американською зброєю.

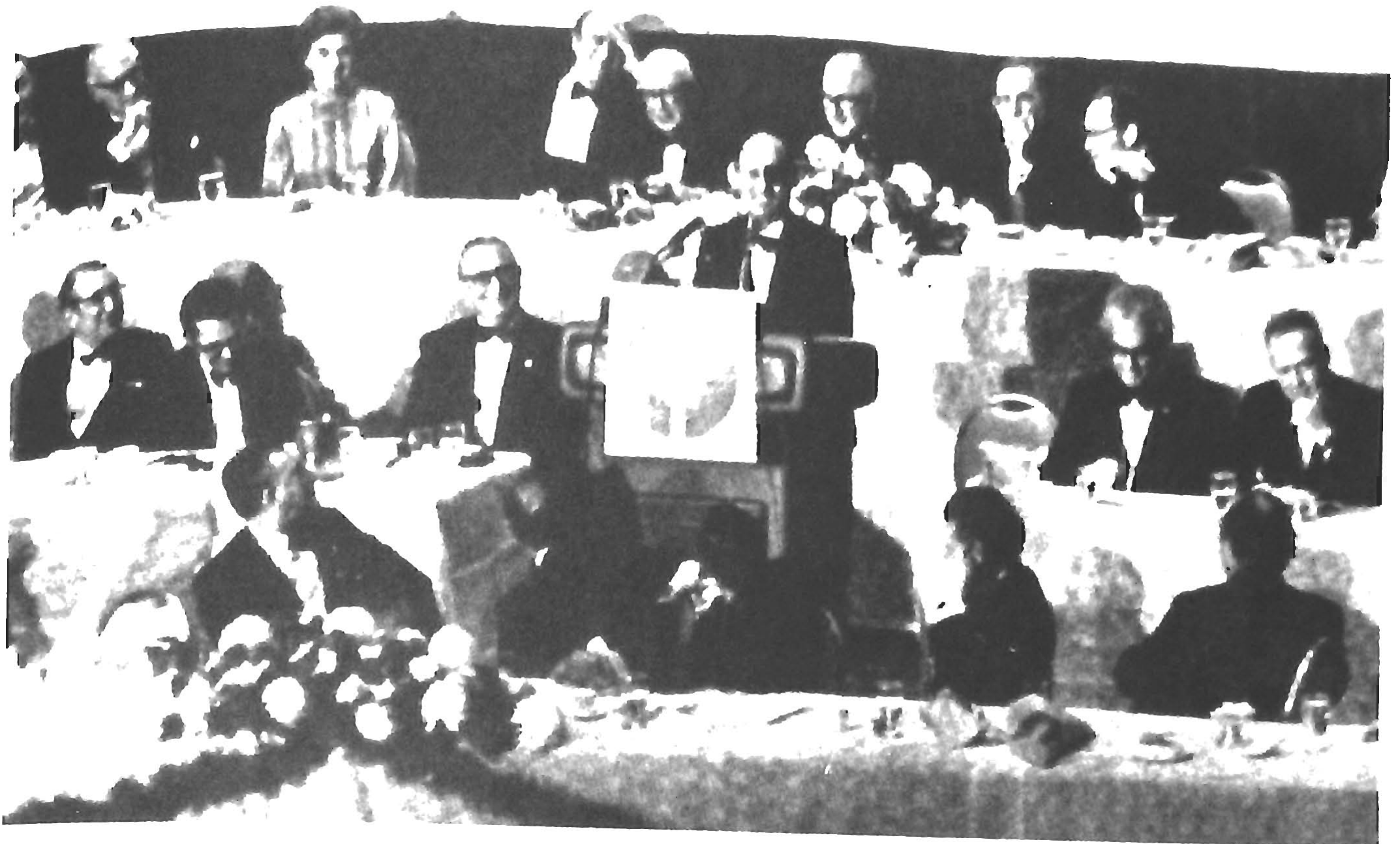
А без арабської нафти Америка не може існувати.

26 листопада жидівська громада з сенаторами і конгресменами зажадала від ЗДА дальшої безповоротної позики в розмірі 2 мільярди 500 мільйонів доларів включаючи сюди наймодернішу зброю.

Білий Дом відмовився дати таку велику суму, яка може викликати ще глибшу інфляцію.

Сенатська Комісія очолена сенатором Ервінгом посилила провокації, щоб усунути Ніксона з Білого Дому.

На конференції в Женеві Едвард Гінсберг звернувся до світового жидівства зложити додаткових два мільярди 250 мільйонів дол. Ізраїлеві на харитативні цілі. Без перманентної допомоги зовні Ізраїль існувати не може.

Моше Даян приїхав до Америки просити в жидів грошей

8-го грудня 1973 року Моше Даян перебуваючи у Вашингтоні на запит журналістів :

– Як Ізраїль думає виконувати постанову Ради Безпеки ООН про повернення арабам захоплених територій в 1967 році, міністр оборони цинічно відповів:

– Ми нічого не зобов'язані виконувати.

– Яке ваше ставлення до викликаної Ізраїлем нафтової кризи в світі, зокрема до кризи в Америці?

– Нам цікавити американська допомога, а кризи ЗДА хай самі собі полагоджують.

Після двогодинної секретної розмови з секретарем Генрі Кіссінджером Моше Даян сказав журналістам:

– Ми нічого не вимагаємо, ми хочемо тривкого миру і можемо дати арабам трохи землі.

Далі Моше Даян признався журналістам, що тільки скора американська допомога зброєю врятувала Ізраїль від великих матеріяльних і людських втрат.

Генрі Кіссінджер поспішає на Середній Схід запобігти вибухові нової війни між арабами й Ізраїлем.

13-го грудня державний секретар Генрі Кіссінджер вилетів до Європи латати дружбу з державами НАТО, в якому виникли дірки і шпаринки в зв'язку з Середньо-Східнім конфліктом і кризою нафти, що охопила по вині жидів цілий світ.

18-го грудня Генрі Кіссінджер змусив Ізраїль вислати делегацію на мирну конференцію з арабськими державами в Женеву, яка перенесена з 18-го на 21-е грудня.

Однак, мирна конференція в Женеві була ще раз і багато ще разів відкладена. Жиди хотіли війни а не миру і саботували підписане ними перемир'я.

Віроломство Ізраїля порвало дружбу європейських держав з Америкою і витворило до Ізраїля в цілому світі глибоку ворожнечу. Генрі Кіссінджер намагається виправляти віроломство Ізраїля та рятувати підупалий престиж ЗДА.

Ч А К Л У Н

РОЗГОЛОС про БЮРО ПОРАД котився цілим світом. Чаклуном в Нью Йорку почали цікавитись королі, королеви, принцеси, президенти, керівники розвідок, патріярхи і Ватикан.

До Бюра Порад летіли листи, заявки записати в чергу від високих урядовців починаючи і пройдисвітами та безталанними кінчаючи.

Про Бюро Порад ходили різні суперечливі поголоски. Одні запевняли, що там сидить чаклун, потомок царя Соломона, наділений демонічною силою передбачувати майбутнє, бо Бог не дозволить людині заглянути в таємниці поза реальним світом. Другі заперечували, доказуючи фактами що Бюро Порад забороняє жидам навіть поріг переступити цієї установи, отже, Соломон-

ом там і не пахне. Були ще й інші наукові дослідники які доказували, що в Бюрі сидить воскреслий пророк Індії, який знається з чорною і білою магією.

Але була ще одна група людей, яка запевняла що там сидить хитрий хахол, українець, що навіть знали його ще з німецьких переходових таборів, і маму його Гапку знали ще з Полтавщини, яка людям ворожила і вгадувала все по лініям на долоні, по очах і п'ятах на ногах. Дуже мудра була жінка. Оце вона і передала таємниці своєму синкові Гнатові.

Згідно таких незаперечних даних українська політична еміграція заборонила будь якій нації, партії чужій чи народові, особливо москалям, привласнювати собі духові скарби українського чаклуна.

Довідавшись про багатого чаклуна в Бюро Порад, що цупить гроші з людей за пораду не десятком долярів чи й сотнею а по розбішацькому – сотнями тисяч, до Бюра завітала група українських редакторів бідних газет за добровільними датками на пресовий фонд. Поради редактори не потребували, вони знали самі свою лінію з якої їх навіть парюю волів не стягнеш:

Зводити двобій з своїм противником.

Першим зайшов до Бюра редактор найпопулярнішого і найславнішого українського часописа на еміграції "Слава", без якого порядна людина не могла їхати відпочивати на оселю "Здоров"я."

Переступивши поріг до порадника в кабінет, редактор привітався по українському:

– Добридень, пане меценате! – сказав і насторожився прислухаючись до відповіді.

– Доброго здоров"я, сідайте! – почув він рідну мову і повеселішав. Значить, люди не теревенили, правду казали що ворожбит чи чаклун – наш.

В кабінеті дорога мебля, картини на стінах знаменитих майстрів пензля, в кутках мармурові статуї мітичних богів, на столі дорогі старовинні писемні прилади. Все стверджувало, що чаклун має в банку грубе конто.

– Що вас цікавить, дорогий земляче? – лагідно запитав Гнат Кіндратович.

– Мене цікавить, пане меценате ...

– Я не меценат, я Гнат Кіндратович, отже, зовіть мене по нашому, Гнатом, або й по батькові додавайте.

– Це дуже культурне зауваження, між нами завжди така форма побутує, – зрадів редактор і сміливіше продовжував: – Я прийшов насамперед переконатись, чи справді ви українець ...

– Як чуєте, я розмовляю по українському, значить ваш землячок.

– Всі жиди розмовляють по українському і навіть признаються що з Києва чи Бердичева, але звать себе рускими.

— Ще прийде час що народжені в Ізраїлі придуть до вас в редакцію і будуть називати себе українцями, — потішив редактора Гнат Кіндратович.

— Дивлячись при яких обставинах і з якого боку буде дуть вітер, — посміхнувся редактор і це дало підстави Гнатові Кіндратовичу вірити що редактор уміє думати.

— Конкретно, які причини вас сюди привели?

— Гроші, пане меценате, долари! Ви ж наш землячок, з Полтавщини! Підкиньте жменю на пресовий фонд. Ми б і подяку в газеті висловили, і фото вмістили, і Бюро розрекламували!

— А як ви в пресі висвітлюєте події на Середньому Сході, як насвітлюєте політику Ізраїля?

— О, пане меценате, ми все пишемо дійсну правду, нічого не перекручуємо і не фальшуємо. Все передруковуємо з жидівських газет. Будьте певні!

— І ви переконані що подаєте в газеті людям правду?

— Аякже! Абсолютно переконаний!

— А як ви дивитесь що президент Франції де Голь назвав жидівські інформації брехливими, а президент Америки Ніксон застеріг американців, обережно ставитись до вісток, поданих контрольованими жидами газетами.

— Пане Гнате, ми ніколи не беремо вісток з газет що контролюються жидами, ми передруковуємо з першоджерел, з жидівських газет, — запально ствердив редактор.

Приглянувшись пильніше до редактора Гнат Кіндратович змінив свою думку про здібності українського редактора і вмінні розрізняти солоденьку брехню від гіркої чи солоної правди.

— Ви давно працюєте редактором?

— Набував практику в Советському Союзі.

— Тепер для мене все ясно. Правду ви бачите навиворіть. І в неї вірити. Але народ хоче знати правду з чоловічого, чільного боку, чесну правду. Як ви на це дивитесь?

— Абсолютно з вами погоджуюсь. Саме так треба людей інформувати, от тільки ... чи буде це подобатись ... —

і редактор похливно оглянувся чи хто не підслуховує.

– Жидам! – підказав Гнат Кіндратович.

Редактор згідливо хитнув головою. В голос сказати було страшно. Його запевняли, що тепер існують прилади які записують розмови на віддалі, приставлені ззовні до стіни мешкання. Редактор був мудрий ще з Советського Союзу тримати язик за зубами.

– Тримай язик за зубами – будеш їсти пироги з грибами, каже стара мудрість, – мовив на це Гнат Кіндратович з лукавою посмішкою.

– Я цієї засади тримаюсь ціле життя, – похвалився український редактор. – І тому врятувався в ССРСР, – додав.

– Тоді рятуйтеся і далі. Вас чекає нагорода. Залишіть мені вашу адресу і я в своєму передсмертному заповіті запишу на ваш часопис "Слава" десятку частину свого рухомого і не рухомого майна. Десятку частину грошей в американських і швейцарських банках.

Редактор витяг з бічної кишені редакційну картку захоплену з редакції, подав добродушцеві Гнатові і зворушливо вигукнув :

– О, бой! Ви найкраща людина в світі! – і вискочив із мешкання на вулицю.

– Ну, що, як, дав на пресовий фонд? – кинулись на зустріч інші редактори, що з нетерпінням чекали.

– Оце людина! Десятку частину майна записав на видавництво після смерті, – похвалився редактор.

– А він старий? Скільки йому років?

– Виглядає молодшим за мене, – обережно відповів.

– Значить, ти не дочекаєш цієї допомоги, – хтось нерозумно висловився.

До Бюра гукнули редактора журналу "Боротьба", без якого порядний патріот не може поїхати відпочивати літом на оселю "Перемога".

– Моє поважання, пане добродушцю українського друкованого слова! – радісно привітався редактор і подав Гнатові Кіндратовичу через стіл руку.

— Салют, правдоносцям рідною мовою, — відповів потискаючи редакторську руку.

— Ви, напевно догадуєтесь, чого я зайшов?

— Не догадуюсь а точно знаю. От тільки хотів поставити кілька питань, перед уділенням допомоги на пресовий і видавничий фонд вашої газети.

— Прошу пана, не газети а боевого журналу.

— Ваша правда. А тепер скажіть, з ким бої зводите?

— Прошу пана, з внутрішніми ворогами, з комуністами, ссціялістами, лівими націоналістами, анархістами і монархістами. Як бачите, ворогів багато а читачів і передплатників мало. Тому і шукаємо мецената.

— А які у вас відносини з жидами?

— Прошу пана, жидів совети переслідують ще більше в СРСР як українців. Жиди ще більше поневолена нація як українці, і ми увесь час шукаємо з ними контакту.

— А вони?

— А жиди називають нас погромщиками, гайдамаками, головорізами і відмовляються спілкуватись проти москалів. Але відколи Ізраїль потерпів поразку з арабами у війні, справи покращали, проше пана. Вже навіть доповіді роблять для українців. Так що дружба наша міцніє. Я навіть з одним жидом цілувався після реферата, так він мене зворушив пошанівкою до українців.

— Ну, а люди, аудиторія?

— Дуже гучно опліскувала. А одна старенька жінка навіть плакала. Ми так розжалобити не уміємо. Ось як ми з жидами щиро заприятелювали. Ще такого не було.

— Це правда, ще такого не було, — погодився Гнат Кіндратович.

— То багато дасте нам на видавничий фонд?

— Треба дати, ви заслуговуєте на велику пожертву. В мене ще досить грошей, щоб допомогти вам приятелювати з поневоленими Москвою жидами. Залишіть мені свою адресу і я в передсмертному заповіті відпишу вашому журналові 25% з усіх свсіх заощаджень.

– Боже мій! Гнате Кіндратовичу! Дайте я вас поцілую!
– вигукнув редактор журналу "Боротьба" і ухопив "мецената" – жертводавця в обійми.

Залишивши візитну картку з адресою, вискочив на вулицю, увесь охоплений радістю:

– Ось кому пощастило! – вигукнув до товаришів, не давши їм і уста ворохнути на запит.

– Ви же брав? Багато?

– Двадцять п'ять процентів свого майна і заощаджень!

– Значить, мільйончиків десять перепаде!

– Куди там десять, сто мільйонів на 25% набереться, – висловився наймудріший, що працював колись рахівником в Письменницькій Організації "Слово" в Харкові.

– Моя черга на прийом, – спохватився третій за чергою редактор і подався до Бюро.

– Добридень, пане директоре ...

– Знаю, знаю за чим прийшли, сідайте, – запросив Гнат Кіндратович і показав рукою на крісло.

– Ви не все знаєте, ви навіть не догадуєтесь яку відповідальність ми взяли на себе перед поневоленим Московою українським народом. Ми ...

– Ви хочете самостійної України!

– Рація! Ви, справді, мудра людина. Ви так само добре знаєте що тільки жиди нам можуть допомогти виборсти Самостійність, як захочуть. Прикладом цього може бути в історії факт, жиди не хотіли нам дати Самостійної України в 1917 – 1920 роках, і ми її не здобули. Я багато студював, багато досліджував і прийшов до висновку – наша Самостійність залежить від бажання жидів. Адже ж тепер ми знаємо, кого жиди в Америці захочуть вибрати президентом – того і виберуть.

– Але ж Ніксона жиди валили всіма своїми засобами і середниками пропаганди – а він виграв.

– Випадок, фатальний випадок що цим разом жиди прорахувались, але "Вотергейтом" вони виправлять свій промах. Ніксона виженуть з Білого Дому!

– А може жиди почнуть прораховуватись постійно, чи не подумали ви над такими справами їхнього плянування?

– О, ні, жиди дуже мудрі і сильні. Адже ж вони володіють 50% світових запасів золота!

– Трохи перебільшуєте, а, врешті, сила не в золоті а в державних сирівцях і людських резервах. Ось саме цих скарбів жидам і бракує. Та, врешті, ми відхилились від основного. Скільки вам записати на видавничий фонд?

– Я б просив 25%, так як на журнал "Боротьба".

– Ви заслуговуєте на більшу допомогу, ви ворога атакуєте. Тому запишу вам 40%. Залишіть мені адресу.

Почувши таке, редактор зімлів і впав...

Коли він очуняв від кухля холодної води, звівся з долівки, добув з кишені адресу і подаючи Гнатові, ще раз хрипло запитав:

– То ви справді 40% на видавничий фонд запишете?

– Запевняю вас жидівськими чеснотами.

— Себто, як це розуміти?

– Даю вам чесне жидівське слово, – ще раз повторив.

– Дякую, щиро дякую! Ваше прізвище напишу золотими літерами в книзі жертводавців, – подякував і вийшов. В голові паморочилось, серце часто гупало але свідомість повернулась. 40% на віки вічні викарбувалось в пам'яті.

Вийшовши на вулицю гукнув до редакторів:

– Хлопці! Сорок процентів!

– Невже 40%?

– Чесне жидівське слово дав Гнат Кіндратович!

– Отже, бреше! – хтось кинув не вагаючись.

– Як ти смієш так висловлюватись!? – зразу почулось кілька обурень.

– Жидівські чесноти відомі цілому світові. Порадник в Бюрі водить нас по жидівському за ніс, – ще раз висловився редактор "Бюлетеня", сплюнув, і пішов до свого авта.

– Моя черга і я нікого не перепущу, – сказав редактор тижневика "Вістря" і сміливо погунав робочими черевиками до Бюра. Це була людина старого соціалістичного

гарту, але молода духом і вірна до гробу своїм ідеям. Він був смертельним ворогом Советського Союзу, який обманув робочий клас, потоптав соціалізм і побудував на святих соціалістичних гаслах невільничу тюрму народів. Зайшовши в кабінет порадника і жертводавця він, за соціалістичною традицією, підійшов до стола і пртягнувши руку, голосно сказав :

– Здоров, товаришок !

Як відомо, соціялісти і москалі не вживають в розмові, навіть з чужими, заіменника поважаючого – ВИ.

– Моє соціялістичне поважання ! – відгукнувся по панібратськи Гнат Кіндратович тиснувши руку.

– Я редагую газету хоч і гострого напрямку, хоч вона і носить назву " Вістря", але ми проповідуємо не терор, братовбивство, а солідарність, товариство і вічну людську дружбу. Тому в кожній чесній людині вбачаю соціяліста, товариша, брата. А поскільки ти людина щедра, то в нас є тверде переконання, така людина соціяліст. Капіталіст, монархіст, анархіст – скупий як чорт...

– Догадуюсь, ви працювали в секторі пропаганди, перебив Гнат Кіндратович соціяліста.

– Кожний соціяліст – пропагандист. Інакше він не може бути соціялістом.

– На жаль, з мене соціяліста не вийде. Ви щось хотіли від мене, прийшли за порадою?

– Так, прийшов за порадою. Скажи мені, товаришок, чи можу я оголосити добровільні пожертви, через жидівський Червоний Хрест, християнську кров для ранених жидів. Бо ті, розбійники араби, у війні випустили стільки крові з поранених жидів, що в Ізраїлі не хватає. Отже, мене цікавило давно питання, чи не відіб"ється це змішання крові на жидівській психіці? Чи не перетворяться вони в хахлів?

– Навпаки! Дослідники ствердили, що українська кров впорскнута в боягуза будь якої нації, перетворює ту людину в лицаря – безстрашного запорожського козака.

– То це ж чудово! Тоді я перетворю всіх братів - жидів

в лицарів - козаків. От тоді вже вони дадуть перцю арабам. А скажіть, що станеться з українцем, коли впорскнути йому жидівської крові?

— Тоді чесний українець стане юдою.

— Тоді без обміну. Від жидівської крові я відмовлюся. Я маю сина, боюся щоб і його не спокусила жидівська кров. Ще, товаришу порадику, чи справді ти розкидаєш жертви, хто протягне руку? Та ж ми маємо видавництва багаті і бідні, капіталістичні і соціалістичні. Чи ти цікавишся, кому допомагаєш?

— Мені байдуже, багате чи бідне видавництво, для мене важить, що пише газета чи журнал, як подають інформації, як насвітлюють події, скільки там правди і брехні.

— Тоді, товаришу порадику і добродію, сама чесна і об'єктивна газета — "Вістря". Ми за правду, ми за справедливу війну на Середньому Сході. Розбійники араби, хоча і примітивна нація, але Ізраїль хочуть викинути в море. А тепер скажи, де жиди знайдуть притулок, як їх ніхто не хоче пустити в свою державу. Ще добре що в Америці Сенат і Конгрес по боці жидів. А може статись, і до Америки обмежать приїзд жидам. Отже, товаришу добродію, якщо ти рішив комусь допомогти, то ми, соціалісти, маємо право першенства.

— Очевидно, соціалісти -- це народ. А народ завжди окрадений павуками, як не чужими то рідними. Залишіть мені адресу, я писатиму передсмертний заповіт, для соціалістів неодмінно узглядню половину свого майна. Не забери ж я його з собою.

— Обіцяєш 50% свого майна соціалістам?

— Не менше. Може й більше. А кому ж залишити, жидам?

Редактор спантеличено подивився на Гната Кіндратовича уважно, але нічого не сказав. Дістав з течки адресу видавництва і поклав на стіл.

— Допобачення, товаришок! — мовив і вийшов.

— Ну, як там, скільки? — кинулись до соціаліста на вулиці з запитаними товариші.

— Почекайте, товариші. Насамперед, Михайле, тобі скільки на видавничий фонд обіцяв відписати?

— Сорок відсотків.

— А тобі, маестро?

— Двадцять п'ять.

— Та десять процентів заповів на газету "Слава", то скільки це буде?

— Сімдесят п'ять процентів!

— Мені приобіцяв половину майна, себто 50%. Де ж він набере тих процентів?

Запала мертва мовчанка. Редактори запитливо поглядали якусь хвилю один на одного, а потім разом вибухнули сміхом. Сміялись довго і щиро. Потім один хтось запропонував:

— Поїхали додому!

В цю мить гукнули до Бюро редактора газети "Вільне Слово".

— Почекайте, хлопці, почуємо скільки процентів сипне цей комедіянець мені, — сказав редактор і подався в Бюро.

Ще не встиг редактор набрати повні груди повітря щоб випалити цьому хитруноєї порадникові щось прикре в культурній формі, як почув:

— Добридень, високодостойний пане Доячек, дуже мені приємно бачити оборонця правди в своїм кабінеті, — і вийшовши з-за столу на зустріч, подав руку.

Така фальшива постава комедіянца вивела з рамок нормальної ввічливості, і він вибухнув:

— Скільки процентів збираєтесь записати на "Вільний Світ" в своїм заповіті?

— Жадного!

— Ага, пересслили! Процентики вже вичерпались!

— Сідайте, будь ласка, поговоримо і за проценти.

Гнів в Доячека завжди короткотривалий. Він покійно і неквапливо сів у крісло.

— Процентами я годую тих, які плывуть з течією, — мовив з посмішкою Гнат Кіндратович.

Редактор і видавець Доячек пильно подивився на Гната Кіндратовича.

— Ваша газета єдина що дотримується журналістичного кодексу, вміщує статті об'єктивні, події подає правдиво, до "власть імущих" не придобрюється.

— За те мені і понадає, — стиха відповів видавець.

— Знаю. Заборснили вам друкувати невідомого автора правдиву повість про знущення з українців творців і виконавців революції в Росії.

— Ви й про це знаєте?

— В руках мав той примірник газети, що вийшов з більмом на сторінці.

— Я вам, пане добродію, дуже дякую за таку честь, за увагу до моєї любимої професії, — сказав зворушений видавець і потис Гнатові Кіндратовичу руку.

— А я вам, пане видавцю, дякую за чесне використання друкованого слова. Крім моральної подяки даю для ваших чесних редакторів і на видавничий фонд не відсотки, а реальні долари, прошу, тут 20 тисяч, — і подав видавцеві два пакуночки по десять тисяч доларів кожний.

— Вибачайте, двічі вибачайте, а я ж думав що ви хитро мудро кепкуєте з видавців і редакторів.

— Не з кожного. Чесних я шаную. Коли прийде до вас біда, несіть її до мене. Ми від кожної біди маємо ліки, — сказав на прощання Гнат Кіндратович.

Видавець "Вільного Світу" вийшов на вулицю з високо піднесеною головою. На його старому обличчі вигравала молодеча посмішка.

— Скільки процентів записав пройдисвіт? — запитали його редактори і видавці.

— Двадцять тисяч готівкою! — гордо відповів видавець "Вільного Світу" чех Доячек і показав гроші.

ГІСТЬ З ЄВРОПИ

– СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ! –

– На віки слава!

– Мир дому цьому і спокій господареві!

– Хвала мандрівникові з далекої Європи!

Обмінявшись чемностевими привітаннями, Гнат Кіндратович запросив гостя сісти і викласти свої прохання.

– Високодостойний Маестро! Чутками дивними земля і океани переповнені! Проникли ці дивні чутки й до святого міста Ватикану. Вірити не віриться і брехнею не наважимося назвати, щоб людина мала силу заглянути в майбутнє. Але знаємо вже з певних джерел – мудрістю ви володієте вельми великою. Чи відгадаєте хто перед вами?

– Найбільш довірена особа святого Папи Павла 6-го!

– Правельно. Я прибув за дорученням заступника Ісуса Христа на небі і провідника католиків на землі, первієрарха Павла 6-го, хай буде благословенне ім'я його між святими.

– З якими ж справами відрядив вас заступник Ісуса на землі до мене грішного!

– Вельми важливими справами. Папа Павло 6-й просить мудрішого серед мудрих поради йому заходи якими можна утримати відплив від католицької церкви священників. В останніх роках відійшло від служіння Богові і Церкві сорок тисяч священників. Що нам робити, щоб запобігти цьому?

– Шановний відпоручнику заступника Бога на землі. Закладаючи своє Бюро Порад, я дав обітницю Богові, жидам і вихрестам поради не давати.

– В моїх жилах ні юдейської ні ізраїльської каплі крові не пливе!

– Знаю. Але не ви прохаєте поради, ви тільки післанець. Поради вимагає Папа Павло 6-й.

– Ви думаєте що Папа Павло 6-й жид?

– В його жилах пливе жидівська кров.

— Маєте підстави до такої підозри?

— Ватикан давно жиди взяли на мушку і серед кардиналів тепер чимало вихрестів з третього чи й другого покоління. Недавно Папа запропонував молитися за жидів проказуючи таку молитву:

"Тепер ми признаємо те, що протягом багатьох, багатьох століть сліпота закривала нам очі і через те ми не можемо бачити краси Твого вибраного народу і тому не розпізнаємо в його обличчі рис нашого первонародженого брата. Ми признаємо, що знак Каїна є на нашому чолі. Століттями Авель лежить на землі в крові і сльозах, бо ми забули любов Твою. Прости нам проклин, який ми несправедливо кинули на жидів. Прости нам те, що ми розп'яли Тебе другий раз, бо ми не знали, що робили ..."

Як бачите зі змісту молитви, Папа виправдав жидів за розп'яття Ісуса Христа, Папа назвав християн Каїном, Папа заперечив непомильність Папи, Папа признав жидівську фальшивку, що жиди Богом обрана нація, хоч з святого письма всім відомо, що люди рівні, і, нарешті, Папа насмілюся закинути всім християнам, що ми розп'яли вдруге Ісуса Христа. Чи правдиві мої коментарі?

Посол від Папи нічого не відповів. Гнат Кіндратович наводив далі свої підстави про жидівство Папи:

— Папа Павло 6-й в січні 1973 року запросив до Ватикану прем'єр-міністра Ізраїля Гольду Меїр і мав з нею у святому місті таємну розмову дозволяючи жидам захопити в свої руки увесь Єрусалим, не зважаючи на протести цілого світу, і будувати там столицю Ізраїля.

Мексиканський священник о. Йоакін Саенц Арріага, в Римі, на пресконференції заявив, що він відкидає рішення Ватикану його екскомунікувати, та застеріг собі право стати перед Ватиканським судом. Цей Мексиканський католицький духовник був виключений з церкви за його документальну книжку "Нова Монтініянська церква", в якій він стверджує, що Папа Павло 6-й — є жидівського походження, та, що Папу підтримує масонерія. В наслідок цього викриття

Мексиканський єпископ Хосе Картес Йолмос перейшов на православ'є і за ним всі мексиканські католики.

Папа Павло 6-й усуває з святого письма все те що ображає жидів, хоч святого письма ніхто не має права міняти чи фальшувати.

Так було усунено з Євангелії, від Матвія 27 / 25 де оскаржено жидів за смерть Ісуса Христа такими приреченнями: *"Кров Його на нас і на наших дітях"*.

Щоб задобрити ССРСР, в якому мешкає два і пів мільйона жидів, Папа Павло 6-й в першій своїй промові на Ватиканському Соборі 22 червня 1963 році заповів що він все робитиме для наближення з Москвою.

На коронації, що відбулась 30 червня 1963 року Папа Павло 6-й запросив представників московської Патріярхії і прийняв їх з великими почеснями.

На 50 ліття Московського Патріярха Алексея Папа вислав своїх представників у Москву єпископа Ф.Шаррера з Швейцарії та о. Дюмона з Франції.

Незабаром Папу відвідав зять М. Хрущова Алексей Аджубей з дружиною Радою і в 45 хвилинній розмові запевнив Папу в полекшенні жидівської громади в ССРСР.

За цю обіцянку Папа обдарував советських дорогих гостей цінними дарунками та передав привіт християнинові і доброчинцеві Нікітушке Хрущову.

Папа Павло 6-й, як диктатор, викреслив зі святців десятки святих апостолів і великомучеників, які були возведені Соборами.

Та найбільшу зневагу Папа виявив до українських католиків, знявши з святців святого Юрія переможця, іменем якого названа найбільша святиня у Львові, Собор св. Юра. Тепер немов би українці моляться до грішника.

Ще можна навести безліч потягнень Папи Павла 6-го, які зроблені в угоду ненависників християнства – жидів.

Чи не свідчать ці факти про Папу, як жидівського посланця у Ватикан, для повалення католицизму? Попробуйте ви самі перевірити, хто були пращурі Папи Павла 6-го.

A MEETING OF JEWS. The Jewish Pope meeting with some of his kinsmen from Chicago. Jewish banker George D. Sax, chairman of the Deposit Exchange Bank of Chicago in an audience with the Pope. Sax had an audience with his co-racialist, the Pope, on his return from Jerusalem, where he recently opened a bank. The meeting between the two was in July and reported in the July 16 issue of *American Banker*.

ЖИДІВСЬКА ЗУСТРІЧ. Повертаючись з Єрусалиму голова жидівських банків в Чикаго жид Джорж Сакс, завітав до Ватикану і похвалився своєму родичеві жидові Папі Павлові 6-му про успішне відкриття в столиці Ізраїля Єрусалимі жидівського банку.

Це полекшить Ватиканові провадити ґешефти з жидами. Жидам давно відбирає сон Ватиканське золото.

Вислухавши такі жахливі викриття, післанець з Ватикану сказав :

– Коли б Папа знав наперед про все, що я тут почув, він би мене не післав до вас за порадою.

– Намісник Божий мусить знати більше як звичайна людина. Ісус Христос знав наперед про свою смерть, про Юду і про своє Воскресіння. Якщо Папа цим даром не володіє, хай не називає себе намісником Божим.

– Скільки вам заплатити за те, щоб наша зустріч і розмова залишились в таємниці!

– Я не жид і підкупити мене не можна, – відповів Гнат Кіндратович і на цьому розмова закінчилась.

Післанець Папи поклонився і мовчки вийшов.

В почекальні Бюра сидів на черзі добре знаний і шанований тут представник ОАР до ООН Магомет Зайяту і нетерпеливо поглядав чорними розумними очима на двері кабінету радника.

Нарешті двері відчинились і з кабінету вийшов клієнт в якому Магомет впізнав прелата з Ватикану, праву руку Папи Павла 6-го. Вони давно один одного знали як ворогів двох протилежних таборів. Прелат глипнув на Магомета, хутко відвернув голову і вийшов не привітавшись.

Магомета Зайята обурювала поведінка святої держави Ватикану застосовувати подвійний стандарт до тих самих справ. Як жиди так і араби плекають інше віровизнання, іншу від християн релігію. Але прелат з Папою Павлом 6, називають Ізраїль святою державою на арабських землях, жидів окупантів Божими обранцями, жидівських терористів – правдоносцями, а всіх арабів розбійниками.

Секретарка дала дозвіл Магометові Зайяту зайти до радника в кабінет.

Переступивши поріг, посол Магомет Зайят вигукнув:

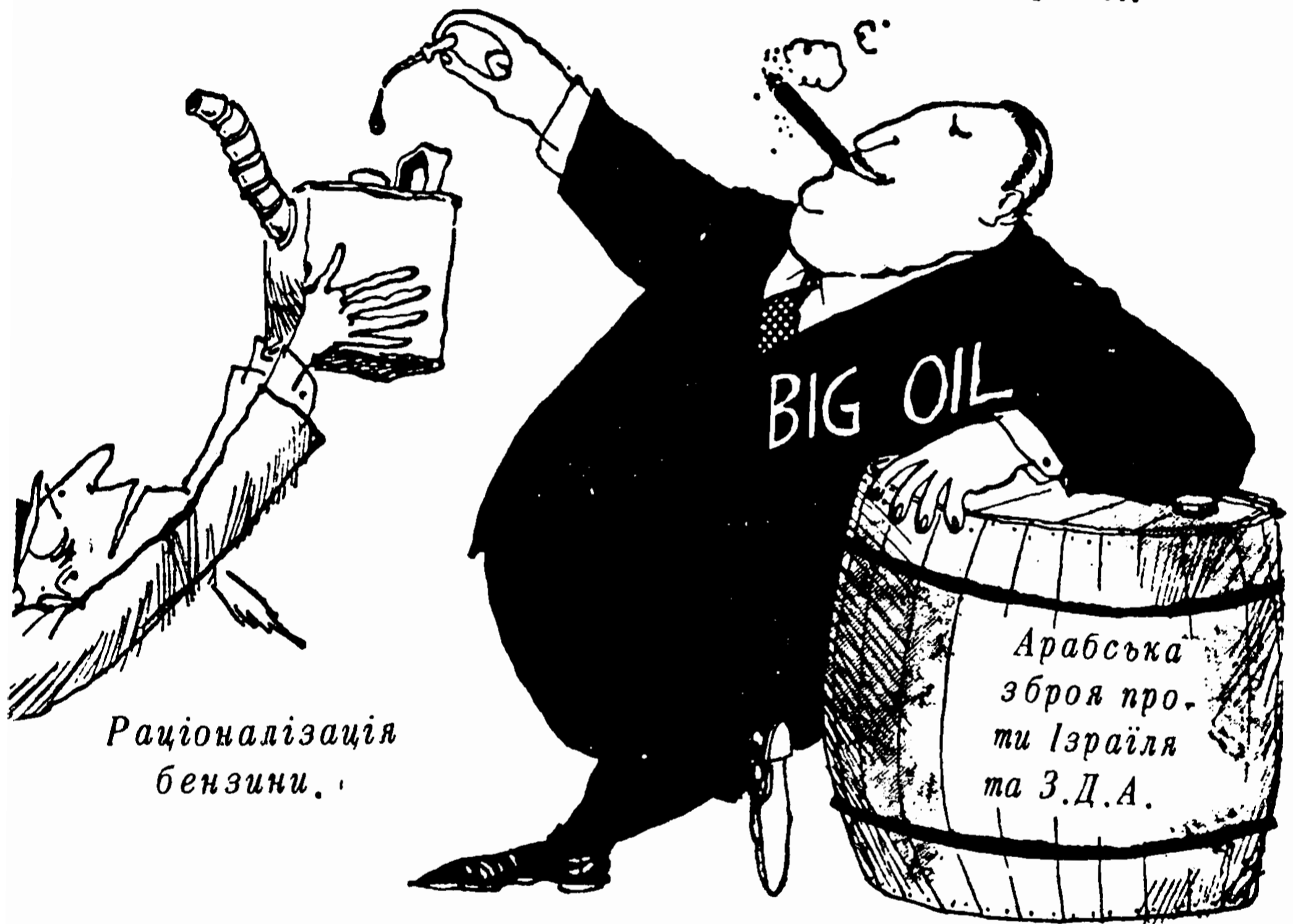
– Слава арабському покровителю Гнатові Кіндратовичу! Хай Алах стереже ваше життя!

— Слава оборонцеві священних прав арабського народу на своїй батьківській землі Магомету Зайяту! — відповів старому приятелеві Гнат Кіндратович вийшовши на зустріч з-за столу.

Магомет швидко підійшов до порадики, обняв його та поцілував спочатку в праву щоку, потім ліву і нарешті в кінчик носа. Це була ознака найбільшої пошанівки в арабів.

— Яким вітром вас принесло до мене? — запитав Гнат.

— Поганим, дуже поганим. За вашою мудрою порадою в першу нашу зустріч, ми застосували ембарго нафти ...

Рационалізація бензини.

— Правельно! Ви ж багатирі, ви ж сила, ви ж могутність! Перед вами світ на коліна стане! — запевнив Гнат Кіндратович арабського представника.

— Почекайте! Не хваліть нас силою. Америка приготувала десант, парашутистів морської піхоти, окупувати силою всі наші нафтові джерела!

– Плюйте на ці залякування. Це жидівська провокація розпалити третю світову війну. Світ на це не дозволить ні Америці, ні ССРСР, хоч уряди цих держав і самі свідомі наслідків такої війни. Відповідайте погрозою на цю погрозу. Оголосіть, що всі нафтові джерела злетять в повітря при наближенні десанту до арабських джерел нафти. Приготуйте динаміт і вибухові прилади. Поставте їх недалеко нафтових джерел, щоб доказати американській розвідці про важність вашої погрози.

– Американці підуть на ризик і десант висадять. Вони покладуться на свою техніку, яка за два місяці відновить всі зруйновані нафтові джерела, – зауважив араб.

– Два місяці без нафти зруйнують на десятки років такі промислові держави як Японія, Франція чи Англія. Тому Америка не зважиться на цей ризик, – сказав порадник.

Єгипетський посол відпружено зітхнув.

– Кажете, боятись нам нічого, воювати нафтою.

– Воюйте, перемога за вами. Затягайте зашморг ембарго поволеньку. Зменшуйте видобуток нафти щотижня відсотків на 5-10, і за місяць переконаєтесь в силі своєї переваги над ворогами, почувете як вони запищать.

– Хай буде благословенне ваше ім'я поміж народами в цілому світі. Хай Алах візьме ваше життя під свою охорону, сказав Магомед Зайят і вигорнув з валізки на стіл купу дивних середньо-східніх арабських старовинних цінностей ціни яким і скласти не можна. Тут вироби з мамонтових іклів, слонової кості усипані коштовним камінням, різні статуетки, ажурні плетива, жіночі прикраси:

– Це для вашої дружини, – посміхнувся араб.

– Дякую, щиро дякую за такі чудові дарунки. Але я не одружений, нареченої не маю, тому всі ці скарби заберіть як мою жертву на озброєння вашої армії. Для себе, як пам'ятку вашої щирости, залишу одні статуетку, – відповів Гнат Кіндратович взявши статуетку з мамонтової ікли, з голубими алмазами замість очей.

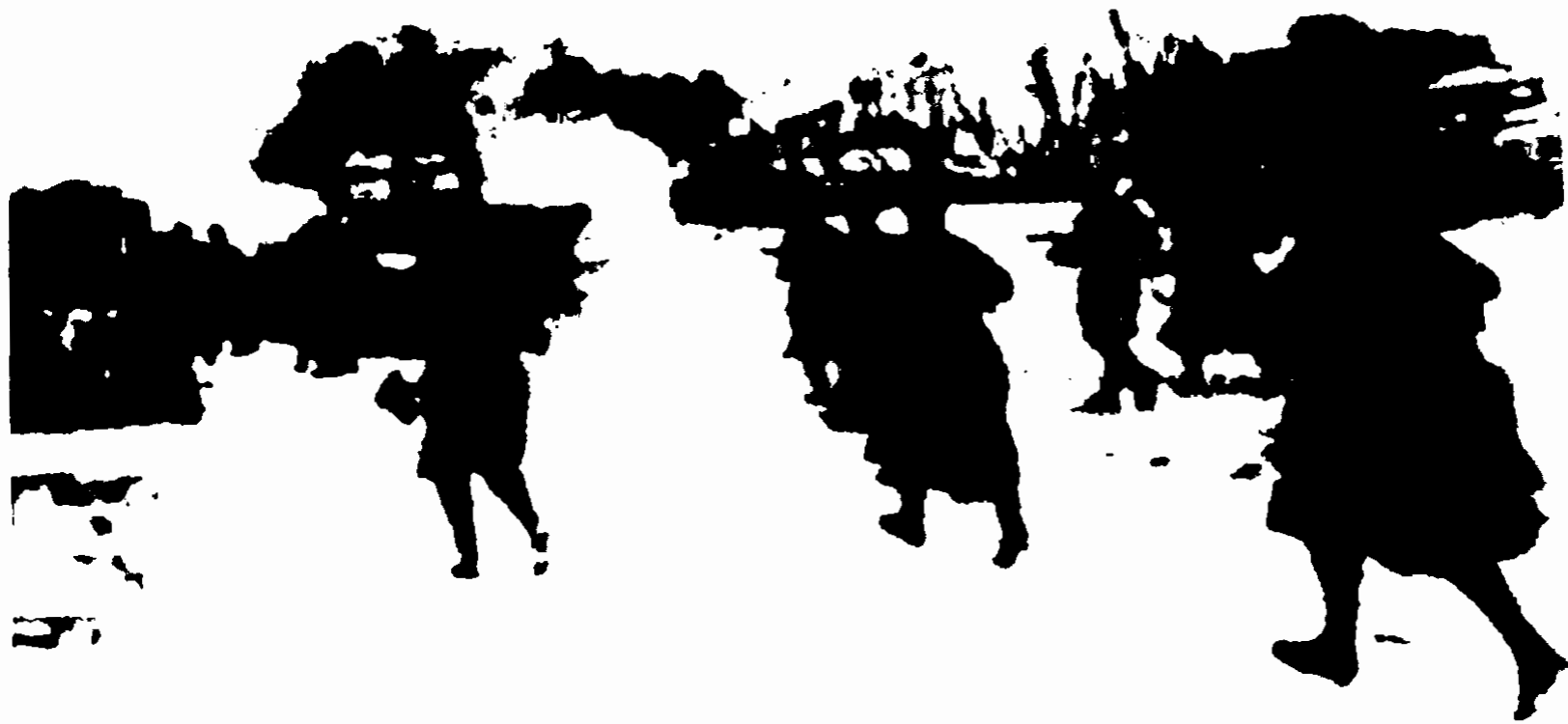
Посол забрав всі дарунки і попрощався з порадником.

Д І Я Л О Г

ПРОГРАВШИ ганебно війну з арабами в жовтні 1973 р. Ізраїль заметався як муха в окропі, шукаючи рятунку в сіоністів, банкірів по цілому світі, підтримки хоч би з боку слабо розвинених народів, застосовуючи де треба підкупство, де можна шантаж і залякування.

Але всі випробувані засоби і методи виявились безси-
лими супроти арабів озброєних нафтою, Світ виразно був
по боці арабів. Тридцять п'ять разів Рада Безпеки та Аса-
мблея 125 Націй засудила Ізраїль в злочинах.

Втративши у війні з арабами тисячі синів жидівського
народу вбитими і десятки тисяч раненими, втративши збр-
ої й амуніції на мільярди доларів, втративши Суецький ка-
нал, яким так цікавився Ротшильд, втративши бункера над
каналом " Бар Леві", на які затрачено мільярд доларів, жи-
ди і уряд Ізраїля страшно переживали цю морольну і мате-
ріальну поразку " могутнього і всесильного", як гадали сі-
оністи, банкіри, провідні діячі жидівського народу.

В історії жидівського народу сталась непередбачена і
нечувана друга поразка. Перша – втрата жидівської влади

в Росії, яку вони захопили в 1917 році скинувши царят, де мріяли стати твердою ногою на віки вічні.

Москалі жидів з комісарських крісел в СС С Р викинули і позбавили жидів права пропускати через ЧеКа та Сибір мільйони гоїв.

Друга поразка з арабами. Якщо Росія мала інтелігенцію, провідних діячів – жиди примирились легко з своєю в Росії та СС С Р поразкою. Але пережити поразку від примітивних арабів, що не уміють керувати автобусом – як висловився міністр оборони Моше Даян, для зарозумілих жидів подвійно болюче.

Гольда Меїр тяжко переживає поразку Ізраїля.

Найболючіше відчула свою вину в прогрі війни з арабами прем'єр - міністр Гольда Меїр. Вона ж є основоположником і творцем молодої жидівської держави Ізраїль. Вона переосмислює пройдений шлях і шукає причин, які привели до поразки. Що сталось, чому нашу велич заплямили примітивні араби? Але цій жорстокій з природи жінці бракувало відваги визнати віковичну жидівську жорстокість і метивість, що стали головними причинами поразки.

Однією з причин поразки Ізраїля Гольда Меїр, і світове жидівство вбачали поведінку президента Ніксона та секретаря Генрі Кіссінджера.

Ухопити кістлявими пальцями за горло президента Ніксона, в Гольди Меїр виявились короткі руки, але ухопити за чуба свого одновірця Генрі Кіссінджера можна.

Приїхавши до ЗДА Гольда Меїр спромоглась скоро мати зустріч з Генрі Кіссінджером де стара, випробувана і зубата соціялістка повела атаку. З властивою тільки жидам наполегливістю, впертістю, нахабністю Гольда Меїр накинулась "пиляти" Кіссінджера, флегматично і спокійно але дошкульно та ущіпливо доказувати йому, що він жид, що він потомок Авраама, Ісака, Якова, що Ізраїль в небезпеці, що Ізраїлеві треба зброї, зброї і ще сто разів модерної зброї. Ізраїлеві треба хліба, масла і одежі. Що Америка зрадила жидів, що американські жиди забули, за-недбали обов'язки шантажувати Білий Дом аби давав все, чого потрібно Ізраїлеві в необмеженій кількості.

Гольда Меїр не давала Кіссінджерові відкрити уст, а заповзялась своєю влізливістю, вимогами, наполегливістю зламати спротив, вичерпати і обезсилити, щоб тоді диктувати і вимагати.

І коли б це був не жид, Гольда Меїр давно вже б свого досягла, її опонент давно вже лежав би трупом.

Але тут і Гольда Меїр притупила зуби. Генрі Кіссінджер був жид і мав такі ж властивості, а може й тривкіші, як мала Гольда Меїр. Він спокійно й флегматично вислуховував Гольду Меїр і, скориставшись правом голосу, казав:

– Щоб мої одновірці жиди могли в Ізраїлі спати в хаті на пуховиках, а не в бункерах на холодній долівці, аби мої брати і сестри мали спокій, а не ходили і спали з рушницею, налякані арабськими партизанами, з арабами треба підписати справедливий мир. Арабам треба повернути хоч трохи окупованих земель. Палестинцям треба забезпечити мирну працю, теплу хату і право жити...

– Твої убоління за жидами, нам не подобаються, ми

готові спати з рушницями в холодних бункерах, але Америка хай візьме Ізраїль на своє утримання хоч на перших сто років. Ми для арабів побудуємо концтабори на зразок в соціалістичній ССРСР, і цим ми цілковито вирішимо арабську проблему. Ви нас зраджуєте, ви нас залишаєте на власні сили, ви не оборонили нас як араби громили в пісках нашу армію. Ми гинемо! Ми пропадемо на обскубаному клапті Палестини, як повернемо окуповані землі. Нам треба простору, нам треба людей яких ССРСР не пускає до Ізраїля. Нам треба нафти, нафти і нафти. Без нафти ми, і наш Ротшильд хворіємо на бігунку. Дайте нам зброї, дайте нам літунів і танкістів. Дайте нам устаткування і сирівців, дайте нам ... о, як багато нам усього треба ...

– Ми вам дали в троє більше зброї як мають всі арабські держави разом ...

– Ха-ха-ха! – по мефістофельськи зареготала Гольда Меїр. – Нам треба в тридцять разів більше зброї, щоб була рівновага. Араби не бояться смерти, а жиди хочуть жити і радуватись сонцем.

– Американська допомога Ізраїлю довела державу до інфляції, до безробіття, до економічної кризи.

– Ще поки Америку охопить безробіття, ще поки Америка відчує кризу, Ізраїль вже тріщить з усіх боків. Ми ж через Америку втратили Суецький канал, тепер ви наполягаєте повернути Голанські висоти і половину Єрусалиму! І що ви собі думаєте, на що зводите Ізраїль?

– Через Ізраїль ми посварились з нашими друзями, через Ізраїль ми втратили приятелів в цілому світі.

– Плюйте на всіх друзів у світі і шануйте Ізраїль. Бо Америка – це Ізраїль, а Ізраїль – це Америка.

– Америці через Ізраїль араби обтяжили продаж нафти, а без газоліни авто не їде, а без авта американець до виходку не піде. Це ж може бути революція ...

– Прекрасно! Ми давно хочемо перевернути Америку до верху дном!

– Але революція в Америці може перетворитися в жи-

дівські погроми. Три чверті жидів загине...

– Прекрасно! Це вцілій чверті жидівства дасть мандат керувати Америкою без дозволу народа. Тоді ми завведемо такі порядки, що гої скавчатимуть по собачому. І в погромах, як завжди, гине жидівська голота, розумні і багаті вцілють. ..І вони будуть панувати вік вічно.

– Жидівські політики так говорили перед революцією в Росії, а Провідінню треба було повести жидівську долю так, що всіх тих революціонерів в Росії розстріляли чи замучили в Сибіру. Чи не чекає доля усіх переможців жидів в Америці після успішно переведеної революції?

Гольда Меїр вже втомилась. Вона тяжко зітхнула і запитала Кіссінджера:

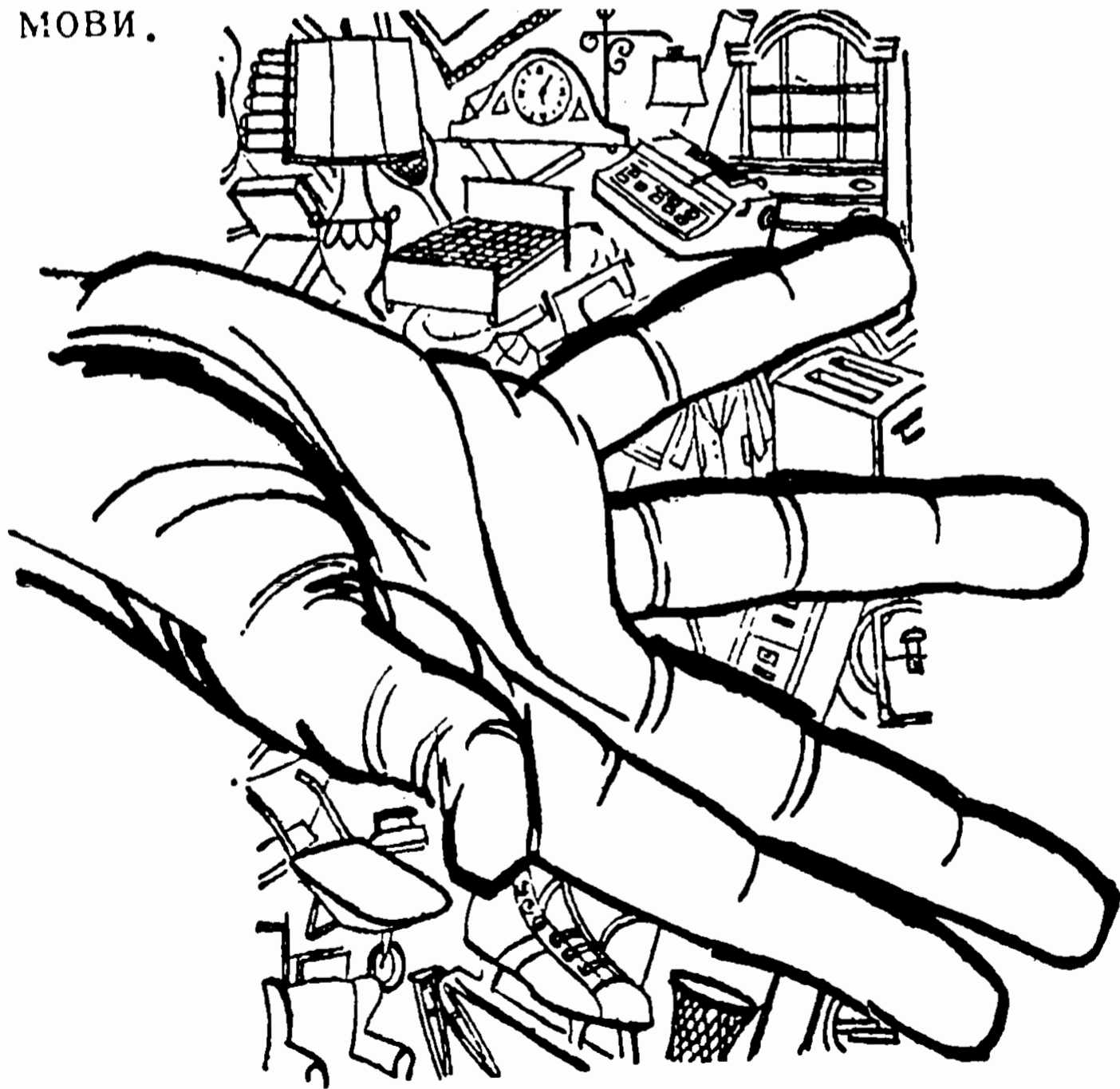
– То що ж робити?

– Бути лояльними до тих держав, які дали жидам притулок і повернути пошанівку до жидів від арабів.

– Це абсолютно не можливо. Жиди по іншому виховані.

– Це так здається старшому поколінню. Прийдуть до керма жидами молодші, і вини принесуть інші погляди.

Вперше в історії жидівства, два жиди не могли знайти спільної мови.

К О Н Ф Л І К Т И В І З Р Р А Ї Л І

THE ISRAELIS: FOUNDERS AND SONS by Amos Elon.

МЕШКАНЕЦЬ Ізраїля жид Амос Ілон написав і видав книжку під назвою : *Ізраїль : – Фундатори і Сини.*

Автор перерахує в книжці ті наболілі і визрілі конфлікти серед жидів, з якими уряд не може справитись, і які для Ізраїля більш небезпечні як араби, в оточенні яких опинився Ізраїль. Ці конфлікти набирають все більшого загострення і роз"їдають громаду на ґрунті таких розбіжностей :

1. Різниця в думанні між жидами що прибули з Росії і жидами прибулими з далекого орієнту .

2. Погляди на релігію, де меншість обстоює і захищає єдність між релігією і державою, а більшість жидів вимагає відокремлення релігії від держави.

3. Розходження між жидами на державну контролю індустрії та бізнесу, де робітничі спілки вимагають права участі в економіці а Уряд противиться.

Крім цих основніших конфліктів існують і на ґрунті соціальної нерівності. Жиди з Європи й Америки створили пануючу класу, що багатіє з приватного бізнесу та звідшкодовань, яке отримують з переможеної Німеччини великими сумами жиди, що їх родичі загинули в концтаборах і втратили своє майно під час війни. Ці жиди всі мають авта і не працюють в комунах чи кібуцах, а на провідних становищах чи в торгівлі.

Так само в соціалістичному Ізраїлі існує гостра расова ворожнеча між жидами з Європи і тими що прибули до Ізраїля з азійських та африканських держав. Всі ці конфлікти приглушила війна з арабами, і вибухнуть вони з більшою силою коли запанує з арабами тривкий мир.

Тому, може, для уряду корисно тримати Ізраїль в напруженні довгий час і таким шляхом відвернути жидівську і народню увагу від внутрішніх болячок.

МІТ ПРО ШІСТЬ МІЛЬЙОНІВ

ТАКА НАЗВА книжки виданої англійською мовою видавництвом в Америці. На стор. 69-й в ній написано:

" Степан Пінтер правник військового департаменту ЗДА в окупаційних зонах Німеччини і Австрії протягом шости років другої світової війни вів спостереження і писав у католицькому журналі " *Аур Сандей Візітор* " за червень 14, 1958 року такі спостереження: – Я був в Дахау 17 місяців після війни як адвокат військового департаменту Америки і можу ствердити, що в Дахау небуло газових камер, що показували жиди візіторам, бо то були краматорії де спалювали померлих. Я можу ствердити що за своє 6-ти річне перебування в Німеччині і Австрії, що там було замордовано багато жидів, але ця цифра ніколи не досягала одного мільйона. Я мав інтерв'ю з тисячами жидів що сиділи в концтаборах Німеччини і Австрії, вважаю себе обізнаним у цьому ліпше як хто інший.

На сторінці 102 цієї книжки була наведена статистика Червоного Хреста, якою були охоплені всі жертви 2-ї світової війни. Там між іншим написано що під час війни загинуло 17.850.000 осіб остівців, в т.ч. були жертви покарані за релігійні, расові та політичні причини, від 1939-го до 1945 року разом три мільйони, серед яких і була якась частина жидів. І тому твердження про ТРИ мільйони жидівських жертв є жидівською вигадкою. Але жиди навіть і цю вигадану спочатку цифру згодом подвоїли, галасуючи про ШІСТЬ мільйонів аби висмоктати в переможеній Німеччині найбільше відшкодовання. А інші народи, нації, редактори жидівського походження підсилюють цей МІТ про 6 мільйонів жертв німецького геноциду. І під цією пропагандою Німеччина змушена була виплатити жидам колосальні відшкодовання".

Коли жиди виплатять відшкодовання арабам ?

ЖИДІВСЬКА ЕКСПАНСІЯ

Ще 29 серпня 1897 р. на Першому Світовому З'їзді сіоністів у Базелі /Швейцарія / голова з'їзду Д. Мандельтам зухвало проголосив :

" Ми, Жиди маємо обов'язок захопити світову владу".

(LE TEMPS 3 – XII – 1897)

Провідний активіст сіоністів Хаїм Вайцман в 1920 році проголосив перед цілим світом що :

" Ми, Жиди заселимо Палестину, байдуже чи це подобається комусь чи ні. Ви, християне можете прискорити наш переїзд до Палестини чи сповільнити його. Але пам'ятайте, що задля вашого власного добра мусите допомогти нам Жидам, бо інакше наша, жидівська творчо-будуюча сила обернеться в руйнуючу, яка переверне весь світ горидном".

(Judische Rundschau, 4 – 1920)

Голова Світового Об'єднання Сіоністів Нагум Гольдман на мітингу в Монреалі в 1947 році сказав :

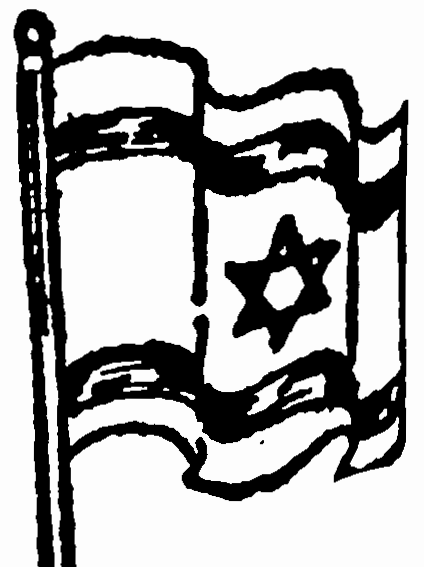
" Жиди могли мати свою державу в Уганді, в Мадагаскарі, в Біробіджані та інших землях, але вони вибрали собі Палестину. І це не з тієї причини що так написано в біблійних рукописах, і не тому, що з Мертвого моря можна мати великі зиски, і не тому, що в Палестині великі підземні запаси нафти. Ми вибрали Палестину тому, що вона лежить на схрещенні шляхів Європи, Африки й Азії і тому є осередком світової політичної сили, а також і військово-стратегічним вузлом світової влади".

(" L'unite Nationale ") XII – 1955 Montreal

Прем'єр міністр Бен Гуріон прибувши до ЗДА, сказав журналістам : (" Лук ", 16 січня 1962 р.)

" До 1987 року всі араби будуть скасовані. В Єрусалимі О.Н. збудують ХРАМ ПРОРОКІВ для обслуговування Унії усіх континентів. Тут буде місце Вищого Суду Націй"

Об'єднані Нації 27 листопада 1947 року постановили дати жидам створити в Палестині жидівське губернаторство. В травні 1948 року жиди оголосили Ізраїль.

БОЧКА БЕЗ ДНА

ТАКОЮ БОЧКОЮ без дна можна назвати штучно створену жидівську державу Ізраїль. Вирощений гібрид на чужому терені з людей стягнених з цілого світу, чорної, жовтої і білої раси, що назвали себе жидами давно асимілювавшись на чужині, призабувши мову і відкинувши релігію, прибули в Палестину шукати щастя.

І замість спокою, радості і добробуту потрапили під кулі ворожого кільця що облягло з усіх боків Ізраїль.

З першого року проголошення Ізраїля виявилось, що ця держава не самовистарчальна і потребує перманентної і широкої допомоги. Починаючи з 1947 року жиди постійно таку допомогу отримували з різних джерел, від жидівських банкірів, купців, промисловців. З позичок та бондів, пожертв та власної торгівлі. Велику підтримку дала Німеччина як відшкодування. Але найбільше Ізраїль живився з Америки. Ізраїль все сподівався захопити арабські нафтові джерела і ними заліпити свою економіку. Але ці плани підвели жидів, Ізраїль знову простягає руку за допомогою до своїх банкірів і до чужої кишені.

Жидівські банки дають Ізраїлеві щорічно один мільярд двісті мільйонів безповоротної позики.

Німеччина виплатила жидам 20 мільярдів відшкодування американськими долями і завершила розрахунок. Тепер на пільгових умовах Німеччина постачає Ізраїлеві устаткування для фабрик і промислу.

Америка досі дала Ізраїлеві допомоги, головне зброї і фабричного устаткування на 36 мільярдів доларів. І увесь цей тягар падає на платників податків.

Від прсдажу бондів Ізраїль щороку має ще один мільярд доларів. Але як довго жиди купуватимуть бонди?

Всі ці економічні труднощі жиди плянували розв'язати третьою світовою війною. Не зважаючи на позакулісові жидівські махінації, на провокації і заходи навіть деяких жидівських конгресменів та сенаторів, президент Ніксон не дав втягнути ЗДА в третю світову війну.

Жидівські пляни провалились.

Кожний день втримання у військовому поготівлі війська Ізраїлеві обходиться 5 мільйонів доларів. Для великої держави – це дрібниця. Для Ізраїля з три мільйоновим населенням, при застої промисловости – це прирівнюється повільній смерті.

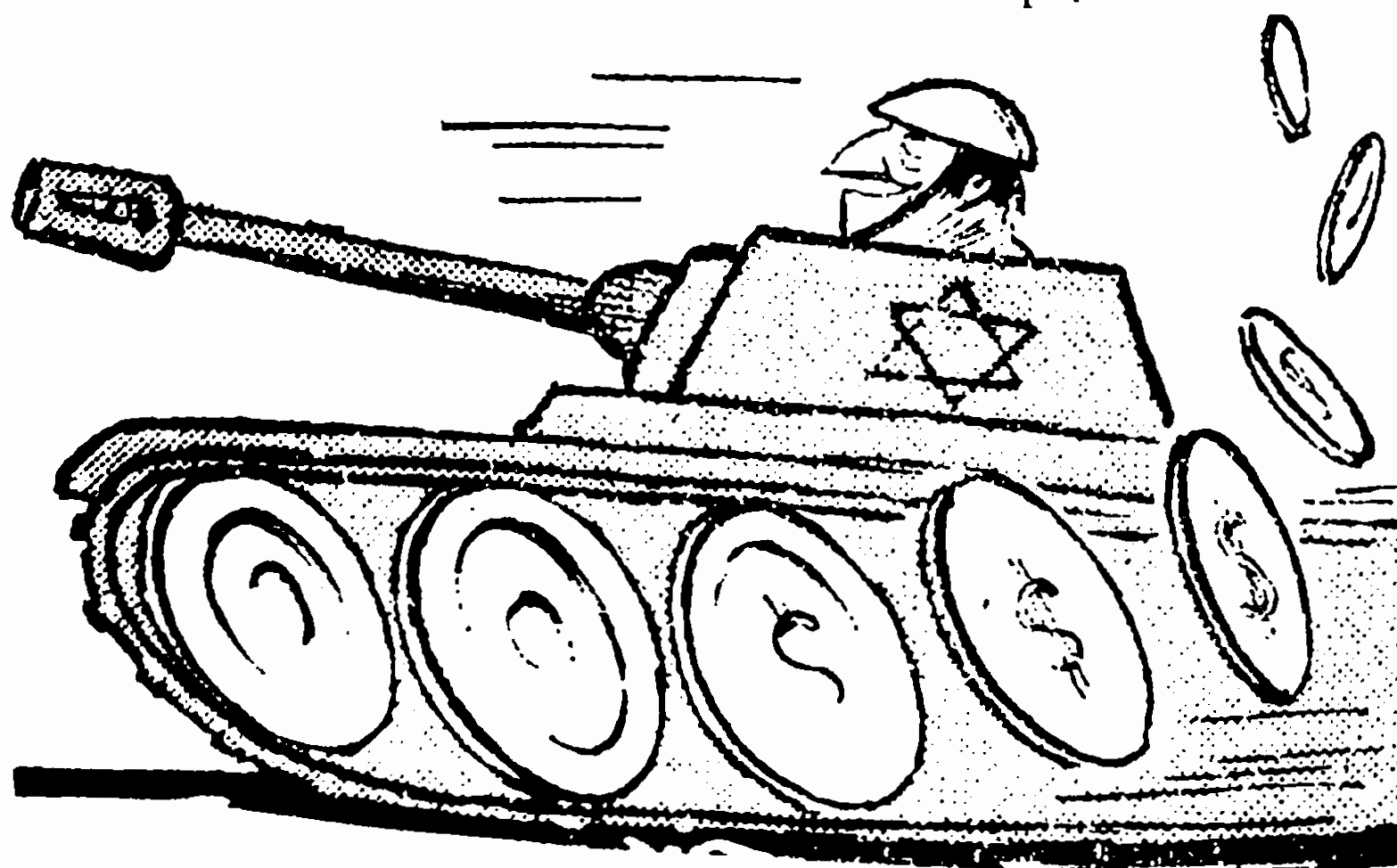
Замість обітованого раю в обітованій землі жиди здобули собі пекло.

Однак, сїоністи не шукають тривкого і справедливого миру з своїми сусідами – арабами. Вони й далі вимагають від Америки зброї, амуніції, потаємці продукують атомову зброю, забуваючи що, якою зброєю воєш – від такої сам загинеш.

Жовтнева війна в 1973 році принесла Ізраїлеві нечувану досі економічну кризу. Незважаючи на велику фінансову допомогу жидівських банкірів, допомогу ЗДА та отримуване відшкодування з Німеччини, ціни на всі продукти зросли на 100% і вище. Податки дійшли до 60% від робітничої платні. Араби зірвали в Ізраїлі всі збірники нафти і бензину Ізраїль дістає з Америки. Ціна галону газоліни втричі вища як в ЗДА.

Життєвий рівень в Ізраїлі найнижчий в Європі, харчі та одяга найдорожчі.

А як же далі, добра війна чи поганий мир?

М И Р
Ч И
В І Й Н А ?

ДЕРЖАВНИЙ секретар Генрі Кіссінджер заповзвся вибороти мир. Йому пощастило притягнути всі держави причетні до війни на Середньому Сході до мирного полагодження конфлікту між жидами та арабами. Для цієї мети він літаком по кілька разів відвідав кожну державу.

21 грудня 1973 року в Женеві відбулась мирна конференція скликана ген. сек. ООН Куртом Вальдгаймом.

Першим мав промову секретар ООН Вальдгайм Курт.

Андрій Громико від СРСР підкреслив що мир на Середньому Сході буде тоді, як Ізраїль виконає постанову ч.242 Об'єднаних Націй і відтягне свої війська з усіх окупованих в 1967 році арабських земель.

Генрі Кіссінджер від ЗДА повторив щоб Ізраїль відвів свої війська з арабських теренів захоплених в 1967 р.

Ізмаїл Фахмі від ОАР підкреслив: Ми будемо вести з Ізраїлем розмови тільки про виконання постанови ООН 242, яка вимагає звільнення усіх окупованих Ізраїлем арабсь-

ких земель в червні 1967 року.

Йорданський делегат повторив те що сказав делегат Єгипту Ізмаїл Фахмі.

Сирія відмовилась прислати свого делегата, мотивуючи тим, що Ізраїль однаково ніколи не виконує постанов.

Абба Ібан вислухав пропозиції, побажання та передумови конференції сказав: Ми за мир, але ...

На цьому перше засідання закінчилось. Друге засідання відбулось в Женеві аж ... в травні 1974 року, коли ембарго арабів на нафту притиснуло Америку, Ізраїль та інші ворожо до арабів або нейтрально поставлені держави.

Жидівські загарбники повели скажену атаку на президента Ніксона і на Білий Дом, намагаючись усіх повалити і захопити владу в свої руки, а тоді перекреслити всі зусилля Ніксона і Кіссінджера та розпочати нову війну.

31 грудня 1973 року в Ізраїлі відбулись вибори нового Уряду. Гольда Меїр та Моше Даян втратили довіру жидівського населення і до уряду не ввійшли. До влади прийшло молодше покоління і можна сподіватися зміни в політиці Ізраїля. Але до заключення перемир'я з арабами прем'єр міністр Гольда Меїр залишиться на своєму посту.

За ініціативою соціялістки Гольди Меїр в Лондоні відбулась нарада Соціялістичного Інтернаціоналу. Але агресію Ізраїля, на всі намагання Гольди Меїр виправдати жидівські загарбання, нарада засудила. Лідер лейбористської партії Англії Вільсон повідомив журналістів що Соціялістичний Інтернаціонал виступає за здійснення резолюції Ради Безпеки ООН ч. 242 у справі замирення на Близькому Сході. Гольда Меїр відкинула постанову свого Соціялістичного Інтернаціоналу.

1 січня 1974 року єгипетський генерал сказав що ми будемо тримати ізраїльську армію в кількості 500 тисяч вояків в напружені так довго, аж Ізраїль економічно занепаде і погодиться відійти до кордонів 1967 року.

А нової війни Ізраїлеві Америка не дозволяє розпочати. Ембарго Америці дає про себе знати. 86 тисяч робітни-

ків третього січня "Дженерал Моторс" звільнив. Його слідами піде виробництво авт "Форда". Готуються скоротити виробництво всі підприємства, що працюють на нафті.

Третього січня арабські партизани підпалили і зірвали недалеко Абу-Рудойс нафтові джерела захоплені Ізраїлем в червні 1967 року в Єгипта. Ізраїль залишився без нафти.

Арабські партизани смертельно ранили пострілом в голову жидівського купця Джозефа Сіфа, 68 років, в Англії, в його мешканні в районі Сейнт Джон Вуд. Він має велику мережу універмагів в Англії і очолює компанію по збору засобів для Ізраїля. В цьому році подарував 5 мільйонів.

6 січня 1974 року Моше Даян прибув до Вашингтону і намагається переконати космополіта Генрі Кіссінджера бути добрим жидом і сіоністом. Він мав зустріч і з іншими впливовими жидами в американському уряді домагаючись більшої активності в допомозі Ізраїлю.

Щойно Моше Даян повернувся в Ізраїль, як виступив по телевізії міністр оборони ЗДА Джеймс Шлесінджер і сказав, що в ЗДА все більше й голосніше чуються вимоги (жидів) покінчити з арабським ембарго силою зброї.

Годину пізніше на цій самій телевізійній передачі виступив король Файсал і попередив, що коли Америка спробує висадити свій десант і захопити силою нашу нафту, ми всі джерела, нафтові споруди і збірники висадимо в повітря динамітом. Тоді вже ніхто не врятується від нафтового голоду, навіть наші друзі, прихильники Японія, Франція і Англія яким ми не обмежили нафти.

Японія, Франція і Англія попередили Ізраїль підпорядкуватись постанові ООН ч. 242

11 січня Генрі Кіссінджер вилетів на Середній Схід рятувати світ і Америку від катастрофи яка наближається.

БЮРО ПОРАД

ПЕРШИМ клієнтом в січні 1974 нового року до Бюра Порад завітав редактор, жидівський попихач, яких в Америці так багато вишколилось, пристосовуючись в умовах жидівського засилля в пресі, затримати за собою журналістичне перо.

З попихачем, пристосованцем Гнат Кіндратович погодився порозмовляти, дозволив відвідати Бюро.

Буйночубий журналіст зайшов до кабінету порадника сміливо, самовпевнено і з деяким зухвальством своєї сили в пресі. Не так як він заходить до видавця газети, в якій дописує і на утриманні якої живе. До видавця він заходить з обережністю, зігнувшись, тричі привітавшись нахилом голови і згинанням спини, з підлабузницькою посмішкою готовий упасти на коліна і витерти полою черевики панові. А до Бюра Порад він зайшов з пером наготові: Як не так, — просмикну в газеті.

— Гало, бос! — гукнув він з порога насмішкувато і притягнув ближче до столу зручне крісло сів, запалив цигарку не питаючи дозволу.

— Гнат Кіндратович заклопотано щось переглядав на своїм столі і мов би не помічав клієнта.

— Гав ду ю ду! — нагадав про себе журналіст другим привітанням і пустив в стелю клубок диму.

— А, гість! Беріть крісло і сідайте, — мовив порадник не підіймаючи голови, мов би не бачить що той сидить.

— Містер! Перед вами представник наймогутнішого і найавторитетнішого часопису в світі " Нью Йорк Таймс",

і я вже сиджу, прошу більше уваги, — сердито відповів.

— Щось я досі нічого не чув про такий могутній часопис, — відповів насмішкувато Гнат Кіндратович випростуючись в кріслі. Він пильно подивився на чубатого журналіста і вже знав всю його біографію.

— Тоді я не туди потрапив, — розчаровано мовив журналіст. — Людина, яка щоденно не читає "Нью Йорк Таймсу" не може бути порадником іншим.

— А ви щоденно читаете і дописуєте, а прийшли до мене за порадою, — нагадав Гнат Кіндратович.

— Бо ми досконало знаємо сучасне, а ви умієте відгадати майбутнє і знаєте всі рушії підважування і руйнування. Ось чому я до вас прийшов.

— Та ж і ви досконало умієте руйнувати.

— Та не завжди з успіхом. Ось і тепер. Нам треба викинути з Білого Дому президента Ніксона, порадьте, як цього досягнути в найкоротшому часі?

— А чим він перед вами завинив, що хочете його викинути з Білого Дому?

— Перед мною нічим не завинив, навпаки, він *гуть бой*, але Ніксон завинив перед жидами, а я служу жидам і отримую від них зарплатню. Тому Ніксона треба геть!

— То ви продали своє сумління, душу і розум жидам?

— *Ет райт*, така в Америці доля журналістів, а що ж в таких випадках робити щоб жити і родину втримувати. Всі видавництва в жидівських руках. А брехня — це наше *гоббі*, наше мистецтво в "Нью Йорк Таймсі", ми навіть забули соромитись, звикли. Але всі ці наші засоби безсилі вигнати Ніксона. Порадьте, як це зробити?

— Мобілізуйте всю контрольовану жидами пресу, радіо та телевізію і зведіть на нього такі наклепи, такі брехні, інсинуації, підфальшовування фактів, щоб народ пішов до Білого Дому з транспорантами, з написами, з вигуками:

" Г Е Т Ь Н І К С О Н А " !

— Мобілізували свою пресу, підкупили чужу пресу, давали платні статті, організували з вуличного шумовиння

всеамериканські походи до Білого Дому з транспарантами, створили сенатські комісії по "імпичмент, Ніксона" організували з'їзд шости наших губернаторів, які від імені цілої Америки вимагали усунення з Білого Дому президента, а Ніксон сміється. Каже, добуду до кінця своєї каденції і тоді сам піду. І що нам робити з такою впертістю Ніксона?

The President: *Не скинеш!*

— Поганий президент, впертий! І навіщо ви його вибрали і вдруге такого перевибрали?

— Хто вибрав, ми, жиди!? Боронь Боже! Ми, я маю на увазі жидів і лібералів, голосували проти. Американці дурні голосували за Ніксона, от і вибрали на нашу голову.

— Хитрий президент, і розумний. Зумів одурити американських виборців що двічі за нього голосували. А цих виборців сила силенна,— підкреслив Гнат Кіндратович.

— І ми, себто жиди не дурні. Ніксон переміг нашого, демократичного кандидата в президенти Мек Говерна кількістю голосів виборців, а ми йому тепер підсунули Вотергейт. От тільки нещастить нам сфабрикувати його причетності до цієї штучно роздутої нами афери. Початок нам пошастило заплутати добре, навіть вже зашморг на президента закинули, а от затиснути не можемо.

— Мудра бестія, цей наш президент Ніксон, — мов би знічев"я зазначив Гнат Кіндратович.

— І хитра! Але нам треба як найшвидше покласти його на обидві лопатки. Тому й прийшов до вас за порадою.

— А чи ви не пробували перевірити президентові прибутки? Буває часто так, новообраний президент, сенатор, конгресмен приходять до влади бідняком а за кілька років в банку конто мільйонове. От хоч би попередній демократичний президент Джансон. Мільйонером став, а був же фермером, поки не став президентом.

— Джансонових прибутків нам нема потреби перевіряти, він наш, демократичний! А Ніксона дбайливо перетрусили, трохи обскубали його добро, але щоб було підкупство — цього не виявлено.

— А чи не поспробувати вам сфабрикувати Ніксонові любовні пригоди, ну, на зразок походеньок сенатора Кенеді в яких загинула секретарка Мері Копечні. Вдало сфабриковані романсування Ніксона в Білому Домі з молоденькою секретаркою, були б доброю поживою для газетних сторінок, як і підмочили б репутацію Ніксона, якою він так користується серед американців і в цілому світі.

— Рація! Прекрасна думка! Я зараз подзвоню до редактора газети "*Вашінгтон Пост*", а вони там на такі штучки ліпші за нас майстрі. Дякую за пораду, — і вийшов.

Гнат Кіндратович аж спітнів від такої розмови. Він переконався, що жидівські підлабузники більш небезпечні за параноїків - жидів.

СТО ПЕРШИЙ КІЛОМЕТР

ПІД ТАКОЮ НАЗВОЮ потрапило до історії місце не існуюче на мапі в синайській пустелі серед пісків, де нема ні трави чи деревця, нема води і живого духа.

Сто перший кілометр від столиці Єгипту Каїра нараховано до межі за якою стоять танки окупанта Ізраїля.

Тут і устійнено місце зустрічі представників воюючих держав Єгипту й Ізраїля, для переговорів про відведення військ від Суецького каналу.

Зустрічались представники серед чистої синайської піщаної пустелі в натягнутому військовому шатрі в приявності охорони війська ООН та нейтрального генерала ООН.

Зустріч на 101 кіл. від Каїра єгипетського ген. ель Гамази (зліва) і ізраїльського ген. Ярива під час переговорів.

Примушені обставинами жиди погодились на ведення в нейтральній зоні Сінайської пустелі переговорів, але ... шість разів відбулась зустріч в південь генералів на сто першому кілометрі, пристійно вітались і розмова продовжувалась дві – п'ять хвилин:

– Відведіть війська на 50 кіл. від каналу, – вимагав генерал Єгипту ель Гамаза.

– Звільніть нам на східньому березі Суєцу бункера, – ставив передумову генерал Ізраїля.

На цьому розмова припинялась і генерали розходились кожний у своєму напрямку. Суецький канал контролювали в однаковій мірі Єгипет та Ізраїль.

Суецький канал! Кому більш потрібне це чудо інженерної техніки минулого століття – тяжко сказати. Одні твердять, що відкриття для судноплавства Суецького каналу в найбільшій мірі зміцнить Советський Союз, скоротивши водний шлях руху військових і торговельних пароплавів з Чорного та Середземного моря до Перської затоки, в Індійський Океан та Владивосток.

З'єднані Стейти Америки так само дуже потребують коротшого водного шляху для військової фльоти і для торгівлі з цілим світом.

Але найбільш зацікавлений в експлуатації Суецького каналу віковичний його господар Єгипет. Це ж бо джерело постійних прибутків державі, які давно спокушали жидів загарбати канал в свої пазурі і жирувати на прибутках.

І хоч підписане перемир'я Ізраїля з арабами 22 жовтня 1973 року передбачає відтягнення ізраїльської армії не тільки від Суецького каналу, а й далі на схід, аж до кордонів перед червнем 1967 року, на сто першому кілометрі при зустрічі з єгипетським генералом представникові Ізраїля не повернеться язик, бракує чеснот, сказати, що ми, жиди повернемось з окупованих арабських земель.

Після шостої безрезультатної зустрічі на сто першому кілометрі, генерал Єгипту ель Гамаз відмовився призначити дату наступної зустрічі продовжувати переговори.

Єгипет припинив демобілізацію, і навіть покликав до війська резерви. Пахло продовженням війни, яку з таким трудом Генрі Кіссінджеріві пощастило припинити.

Президент Ніксон знову відрядив миротворця Кіссінджера на Середній Схід налагоджувати мир. Араби пригрозили, що з продовженням гарячої війни продаж нафти для Америки припиниться цілковито. А це вже поважна небезпека для промислової держави яка у великій мірі залежить від арабської нафти. Араби щойно скоротили продаж нафти на 25%, а вже відчулась в Америці криза.

Після п'ятикратного турне літаком з Ізраїля до Єгипту, з Єгипту до Ізраїля, і знову кілька оборотів, впертому і здібному Генрі Кіссінджеріві таки пощастило нагнати Ізраїль на мирне полагодження розбіжностей з Єгиптом. Як він натискав на Ізраїль – ніхто чужий не знає.

17 січня 1974 року відбулась нова зустріч на сто першому кілометрі і генерал Ізраїля Ярива домовився з єгипетським генералом ель Гамазом, що Ізраїль забирає свої війська з теренів західнього берега Суецу, які Ізраїль віроломно захопив, а так само Ізраїль відтягне свої війська з східнього боку Суецу на 22 милі в глиб Сінайської пустелі.

Так було зроблено перший крок до замирення. Далі вже переговори будуть провадитись в Женеві.

Ізраїлеві фортуна зрадила. Єгипет став повним господарем Суецького каналу вперше від червня 1967 року.

Моше Даян кладучи свій підпис на цій умові, ще не думає про остаточну капітуляцію. Він потаємці вірить у жидівську дипломатію, вірить в силу жидівських провокацій, які приведуть до вибуху світової війни, до повернення каналу в жидівську власність. Він не знає шляхів і методів які приведуть до цього успіху, але він вірить в силу жидів в ЗДА, де законодавчі органи, Сенат і Палату Репрезентантів опановані жидами.

Підписуючи однією рукою умову про замирення, Уряд Ізраїля другою рукою готує зброю для нового наступу.

В Америці раптом всі середники інформації контролювані жидами, підняли несамопитий галас:

- Мир на Середньому Сході – ганьба для Ізраїля!
- Президента Ніксона позбавити повновласті!
- Ніксона поставити в стан обвинувачення!
- Імпіч , Ніксона! Геть Ніксона!
- Америка зрадила арабам Ізраїль!

Загорілі члени " Ліги Оборони" на своїх сходинах спалили манекен Ніксона, даючи недвозначний наказ членам.

Попереджений про такі заходи " Ліги Оборони", президент Ніксон збільшив навколо себе охорону і перестав по-давати в пресу пляни своїх подорожувань.

18 січня генерал танкової армії, що після підписання перемир'я прорвався на західній бік Суецу, переодягнувши вояків у арабські однострої і посадивши на захоплені в червні 1967 року арабські танки, " герой" Аріель Шарон, в знак протесту проти повернення Єгиптові цього терену, зрікся свого становища.

19 січня президент Єгипта Анвар ес - Садат, на прощання поцілував Генрі Кіссінджера в обидві шоки і назвав його не тільки другом, а й братом.

ГОЛДА МЕИР

**НА НАШ КОРОВАЙ РОТА
НЕ РОЗЗЯВЛЯЙ**

*Ось тобі Суецький,
Ось тобі Голанські,
Ось тобі нафта !!!*

БЮРО ПОРАД

ДО КАБІНЕТУ Гната Кіндратовича вскочив вертлявий, і трохи сутулуватий панок, і наблизившись дрібненькими та швидкими кроками до столу, сердито вереснув:

– Ви, пане порадику, антисеміт!

Гнат Кіндратович спокійно оглянув миршавеньку постать горбоногого і вухатого клієнта з товстими устами і широкими вухами зразу викрив, властиву жидам, фальш та окозамилування. Цей панок записався до Бюра під вигаданим арабським прізвиськом і так прорвався через заборону секретаркам приймати заявки від жидів.

Вертлявий клієнт керував сектором розшуків військових "злочинців" і зводив наклепи на національних патріотів, які боронили свою націю від жидівського засилля. За таку юдину роботу цього панка всі жиди поважали і шанували, бо своїми підробками він нагонив страх на людей.

– Це все, містер Беркович, що ви хотіли сказати прибувши до мене з фальшивими документами?

– Хто вам сказав моє справжнє прізвисько? – враз з'явився Мошко Беркович.

– Секретарка з вашого сектора розшуків при Б" най Б" р і т організації.

– То ви все знаєте? – зблід Мошко.

– Абсолютно.

– Тоді ви советський шпигун, антисеміт і шпигун!

– Насамперед, ви з советськими шпигунами спілкуєтесь, органи МВД постачають вам матеріяли для фабрикування наклепів на чесних національних патріотів, закидаючи людям співпрацю з німцями під час війни. Тому ви б уже давно мене знали, коли б я був агентом ССС Р.

– Ви не любите жидів, ви антисеміт.

– Не плутайте, містер Беркович, антисемітизму з жидами. Семітів арабів я дуже шаную, отже, я не антисеміт. А жидів, чому я мушу шанувати чи любити жидів?

– Хоч би тому, що жиди – обрана Богом нація.

– Цю фальшивку давно спростував ваш великий національний діяч Бен Гуріон. Він сказав журналістам, "Спочатку жиди вибрали собі Бога, а потім Бог вибрав жидів своїм народом." Словом – кругова порука, рука руку миє. А от, що жиди руїнники, брехуни, шпигуни, ініціатори всіх провокацій у світі, заколотів – це факт. І тому я жидів не люблю, як і ненавижу фашизм, комунізм і дикий шовінізм.

– Жиди тоже ненавидять фашизм, комунізм, націоналізм і шовінізм, – відповів Мошко Беркович.

– От і неправда! Німецького фашизму жиди ненавидять, а жидівський фашизм застосовують у своїй політиці до арабів. Комунізму жиди, як ідеї для опанування світом, не зріклися, зрікатися не думають, бо й тепер плекають в Ізраїлі комуни, кібуци та інші отарні клітини. Ми ще добре пригадуємо творців революції в Росії і архітектів комуністичного ладу жидів Троцького, Кагановичів, Літвінова, Зінов'єва, Радека, Ахліса, керівників страшного ЧеКа, що пролило море невинної крові, товаришів Ягоду, Йофе, Балицький, Мехліс та тисячі менших рангом творців комунізму, – відрапортував новітньому чекістові з організації Ліги Оборони при Б"найБ"ріт", Гнат Кіндратович.

– Але всі перечислені вами жидівські діячі загинули смертю мучеників від рук ката Сталіна, – підкреслив скорбно Мошко і змахнув сльозу.

– Носив вовк – понесло й вовка!

– А все таки ви антисеміт.

– Антижид, – поправив його Гнат Кіндратович.

– Це однаково!

– Так нам казав московський окупант на Україні при русифікаційній політиці: "Ето. всьо. равно". Доказуючи спорідненість російської й української мови.

– Вести з вами суперечки – безнадійна справа. Я маю запит: Чим можна привернути вашу прихильність до жидів, грішми, нагородами, майном, місцем в Сенаті чи Конгресі – виберемо. Хочете слави? – зробимо!

– Навіщо вам моя прихильність ?
– Ви небезпечні, і ви сильні щоб залякати, і ви здібні, щоб нам помагати. Кажу відверто, бо й так все знаєте.
– Тоді ви малу платню мені даєте.
Грошолюбний Мошко зрозумів це в прямому розумінні.
– Хочете золота, тону, вагон! – і оченята в нього за-
світилися надійними вогниками.

– Я, Ми, цілий світ хочемо від жидів ...
– Кажіть, не бійтеся, все зробимо!
– Я і цілий світ хоче від жидів чеснот, тільки чеснот!
– Це не можливо! – розчаровано прстогнав представ-
ник жидівського народу.
– Тоді я й далі буду антижид, – признався Гнат Кіндратович. – І не тільки я буду противником жидівських ша-
храйств, брехні, провокацій, проти жидів приховано чи від-
верто повстане цілий світ, – пригрозив в додаток.
– Ми світ скрутимо в баранячий ріг!
– Вас дуже мало, щоб свої наміри здійснити.
– Але ми організовані. Доказом нашої організованно-
сти може бути СС С Р і Америка, де все в наших руках.
– Але в СС С Р вас від влади вже відіпхали!
– Тимчасово. Перепочинок. Ми однаково там найсиль-
ші серед не тільки меншин, а й тих що виставили прапори
своєї куцої державности.

На це Гнат Кіндратович нічого не відповів. Це була і
ще довго буде фатальна дійсність. Жиди керували советсь-
кою Росією, жиди при владі в Австрії, Швеції, Фінляндії,
вони крутили Францією, Англією, до другої світової війни
Німеччиною, тепер висмоктують соки з ЗДА, ухопили за
горло Голландію, шантажують Португалію ...

Паразит, воша, п"явка якої жахається світ.

– Ми захопили банки в свої руки не тільки Америки а
й цілої Європи. Ми впливаємо на економіку цілого світу,
в наших руках всі провідні становища земної кулі, – продо-
вжував чванитися новітній жидівській чекіст, забуваючи
що під жидами в цілому світі горить земля.

— Коли ви такі впевнені в своїй силі, в пошані до себе людей цілого світу, коли вірите в свою перемогу, то чому ж сміливо не признаєтесь до свого жидівства на кожному кроці, при зустрічі з чужинцем, при організуванні демонстрацій, при виступі на мітингах, при виставленні своєї кандидатури в сенатори, конгресмени, губернатори чи інші урядові посади. Кандидат кожної іншої нації сміливо признається до свого роду, нації, а жиди завжди ховаються під чужу державність. От попробуйте виставити жидида в сенатори чи конгресмени і розтрубіть в пресі і по телевізії, що Іван Іванович Іванов жид, і побачите, чи вирятує його приbrane прізвище, чи народ голосуватиме за жидида?

— Бо народ примітивний, народ — немовля яке треба ще довго годувати з ложечки. Ось чому нам доводиться використовувати підфарбовування, придобрювання, фальшування. Але ще раз запевняю вас, скоро прийде час що ми ви простаємось і станемо у повний, могутній наш ріст.

— Ви слабкі і немічні як хвора дитина, тільки вередуйте та б'єте миски, з яких годують вас люди. І вам потурають, прощають за християнським законом: *Прощати ворогам своїм*". Але щойно ви повалите християнство, запровадите атеїзм, стережіться. В людини прокинеться звір і горе вам буде.

— На кожного звіря ми маємо койце, загороду, вуздечку, врешті гарапник, батіг привчити послуху.

— Гай-гай! Ще поки наробите загород то 200 мільйонів арабів зажадають відшкодовання за безвинно пролиту кров дітей і жінок в таборах утікачів, яка ще свіжою раною лежить на жидівському сумлінні. Стережіться.

— Ви нам погрожуєте?

— Я тільки нагадав, що в світі існує правда. А правда невмируща, вона вічна!

— Мені більше нічого вам казати, більш нічого вам висвітлювати. *Гут бай!*

На цьому розмова припинилась. Представник жидівської громади в ЗДА вийшов.

Щойно Гнат Кіндратович випровадив з свого кабінета члена терористичної жидівської організації " Ліга Оборони", як зайшов інший клієт – протилежність вертлявому і щупленькому Мошкові Берковичові. Високий, широкоплечий і статечний. Чоловік переступив поріг з повагою та пошанівкою до себе і до власника установи, з капелюхом у руці і спокоем на обличчі:

– Добридень, добродію! – привітав українською мовою і зупинився при порозі.

– Доброго здоров'я, заходьте ближче, сідайте. Внас принято вести розмови в кріслах, на рівних становищах.

– Яка тут рівність, – з якимсь жалем відповів чоловік і присів у крісло. – Ось через цю нерівність до вас прийшов за порадою. Довідався що ви добре володієте українською мовою, ніби навіть українець, та не **всі вірять**, але я таки завітав до вас, порадитись, що мені робити.

– Розповідайте, який клопіт напосідає на вас.

– Клясичне визначення: Клопіт напосідає. Так воно і в дійсності є – клопіт напосідає. Жиди напосідають.

– Де напосідають, як напосідають?

– В університеті. Поводять себе як у власній хаті. На кого в'їдяться – виживуть. А вже українців – то з кісточками ковтнуть. З німцями ручкаються, з москалями наче брати, а почують про українця, скаженіють, готові горло перегризти. Нас там з десяток професорів, то ми вже навіть прізвища на московські чи німецькі поміняли, так на нас цькують та доноси роблять. І що його робити?

– Ви не пробували довідатись про причину такої злоби жидів до українців?

– Говорив на цю тему з головою жидівської групи. Він каже, професори подорожуючи по Росії туристами чули як в руському місті Києві на Хрещатику українські націоналісти в слід їм галасували: Єврей – умірай скарей! А вже руські люди вітали: Жиди – довше живи! Жидочки – жийте в холодочку та пийте горілочку!

– Треба було тим професорам сказати що вони погано

зрозуміли хто галасував – єврей, а хто звав їх жидами і бажав життя.

– Пояснював, доказував, невірять. А один з них м а є гнів проти українців що, працюючи в Харкові, в міністерстві харчування, в 1933 році українські націоналісти спеціально приходили з села вмирати на порозі їхнього мешкання. Кожного ранку викликав поліцію щоб забрала труп з перед хати як не жінки то дитини. І цієї зневаги, кривди до сьогодні не може забути, от і шукає українців щоб помститися вже тут, в Америці. І що його робити?

– Ховайтеся. Робіть так, як роблять жиди коли потрібно здобути становище. Чарлі Чаплін, щоб зробити карколомний стрибок в Голівуді, назвав себе жидом і заручився жидівською підтримкою. А коли окріп, відростив крила, заробив мільйони, признався що: обманув жидів.

– Але ж це непошанівка до своєї нації, – розгнівався професор і аж на обличчі змінився. – я не комедіянець а професор. Мене зобов'язує моє становище стояти в обороні моєї поневоленої нації, а ви мене провокуєте ховати свою національність!

– Я пропоную вам цю пасивну оборону як тимчасовий захід. Ви сказали що в університеті працює десяток українських професорів. Чому ж ви, як жиди, досі не створили свого професійного комітету? Чому ви, замість оборони не поведете на жидів наступу? Ви можете виставити жидам у сто разів більше векселів, на кривди яку зазнало українське населення від жидів протягом історії.

– Рація! Двісті років поневолення витворило в українців комплекс меншеартости. Ми все обороняємось, а нам треба ворога атакувати! Дякую за пораду!

Професор міцно потис руку і вийшов.

ВОТЕРГЕЙТ

Democrats show

Демократичний фільм "Вотергейт" накручений жидами з демократичної партії, покищо обійшовся американським платникам податків десять мільйонів доларів, і крім шкоди не приніс ЗДА нічого.

У накручуванні фільму доклали старань не тільки жидівські журналісти, сенатори, конгресмени, банкіри, власники телевізійних показух, а й підмогоричені шабесгої, кар"єристи, гнучкошиєнки та боягузи шантажовані жидами.

Це була добре організована і дбайливо опрацьована трагікомедія, метою якої було повалення американського уряду, скинення президента Нік-

сона і поставлення в Білому Домі на його місце слухляну фігурку, яку б жиди водили за носа і переводили в життя всі свої злочинні пляни як в Америці, так і в світі.

Програвши вибори в 1972 році, в яких демократичний кандидат на президента Мек Говерн, всупереч блискучих передбачень жидівської преси шляхом опитувань, отримав лише один мандат супроти 48 за республіканського кандидата Ніксона, жиди вдарили переполох. Всі вони голосували за Мек Говерна, вся контрольована жидами преса і телевізія передбачала перемогу Мек Говерна, а він ганебно і

скандально провалився, заплямував авторитет демократичної партії. Народ американський не пішов за брехливими, фальшивими обіцянками демократів – жидів, а повірив чесному патріотові Ніксонові і переобрав його на другу каденцію вести Америку до добробуту і сили в світі.

Щоб змити червоний сором з свого обличчя, демократична партія руками жидів створила комедію з " Вотергейтом" аби врятувати себе від ганьби і викинути з Білого Дому обраного народом Ніксона.

Директором цієї трагікомедії сенатська комісія обрала сенатора Сем Ервіна, який і почав крутити та висвітлювати по телевізії щоденно до нудоти цю показуху. Він запросив до участі у фільмі " Вотергейт" найкращих серед жидів танцюристів, комедіянців, брехунів та "трубадурів" з телевізійних компаній, які трублять і дурять людей засобами інформації.

На головного коміка в цій фільмі сенатор Сем Ервін запросив знаменитого брехуна Діна, а помічником узяв, як ведеться, випробуваного наклепника Кокса.

Озброївшись диригентською паличкою Сем Ервін махнув рукою і карусель закрутилась, трубадури дули в труби, блазні вигукували непристойности, куховари готували помиї й обливали президента й увесь персонал Білого Дому.

Галас був такий пронизливий, що з Білого Дому дехто не витримав і покинув працю. Але Ервінові ходило про особу Ніксона, і він захочував квартет ще сильніше дути в труби. Дули, дули, дули а Ніксон посміхається.

Sen. Sam J. Ervin

Звідки демократи взяли до своєї комедії назву " Вотергейт "? Це назва готеля в Вашингтоні, де містилась демократична виборча квартира.

Кожному відомо що жиди – знамениті шпигуни. Крім того довгий час військові секрети якимись невідомими і дивними каналами потрапляли в жидівську пресу і приносили Америці шкоду а ворогам користь.

Американська розвідка дістала відомості, що демократична комісія по виборчій компанії президента, дістає гроші через Кубу від комуністичних держав.

Щоб перевірити ці чутки федеральна розвідка рішила встановити підслуховуючі апарати в виборчому штабі демократів, який містився в готелі " Вотергейт ".

Але в Білому Домі був жидівський сексот Дін, який і попередив демократів про день і час інсталяції розвідапаратів у готелі " Вотергейт " і 17 липня в 2-ій год. ночі було затримано 5 осіб інсталяторів. Тому то й назва фільму походить від готеля.

В кожній державі світу для безпеки, для боротьби проти шпигунства, існує розвідка з усіма засобами виявлення ворога. В Білому Домі всі попередні перед Ніксоном президенти, за дозволом Конгреса, підслуховували розмови службовців, щоб запобігти викраданню з Білого Досекретних документів. Цього вимагала безпека країни.

Тепер демократична машина обвинувачує Ніксона за підслуховування чужих розмов. На цьому тлі побудовано сюжет трагікомедії " Вотергейт ".

Дорадника Джон Діна президент, за фальшиве свідчення звільнив з праці, але це не перешкодило безробітному сексотові купити в Каліфорнії, в Беверлі Гілс будинок за 150 тис. дол. невідомо з яких джерел отриманих.

Другим зрадником Білого Дому виявився Болдвін, що доповідав жидам про всі таємниці в канцеляріях уряду.

27 травня 1973 року з невияснених причин упав в океан і розбився гелікоптер яким мав летіти Ніксон.

20 серпня викрито вже восьму змову замаху на пре -

зидента Ніксона, коли він відвідував Нью Орлінс.

Змовницька машина діяла всіма засобами щоб усунути з Білого Дому непослушного президента.

Ще в листопаді 1972 року, щойно було оголошено, що Ніксон переміг Мек Говерна і став президентом США на другий термін, як жидівська делегація прибула в Білий Дом з новими вимогами.

— Ви мене не вибирали і я перед вами нічим не зобов'язаний,— відверто відповів світовому жидівству новообраний президент Ніксон.

Після цього контрольована жидами преса, а в унісон пресі радіо та телевізія підняли відьмівське завивання:

1. Чутки про резигнацію президента поширюються все більше і більше.

2. За вірогідними чутками з Білого Дому президент цього тижня зречеться свого становища.

3. Ближчі дорадники президента стверджують, що він відійде з Білого Дому.

4. Виникає можливість усунути президента і передати до суду ...

5. Передбачають що Ніксон сам в короткому часі піде в демісію ...

6. З вірогідних джерел відомо що Ніксон знав про інсталяцію підслуховуючих приладів і тому винний...

7. Близькі кола президента передають що Ніксон вже складає свої папери і відійде ...

8. Від заслужувуючих довір'я осіб проникли таємниці, що родина Ніксона радить йому відійти ...

Три місяці щодня жидівські засоби новин трубили про зречення Ніксона з свого високого становища — президента США. Нарешті Ніксон скликав прес конференцію і голосно сказав :

— Мене вибрала нація 95% всіх голосів і я не зречуся свого становища до кінця каденції 4-х років !

Поламавши зуби на Ніксонові преса заатакувала віцепрезидента Спіро Егню, який не витримав цькування і нак-

лепів жидівської збірноти, 10 жовтня зрікся свого становища і відійшов до приватного життя.

12 жовтня 1973 року президент Ніксон порекомендував Конгресові кандидатуру на віцепрезидента конгресмена Геральда Форда, якого невдовзі і затверджено.

Брудні інсинуації сенатської комісії очолюваної Ервіном переповнили чашу навіть людей ліберальних поглядів, що стояли по боці патлатої юрби з вулиці.

Редактор газети "*Бурлінгтон Фрі Прес*", в статті "Обурлива експлуатація", вміщеній в "Нью Йорк Таймсі" від 15 серпня 1973 року стверджував:

"Почуття порядчності в чесних американців були ображені подвійним стандартом лицемірства і набраною моральністю. Все було б по інакшому, коли б Конгрес не був в опозиції до Ніксона і коли б велика частина преси не відносилась вороже до президента".

Найстрашніше те, що засоби інформації потрапили до рук жидів, вічних бунтівників і руїників, і вони пресу і радіо та телевізію перетворили в органи слідства, прокуратури і суду.

Президент Ніксон, користуючись правами керівника і виконавця держави, за підкопування основ держави перевів чистку в юриспруденції, що вислугувалась перед світовими змовниками:

20 жовтня звільнив прокурора Арчибальда Кокса. За Коксом подали у відставку головний прокурор Елліот Річардсон та заступник прокурора Вілліам Ракелегавс.

26 жовтня на прес конференції один журналіст запитав Ніксона:

— Чи гніваєтесь ви на журналістів і пресу за Вотергейт, що так вас бештають?

— Гніватись можна на тих — кого поважає народ, тому я на пресу і журналістів не маю жадного гніву.

Директор трагікомедії "Вотергейт" почав отримувати від американців сотні обурливих його фільмом листів:

"Ви і ваш проклятий комітет виявили свій характер."

І ми, люди тут вдома, обурені тим, що чули і бачили. Скажу відверто, нас нудить від вашої отруї і дошкульного пустомельства. Ви доказали цілому світові, що ви безсовісна банда, скликана знищити людину, яка морально стоїть вище вас.

Другий лист короткий:

"Напевно, в ваш золотий вік ви, сенатор, мріяли бути державним діячем, а не сільським дурнем. Кожного разу, коли ви згадуєте "Північну Кароліну", ми скрегочем зубами. Ми голосували за вас, але цього більше ніколи не буде". (Н.Р.С. 8 лист. 1973)

Вотергейт – це найбільша провокація 20-го століття і сенатська комісія очолена сен.Ервіном принесла Америці багато шкоди. І. Межінс. (НРС 13 лист. 1973)

Лава трьох стейтових судів на внесок Адвокатської Палати Вірджинії, 6-го лютого 1974 р. головного свідка Вотергейтської комедії Джона Діна, що під присягою брехав на президента Ніксона, позбавлено прав виконувати практику. Як причину поставлено Діну "неморальну, нічим не виправдану та непрофесійну поведінку".

Фільм " Вотергейт ", яким крути в директор Ервін, зазнав невдачі і Ервін зрікся дальнішого керівництва, пішов вудити рибу.

ВІЧНІ БУНТІВНИКИ

Волтер Ратенау, член світового жидівського проводу писав в 1912 році 24 грудня про силу жидівства таке :

" Три сотки людей, з котрих кожний знає всіх других, керують долею європейського континенту і вибирають начальників з свого оточення".

Ротенау впав жертвою німецького нациста в 1922 р.

Шолем Аш в книжці "Голос Росії" писав :

" Найменше потрясення Советського режиму в Росії означав би смерть для всіх жидів".

Тому жиди в світі ненавидять керівників ССРСР і всіма силами рятують советську систему.

В газеті "Джуїш Ворлд" що виходить в Лондоні, Шолем Аш 29.6.1922 року писав :

" В Росії селяне, солдати, жінки, міщани в містах, всі ненавидять жидів... Жиди в Росії є однієї думки що в разі упадку советської влади в Росії і перехід влади в інші руки, було б великою трагедією для жидів яку тяжко передбачити.

Жидівський журнал "Пюпель Джуїф" в Парижі 8 лютого 1919 року писав:

" Світова революція, яку ми переводимо, буде виключно нашим питанням і буде знаходитись в наших руках. Ті революції будуть боротися за домінування жидів над усіма іншими народами".

Барух Леві, близький приятель Карла Маркса, написав до нього листа в якому сказано :

" В новій організації людства діти Ізраїля розійдуться по всій земній кулі і стануть скрізь, без всякого спротиву, керуючим елементом, особливо, якщо вони зможуть опанувати робочим класом і зуміють мати контроль над ним. Уряди держав, що створять універсальну республіку, перейдуть в руки жидівства під гаслом перемоги пролетаріату. Приватня власність буде знищена. Жиди будуть тоді

контролювати всі народні фонди. І тоді реалізується обіцянка талмуда, що коли прийде час Месії, жиди вже опанують всі скарби усіх народів в цілому світі".

"Передруковано з "Ля Ревю де Паріж", ст.576, 1.6.28.

"Жиди дали для большевицької революції в Росії більшість їхніх провідників".

(Джевіш Ворлд, Лондон, 11 квітня 1919 р.)

"Без перебільшення можна сказати що Велика Російська Революція була переведена руками жидів".

("Комуніст", Харків, 12 квітня 1919 р. М. Коган.)

"Серед лідерів які творили центральну машинерію большевизму, не менше як 75% є жидів. Серед менших урядовців жидів ще більше".

("Лондон Таймс", 29 березня 1919 р.)

Міністр чужоземних справ Австро-Венгрії Чернін в донесенні своєму урядові в листопаді 1917 року писав про большевицьку революцію в Росії, що було опубліковано в Лондонському "Моніт Пост" наступне :

"Їхні лідери майже всі жиди, і я не задрю тій країні якою вони керують".

Літом 1926 року на запрошення большевиків з Кремля Росію відвідала Ватиканська місія на чолі з о.д-Гербігні, С.І. який у своєму рапорті сказав що 90% найвищих керівників большевицької влади – це жиди. Ці відомості Папа Пій XI включив до Енцикліки.

Банкір Якоб Шіф жидівського роду у своїй автобіографії перед смертю писав:

"Я фінансував большевицьку революцію в Росії тому, що це було добре для жидівського народу".

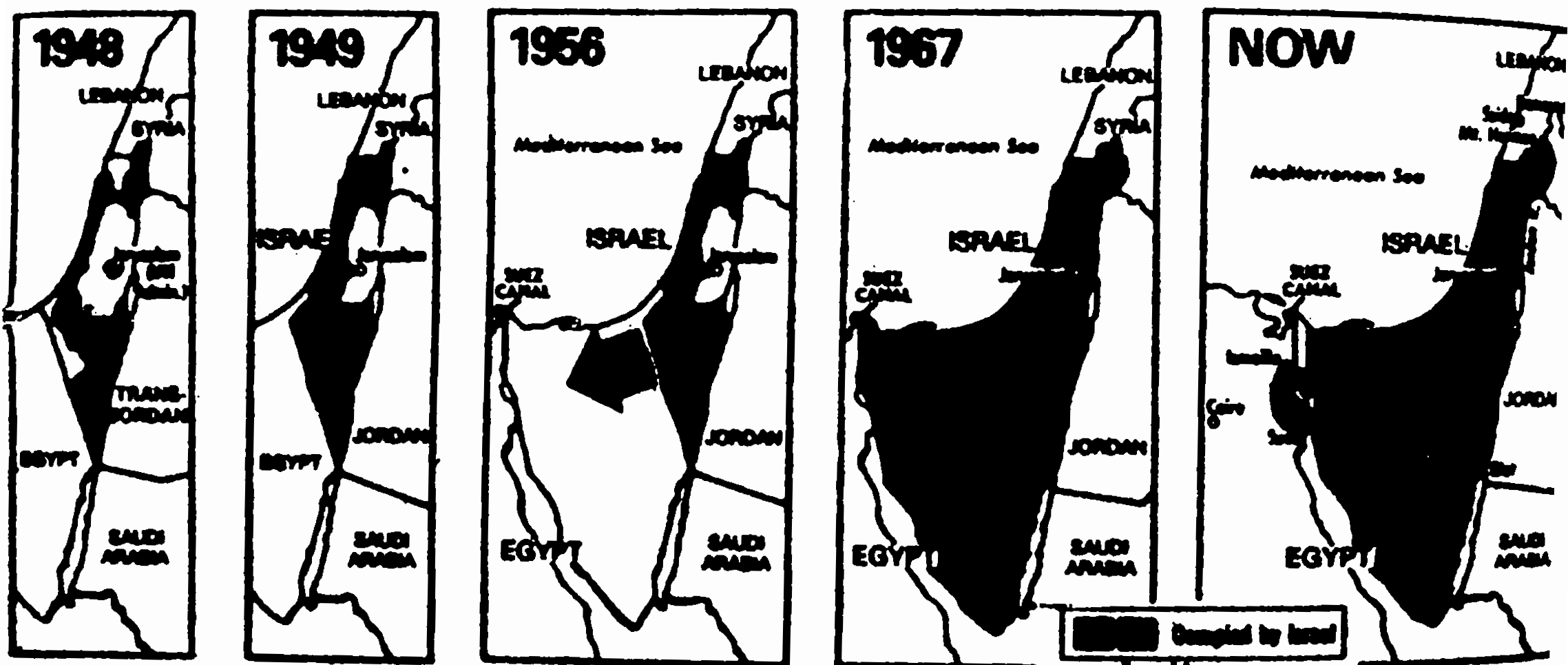
("Юдіш Націонал-біографіє" в Сернауті, Румунія 1925)

Тепер цей документ є в конгресовій бібліотеці.

242

ЗЛАМАВШИ ВІРОЛОМНО підписану умову про перемир'я, Ізраїль 6-го червня 1967 року несподівано напав добре вишколеною і озброєною найновішою американською і французькою зброєю армією на Єгипет, Сирію та Йорданію. За шість днів захопив великі терени Палестини та інші арабські землі з Єрусалимом вигнавши на чужину сотні тисяч арабів, жінок і дітей з голими руками, загарбавши все майно.

ISRAELI EXPANSIONISM AT A GLANCE

Рада Безпеки ООН скликана на вимогу Єгипта, Сирії та Йорданії відбула нагло засідання і одноголосно 22 листопада винесла резолюцію за ч. 242, в якій гостро засуджено Ізраїль за загарбання арабських теренів і вимагає негайно звільнити всі окуповані арабські землі.

Ізраїль зігнував постанову Ради Безпеки і відповів перед цілим світом що загарбаних земель та Єрусалиму не поверне. За ці терени ми проливали кров.

Протягом шости років Рада Безпеки ООН винесла дальших 35 постанов і резолюцій вимагаючи від Ізраїля припинити варварські напади літаками і танками на табори арабських утікачів чи мирні арабські села, але на всі ці постанови Ізраїль жодної уваги не звертав.

Нова збройна сутичка арабських армій з ізраїльською в жовтні 1973 року, коли ізраїльська армія і модерна американська зброя лягли трупом в синайських пісках, змусили зарозумілих жидів переглянути свої позиції. Поразка ізраїльської армії переконала Ізраїль, що він має справу не з примітивами, а з поважним противником. Що араби не тільки навчились водити автобуси а й збивати ракетами в повітрі найновіші американські "Фантоми".

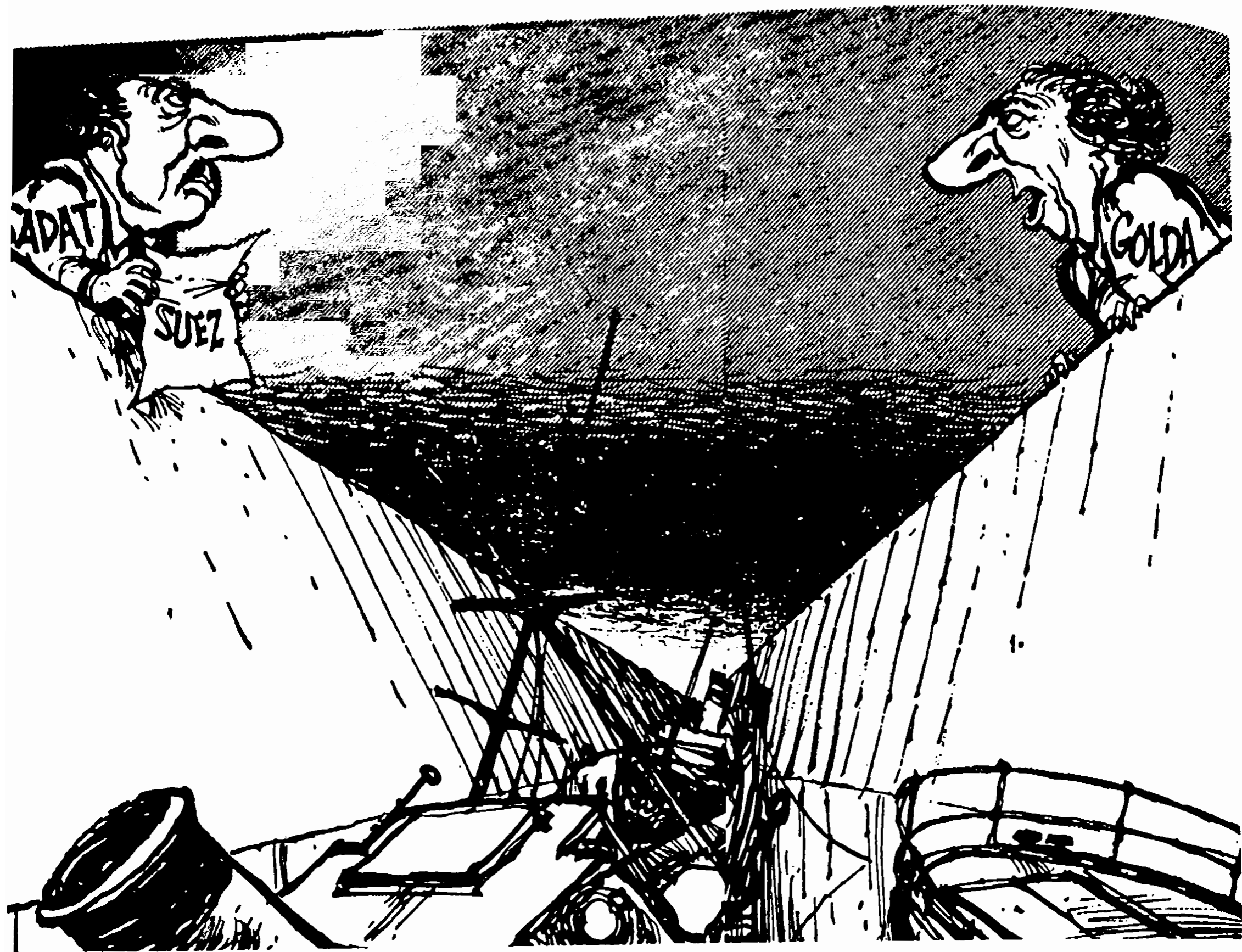
Крім того протягом цих шости років, з 1967 до 1973 р. в світі зайшли великі зміни не в користь Ізраїля. Безхребетного президента Джансона заступив з великим державницьким досвідом, твердий, мужній і розумний патріот та чесний політик Ніксон, якому жиди не спромоглись накинути своїх бажань. У Франції на зміну жидівському засиллю, коли на керівництві державою один жид змінював іншого, народ обрав чесного потріота де - Голя. Впливи жидів у Франції значно зменшились.

Президент Джансон задовільнив прохання члена Головного суду Артура Голдберга і призначив його представником США в Об'єднаних Націях. Довший час Ізраїль мав сильного захистника жидівських злочинів в ООН. Тепер зайшли зміни і Артура Голдберга з ООН усунули.

За шість років розбішацьких нападів Ізраїля на арабів, жиди втратили усіх своїх друзів, які перейшли на бік арабів. І це становище сильно вплинуло на Уряд Ізраїля.

Ізраїльський уряд – Кнессет заговорив іншою мовою: 24 січня 1974 року Ізраїльський парламент ратифікував договір з Єгиптом 76 голосами проти 35.

За цим договором передбачається відтягнення ізраїльських військ на схід від Суецького каналу на 20 миль, відкриття Суецького каналі Єгиптом і експлуатація його.

Діялог, 22 червня 1967 року.

САДАТ. *Заберіть негайно свої війська із східного берега Суецького каналу!*

ГОЛЬДА. *Ніколи більше!*

САДАТ. *Виконайте постанову Ради Безпеки ООН ч.242*

ГОЛЬДА. *Ніколи більше!*

24 січня 1974 року.

САДАТ. *Скільки Ізраїль може дати за зброю загинену ізраїльськими оборонцями Суецького каналу в бункерах "Бар Леві"? — кепкував Садат.*

Прем'єр міністр Гольда Меїр вимушена була сказати:
" Ми вибрали шлях миру і поступок бо війною ми нічого не досягнемо ".

Завершивши перший крок до досягнення тривкого миру на Середньому Сході Генрі Кіссінджер, повернувшись до Вашингтону, сказав :

" ЗДА будуть вимушені прийняти відповідні рішення на випадок якщо недобросовісна держава порушить підписану умови!"

Кожному було зрозуміло, що це відносилось насамперед до Ізраїля, який постійно ламав і не виконував умов.

Другим кроком замирення на Середньому Сході була досягнена згода Сирії та Ізраїля після тридцятиденних торгів і поступок, підписати перемир'я 31 травня 1974 року, за яким Ізраїль повертає Сирії загарбані Голанські висоти і частину теренів.

Дальші переговори будуть провадитись в Женеві, але жидівська чванливість була посаджена на мілке і араби з невеликими тепер зусиллями здобували втрачене.

Ембарго в торгівлі і перемога на полі бою дали свої позитивні наслідки. Перед арабами могутні в світі почали здалеку скидати капелюха.

Ізраїльський генерал Аріель Шарон, що віроломно після підписання 22 жовтня 1973 р. перемир'я Ізраїля з Єгиптом, перебрався арабськими танками в арабській уніформі танкістами, на західній берег Суецу, змушений просити в арабів 28 днів часу на відведення своєї танкової армії на східній берег, аби повітягати з пісків 750 тис. мін, якими вони огородили себе на окупованій арабській землі.

24 січня 1973 року навіть Італія устами міністра чужоземних справ Альдо Моро виступила з вимогою до Ізраїля звільнити негайно всі окуповані арабські землі.

Арабські держави на Середньому Сході просто купуються в золоті. Японія підписала з арабами умову купити на 6-ть мільярдів дол. нафти. Англія і Франція підписали на 20 років купувати нафту. Західня Німеччина поспішила собі підписати умову на 20 років купувати нафту. Італія вже

стукає в арабські двері дістатися до животворчої нафти.

Захопивши синайську пустелю Ізраїль розв'язав болючу проблему нафти. Ізраїль потребує 3 мільйони тонн нафти річно. Місцеві джерела задовільняли потреби держави тільки на 10%. 90% нафти привозять, головне через порт Ейлат, в Акабській затоці. Це дуже дорого для Ізраїля. А тепер, загарбавши синайську пустелю Ізраїль вже за три місяці окупації видобуває 5 мільйонів тонн нафти, яку може й продавати та латати свій бюджет.

Перемога Арабів у жовтневій війні 1973 року змушує Ізраїль повернути арабам синайську пустелю з нафтовими джерелами і купувати в арабів чорне золото.

Економісти передбачають що араби до 1980 року отримають за нафту від 400 до 600 мільярдів доларів. Ця цифра Ротшильду і світовому жидівству відбирає сон.

Моше Даян забираючи ізраїльські війська з окупованої арабської землі не витримав і сказав:

— *Ми ще повернемося за нафтою!*

Араби відповіли коротко:

— *Поміряємось силами.*

Араби говорять: Ми гніваємось не проти жидів а проти зла, яке вони нам роблять. І цю відповідь жидам кажуть люди цілого світу.

29 травня 1974 року прем'єр і міністр Ізраїля Іцак Рабін повідомив президента Ефраїма Кациру про склад нового уряду Ізраїля. До складу нового уряду "герой" жовтневої війни з арабами Моше Даян не ввійшов. Він зняв з себе генеральську уніформу і відійшов з ганбою до приватного життя. Отже, не пощастить йому повертатись за нафтою. З певних жидівських джерел повідомляють, що Моше Даян пішов в кібуц пасти кози.

364

Даян

В Ізраїлі існує нацистський режим і большевицька колгоспна система. Тому Моше Даян ніколи не буде безробітним. Правда, кози пасти тоже велика відповідальність, але міністр оборони в кібутці завжди користатиме з привілеїв своїх бойових заслуг-мордування мирного арабського населення.

Жиди ставляться в Ізраїлі до арабів, так як ставились під час другої світової війни в Німеччині до жидів. Той же садизм і те ж приниження, а може і більше.

Право арабів на окупованій жидами землі – підмітати вулиці. Арабські меншини в Ізраїлі кілька років вимагали від Уряду призначити араба міністром по арабських справах. Соціялістка Гольда Меїр відмовляла арабам в цьому законному національному проханні. Новостворений уряд Іцка Рабіна задовільнив прохання арабів і призначив жиди Шмуеля Толедано міністром по арабських справах.

В кожній країні свого поселення жиди домагаються в Уряді рівних прав, посилаючись на постанову Ліги Націй. Для арабів в Ізраїлі ці постанови не стосуються.

7 лютого 1974 року під час зустрічі з головами мусульманських держав, які прибули в Мекку на паломництво, Король Сауд Аравії Фейсал сказав:

" Бог жидів не терпить, навіть християнський Бог прокляв жидів. Брати мої, жиди є нашими найлютішими ворогами, головна їхня мета: посварити нас і знищити віру в Бога всіх людей у світі. Самими страшними ворогами іслама є – сіоністи. Вони опоганюють, наплюжють наші святині. Вони постійно нападають на наші землі. Наш святий град Єрусалим знаходиться в жидівських руках і це мучить мене, не дає мені спати. Жиди жадного права до Єрусалиму не мають. Вони кажуть що в Єрусалимі знаходиться ніби Храм Соломона. Але це суцця брехня, тому що історично доказано, що коли римляне перемогли Єрусалим, вони вивезли з собою те, що колись називалось Храмом Соломоновим, і тому жиди не мають жадних прав до Єрусалиму. Як вам відомо, жиди відкинули навіть те що запові-

дав їм пророк Мойсей. І тому Бог прокляв жидів. Нам треба твердо стояти проти супротивників – сіоністів і – вони ж і комуністи. Їх мета – заперечувати Бога.

Відповідь на цю промову Фейсала дав мер Єрусалиму Тедді Коллек. Він з повною рішучістю сказав :

" Єрусалим більше ніхто не роз'єднає. Він залишиться столицею Ізраїля. Ми будемо всі боротися за це і ми дозволимо до Святих Місць ходити і молитись жидам, мусульманам і християнам".

Але ізраїльський верховний рабин Шльоме в радієвому інтерв'ю заявив, що буде рішучо домагатися від уряду Ізраїля ухвалення відповідних законів, які "покладуть нарешті край усяким християнським місіям в ІЗРАЇЛЬ та тим самим доступ до святих місць в Єрусалимі".

А де голос протесту Ватикану? Папа Павло 6-ий мовчить. Світ догадується, чому Папа передав Єрусалим у жидівську власність.

14 лютого 1974 року представник поліції в Єрусалимі повідомив журналістів, що арештовано 12 членів жидівської організації "Ліги Оборони", в підозрі що вони підпалювали в Єрусалимі християнські установи. Змусив поліцію виявити це молодий чоловік, що прибіг з шпиталю по печений вогнем.

Учора знову вибухла запальна бомба в книгарні християнських книжок – "Дом Сіона", друга бомба вибухла в шведському молитовному домі, і в баптистській часовні.

Представник "Ліги Оборони" заявив що підпали були виконані на релігійному ґрунті

Доля християнського святого міста Єрусалиму – жидами передрішена!

ЖИДІВСЬКА ПАРАНОМІЯ (Протизаконня)

УРОЧИСТЕ СВЯТКУВАННЯ 26-ї річниці проголошення Ізраїля 15 травня 1974 року було окроплене кров'ю сотні невинних людських жертв.

Три молодих арабських месники, народжених на окупованих Ізраїлем арабських землях, Ахмед Салег Найсер 20 років, Ахмед Гасан 27 років та Ахмед Абдель Рагім недавно звільнений із жидівської тюрми де зазнав печуваних тортур, напали в день свята в містечку Мошав Малата, недалеко кордонів Лівії, на школу в якій зупинилось сто жидівських екскурсантів хлопців і дівчат.

Три арабських хлопці затримали жидівську молодь і вимагали в заміні від Ізраїля звільнення з тюрми 20 арабських та одного японського партизана, яких жиди мучили в тюрмі.

Ізраїльський Кнессет відкинув ці вимоги. Гольда Меїр наказала своєму пасинкові одноокому Моше Даяну визволити молодь силою. Міністр оборони Моше Даян оточив школу танками і розпочав атаку. У висліді стрілянини жидівська армія застрілила три арабських месники та 20 осіб жидівського юнацтва забито а 75 ранено.

Цей випадок ще раз стверджує що жиди хворіють на параною. За трьох арабів пожертвували своєю сотню.

Другого дня ізраїльська авіація заатакувала арабські табори з утікачами на терені Лівії і забила 45 та поранила 237 осіб жінок і дітей.

20 травня Рада Безпеки гостро засудила Ізраїль.

Ahmed Saleh Nayef

Д Е Н Ь Б А Т Ь К А

В ПОНЕДІЛОК 17 червня 1974 року Гнат Кіндратович прибув до свого Бюра "Каделяком" годину пізніше початку урядування. Секретарки за цей час упорядковували пошту, розподіляли листи та газети і встигали поділитися між собою останніми новинами. Гнат Кіндратович свідомо дарував їм цей час.

Запаркувавши авто він рушив пішки до Бюра і ще здалеку побачив на лавочці під Бюром дітвору з барабанчиками на колінах, в однакових шапочках, одностроях та сандаликах і білих панчішках.

Який це дідько привів і посадив під Бюром цю дітвору з дитячого притулку? – пробував відгадати, але не встиг. Щойно він наблизився, як ця весела зграйка дітей віком до восьми років зірвалась на ноги і загаласувала:

– Довгі літа нашому батькові! Хай живе наш ріднесенький батько! – і дружньо вдарили молоточками в барабанчики перед собою.

Недалечко збоку стояла юрба молодих жінок і лукаво підморгували до Гната Кіндратовича. Приглянувшись до жінок у Гната Кіндратовича затерпло тіло і потемніло в

очах. Він впізнав усіх своїх чарівних красунь, які колись ніжно обслуговували його на "Острові Кохання" де він розкошував перед арештом і тюрмою.

— Чого ви сюди прийшли?— сердито і злякано запитав.

— Привітати нашого батька з великим святом!

Гнат Кіндратович тяжко зітхнув. Ось яким великим і урочистим "святом" розпочався його робочий тиждень. Та ще не відомо чим це все закінчиться. Кілька десятків рідних дітей барабаними звуками відзначили перемінну добу в його житті.

— Діти мої! Я зворушений вашою до мене увагою!—розпочав він подяку крадькома поглядаючи на мамів, що в напружені прислухались до кожного слова.— Ще такої радості я в житті не відчував. Хай будуть щасливі матері що вигодували вас без батька,— і при цих словах він відкрив свою течку, витягнув гроші і почав давати в кожному дитячу руку тисячу доларів.

В тій же миті наблизились чарівні матері і тоже протягли свої біленькі рученята з довгими польчиками унізаними дешевими перстнями.

Гнат Кіндратович дістав з течки другу пачку грошей і почав обдаровувати колишніх своїх коханок по дві тисячі кожній.

— Це "депозит", за розрахунком ми прийдемо завтра.— моргнувши лукаво сказала одна з них.

— А може трохи почекаєте?— жалібно звернувся він.

— Ніколи більше!— відповіла найстарша.

Це було страшніше, як погроза "Ліги Оборони" при перебуванні в Ізраїлі.

На цьому урочисте відзначення дня батька було закінчене. Щасливі матері забрали своїх дітей і розійшлись по веселих нічних закладах де заробляли на життя і мали мешкання переночувати.

Про свою резиденцію на "Острові Кохання" з дівочою обслугою Гнат Кіндратович давно забув. Потрапивши в тюрму за несплату податків та інші справи, він гадав що його

го дорогий." Острівець Коханья" з палацом держава забрала за борги, а прислуга численна з дівчат розлетілась. А вони живі – здорові ще й з приплотом...

Треба тікати! – рішучо висловився в думці.

Зайшовши в Бюро, привітався з секретарками і думка тікати твердішою стала. Кожна секретарка може невдовзі стати мамою і ще одним синочком чи донею його родина збільшиться.

В кабінеті тяжко сів в своє глибоке шкіряне крісло і зажурився. Довго пробував сам собі порадити, як далі жити щоб мати менше клопотів з чарівними спокусливими дівчатами та молоденькими мамами.

Секретарка телефоном повідомила, що до нього проситься на пораду жінка.

– Стара чи молода жінка? – обережно поцікавився потерпаючи чи не повернулась одна з тих, які вітали його з днем батька.

– Жінка літня, здається чужинка бо погано володіє мовою американською.

– Пропустіть, – дозволив він щоб трохи розвіяти тяжкі думи навіяні днем батька. Випростався в кріслі, підвів голову і спрямував погляд на двері. Двері неквапливо відчинились і в чотирокутному просторі виросла повна жіноча постать, у вишитій сорочці та квітчастій українській спідниці. Гнатові Кіндратовичу хотілось з дива засміятись, але в тій же хвилі він занімів.

Рум'янолиця молодиця статечно переступивши поріг посміхнулась білими міцними зубами і готова була кинути до порадника привітом, та враз, спантеличено поширивши очі, зблідла і... завмерла.

Так вони мовчки дивились одне на одного якусь хвилину, а потім Гнат приглушено запитав:

– Це ти, Маргарито?

– Це ти, Гнатусю?

– Як ти сюди потрапила?

– А бодай би тебе дідько взяв! Я прийшла шукати по-

ради де тебе віднайти, а ти тут!— і кинулась до столу, ухопила Гната Кіндратовича в дужі обійми і поцілувала.

— Тепер ніхто не скаже що Бюро Порад не допомагає жінкам розшукати свого чоловіка,— засміявся він.

— Я б тому очі вибрала!— вигукнула Маргарита і знову поцілувала свого чоловіка.

— Сідай, Ріточко, розповідай, як же ти без мене жила цей довгий час.

— А довгий! Років з двадцять.

— Двадцять не двадцять а п"ятнадцять буде,— пробував уточнити Гнат Кіндратович.

— Тобі в розкошах може й п"ятнадцять, а мені таки і двадцять мало. Скажи, ти жонатий, маєш дітей!

— Що ти, Ріточко, я справжній чернець, сам мучуся, а в самітнього де візьмуться діти.

— От і добре. То що, помиримось, може знову будемо разом жити? Я бачила яких ти секретарочок біля себе в Бюрі тримаєш. Куди там до них Маргариті.

— Та що ти! Де б це я дозволив собі з такими молоденькими шури— мури ...

— То повернемося до нашого спільного життя, приймеш мене до себе?

— А ти не виходила ні разу заміж?

— Хіба кращого за тебе в світі можна знайти!— і знову притиснула його до своїх грудей.

— І ти в мене найдорожча. Де ж ти тепер мешкаєш?

— Де б я не мешкала, то своєї хати не маю, але ти мені признайся, ти дуже любиш свій "джаб", ворожити людям і жебрати від побитих долею?

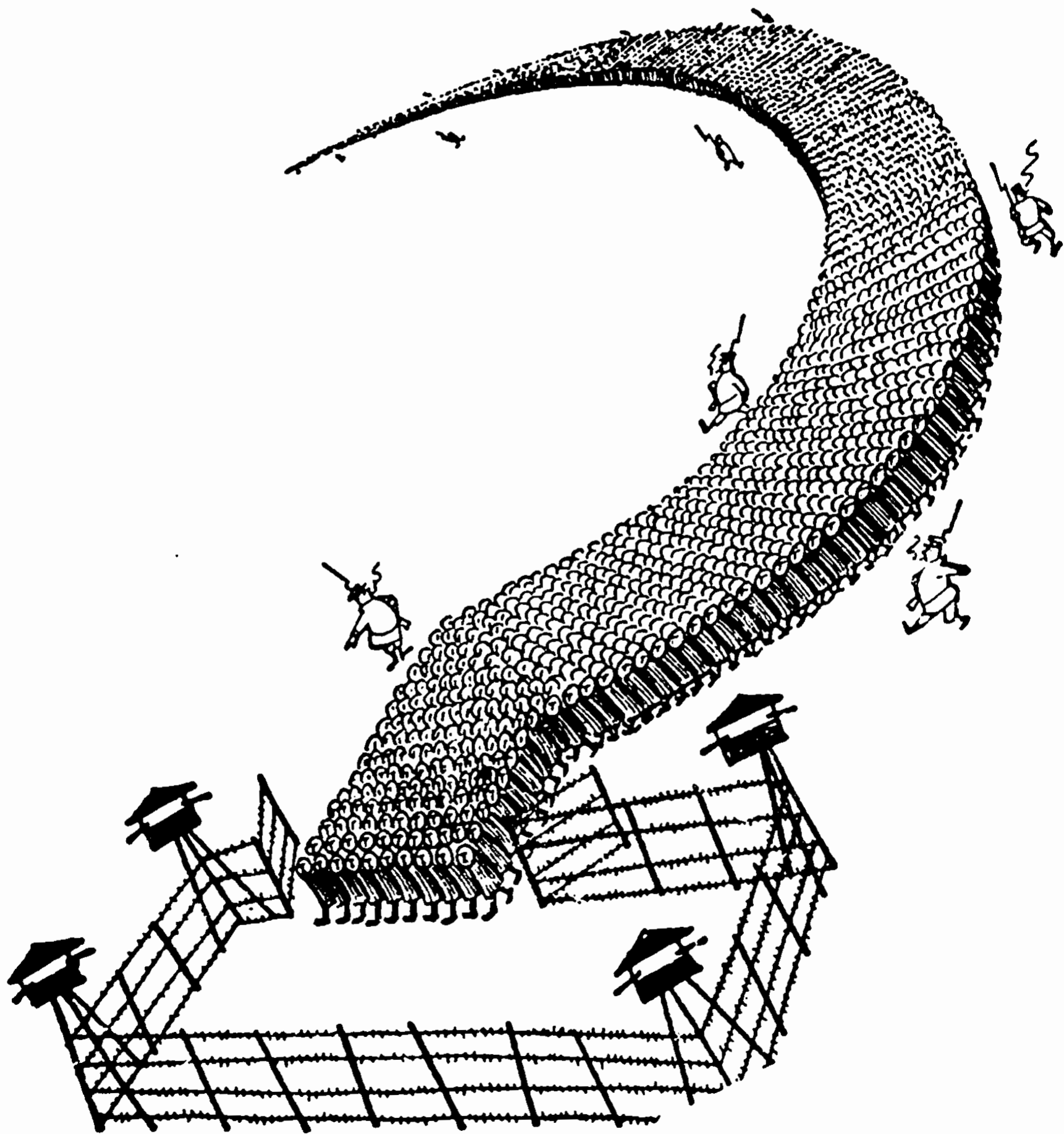
— Це я так, для розваги. А хіба що, ліпше торгувати вживаними речами як ми це робили прибувши до Америки. Треба ж людині щось робити.

— Вже ліпше збирати на вулиці старі газети та порожні пляшки, як бути ворожбитом. Кидай це паскудство та поїдемо десь відпочити, на океан, в пісочку полежати. Я трохи грошей маю, так що не голодатимеш.

– Я з тобою, Ріточко, хоч навколо світу готовий мандрувати, – зразу погодився знаючи що йому з Нью Йорку негаймо треба тікати.

– Гнатусю, золотко, я вже кілька років думаю за рідних на Україні, давай поїдемо! Господи, як мені хочеться з людьми побачитись.

– Ріточко, та ж то тюрма народів. Мене ж зараз посадять за колючі дроти. Тридцять мільйонів людей там му-читься на каторжних роботах.

– А всі кажуть, що там тепер змінилося на краще, що тепер невинних людей не сажають в тюрму, не висилають

до Сибіру, і ЧеКа нема, бо жиди всі до Ізраїля виїхали. З арабами тепер тортури роблять.

– Не всі виїхали, досить ще там їх присмокталося до влади, волами не одірвеш. Словом, куди завгодно, тільки не на "родіну".

– Тоді на Флориду. Всі українські пани їдуть на Флориду відпочивати. Хочу хоч одним боком полежати там.

– Поїдемо! На пару місяців, а потім навколо світу. Всі краї світу оглянемо, познайомимось з народом, культурою, мистецтвом і побутом. Оминемо тільки дві страшних держави.

– Советський Союз і Китай? – пробувала відгадати.

– Другої розбійницької держави не вгадала.

– Куба, Пакістан, Північний В'єтнам?

– Ізраїль. Там мене замордують і тебе до мене в яму живою вкинуть. Там порядок як у Німеччині при Гітлерові жиди запровадили для українців і арабів.

– Обійдемося і без Ізраїля, хоч мене цікавить Єрусалим, – погодилась Маргарита.

Гнат Кіндратович поспішав. Сьогодні ж треба покінчити з "Бюром Порад". Розрахувати секретарок, сплатити рахунки. Написати й повісити на дверях оголошення що: "Бюро Порад закрито на час гуманітарної подорожі директора навколо світу".

Секретарки страшенно здивувались, коли Гнат Кіндратович кожній виплатив за рік наперед повний заробіток і попросив прийти в Бюро рівно за рік.

– Я їду на Місяць організувати там поселення втікачів у випадку 3-ої світової війни, – сказав секретаркам.

Випровадивши секретарок він спалив всі секретні папери в Бюрі, забрав гроші, повісив на дверях написане великими літерами оголошення, виписав чек на ренту мешкання на два роки наперед, замкнув двері і повів Маргариту до свого авта – Каделяка.

– Чоловіче! Це твоє авто? – здивувалась Маргарита.

– Звичайно, що моє!

Маргарита підозріло подивилась на свого чоловіка й, залізши до середини, стишено запитала:

– Купив за зароблені гроші чи... легко поцупив.

– Усього, Ріточко, потроху, але гроші здобув без насильства і шахрайства. Чесними засобами.

– Куди ж ми зараз?

– В ресторан відсвяткувати початок нашого сімейного життя, – відповів, пригорнув її до себе правою рукою і поцілував.

– Ти в мене найдорожчий у світі! – відповіла.

– І не тільки в тебе! – загадково сказав і поїхали ...

К і н е ц ь

ХОЧЕМО ВІРИТИ

Хочемо вірити, що жиди таки дочекаються свого справжнього Месію, який поведе їх до обітованої землі не до рогами злоби, помсти, віроломства, шахрайства і зверхності над гоями, панування над іншими, а поведе дорогою чеснот, добра, любови і рівності з усіма іншими народами. Бо всі народи однакові, бідні й багаті.

І тоді антисемітизм зникне сам по собі, і запанує в цілому світі з жидами справжня братня любов. Бо народ не навидить не жидів, а зло яке вони роблять в світі.

І тоді жиди матимуть трохи менше золота, але значно більше ширих друзів.

А в т о р .

Т В О Р И

З О С И М А Д О Н Ч У К А

Збірки оповідань :

1. Чорні дні,	140 ст.	<i>вичерпано.</i>
2. Через річку,	156	<i>вичерпано.</i>
3. Десята,	222 тв.оп.	5 дол.

Сатира

4. Гнат Кіндратович	200 ст.	<i>вичерпано.</i>
5. Море по коліна,	295	<i>вичерпано.</i>
6. Ясновидець Гері,	262	<i>вичерпано.</i>
7. Шалом, Месіє!	376 тв. опр.	6 дол.

Романи

8. І бачив я ...	324	<i>вичерпано.</i>
9. Перша любов,	295	<i>вичерпано.</i>
10. Будинок 1313,	295	<i>вичерпано.</i>
11. Утрачений ранок,	520 ст. тв. оп.	6 дол.
12. Прірва,	560 ст. тв. оп.	6 дол.
13. В пошуках щастя,	373 тв. оп.	5 дол.
14. В облозі,	352 тв. оп.	5 дол.
15. Куди веде казка,	384	<i>вичерпано</i>
16. Праця і Нагорода,	408 ст. тв. опр.	6 дол.

*Маю кілька комплектів усіх 16 томів.
За домовленістю.*

СТЕРЕЖІТЬСЯ СВОГО ЗЛОДІЯ

MICHAEL DOROSHENKO
ROUTE 3, BOX 343
SEWELL, N. J. 08080

244

JUNE 5 1973 ⁵⁵⁻¹⁴⁶/₃₁₂

PAY TO THE ORDER OF Zosym DANCZUK \$100,00

One hundred DOLLARS

PAYMENT STOPPED

Michael Doroshenko

MEMO _____

⑆0312014

260 411

⑆0000010000⑆